NAOMI NOVIK

TRONUL DE JAD

TEMERAIRE: CARTEA A II-A

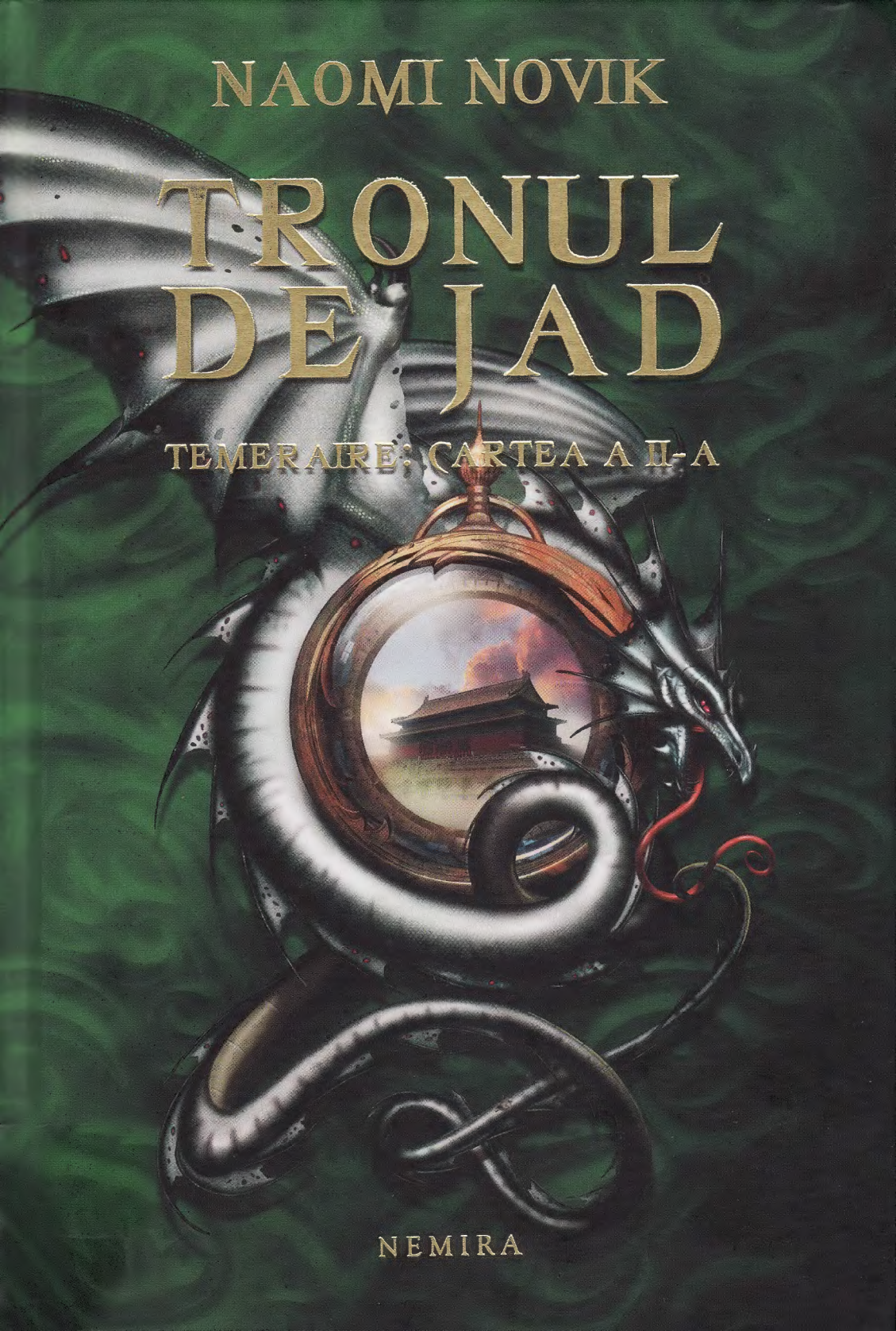

NEMIRA

TEMERAIRE

În curând, în seria TEMERAIRE:

Războiul pulberii negre

NAOMI NOVIK s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia și a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *Dragonul Maiestății Sale*, care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade (Tronul de jad*, apărut la Editura Nemira), *Black Powder War (Războiul pulberii negre*, în pregătire la Editura Nemira), *Empire of Ivory* și *Victory of Eagles*. În iulie 2010 va apărea *Tongues of Serpents*, după care sunt proiectate încă trei volume.

În anul 2007, Naomi Novik a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum și premiile Compton Crook și Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În același an, a fost nominalizată și pentru Premiul Hugo. Cărțile sale au fost traduse în 23 de limbi și vândute în milioane de exemplare. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziționat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*.

Naomi Novik locuiește în Manhattan, împreună cu soțul ei, scriitorul și editorul Charles Ardai, cu care deține un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

NAOMI NOVIK

TRONUL DE JAD

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © HARMAN, DOMINIC via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOVIK, NAOMI
Tronul de jad / Naomi Novik ; trad.: Laura Bocancios. -
București: Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-215-9

I. Bocancios, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Naomi Novik
THRONE OF JADE
© 2006 by Naomi Novik
Excerpt from *Black Powder War* by Naomi Novik copyright © 2006 by Naomi Novik
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

© Nemira, 2011

Lector: Iuliana ANGHEL
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-215-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

În amintirea lui Chawa Nowik,
cu speranța că, într-o bună zi,
voi fi pregătită să-i scriu cartea.

I

1

Era o zi neobișnuit de caldă pentru noiembrie, dar, printr-un gest de deferență prost gândită față de misiunea diplomatică chineză, focul în sala de consiliu a Amiralității fusese înălțat peste măsură, iar Laurence stătea chiar în fața lui. Se îmbrăcase cu deosebită grijă, în cea mai bună uniformă a lui și, pe tot parcursul nesfârșitei și insuportabilei întrevederi, postavul tunicii sale verzi și groase devenise din ce în ce mai îmbibat de sudoare.

Deasupra ușii, în spatele Lordului Barham, ornicul oficial, cu busola sa, arăta direcția vântului deasupra Canalului: astăzi era nord – nord-est, favorabilă Franței. Foarte probabil, chiar în momentul acela, câteva corăbii ale Flotei Canalului acostau să arunce o privire înspre pozițiile portuare ale lui Napoleon. Stând drept, Laurence fixa cu privirea discul mare de metal, încercând să-și abată atenția cu asemenea speculații: nu era convins că putea înfrunta privirea rece, neprietenoasă ațintită asupra lui.

Barham tăcu și tuși din nou în pumn. Expresiile elaborate pe care le pregătise nu se potriveau nicicum în gura lui de marinar și, la sfârșitul fiecărei fraze citite stângaci, poticnit,

se oprea și arunca o privire înspre chinez, cu o agitație nervoasă care aducea a servilism. Nu era o reprezentație prea lăudabilă, dar în condiții obișnuite Laurence ar fi simțit o oarecare compasiune față de situația lui Barham. Se așteptaseră la un mesaj oficial, într-o formă sau alta, poate chiar la un sol, dar nimeni nu-și imaginase că Împăratul Chinei își va trimite propriul frate până la capătul lumii.

Cu un singur cuvânt, prințul Yongxing putea să ducă cele două națiuni în război și, în plus, era ceva implicit înfiorător în prezența lui, în tăcerea impenetrabilă cu care întâmpina fiecare afirmație a lui Barham, în splendoarea copleșitoare a veșmintelor sale de un galben-închis, acoperite de broderii cu dragoni, în bătăile tacticoase și neobosite ale unghiilor sale lungi, incrustate cu diamante, pe brațul scaunului. Nici măcar nu privea spre Barham: doar se uita țintă la Laurence, direct peste masă, ursuz și cu buzele strânse.

Suita lui era atât de numeroasă, încât umplea sala de consiliu până la refuz, o duzină de străjeri, toți năduși și năuciți în armurile lor vătuite și tot pe-atâția servitori, majoritatea fără nicio treabă, doar însoțitori, de-un fel sau altul, toți înșirați de-a lungul peretelui din fund și încercând să miște aerul cu evantaie largi. Un singur om, evident tălmăcitorul, stătea lângă prinț, murmurând când Yongxing ridica o mână, în general după una dintre frazele mai încâlcite ale lui Barham.

Alți doi trimiși oficiali stăteau de-o parte și de alta a lui Yongxing. Aceștia îi fuseseră prezentați lui Laurence doar în treacăt și niciunul nu scosese o vorbă, deși cel mai tânăr dintre ei, Sun Kai, privise impasibil toate formalitățile și urmărise vorbele tălmăcitorului cu tăcută atenție. Cel mai în vârstă, un om voinic, pântecos, cu un barbișon sur, fusese treptat copleșit de căldură: își vârâse bărbia în piept, cu gura

pe jumătate deschisă, căutând după aer și mâna abia îi mișca evantaiul înspre față. Erau amândoi înveșmântați la fel de sofisticat ca prințul însuși, în mătase bleumarin, și împreună formau o fațadă impunătoare: cu siguranță, o asemenea delegație nu mai fusese văzută niciodată în Occident.

Un diplomat mult mai puțin experimentat decât Barham ar fi putut fi scuzat dacă ceda unui oarecare servilism, însă Laurence nu era într-o dispoziție iertătoare; cu toate acestea, era parcă mai furios pe sine că sperase la ceva mai bun. Venise așteptându-se să-și pledeze cazul și, în adâncul inimii, chiar își imaginase în taină o iertare. În schimb, fusese mustrat în termeni pe care el s-ar fi sfiit să-i folosească și la adresa unui simplu locotenent și totul în fața unui prinț străin și a suitei sale, adunați, ca un tribunal, să-i afle fărădelegile. Totuși, rămase tăcut atâta cât putu rezista, dar izbucni când, în cele din urmă, Barham ajunse să spună, cu un aer de mare condescendență:

– Firește, căpitane, ne gândim că vei fi distribuit unui alt pui, după aceea.

Lui Laurence i se umpluse paharul:

– Nu, domnule, îl întrerupse el. Îmi pare foarte rău, dar nu: n-am s-o fac. Cât despre un alt post, trebuie să-l refuz politicos.

Stând lângă Barham, Amiralul Powdys al Forțelor Aeriene rămăsese tăcut pe tot parcursul întâlnirii. Acum doar scutură din cap, fără să pară câtuși de puțin surprins și își împreună mâinile deasupra pântecelui bombat. Barham îi aruncă lui Laurence o privire furioasă și spuse:

– Poate că nu m-am exprimat eu limpede, căpitane: aceasta nu este o rugăminte. Ți-ai primit ordinele, le vei executa.

– Prefer să fiu spânzurat, spuse Laurence hotărât, fără să-i mai pese că vorbea în asemenea termeni cu Întâiul Lord al Amiralității: însemna moartea carierei sale, dacă rămânea

ofițer de marină, și nu-i putea aduce nimic bun nici ca aviator. Însă dacă aveau de gând să-l trimită pe Temeraire înapoi în China, cariera lui ca aviator lua sfârșit: n-ar accepta niciodată în post pe un alt dragon. Niciunul nu s-ar compara cu Temeraire în mintea lui Laurence și nu avea de gând să pună un pui în postura de a fi pe locul doi, când existau oameni în Aviație care așteptau deznădăjduiți la rând să se ivească o șansă.

Yongxing nu spuse nimic, însă buzele i se strânseră. Însoțitorii lui se foiră și șușotiră pe limba lor. Laurence nu credea că doar își imaginează nota de dispreț din tonul lor, îndreptată mai puțin către el decât spre Barham. Iar Întâiul Lord îi împărtășea, pesemne, această impresie, pentru că fața îi devenise pătată și încordată de efortul de a-și păstra aparența de calm.

– Pentru Dumnezeu, Laurence! Dacă-ți imaginezi că poți să stai aici, în mijlocul Londrei și să te răzvrătești, află că te înșeli. Uiți, probabil, că prima ta datorie este față de țară și față de rege, nu față de acest dragon al tău.

– Nu, domnule, spuse Laurence, dumneavoastră sunteți cel care uită. Datoria m-a îndemnat să-l pun pe Temeraire în ham, sacrificându-mi cariera navală, fără să știu pe atunci că aparținea unei rase atât de excepționale cum este Celestul. Și tot din datorie l-am însoțit într-o instrucție dificilă și într-o misiune grea și primejdioasă. L-am dus în luptă și i-am cerut să-și rișteviața și fericirea. Nu voi răsplăti o asemenea loialitate cu minciuni și înșelătorie.

– Gata cu gălăgia, spuse Barham. S-ar putea crede că ți se cere să renunți la întâiul tău născut. Îmi pare rău dacă ți-ai făcut din el un animal de companie de care nu te poți despărți...

– Temeraire nu e nici animalul meu de companie, nici proprietatea mea, domnule, izbucni Laurence. A slujit Anglia și regele întocmai ca mine sau ca dumneavoastră, iar acum, fiindcă nu vrea să se întoarcă în China, stați aici și-mi cereți să-l mint. Nu-mi pot imagina ce pretenții de onoare aș mai putea avea dacă aș fi de acord cu asta, adăugă el, incapabil să se stăpânească. Mă și mir că mi-ați făcut o asemenea propunere. Mă mir nespus de mult.

– O, la naiba cu sentimentele tale, Laurence, zise Barham pierzându-și ultima spoială de formalitate. Fusese ofițer pe mare ani în șir, înainte să intre în Guvern și era și acum foarte puțin politician când își pierdea cumpătul. E un dragon chinez. E logic să-i placă mai mult în China. În orice caz, le aparține lor și cu asta, basta. Numele de tâlhar e foarte neplăcut, iar Guvernul Maiestății Sale n-are de gând să și-l atragă.

– Cred că știu cum trebuie să interpretez asta. Dacă n-ar fi fost deja aproape copt de căldură, Laurence ar fi roșit. Și resping categoric acuzația, domnule. Acești domni nu neagă că ar fi dăruit Franței oul, dar noi l-am capturat de pe o navă de război franceză. După cum știți foarte bine, curtea Amiralității a declarat corabia și oul trofee capturate legal. După nicio logică posibilă, Temeraire nu le aparține lor. Dacă îi neliniștea atât de mult să lase un Celest din mână, n-ar fi trebuit să-l înstrăineze cât timp era încă în ou.

Yongxing fornăi, întrerupându-le duelul verbal.

– *Asta* este corect, spuse el. Engleza lui avea un accent pronunțat, rostită oficial și rar, însă cadențele măsurate nu făceau decât să-i accentueze efectul vorbelor. A fost de la bun început o nebunie să lași cel de-al doilea ou al lui Lang Tien Qian să traverseze oceanul. Lucrul ăsta nu poate fi contrazis.

Asta îi reduse pe amândoi la tăcere și, preț de o clipă, nimeni nu vorbi, în afară de tălmăcitorul care reproducea, cu glas scăzut, cuvintele lui Yongxing pentru ceilalți chinezi. Pe neașteptate, Sun Kai spuse în limba lor ceva care îl făcu pe Yongxing să se întoarcă, privindu-l cu asprime. Sun Kai își ținu capul plecat, plin de respect și nu ridică privirea, dar era primul semn pe care-l văzuse Laurence al posibilității ca delegația lor să nu fie de acord în toate privințele. Însă Yongxing aruncă un răspuns, pe un ton care nu lăsa loc de alte comentarii, iar Sun Kai nu îndrăzni să-i întoarcă vorba. Satisfăcut că-și potolise subalternul, Yongxing se întoarse din nou înspre ei și adăugă:

– Cu toate acestea, indiferent de ghinionul care l-a adus în mâinile voastre, Lung Tien Xiang era destinat Împăratului Francez, nu să fie făcut animal de povară pentru un soldat de rând.

Laurence se îmbătoșă când se auzi numit *soldat de rând* și, pentru prima oară, îndrăzni să se uite direct la prinț, înfruntând acea privire rece, disprețuitoare cu una la fel de neînduplecată.

– Suntem în război cu Franța, domnule. Dacă alegeți să vă aliați cu dușmanii noștri și le trimiteți sprijin material, n-aveți de ce să vă plângeți când noi îl capturăm în luptă dreaptă.

– Aiureli, interveni Barham, sonor și pe neașteptate. China nu e nicidecum aliata Franței, nicidecum. Cu siguranță, noi nu privim China ca pe un aliat al Franței. Nu ești aici să vorbești în numele Maiestății Sale Imperiale, Laurence. Controlează-te, adăugă el, cu glasul gâtuit de furie.

Dar Yongxing nu se lăsă întrerupt.

– Iar acum faceți din piraterie arma voastră de apărare? făcu el disprețuitor. Nu ne preocupă obiceiurile popoarelor

barbare. Cum se învoiesc negustorii și hoții să se jefuiască unul pe altul nu e treaba Tronului Celest, în afară de cazul când aceștia hotărăsc să-l insulte pe Împărat, așa cum ați făcut voi.

– Nu, Alteță, nici pomeneală, în niciun caz, se repezi Barham, aruncându-i în același timp lui Laurence o privire otrăvită. Maiestatea Sa și Guvernul nu au decât cea mai profundă afecțiune față de împărat. Nu i-ar aduce niciodată în mod voit vreo insultă, vă asigur. Dacă am fi avut cunoștință despre natura extraordinară a oului, despre obiecțiile Domniilor Voastre, situația n-ar fi ajuns niciodată...

– Dar acum sunteți pe deplin conștienți, punctă Yongxing, iar insulta rămâne: Lung Tien Xiang este tot în ham, tratat puțin mai bine decât un cal, pus să care poveri și expus tuturor violențelor războiului, și toate astea cu un simplu căpitan drept însoțitor. Mai bine s-ar fi scufundat pe fundul oceanului, încă în ou!

Șocat, Laurence se bucura să vadă că această asprime îi lăsa pe Barham și pe Powys la fel de uluiți și fără grai. Deși aflat în suita lui Yongxing, tălmăcitorul tresări și el, foindu-se stânjenit și, de data aceasta, nu traduse cuvintele prințului în chineză.

– Domnule, vă asigur, de când am aflat despre obiecțiile Domniilor Voastre, n-a mai fost deloc în ham, niciun pic, precizâ Barham, revenindu-și. Am trecut prin cele mai mari cazne ca să-i oferim lui Temeraire – lui Lung Tien Xiang, adică – tot confortul și ca să remediem orice aspect neadecvat din felul în care a fost tratat. Nu se mai află în grija căpitanului Laurence, de asta pot să vă asigur. N-au vorbit deloc în aceste două săptămâni.

Era dureros să i se reamintească de asta, și Laurence simți bruma de calm care-i mai rămăsese risipindu-se.

– Dacă oricare dintre voi ar fi cu adevărat preocupat de binele dragonului, ați ține seama de sentimentele lui, nu de propriile voastre dorințe, spuse el, ridicând treptat glasul, un glas care fusese antrenat să răcnească ordine peste furtună. Vă plângeți de ham și, cu aceeași suflare, îmi cereți să-l ademenesc în lanțuri, ca să-l puteți târî departe, împotriva voinței lui. N-am s-o fac. N-am s-o fac niciodată, să fiu al naibii.

Judecând după expresia lui, Barham s-ar fi bucurat să-l vadă și pe Laurence târât departe, în lanțuri. Ochii îi ieșiseră din orbite și ținea palmele pe masă, pe punctul de a se ridica. Pentru prima oară, Amiralul Powys interveni, luându-i-o înainte.

– Ajunge, Laurence! Taci din gură, Barham. Nu ne mai poate folosi la nimic să-l ținem aici. Ieși, Laurence, ieși numaidecât. Ești liber.

Îndelunga obișnuință a obedienței își spuse cuvântul: Laurence se repezi afară din încăpere. Intervenția îl salva, probabil, de la arestarea pentru insubordonare, însă ieși fără urmă de gratitudine. O mie de lucruri îi erau înțepenite în gâtlej și, chiar în timp ce ușa se trântea în urma lui, se întoarse, însă ofițerii de marină staționați de-o parte și de alta îl priveau cu un interes grosolan, de parcă el ar fi fost vreo ciudățenie expusă pentru distracția lor. Sub privirile lor directe, întrebătoare, își mai stăpâni furia și le întoarse spatele înainte să apuce să se trădeze și mai mult.

Cuvintele lui Barham fură înghițite de lemnul greu, însă huruitul nearticulat al glasului său încă ridicat îl urmări pe Laurence de-a lungul coridorului. Se simțea ca beat de mânie, cu răsuflarea întretăiată și privirea împăienjenită, nu de lacrimi, nicidecum de lacrimi, doar de furie. Anticamera Amiralității era plină de ofițeri de marină, funcționari, oficiali politici, chiar și un aviator în verde, trecând iute printre ei cu

corespondența. Laurence își croi drum, împingându-se către ușă, cu mâinile tremurătoare în buzunare, ca să nu i se vadă.

Năvăli afară în hărmălaia după-amiezii târzii londoneze, cu strada Whitehall plină de muncitori care se îndreptau spre casă, la cină și de strigătele birjarilor și ale purtătorilor de litiere, răcnind prin mulțime:

– Faceți loc!

Sentimentele sale erau la fel de învălmășite ca tot ceea ce-l înconjura, și Laurence plutea pe străzi din instinct. Fu strigat de trei ori până să-și recunoască propriul nume.

Se întoarse fără tragere de inimă: n-avea niciun chef să trebuiască să întoarcă o vorbă sau un gest politicos din partea vreunui fost coleg. Însă, cu o oarecare ușurare, văzu că era căpitanul Roland, nu o cunoștință neștiutoare. Era surprins s-o vadă, foarte surprins, căci dragonul ei, Excidium, era cap de formație la adăpostul de la Dover. Cu greu ar fi putut Roland să fie scutită de treburile ei și, în orice caz, nu putea veni la Amiralitate în mod deschis, căci era o femeie ofițer, una dintre cele a căror prezență era necesară din cauza insistenței Longwingilor de a avea femei drept căpitani. Secretul era foarte puțin cunoscut în afara Aviației și era ferit cu strășnicie de oprobriul public. Lui Laurence însuși i se păruse dificil la început să accepte ideea, însă se obișnuise, astfel că acum Roland i se părea foarte ciudată fără uniformă: se îmbrăcase într-o rochie largă și o mantie grea, ca să se ascundă, și niciuna dintre acestea nu-i venea bine.

– Alerg după tine de cinci minute, zise ea, luându-l de braț, când ajunse lângă el. M-am învârtit pe lângă clădirea aia uriașă ca o peșteră, așteptând să ieși, și apoi tu ai trecut direct pe lângă mine, cu o grabă atât de sălbatică, încât abia am reușit să te ajung din urmă. Hainele astea sunt o pacoste. Sper

că apreciezi efortul pe care-l fac pentru tine, Laurence. Dar nu contează, adăugă ea, înmuindu-şi glasul. Văd pe chipul tău că n-a mers bine. Haide să mâncăm ceva şi să-mi povesteşti totul.

– Mulţumesc, Jane. Mă bucur să te văd, spuse el şi se lăsă condus în direcţia hanului ei, deşi nu credea că poate înghiţi. Totuşi, cum ai ajuns aici? Sigur nu e nimic cu Excidium?

– Absolut nimic, dacă nu cumva s-a ales cu o indigestie, spuse ea. Nu, dar Lily şi căpitanul Harcourt se descurcă de minune, aşa că Lenton a putut să le dea patrulă dublă şi să-mi acorde mie câteva zile de permisie. Excidium a folosit asta ca pretext să mănânce trei vaci grase deodată, lacomul afurisit. Abia şi-a deschis o pleoapă când i-am propus să-l las cu Sanders – noul meu secund – şi să vin să-ţi ţin companie. Aşadar, m-am echipat pentru stradă şi am venit însoţită de curier. O, drace, stai puţin, te rog. Se opri şi scutură tare din picior, eliberându-şi fustele: erau prea lungi şi i se agăţaseră de călcâi.

Laurence o ţinu de umăr, aşa că nu se răsturnă, şi după aceea continuară să străbată străzile Londrei, cu pas mai domol. Mersul bărbătos al lui Roland şi faţa ei acoperită de cicatrici atrăgeau destule priviri insolente ca Laurence să înceapă să se uite fioros la trecătorii care o priveau prea lung, deşi ea nu se sinchisea. Totuşi, îi observă comportamentul şi spuse:

– Eşti feroce când eşti cu capsa pusă, nu le speria pe bietele fete de colo. Ce ţi-au spus indivizii ăia, la Amiralitate?

– Ai auzit, presupun, că a venit o misiune diplomatică din China, spuse Laurence. Vor să-l ia pe Temeraire cu ei, iar Guvernul nu se osteneşte să obiecteze. Dar, evident, el nici nu vrea să audă, le spune tuturor să se ducă să se spânzure, deşi îl bat la cap de mai multe săptămâni.

În timp ce vorbea, simțea o senzație acută de durere, de parcă îl strângea chiar sub osul pieptului. Și-l putea imagina destul de limpede pe Temeraire ținut aproape singur, în vechiul și părăginitul adăpost de la Londra, cel aproape nefolosit în ultima sută de ani, fără Laurence și fără echipajul său, ca să-i țină de urât, fără ca nimeni să-i citească și, din neamul lui, doar cu câțiva mici dragoni-curieri zburând în trecere, în misiune.

– Firește că nu vrea să meargă, zise Roland. Nu pot să cred că și-au închipuit că-l pot convinge să te părăsească. N-aveau cum să fie atât de neștiutori: am auzit mereu despre chinezi că sunt proclamați elita îngrijitorilor de dragoni.

– Prințul lor n-a făcut niciun secret din faptul că are despre mine o părere cât se poate de proastă. Probabil s-au așteptat ca Temeraire să împărtășească o opinie asemănătoare și să se bucure să se întoarcă de unde a venit, îi explică Laurence. În orice caz, au început să obosească să încerce să-l lămurească, astfel că nemernicul de Barham mi-a ordonat să-l mint, spunându-i că suntem trimiși în Gibraltar, numai ca să-l aduc pe vasul de transport și în largul mării, prea departe să mai poată zbura înapoi pe uscat, când află ce se pune la cale.

– O, ce infamie! Mâna ei se strânse aproape dureros pe brațul lui Laurence. Iar Powys n-a avut nimic de spus la asta? Nu-mi vine să cred că i-a lăsat să-ți propună una ca asta. Nu este de așteptat ca un ofițer de marină să priceapă lucrurile astea, dar Powys ar fi trebuit să-i explice situația.

– Îndrăznesc să spun că nu poate face nimic: e doar un ofițer în funcție, iar Barham este numit de Minister, zise Laurence. Powys, cel puțin, m-a salvat de streang: eram prea furios ca să mă controlez și el m-a trimis afară.

Ajunseseră pe Strand Street; aglomerația făcea conversația dificilă și trebuiau să fie atenți să nu fie stropiți de mocirla dubioasă adunată în șanțuri și azvârlită pe caldarâm de birje și căruțe hodorogite. Cu furia în declin, Laurence era din ce în ce mai deprimat.

Din clipa despărțirii, se consolase sperând zi de zi că totul se va sfârși curând și chinezii își vor da seama că Temeraire nu vrea să plece sau că Amiralitatea va renunța la încercarea de a le face pe plac. I se păruse și așa o sentință crudă: nu fuseseră despărțiți o zi întreagă de la ieșirea lui Temeraire din ou, iar Laurence nu știuse ce să facă ori cum să-și umple orele. Dar chiar și cele două lungi săptămâni erau nimic pe lângă această îngrozitoare certitudine că nimicise toate șansele. Chinezii n-aveau să cedeze, iar Ministerul avea să găsească, în cele din urmă, o cale să-l trimită pe Temeraire în China: era limpede că nu aveau nimic împotrivă să i se spună o serie de minciuni în acest scop. Și, foarte probabil, acum Barhan n-avea să-i mai îngăduie să-l vadă pe Temeraire, nici măcar ca să-și ia rămas-bun.

Laurence nici nu îndrăznea să-și închipuie cum ar putea fi viața lui fără Temeraire. Un alt dragon era, desigur, o imposibilitate, iar Marina n-avea să-l primească înapoi. Presupunea că ar putea să se îmbarce pe o corabie de negoț sau pe un vas de corsari, dar nu credea că avea curajul s-o facă și câștigase destui bani din recompense ca să poată trăi din ei. Putea chiar să se însoare, așezându-se la casa lui, ca moșier, dar acea perspectivă, cândva atât de idilică în imaginația lui, i se părea acum searbădă și monotonă.

Încă și mai grav, nu putea să caute nicăieri înțelegere: toți foștii săi cunoscuți l-ar socoti norocos că a scăpat, familia s-ar bucura și lumea nu ar acorda nicio importanță pierderii

sale. După orice criteriu, era ridicol să se piardă așa cu firea: devenise aviator fără voia lui, doar dintr-un nemăsurat simț al datoriei, și trecuse mai puțin de un an de când își schimbase statutul. Cu toate acestea, deja nu mai putea să vadă lucrurile altfel. Poate doar alt aviator, de fapt, doar alt căpitan, ar fi cu adevărat capabil să-i înțeleagă sentimentele, însă, în absența lui Temeraire, Laurence ar fi la fel de înstrăinat de societatea lor precum erau aviatorii înșiși de restul lumii.

Sala principală de la Coroana și Ancora nu era liniștită, deși era încă devreme pentru cină, după regulile orașului, Nu era un local elegant, nici măcar cu pretenții, clientela lui fiind formată în principal din oameni de la țară, obișnuiți cu o oră mai rezonabilă pentru mâncare și băutură. Nu era locul în care ar fi venit o femeie respectabilă, nici pe care Laurence însuși l-ar fi frecventat de bunăvoie, în alte vremuri. Roland atrase câteva priviri obraznice, altele doar curioase, dar nimeni nu-și îngădui mai mult. Laurence era o prezență impunătoare lângă ea, cu umerii lui largi și spada atârnată la șold.

Roland îl conduse pe Laurence în apartamentul ei, îl așeză într-un fotoliu urât și îi dădu un pahar de vin. El bău cu nesaț, ascunzându-se în spatele paharului de privirea ei compătimitoare: se temea că ar putea fi ușor dezarmat.

– Trebuie să fii leșinat de foame, Laurence, spuse ea. Dar ăsta să fie tot necazul.

Sună după cameristă și, în curând, doi servitori urcară cu un delicios meniu combinat: pui fript cu legume și carne de vită, sos de friptură, niște tarte cu brânză unse cu gem, plăcintă din pulpă de vițel, mâncare de varză roșie înăbușită și o mică budincă de biscuiți, ca delicatese. Roland le ceruse să așeze toată mâncarea pe masă deodată, ca să evite un du-te-vino, și îi trimise afară.

Laurence nu crezuse că avea să mănânce, dar, cu bucatele așezate în fața lui, descoperi că, până la urmă, îi este foame. În ultimul timp, mâncase fără poftă, din pricina programului neregulat și a mâncării proaste din pensiunea lui ieftină, aleasă pentru învecinarea cu adăpostul unde era ținut Temeraire. Acum mânca neîntrerupt, în timp ce Roland susținea conversația aproape singură, întreținându-l cu bârfe și banalități din Aviație.

– Mi-a părut rău să-l pierd pe Lloyd, desigur – au de gând să-i atribuie oul Anglewing care se întărește la Kinloch Laggan, spuse ea, vorbind despre fostul ei secund.

– Cred că l-am văzut acolo, spuse Laurence, dezmeticindu-se puțin și ridicând capul din farfurie. Oul Obversariei?

– Da, și ne punem mari speranțe în el, răspunse ea. Lloyd a fost în al nouălea cer, firește, iar eu mă bucur mult pentru el. Cu toate astea, nu este lucru ușor să mă trezesc dintr-odată, după cinci ani, cu un nou secund, cu tot echipajul și cu Excidium însuși bombănind despre cum obișnuia Lloyd să facă una și alta. Dar Sanders e un tip inimos, de încredere. L-au trimis din Gibraltar, după ce Granby a refuzat numirea.

– Ce? A refuzat-o? țipă Laurence, profund consternat și furios. Granby era propriul lui secund. Nu de dragul meu, nădăjduiesc.

– O, Dumnezeule, n-ai știut? se miră Roland, la fel de consternată. Granby mi-a vorbit foarte frumos, a spus că îmi mulțumește, dar nu vrea să-și schimbe postul. Eram sigură că te-a consultat în privința asta. Credeam că poate i-ai dat vreun motiv să spere.

– Nu, spuse Laurence, abia șoptit. Se prea poate să sfârșească fără niciun post. Îmi pare foarte rău să aud că a ratat unul atât de bun.

Refuzul nu putea să-i fi făcut bine lui Granby în relația cu Forțele Aeriene: un om care respingea o ofertă nu se putea aștepta prea devreme la o alta, iar în curând Laurence nu va mai avea nicio putere să-l ajute.

– Ei, bine, îmi pare al naibii de rău că ți-am dat un motiv de îngrijorare în plus, zise Roland, după o clipă. Amiralul Lenton ți-a lăsat echipajul intact, știi, în cea mai mare parte: doar i-a dat lui Berkley câțiva oameni, din disperare, fiind atât de strâmtorat în clipa de față. Eram cu toții foarte siguri că Maximus ajunsese la deplina maturitate. La scurt timp după venirea ta aici, a început să ne dovedească contrariul și, până în prezent, a crescut vreo cincisprezece picioare în lungime.

Roland adăugă aceste ultime cuvinte într-o încercare de a recupera tonul mai lejer al conversației, dar era imposibil: Laurence simțea că i se strânsese stomacul și lăsă jos cuțitul și furculița, cu farfuria încă pe jumătate plină.

Roland trase draperiile. Afară se întuneca deja.

– Ai chef de un concert?

– Mi-ar plăcea să te însoțesc, răspunse el mecanic, iar ea își scutură capul.

– Nu, las-o baltă. Văd că n-are sens. Hai în pat, atunci, dragul meu coleg, n-are niciun rost să stai bosumflat.

Stinseră lumânările și se întinseră pe pat, unul lângă altul.

– N-am nici cea mai vagă idee ce să fac, spuse el încet: la adăpostul întunericului, mărturisirea era puțin mai ușoară. L-am făcut pe Barham nemernic și nu-l pot ierta că mi-a cerut să mint. Foarte nedemn de un gentilom. Dar Barham nu e un ticălos: n-ar ceda așa de ușor, dacă ar avea orice altă opțiune.

– Mi se face rău când aud că îi face temenele acestui prinț străin. Roland se sprijini într-un cot, pe perne: Am fost cândva în portul Canton, ca aviaspirant pe un vas de transport care

se întorcea din lungul drum în India. Joncile alea ale lor arată de parcă n-ar putea să reziste la o ploicică, darămite la o furtună. Nu pot să-și treacă dragonii peste ocean fără un popas, chiar dacă ar vrea să intre în război cu noi.

– M-am gândit și eu la asta, când am auzit prima oară, spuse Laurence. Dar nu trebuie să zboare peste ocean ca să pună capăt comerțului chinez și să ne compromită și exportul către India, dacă vor. În plus, au o graniță comună cu Rusia. Dacă Țarul s-ar pomeni atacat la frontierele de est, asta ar însemna sfârșitul coaliției împotriva lui Bonaparte.

– Nu mi se pare că rușii ne-au făcut prea mult bine până acum, în război, iar banii sunt o scuză meschină ca să te comporți mitocănește, atât pentru un om, cât și pentru o națiune, spuse Roland. Statul a mai dus lipsă de fonduri și, de bine, de rău, ne-am descurcat și tot i-am învinețit lui Bonaparte ochiul în numele lui. În orice caz, nu pot să-i iert că te-au ținut departe de Temeraire. Barham tot nu te-a lăsat să-l vezi deloc?

– Nu, de două săptămâni deja. Există un băiat cumsecade la adăpost care îi duce mesaje din partea mea și mă informează că mănâncă, dar nu pot să-i cer să mă lase să intru: ar însemna curtea marțială pentru amândoi. Deși, în ceea ce mă privește, nu știu dacă asta m-ar putea împiedica acum.

Cu un an în urmă, nici nu i-ar fi trecut prin minte să spună un asemenea lucru. Nu-i plăcea să-l gândească nici acum, dar sinceritatea vorbea în numele lui. Roland nu protestă. În definitiv, era și ea aviator. Întinse mâna să-i mângâie obrazul și îi aduse toată alinarea pe care o puteau oferi brațele ei.

Laurence se trezi brusc din somn, în odaia întunecoasă. Roland era deja sculată din pat. O slujnică stătea, căscând,

în pragul uşii, ţinând ridicată o lumânare ce răspândea în încăpere o lumină gălbuie. Îi înmână lui Roland o scrisoare pecetluită şi rămase neclintită, fixându-l pe Laurence cu un vădit interes deşănţat. Acesta simţi un val de roşeaţă vinovată năvălindu-i în obraji şi aruncă o privire în jos, să se asigure că era bine acoperit, sub aşternuturi.

Roland desfăcuse deja sigiliul; în clipa următoare, întinse braţul şi luă lumânarea din mâna fetei.

– Asta e pentru tine, spuse ea, dându-i slujnicei un şiling şi închizându-i uşa în nas, fără să mai lungească vorba. Laurence, trebuie să plec numaidecât, spuse ea cu glas foarte scăzut, venind lângă pat ca să aprindă celelalte lumânări. Am primit veşti din Dover: un convoi francez se îndreaptă spre Le Havre, sub escorta unor dragoni. Flota Canalului îi vânează, dar francezii au un Flamme-de-Gloire şi corăbiile nu pot să atace fără sprijin aerian.

– Câte nave sunt în convoiul francez, scrie ceva?

Laurence era afară din pat, trăgându-şi pantalonii: un dragon care scuipă foc era aproape cel mai mare pericol pe care-l putea înfrunta o corabie, un risc enorm, chiar şi cu sprijin aerian consistent.

– Treizeci şi ceva. Încărcate, pesemne, până la refuz cu materiale de război, răspunse Roland, adunându-şi părul într-o împletitură strânsă. Îmi vezi haina pe undeva?

Dincolo de fereastră, albastrul cerului se dilua, căpătând o nuanţă azurie; în curând, lumânările aveau să devină inutile. Laurence găsi haina şi o ajută pe Roland să se îmbrace, calculând deja, într-un colţ al minţii, posibilele efective ale corăbiilor de negoţ, câte nave puteau fi detaşate să pornească pe urmele lor, câte ar avea şanse să se strecoare şi să acosteze în siguranţă în port: tunurile din Le Havre erau teribile.

Dacă vântul nu-și schimbase direcția față de ziua precedentă, francezii aveau parte de condiții prielnice de drum. Treizeci de nave încărcate cu fier, cupru, mercur și praf de pușcă. Poate că, după Trafalgar, Bonaparte nu mai reprezenta un pericol pe mare, dar pe uscat continua să fie stăpânul Europei și un asemenea transport putea să-i asigure necesarul de rezerve timp de luni bune.

– Vrei să-mi dai odată pelerina aia? întrebă Roland, întrerupându-i șirul gândurilor. Faldurile voluminoase îi ascunseră veșmintele bărbătești și Roland își trase gluga pe cap. Da, așa este bine.

– Stai o clipă, vin cu tine! spuse Laurence, luptându-se cu propria-i tunică. Sper că pot să fiu de vreun folos. Dacă Berkley n-are destui oameni pe Maximus, pot să dau o mână de ajutor trăgând de-o chingă sau respingând atacatorii. Lasă aici bagajele și sună după slujnică: o să le trimită, împreună cu celelalte lucruri ale tale, la pensiunea mea.

Străbătură în goană străzile, încă aproape pustii: doar vidanjori, huruindu-și pe lângă ei roabele fetide, zilieri căutându-și de lucru, fete în saboți mergând la piață și turme de animale, cu răsuflarea aburind în aerul dimineții. O ceață umedă și rece se lăsase peste noapte, usturătoare ca gheața pe piele. Absența aglomerației însemna, cel puțin, că Roland nu era nevoită să se preocupe prea mult de pelerina ei și puteau să înainteze într-un ritm alert.

Adăpostul de la Londra era situat nu departe de birourile Amiralității, pe malul vestic al Tamisei. În ciuda poziției sale atât de importante, clădirile din imediata apropiere erau lăsate în paragină: aici locuiau doar cei care nu-și puteau permite mai mult decât să întrețină dragoni. Unele dintre case erau chiar părăsite; prin preajmă nu se zăreau decât câțiva

copii, numai piele și os, ițindu-și capetele cu suspiciune la auzul vreunui trecător străin. De-a lungul canalelor de pe străzi se scurgea un lichid mocirlos și fetid. În goană, cizmele celor doi crăpau stratul subțire de deasupra și duhoarea se ridica în urma lor.

Aici străzile erau cu adevărat pustii, însă, cu toate acestea, în timp ce alergau, o căruță mare năvăli pe neașteptate din ceață, mânată parcă de-o intenție ostilă: Roland îl trase pe Laurence la o parte, pe trotuar, tocmai la timp ca să nu fie agățat și târât sub roți. Vizitiul nici măcar nu încetini, în goana lui canarisită, ci dispăru după primul colț, fără să se sinchisească.

Laurence își coborî privirea, îngrozit, la cei mai buni pantaloni ai săi, împroșcați acum cu pete negre de noroi.

– Nu-ți fă griji, îl consolă Roland. În aer, n-o să deranjeze pe nimeni și poate o să cadă.

Era prea mult optimism pentru el, dar n-avea timp să rezolve problema acum, și astfel cei doi își reluară mersul grăbit.

Porțile strălucitoare ale adăpostului contrastau cu străzile mohorâte și dimineața la fel de mohorâtă: o lucrătură metalică proaspăt vopsită în negru, cu încuietori din bronz șlefuit. Zăriră, cu surprindere, doi tineri soldați de marină, în uniforme roșii, trândăvind în apropiere, cu muschetele sprijinite de zid. Când veni să le deschidă. portarul își duse mâna la pălărie, salutând-o pe Roland, căreia soldații îi aruncară o privire oarecum nedumerită: pelerina îi căzuse de pe umeri, dezvăluind cele trei trese aurii și, în același timp, zestrea ei naturală deloc neglijabilă.

Cu o privire mânioasă, Laurence păși în fața ei, ferind-o de privirile lor.

– Mulțumesc, Patson. Unde e curierul din Dover? îl întrebă el pe portar, de îndată ce intrară.

– Cred că vă așteaptă, domnule, răspunse acesta, împingând poarta cu degetul mare, peste umărul lui Laurence. Mergem doar până la primul luminiș, dacă nu vă supărați. Și nu vă faceți griji în privința lor, adăugă el, făcându-i pe soldați să se rușineze sub privirea lui aspră: erau doar niște copii și Patson era un om voinic, fost armurier. Peticul ce-i acoperea un ochi, înconjurat de piele zbârcită și roșie, sporea aerul înfricoșător al înfățișării sale. Mă ocup eu de ei, n-aveți teamă.

– Mulțumesc, Patson. Să mergem, spuse Roland. Și porniră. Ce fac soldații ăștia roșii aici? Bine măcar că nu sunt ofițeri. Îmi amintesc cum un ofițer de armată a descoperit că St Germain e femeie, acum doisprezece ani, când a fost rănită la Toulon. A făcut mare tărăboi și totul era cât pe ce să ajungă în ziare; o întâmplare de-a dreptul stupidă.

Perimetrul adăpostului era înconjurat doar de un șir îngust de copaci și clădiri ce-l fereau de aerul și zgomotele orașului. Ajunseră aproape imediat la primul luminiș, un spațiu mic, abia suficient pentru un dragon de talie medie cu aripile deschise. Curierul îi aștepta, într-adevăr: o tânără Winchester ale cărei aripi violet nu căpătaseră încă nuanța închisă a maturității, dar complet echipată și vânzolindu-se nerăbdătoare să-și ia zborul.

– Ei, Hollin, zise Laurence, strângând bucuros mâna căpitanului. Era o mare plăcere să-l revadă, acum în uniformă de ofițer, pe fostul comandant al echipajului său de sol. E dragonul tău?

– Da, domnule, întocmai. Aceasta este Elsie, răspunse Hollin, radiind. Elsie, el este căpitanul Laurence, despre care ți-am spus că m-a ajutat să te dobândesc.

Elsie întoarse capul și se uită la Laurence cu ochii strălucind de interes. Nu trecuseră nici trei luni de când ieșise din găoace și tânăra Winchester era mică, fie și pentru rasa ei, dar pielea îi lucea de curățenie și părea foarte bine îngrijită.

– Așadar, ești căpitanul lui Temeraire? Mulțumesc. Îmi place foarte mult Hollin al meu, spuse ea, cu un glas ciripitor, atingându-l pe Hollin cu botul atât de afectuos, încât fu cât pe ce să-l doboare.

– Mă bucur că am fost de folos și îmi pare bine să te cunosc, spuse Laurence, încercând să pară entuziasmat, în ciuda fiorului de tristețe care îl străbătea, amintindu-și de propriul dragon.

Temeraire era aici, la mai puțin de cinci sute de yarzi depărtare, dar nu putea nici măcar să-l salute. Laurence îl căută cu privirea, dar clădirile îl împiedicau să-l vadă: nici urmă de trupul său negru.

– E totul pregătit? îl întrebă Roland pe Hollin. Trebuie să plecăm imediat.

– Da, căpitane, desigur. Așteptăm doar corespondența, răspunse Hollin. Avem cinci minute, dacă doriți să vă întindeți picioarele înainte de zbor.

Tentația era foarte puternică și Laurence înghiți în sec. Dar disciplina trebuia respectată: una era să refuzi deschis un ordin dezonorant, și alta să nesocotești pe furiș unul doar neplăcut, și un astfel de comportament putea să se reflecte negativ asupra lui Hollin și chiar a lui Roland.

– Am să intru doar puțin în cazarma de aici, să vorbesc cu Jervis, spuse el și se duse să-l vadă pe omul care supraveghea îngrijirile lui Temeraire.

Jervis era un bărbat mai în vârstă, care își pierduse o bună parte din ambele membre stângi, din cauza unei nefericite

lovituri asupra flancului dragonului pe care se afla ca maestru harnașier. Când, împotriva oricăror așteptări, Jervis și-a revenit, i se încredințase o misiune mai puțin solicitantă, la adăpostul din Londra, care era foarte rar folosit. Avea o înfățișare ciudată, strâmbă, cu picioru-i de lemn și cu cârligul de metal al mâinii în aceeași parte și, din pricina infirmității, devenise cam leneș și cam dificil, dar Laurence îl ascultase cu înțelegere de destule ori ca să beneficieze acum de o primire călduroasă.

– Vrei să fii atât de bun să-i duci lui Temeraire un mesaj din partea mea? îl întrebă Laurence, după ce refuză o ceașcă de ceai. Eu merg la Dover, să văd dacă pot fi de ajutor, și n-aș vrea să se neliniștească din cauza tăcerii mele.

– Desigur, am să i-l și citesc. Va avea nevoie, bietul de el, spuse Jervis, chinuindu-se să apuce călimara și condeiul cu o singură mână. Laurence primi o bucată de hârtie pe care să scrie mesajul. Grăsanul ăla de la Amiralitate a venit iarăși, acum o jumătate de oră, cu o grămadă de soldați de marină și cu chinezii ăia ciudați. Sunt tot acolo, îndrugându-i verzi și uscate dragului Temeraire. Dacă nu pleacă repede, nu pot face nimic în cazul în care dragonul refuză astăzi să mănânce. Marinar nemernic, nu știu ce pune la cale! Are impresia că știe totul despre dragoni. Să-mi fie cu iertare, domnule, adăugă repede Jervis.

Laurence descoperi că mâna îi tremură pe hârtie, pătând primele câteva rânduri și masa. Bălmăji ceva și se sforță să-și continue mesajul, dar nu-și găsea cuvintele. Rămase blocat în mijlocul unei fraze, până când, pe neașteptate, fu cât pe ce să se prăbușească și masa căzu, împrăștiind cerneala pe podea. De afară venea un zgomot teribil, zguduitor, ca o furtună violentă, ca o vijelie hibernală dezlănțuită în Marea Nordului.

Încă ținea, ridicol, condeiul în mână. Îl lăsă să cadă și dădu ușa în lături, urmat îndeaproape de Jervis, cu pas împleticit. Ecourile răsunau încă în aer și Elsie era ridicată pe picioarele din spate, desfăcându-și și strângându-și aripile, agitată, în timp ce Hollin și Roland încercau s-o liniștească. Până și ceilalți câțiva dragoni ai adăpostului stăteau cu capetele înălțate, privind peste copaci și șuierând alarmați.

– Laurence! îl strigă Roland, dar el o ignoră.

Alerga deja de-a lungul cărării, cu mâna dusă inconștient la mânerul sabiei. Ajunse în poiană și își croi drum printre ruinele unei cazărmi și printre numeroșii copaci căzuți la pământ.

Cu o mie de ani înainte ca romanii să îmblânzească rasele dragonilor occidentali, chinezii fuseseră deja maeștri ai acestei arte. Apreciau frumusețea și inteligența mai mult decât dibăcia marțială și priveau cu o ușoară superioritate dragonii care scuipau foc sau acid, atât de prețuiți în Vest. Legiunile aeriene ale chinezilor erau atât de numeroase, încât nu aveau nevoie de un asemenea spectacol, pe care îl considerau ostentativ. Dar nu disprețuiau toate aceste înzestrări neobișnuite, iar Celeștii reprezentau apogeul realizărilor lor, îmbinarea tuturor celorlalte haruri ale dragonilor cu puterea subtilă și periculoasă pe care chinezii o numeau vântul divin, un răget mai puternic decât o salvă de tun.

Laurence mai văzuse o singură dată distrugerile pe care le provoca vântul divin, la Dover, când Temeraire îl folosise cu mare eficiență împotriva transportatoarelor aeriene ale lui Napoleon. Dar aici, bieții copaci suportaseră impactul de la mică distanță și atârnau ca niște chibrituri arse, cu trunchiurile pârjolite și transformate în așchii. Întreaga structură a cazărmii se prăbușise și ea, mortarul se fărâmițase cu totul

și cărămizile se împrăștiaseră, sparte. Semăna cu dezastrul provocat de un uragan sau de un cutremur și numele cu sonoritate poetică al vântului divin părea, dintr-odată, mult mai potrivit.

Aproape toți marinarii erau comasați lângă tufărișul ce înconjura poiana, cu fețele albe și pustiite de spaimă. Dintre toți, doar Barham își păstrase poziția. Nici chinezii nu se retrăseseră, dar erau prosternați cu toții într-o mătanie reverențioasă, cu excepția prințului Yongxing însuși, care rămase neclintit în fruntea lor.

Un imens stejar, cu rădăcinile încă acoperite de noroi, zăcea la pământ, izolându-i la marginea luminișului, iar Temeraire se afla dincolo de el, cu un picior sprijinit pe trunchi, dominându-i cu silueta lui sinuoasă.

– Mie să nu-mi spui asemenea lucruri, zise el, coborându-și capul spre Barham. Avea dinții dezveliți și gulerul din jurul gâtului ridicat și tremurând de furie. Nu te cred nicio clipă și n-am de gând să ascult asemenea minciuni. Laurence n-ar lua niciodată alt dragon. Dacă l-ai alungat, o să merg după el, și dacă i-ai făcut vreun rău...

Începu să-și umple plămânii pentru un nou răget, umflându-și pieptul ca o velă în vânt și, de data aceasta, nefericiții se aflau direct în calea lui.

– Temeraire! strigă Laurence, cățărându-se pe mormanul de ruine și alunecând în jos, în luminiș, fără să-i pese de țăndările care i se agățau de haine și de piele. Temeraire, sunt bine, sunt aici...

Capul lui Temeraire se întorsese brusc la primul cuvânt și, din doi pași, dragonul traversă poiana. Laurence rămase locului, cu inima bătând nebunește, dar fără pic de teamă. Picioarele din față ale dragonului, cu ghearele lor

înfricoșătoare, coborâră, flancându-l, și trupul neted îl învălui protector, cu coastele solzoase ridicându-se ca niște ziduri negre, strălucitoare, și cu capul înclinat apropiindu-se, să se culce lângă el.

Laurence își așeză mâinile pe botul lui Temeraire și își lipi obrazul de gura-i moale. Temeraire scoase un mormăit baritonal de tristețe.

– Laurence, Laurence, să nu mă mai părăsești.

Laurence înghiți.

– Dragul meu, spuse el, după care se opri. Nu avea ce să răspundă.

Rămaseră în tăcere, cu capetele lipite, făcând abstracție de tot ce era în jur, însă doar pentru o clipă.

– Laurence! îl strigă Roland, de dincolo de trupul încolăcit. Răsufla greu și avea un glas imperativ. Temeraire, dă-te la o parte, așa, băiete!

Temeraire își înălță capul și, șovăitor, se descolăci puțin, ca să poată vorbi, dar în tot acest timp rămase între Laurence și Barham. Roland trecu, aplecându-se, pe sub un picior al lui Temeraire, venind lângă Laurence.

– A trebuit să vii la Temeraire, firește, dar cineva care nu înțelege dragonii nu va vedea asta cu ochi buni. Te implor, nu te lăsa vârât și mai mult în bucluc: răspunde-i lui Barham spăsit, ca un copil și fă tot ce-ți cere. Roland clătină din cap: Doamne, Laurence, urăsc să te părăsesc la greu, dar trebuie să plec și orice minut poate fi esențial.

– Desigur, nu mai poți rămâne, răspunse el. Probabil că te așteaptă la Dover chiar în aceste clipe, să lansați atacul. Ne descurcăm noi, nu te teme.

– Un atac? Va fi o bătălie? interveni Temeraire, care auzise discuția.

Își îndoi ghearele și întoarse capul spre est, de parcă ar fi putut vedea, de la distanța aceea, formațiile de zbor ridicându-se în văzduh.

– Pleacă numaidecât și ai grijă, te rog, îi spuse repede Laurence lui Roland. Transmite-i lui Hollin scuzele mele.

Roland clătină din cap.

– Încearcă să te liniștești. Am să vorbesc cu Lenton, chiar înainte de decolare. Aviația nu va sta cu mâinile în sân. Au făcut destul rău că v-au despărțit, dar să facă asemenea presiuni scandaloase, tulburând toți dragonii! Nu se mai poate continua așa și nimeni nu te poate învinui pe tine.

– Nu-ți fă griji și nu mai zăbovi nicio clipă! Atacul e mai important, spuse Laurence, cu o convingere la fel de mimată ca asigurările ei.

Știau amândoi că situația era gravă. Laurence nu regreta nicio clipă că venise la Temeraire, dar încălcase ordinele în mod deschis. Orice curte marțială l-ar găsi vinovat: acuzațiile veneau din partea lui Barham în persoană și, odată interogat, Laurence nu-și putea nega fapta. Nu credea l-ar spânzura, nu era vorba despre o crimă de război și avea circumstanțe atenuante, dar, dacă acum s-ar fi aflat încă în Marină, ar fi fost cu siguranță concediat. N-avea de ales decât să înfrunte consecințele. Se forță să zâmbească. Roland îl strânse iute de braț și plecă.

Chinezii se ridicaseră și își reveniseră, dovedind mai multă stăpânire decât marinarii răvășiți, care păreau gata s-o ia la sănătoasa la cel mai mic semnal de alarmă. Acum chinezii își croiau drum cu grijă peste stejarul căzut. Mai tânăr, Sun Kai trecu obstacolul cu mai mare agilitate și, împreună cu unul dintre slujitori, îi întinse o mână prințului, ajutându-l să coboare. Lungul veșmânt brodat îl împiedica pe

Yongxing, lăsând pe crengile rupte fâșii de mătase, ca un păienjeniș de fire viu colorate, însă, dacă prințul simțea aceeași teroare care se citea limpede pe chipurile soldaților britanici, el nu o arăta: părea imperturbabil.

Temeraire îi urmărea pe chinezi cu o privire feroce și morocănoasă.

– N-am de gând să stau aici, când toți ceilalți se duc la luptă, orice-ar vrea oamenii ăștia.

Laurence îl mângâie pe Temeraire pe gât, ca să-l liniștească.

– Nu-i lăsa să te tulbure. Te rog mult să încerci să-ți păstrezi calmul, dragul meu; nu rezolvăm nimic dacă ne enervăm.

Temeraire se mulțumi să pufnească, rămânând în continuare cu ochii ficși și strălucitori și gulerul ridicat, cu toate vârfurile foarte țepene: nu era dispus să se lase consolat.

Palid ca un cadavru, Barham nu se grăbea să vină mai aproape de Temeraire, dar Yongxing i se adresa cu asprime, repetând ordine, pe cât de insistent, pe atât de furios, judecând după felul în care gesticula spre Temeraire. Sun Kai, în schimb, stătea deoparte, privindu-i pe Laurence și pe Temeraire cu un aer mai gânditor. În cele din urmă, Barham se apropie încruntat de ei, mascându-și frica prin furie. Laurence văzuse adesea un asemenea comportament în ajunul bătăliilor.

– Aceasta este disciplina din Aviație, după câte înțeleg, începu Barham. Vorbe meschine și răuvoitoare, ținând seama de faptul că nesupunearea lui Laurence îi salvase, probabil, viața. Până și el părea să-și dea seama de asta, ceea ce îl înfuria și mai mult. Ei, bine, cu mine nu ține, Laurence. Nicio clipă. Ai să plătești pentru asta. Sergent, arestează-l...

Laurence nu mai auzi sfârșitul frazei. Barham se micșora, gura lui roșie se deschidea și se închidea, între strigăte, ca a unui pește pe uscat, și cuvintele erau tot mai nedeslușite, pe

măsură ce pământul se îndepărta sub picioarele lui Laurence. Temeraire îl ținea strâns în căușul degetelor și imensele aripi negre îl purtau, cu mișcări ample, sus, tot mai sus, în aerul cenușiu al Londrei, funinginea acoperind cu un strat prăfos pielea lui Temeraire și împestrițând mâinile lui Laurence.

Laurence se așeză comod între ghearele animalului și se lăsă purtat în zbor, în tăcere; răul era făcut și știa că era inutil să-i ceară lui Temeraire să se întoarcă imediat la sol: forța din spatele bătăilor aripilor ascundea o pornire violentă, o furie cu greu strunită. Zburau foarte repede. Laurence aruncă în jos o privire îngrijorată, când trecură în goană peste zidurile orașului. Temeraire zbura fără ham sau semnale și Laurence se temea că ar putea să îndrepte tunurile spre el. Dar armele rămaseră mute. Temeraire era inconfundabil, cu pielea de un negru compact, întrerupt doar de semnele albastre și sidefii de la marginile aripilor, și fusese recunoscut. Sau poate că, pur și simplu, trecură prea repede ca să stârnească o reacție.

Lăsară orașul în urmă, la un sfert de oră după decolare, și curând fură departe chiar și de bătaia tunurilor cu țeava lungă. Jos, drumurile se ramificau acum în ținutul rural și aerul avea deja un miros mult mai curat. Temeraire se opri și plană preț de o clipă, își scutură praful de pe cap și strănută zgomotos, făcându-l pe Laurence să salte puțin, dar apoi își continuă zborul într-un ritm mai puțin frenetic, iar după un alt minut sau două, își coborî capul să vorbească:

– Te simți bine, Laurence? Nu stai incomod?

Dragonul părea să se agite mai mult decât era cazul, pentru un lucru atât de neînsemnat și Laurence îi mângâie piciorul din față, la care putea ajunge cu mâna.

– Nu, mă simt foarte bine.

– Îmi pare rău că te-am răpit așa, spuse Temeraire, liniștit de căldura din glasul căpitanului. Te rog să nu fii supărat. N-am putut să-l las pe omul ăla să te ia.

– Nu, nu sunt supărat, răspunse Laurence. Într-adevăr, în inima sa nu era decât imensa, crescânda bucurie de a se afla din nou în aer, de a simți șuvoiul viu al puterii străbătând trupul lui Temeraire, chiar dacă partea lui mai rațională știa că această stare nu poate să dureze. Și nu te învinuiesc pentru asta câtuși de puțin, dar mă tem că acum trebuie să ne întoarcem.

– Nu, nu te duc înapoi la omul ăla, spuse Temeraire cu îndărătnicie și Laurence înțelese, cu inima grea, că se confrunta cu instinctele protectoare ale lui Temeraire. M-a mințit și te-a ținut departe de mine, iar apoi a vrut să te aresteze. Se poate socoti norocos că nu l-am nimicit.

– Dragul meu, nu putem să trăim pur și simplu de capul nostru, spuse Laurence. Am deveni niște proscriși, dacă am face una ca asta. Cum îți imaginezi că ne-am procura mâncarea, altfel decât furând? Și asta ar însemna să ne abandonăm toți prietenii.

– Nu le sunt mai folositor stând într-un adăpost din Londra, spuse Temeraire, pe bună dreptate, și Laurence rămase o clipă descumpănit, neștiind ce să-i răspundă. Dar, totuși, n-am de gând să fug, spuse el, ușor melancolic. La drept vorbind, ar fi plăcut să facem ce ne trece prin cap, și nu cred că ar simți cineva lipsa câtorva oi, ici-colo. Dar nu atâta timp cât avem de luptat într-o bătălie.

– O, Doamne! exclamă Laurence, privind spre soare cu ochii mijiți și dându-și seama că se îndreptau spre sud-est, direct spre fostul lor adăpost din Dover. Temeraire, nu ne pot lăsa să luptăm. Lenton va trebui să-mi ordone să mă

întorc și, dacă nu mă supun, te asigur că mă va aresta fără să stea pe gânduri, întocmai ca Barham.

– Nu cred că amiralul Obversariei te va aresta, răspunse Temeraire. Obversaria e foarte bună și mi-a vorbit întotdeauna prietenos, chiar dacă e mult mai în vârstă și e dragonul-amiral. În plus, dacă încearcă, acolo sunt Maximus și Lily și mă vor ajuta. Iar dacă omul ăla din Londra vrea să vină și să te ia din nou, am să-l omor, adăugă Temeraire, trădând o alarmantă sete de sânge.

2

Aterizară în adăpostul din Dover în mijlocul vacarmului și al agitației pregătirilor: maestrul harnașier răcnind ordine către echipajele de sol, zornăitul cataramelor și sunetul metalic al bombelor pasate, în saci, naceliștilor, pușcașii încărcându-și armele, scârțâitul ascuțit al pietrelor de șlefuit frecându-se de tăișurile săbiilor. O duzină de dragoni curioși le urmăriseră înaintarea, mulți dintre ei întâmpinându-l pe Temeraire cu strigăte de salut, în timp ce cobora. Le răspundea, entuziasmat, cu inima crescând în piept, în vreme ce Laurence simțea cum inima i se strânge.

Temeraire ateriză în poiana Obversariei. Era una dintre cele mai mari din adăpost, pe potriva poziției sale de dragon-amiral, deși, fiind un Angelwing, Obversaria depășea doar cu puțin talia medie. Era spațiu suficient și pentru Temeraire. Obversaria se afla deja în ham și echipajul ei urca la bord. Amiralul Lenton în persoană îi stătea alături, în

echipament complet de zbor, așteptând doar ca ofițerii să-și ocupe pozițiile. În câteva minute aveau să decoleze.

– Păi, ce-ați făcut? întrebă Lenton, înainte ca Laurence să se desprindă măcar din ghearele lui Temeraire. Am vorbit cu Roland, dar ea mi-a spus că te-a sfătuit să stai liniștit. Acum suntem în mare încurcătură.

– Domnule, îmi pare foarte rău că vă pun într-o postură atât de neplăcută, spuse Laurence stânjenit, încercând să găsească o explicație pentru refuzul lui Temeraire de a se întoarce la Londra, fără să pară că își caută sieși scuze.

– Nu, vina îmi aparține, interveni Temeraire, plecându-și capul și încercând să pară rușinat, dar fără succes: licărul de satisfacție din ochii dragonului era prea evident. Eu l-am adus aici pe Laurence. Omul acela avea de gând să-l aresteze.

Părea foarte mulțumit de sine și Obversaria se aplecă pe neașteptate și-l lovi peste tâmplă suficient de tare să-l facă să se clatine, deși Temeraire era o dată și jumătate cât ea. Temeraire se feri și o privi cu o expresie surprinsă și rănită. Ea doar mârâi la el și spuse:

– Ai crescut mare, Temeraire, deschide ochii! Lenton, cred că suntem gata.

– Da, spuse Lenton, cercetându-i cu atenție hamul. N-am timp să mă ocup de voi acum, Laurence, va trebui să mai așteptați puțin.

– Desigur, domnule, îmi cer scuze, zise Laurence cu glas scăzut. Nu vrem să întârziați din cauza noastră. Dacă ne îngăduiți, vom aștepta în poiana lui Temeraire până vă întoarceți.

Chiar dacă era intimidat de mustrarea Obversariei, dragonul scoase un mic sunet de protest, auzind acestea.

– Nu, nu. Nu vorbi de parcă n-ai fi aviator, spuse Lenton nerăbdător. Un dragon tânăr ca el nu poate sta deoparte

când își vede formația plecând, doar dacă e rănit. E aceeași greșeală nenorocită pe care o fac cei ca Barham și toți ceilalți de la Amiralitate, de fiecare dată când Guvernul ne transferă pe cineva nou. Dacă reușim să le vârâm în cap că dragonii nu sunt animale sălbatice, încep să-și imagineze că sunt întocmai ca oamenii și că-i pot supune disciplinei militare.

Laurence deschise gura să-l contrazică în privința nesupunerii lui Temeraire, dar, privind împrejur, o închise la loc. Temeraire scurma nerăbdător pământul cu ghearele-i mari, cu aripile pe jumătate deschise, evitându-i privirea.

– Da, chiar așa, continuă sec Lenton, când văzu că Laurence nu spune nimic. Oftă și se îndepărtă puțin, dându-și la o parte de pe frunte părul rar și cărunt. Dacă acei chinezi îl vor înapoi, lucrurile nu pot decât să se agraveze dacă se rănește luptând fără armură ori echipaj, spuse el. Du-te și pregătește-l. Vorbim mai târziu.

Laurence nu găsea cuvinte să-și exprime recunoștința, dar acestea erau, oricum, de prisos. Lenton se întorcea deja la Obversaria. Într-adevăr, nu era timp de pierdut. Laurence îi făcu semn lui Temeraire și porni în goană spre poiana lor obișnuită, pe jos, fără să-i pese de rigorile rangului său. Un amalgam de gânduri răzlețe, încărcate de emoție, îi năvăli în minte, toate doar crâmpeie: o mare ușurare; firește că Temeraire n-ar fi stat deoparte; cât de jalnici ar fi părut, să intre într-o bătălie nesocotind ordinele; într-o clipă aveau să fie în văzduh și, totuși, nimic nu se schimbase cu adevărat în situația lor: ar putea fi pentru ultima oară.

Mulți dintre membrii echipajului său stăteau afară, lustruindu-și echipamentul și uleindu-și hamurile, fără niciun rost, prefăcându-se că nu sunt atenți la cer. Erau tăcuți și

abătuți, și la început se holbară neclintiți, când Laurence veni alergând în poiană.

– Unde este Granby? întrebă el. Adunarea, domnilor. Pregătiți imediat echipamentul complet de luptă.

În acel moment, Temeraire era deasupra lor, coborând, și restul echipajului năvălea dinspre cazărmi, întâmpinându-l cu urale. Se porni o alergătură generală după echipamente, acea agitație care cândva i se păruse un haos lui Laurence, obișnuit fiind cu rigoarea Marinei, dar care ducea la impresionantul rezultat al echipării unui dragon într-o viteză nebună.

Granby ieși din cazarmă, în mijlocul acestui du-te-vino. Era un ofițer tânăr, deșirat, cu părul negru și pielea albă, de obicei arsă de soare, dar acum, ca niciodată, neatinsă, după săptămânile fără zbor. Era născut și crescut aviator, spre deosebire de Laurence și relația lor nu fusese lipsită, la început, de divergențe; ca mulți alți aviatori, Granby fusese indignat că un dragon excepțional ca Temeraire era revendicat de un ofițer de marină. Însă acea indignare se risipise după prima acțiune comună și Laurence nu regretase nicio clipă că-l numise secund, în ciuda puternicei nepotriviri de caracter. Din respect, Granby încercase la început să imite formalitățile care, pentru Laurence, educat ca un gentleman, erau la fel de firești ca respirația, însă nu și le putuse însuși. Ca majoritatea aviatorilor, crescut fiind de la vârsta de șapte ani departe de societatea distinsă, Granby avea o înclinație naturală spre un fel de nonșalanță care, pentru un ochi sever, aducea a libertinaj.

– Laurence, mă bucur al naibii să te văd! zise Granby, apropiindu-se să-i strângă mâna, fără să salute și fără să-i treacă prin minte că nu se cuvenea să i se adreseze comandantului său în felul acesta. În același timp, încerca să-și prindă sabia

la centură, cu o singură mână. Așadar, s-au răzgândit? Nu mă așteptasem la atâta înțelepciune din partea lor, dar voi fi primul care-mi voi cere scuze Excelențelor Lor, dacă au renunțat la ideea de a-l trimite pe Temeraire în China.

În ceea ce-l privea, Laurence acceptase de mult că nu era vorba despre o lipsă de respect intenționată. Acum, nici nu mai sesiza familiaritatea lui. Regreta nespus că trebuie să-l dezamăgească pe Granby, mai ales știind acum că refuzase, din loialitate, un post de comandă.

– Mă tem că nu, John, dar n-am timp să-ți explic: trebuie să-l ridicăm numaidecât pe Temeraire în aer. Jumătate din armamentul obișnuit. Și lasă deoparte bombele. Marina nu ne va mulțumi dacă-i scufundăm navele și, dacă va fi necesar, Temeraire poate să-i producă inamicului distrugeri mai mari cu răgetele lui.

– În regulă, răspunse Granby și țâșni imediat spre cealaltă parte a poienii, strigând ordine în stânga și-n dreapta.

Hamul mare de piele fusese deja adus, de două ori mai repede ca de obicei, iar Temeraire încerca să se facă folositor, coborându-se până la pământ, ca oamenilor să le fie mai ușor să-i potrivească peste spate chingile late de sprijin. Platoșele de zale pentru piept și pântece fură ridicate aproape la fel de repede.

– Fără ceremonial, spuse Laurence și astfel echipajul de zbor urcă la bord de-a valma, imediat ce le fură comunicate pozițiile, fără să respecte ordinea obișnuită.

– Îmi pare rău să vă spun, suntem cu zece mai puțini, anunță Granby, revenind lângă el. Am trimis șase oameni în echipajul lui Maximus, la cererea Amiralului, iar ceilalți... Granby șovăi.

– Da, spuse Laurence, scutindu-l de explicații.

În mod firesc, oamenii fuseseră nemulțumiți să stea deoparte și cei patru care lipseau plecaseră, fără îndoială, pe furiș, să caute într-o sticlă de băutură sau într-o femeie o consolare mai bună, sau cel puțin mai deplină decât puteau găsi în munca de rutină. Se bucura că plecaseră așa de puțini și nu avea de gând să-i pedepsească mai târziu: în momentul de față, simțea că nu avea niciun argument moral.

– Ne descurcăm noi, dar dacă există în echipajul de sol băieți care se pricep să mânuiască pistolul sau sabia și nu sunt predispuși la rău de înălțime, hai să-i luăm la bord, dacă se oferă voluntari.

Laurence își schimbase haina cu cea grea, de piele, pe care o folosea în luptă și își fixa acum centura cu carabine. Un zumzet de glasuri numeroase se stârni, nu foarte departe. Laurence ridică privirea: dragonii mai mici se ridicau în văzduh. Îi recunoscu pe Dulcia și pe Nitidus, dragonul albastru-cenușiu, flancurile formației lor, zburând în cercuri, în așteptarea celorlalți.

– Laurence, nu ești gata? Te rog, grăbește-te! zise Temeraire cu neliniște în glas, înălțându-și capul, să vadă. Deasupra lor, dragonii de talie medie își făceau apariția și ei.

Granby sări la bord, împreună cu alți doi harnașieri, tineri și înalți, Willoughby și Porter. Laurence așteptă până când îi văzu fixați în inelele hamului, apoi spuse:

– Suntem gata. Fă proba. Acesta era un ritual care, din motive de siguranță, nu putea fi lăsat deoparte. Temeraire se ridică pe picioarele din spate și se scutură, asigurându-se că hamurile erau bine fixate și toți membrii echipajului legați corect. Mai tare, ordonă Laurence. Nerăbdător să plece, Temeraire nu se scutura destul de puternic.

Temeraire pufni, dar se supuse și, nici de data aceasta, nu se desfăcu și nu căzu nimic.

– Totul e în regulă. Acum vino la bord, te rog, spuse Temeraire, lăsându-și trupul la pământ și întinzând imediat un picior.

Laurence păși între ghearele dragonului, care îl azvârli cam repede la locul său obișnuit de la baza gâtului. Nu se supără deloc: era mulțumit, entuziasmat de tot ce se petrece în jurul lui, de la păcănitul plăcut al carabinelor care se închid, la atingerea delicată a chingilor uleiate ale hamului. Sub el, mușchii lui Temeraire se încordau deja, să salte în văzduh.

Maximus țâșni dintre copaci, cu imensul său trup roșu cu auriu chiar mai mare decât înainte, după cum anunțase Roland. Era și acum singurul Regal Copper staționat la Canal, și toate celelalte făpturi păreau minuscule pe lângă el. Era atât de mare, încât întuneca o brazdă enormă din soare. Când îl văzu, Temeraire scoase un răget de bucurie și săltă după el, bătând puțin prea repede din aripile-i negre, din pricina exaltării.

– Ușurel! îi strigă Laurence.

Temeraire clătină aprobator din cap, dar tot trecu în fața lui Maximus, care era mai lent.

– Maximus, Maximus, m-am întors! strigă Temeraire, virând să-și ocupe poziția lângă uriașul dragon și împreună se alăturară formației. L-am răpit pe Laurence din Londra, adăugă el triumfător, având pesemne impresia că șoptește confidențial. Voiau să-l aresteze.

– A omorât pe cineva? întrebă curios Maximus, cu glasu-i gros, răsunător, fără urmă de dezaprobare. Mă bucur că te-ai întors. Mă puneau să zbor în centru, cât timp ai lipsit, și toate manevrele sunt altfel, adăugă el.

– Nu, răspunse Temeraire, Laurence nu a făcut decât să vină și să-mi vorbească, deși un grăsan i-a spus că nu are voie. Nu mi se pare un motiv.

– Mai bine l-ai reduce la tăcere pe dragonul ăla iacobin al tău, strigă Berkley de pe spinarea lui Maximus, în timp ce Laurence scutura disperat din cap, încercând să ignore privirile întrebătoare ale tinerilor săi sergenți.

– Te rog, Maximus, nu uita că suntem în misiune! strigă Temeraire, încercând să adopte un ton sever. Însă, în definitiv, n-avea niciun rost să păstreze secretul: vestea avea să se răspândească oricum într-o săptămână. Cât de curând, aveau să fie nevoiți să înfrunte gravitatea situației lor. Nu era niciun rău dacă-l lăsa pe Temeraire să se îmbete cu succesul cât mai putea.

– Laurence, spuse Granby, lângă umărul lui, în graba mare, toată muniția a fost așezată ca de obicei, în stânga, deși nu avem bombe ca s-o contrabalanseze. Va trebui s-o rearanjăm.

– Putem s-o facem înainte de atac? O, Dumnezeule mare! exclamă Laurence, dându-și seama în ce situație se aflau. Nici măcar nu cunosc poziția convoiului. Tu? Granby clătină jenat din cap și Laurence își călcă peste mândrie, strigând: Berkley, unde mergem?

Un hohot general străbătu echipajul de pe spatele lui Maximus. Berkley răspunse:

– Direct în iad! Ha-ha!

Alte râsete, făcând aproape de neînțeles coordonatele pe care le răcnea Berkley.

– Cincisprezece minute de zbor, atunci. Laurence își învârtea calculele în cap. Și ar trebui să ne lăsăm o marjă de cel puțin cinci.

Granby clătină din cap:

– Ne putem descurca, zise el, coborând neîntârziat să organizeze operațiunea. Cu mare dexteritate, desfăcea și închidea la loc carabinierele de inelele care coborau la distanțe egale pe trupul lui Temeraire, spre plasele de depozitare atârnate de pântece.

Ceilalți membri ai formației erau deja la posturi, când Temeraire și Maximus se înălțară să-și ocupe pozițiile defensive. Laurence observă că steagul formației flutura de pe spatele lui Lily, ceea ce însemna că, în timpul absenței lor, comanda îi fusese dată căpitanului Harcourt. Laurence era bucuros să vadă această schimbare. Era greu pentru un stegar să fie nevoit să urmărească un dragon de flanc și în același timp să privească înainte, iar dragonii, din instinct, urmau întotdeauna capul formației, indiferent de raporturile ierarhice.

Cu toate acestea, nu putea să nu se simtă ciudat să primească ordine de la o fată de douăzeci de ani. Harcourt era încă foarte tânără, fiind promovată mult prea repede datorită ieșirii premature și neașteptate din ou a lui Lily. Dar în Aviație, comanda trebuia încredințată în funcție de potențialul dragonilor, iar un Longwing, scuipător de acid, era prea valoros ca să fie așezat altundeva decât în centrul formației, chiar dacă această rasă de dragoni nu accepta decât căpitani femei.

– Semnal de la Amiral: „Porniți spre punctul de întâlnire!" strigă stegarul Turner. În clipa următoare, pe spațiul de semnalizare al lui Lily țâșni semnalul „Mențineți formația unită", și dragonii înaintară, ajungând în scurt timp la viteza lor de croazieră, o viteză constantă de șaptesprezece noduri – o simplă plimbare pentru Temeraire, dar singurul

efort pe care enormul Maximus și dragonii Yellow Reaper îl puteau suporta fără probleme vreme îndelungată.

Laurence avea timp destul să-și aranjeze sabia în teacă și să încarce pistoalele. Jos, Granby striga ordine peste vuietul vântului: nu părea înnebunit și Laurence avea deplină încredere în capacitatea lui de a termina treaba la timp. Dragonii adăpostului aveau o anvergură impresionantă, deși erau mai puțin numeroși decât cei adunați în octombrie pentru bătălia de la Dover, când tentativa de invazie a lui Napoleon fusese zădărnicită.

Însă atunci, forțați de împrejurări, trimiseseră în aer toți dragonii disponibili, până și micii curieri, căci majoritatea dragonilor de luptă se aflau în sud, la Trafalgar. Astăzi, formația lui Excidium și cea a căpitanului Roland erau din nou în frunte, câte zece dragoni puternici, dintre care cel mai mic era un Yellow Reaper de talie medie, toți zburând într-o formație perfectă, sincronizându-și fiecare bătaie a aripilor – o abilitate dobândită în lungi ani de exerciții împreună.

Formația lui Lily nu era la fel de impresionantă, deocamdată: doar șase dragoni zburau în spatele ei, iar flancurile și pozițiile laterale de închidere erau deținute de animale mai mici și mai ușor de manevrat, cu ofițeri mai vârstnici, care puteau mai ușor remedia orice erori provocate, din lipsă de experiență, de Lily însăși sau de Maximus și Temeraire, aflați în spate. Chiar în timp ce se apropiau, Laurence îl văzu pe Sutton, căpitanul Messoriei, ridicându-se pe spatele ei și întorcând capul să se asigure că totul era în regulă cu dragonii mai tineri. Laurence ridică o mână, în semn de confirmare și îl văzu pe Berkley făcând la fel.

Zăriră velele convoiului francez și Flota Canalului cu mult înainte ca dragonii să ajungă în raza lor de acțiune.

Scena de jos avea un caracter maiestuos: piese de șah așezându-se la loc, cu nave britanice apropiindu-se în viteză de grupul numeros al micilor vase comerciale franceze. Pe fiecare navă se zărea o splendidă desfășurare de vele albe în mijlocul cărora fluturau steagurile britanice. Granby reveni lângă Laurence, cățărându-se pe centura de umăr.

– Cred că acum suntem în regulă.

– Foarte bine, zise Laurence absent.

Toată atenția îi era concentrată la ceea ce putea vedea din flota britanică pe care o cerceta cu telescopul, peste umărul lui Temeraire. Majoritatea erau fregate de mare viteză, cu un grup divers de veliere mai mici și câteva nave de șaizeci și patru și de șaptezeci și patru de tunuri. Marina nu-și risca navele de prim rang și de rang secund cele mai mari împotriva scuipătorilor de flăcări: un singur atac norocos putea incendia o navă cu trei punți, încărcată cu explozibil, făcând-o să sară în aer împreună cu alte câteva corăbii mai mici.

– Toată lumea la posturi, domnule Harley! ordonă Laurence, îndreptându-se, și tânărul stegar alergă să potrivească pe ham cureaua de semnalizare roșie.

Pușcașii înșirați pe spinarea lui Temeraire coborâră parțial pe flancurile dragonului, pregătindu-și armele, în timp ce spinariștii rămași se ghemuiră, cu pistoalele în mâini.

Excidium și celelalte formații mai mari coborâră deasupra navelor de război britanice, ocupând cea mai importantă poziție defensivă și lăsându-le lor câmpul de luptă. Când Lily mări viteza, Temeraire scoase un mormăit huruitor, care îi reverberă prin piele. Laurence găsi un moment să se aplece și să-și așeze mâna goală pe gâtul dragonului său: nu era nevoie de cuvinte și, înainte să se ridice și să-și pună

înapoi mănușa de piele, Laurence simți cum tensiunea dragonului se mai domolește puțin.

– Inamic la orizont, veni spre ei, purtat de vânt, slab, dar audibil, glasul ascuțit al veghetorului lui Lily, repetat, ca un ecou, o clipă mai târziu, de tânărul Allen, așezat lângă articulația aripii lui Temeraire. Un murmur general străbătu echipajul, și Laurence își scoase din nou binoclul să se uite.

– Cred că e *La Crabe Grande*[1], spuse el și îi dădu telescopul lui Granby, sperând în taină că nu stâlcise prea rău numele.

Era destul de sigur că identificase corect stilul formației, în ciuda lipsei sale de experiență în acțiuni aeriene. Puține erau compuse din paisprezece dragoni și structura era extrem de clară, cu două șiruri de dragoni mai mici, dispuse în formă de clești, de-o parte și de alta a unui grup central de dragoni mai mari.

Dragonul Flamme-de-Gloire nu era ușor de reperat, cu numeroși dragoni-momeală de culori similare, mișcându-se întruna prin preajmă: pereche de Papillon Noir erau pictați cu semne galbene peste dungile lor albastre și verzi, ca să semene de la distanță.

– Ha! Am văzut-o: e Accendare. Uite-o, creatura blestemată, zise Granby, dându-i telescopul înapoi și arătând cu mâna. Îi lipsește o gheară de la piciorul stâng din spate și este oarbă de ochiul drept. I-am dat o porție frumușică de gloanțe în timpul Gloriosului Întâi.

– O văd. Domnule Harley, informează toți veghetorii. Temeraire, strigă el, ducându-și la gură portavocea, vezi femela Flamme-de-Gloire? E cea din dreapta jos, cea cu gheara lipsă. Nu vede cu ochiul drept.

---

[1] *La Crabe Grande* – corect în limba franceză: *Le Grand Crabe* (n. tr.).

– O văd, răspunse Temeraire cu entuziasm, întorcându-și doar puțin capul. Trebuie s-o atacăm?

– Cea mai importantă sarcină a noastră este să ferim navele Marinei de focul ei. Ține-o sub observație cât poți mai bine, zise Laurence, și Temeraire răspunse cu o scurtă clătinare a capului.

Laurence vârî înapoi telescopul în săculețul agățat de ham. Deocamdată, nu mai avea nevoie de el.

– John, mai bine te-ai duce jos, spuse Laurence. Îmi închipui că vor încerca o abordare cu câțiva dintre dragonii ușori din flancuri.

În tot acest timp, micșoraseră rapid distanța. Dintr-odată, nu mai era timp, și francezii virau la unison, fără ca vreun dragon să iasă din formație, ca un cârd grațios de păsări. În spatele lui, Laurence auzi un fluierat admirativ. Era, ce-i drept, o imagine impresionantă, dar, deși inima îi bătea și lui mai repede, Laurence se încruntă și spuse:

– Încetează cu zgomotul ăla!

Unul dintre dragonii Papillon era chiar în fața lor, cu fălcile larg deschise, scuipând flăcări imaginare. Laurence se amuză, într-un mod straniu, detașat, văzând un dragon care joacă teatru. Din poziția în care se afla, în spatele formației, cu Messoria și cu Lily în cale, Temeraire nu putea răgi, însă nu se feri deloc. Dimpotrivă, își ridică ghearele și, când cele două formații se uniră, el și Papillonul se năpustiră unul spre altul, ciocnindu-se cu o forță care zgudui ambele echipaje.

Laurence înșfăcă hamul și reuși să se ridice în picioare.

– Agață-te de acolo, Allen, spuse el, întinzând mâna.

Băiatul atârna în chingi, fluturându-și nebunește brațele și picioarele, ca o broască țestoasă răsturnată. Allen reuși să-și lege și să-și fixeze curelele, cu chipul palid, aproape cadaveric.

Asemeni celorlalți veghetori, era doar un tânăr sergent, abia trecut de doisprezece ani, și nu învățase încă să-și țină echilibrul la bord, la pornirile și opririle din timpul bătăliei.

Temeraire lovea cu ghearele și mușca, bătând nebunește din aripi în încercarea de a nu lăsa Papillonul să-i scape: dragonul francez era mai ușor și era limpede că acum nu mai voia decât să se elibereze și să se întoarcă la formația lui.

– Menține poziția! strigă Laurence.

Cel mai important, în momentul acela, era să păstreze formația unită.

Fără nicio tragere de inimă, Temeraire lăsă Papillonul să plece și porni într-un zbor orizontal.

Jos, departe, se auziră primele salve de tun, dinspre prorele navelor britanice. Sperau să doboare, cu o lovitură norocoasă sau două, câteva dintre vergile corăbiilor franceze. Nu era prea ușor, dar asta avea să le dea oamenilor imboldul necesar. În spatele lui Laurence, pușcașii își reîncărcau armele, însoțiți de un țăcănit constant. Harnașamentul, atâta cât putea vedea, părea încă în bună stare, fără urme de sânge, iar Temeraire zbura bine. N-avea timp să-l întrebe cum se simte, căci Lily îi conducea din nou direct înspre formația inamică.

Însă, de data aceasta, francezii nu opuseră rezistență ci, dimpotrivă, dragonii se împrăștiară. La început, Laurence avu impresia că zboară la întâmplare, dar apoi își dădu seama cât de bine se organizaseră. Patru dintre dragonii mai mici țâșniră înainte, ceilalți coborâră cam treizeci de yarzi, și Accendare era din nou greu de identificat printre dragonii-momeală.

Fără o țintă precisă și cu dragonii inamici deasupra, formația era extrem de vulnerabilă. Ordinul de a ataca de aproape veni ridicându-se pe prăjina amplasată pe spatele lui Lily,

semnalizând că pot să se disperseze și să lupte separat. Temeraire putea descifra steagurile la fel de bine ca orice ofițer. Se lansă imediat spre dragonul-momeală cu zgârieturi însângerate, puțin prea nerăbdător să-și desăvârșească opera.

– Nu, Temeraire! strigă Laurence, care intenționa să-l direcționeze după Accendare însăși.

Dar era prea târziu. Doi dintre dragonii mai mici, amândoi din rasa comună Pêcheur-Rayé, veneau spre ei din ambele părți.

– Pregătiți-vă să respingeți abordatorii! strigă din spatele lui Laurence locotenentul Ferris, căpitanul spinariștilor.

Doi dintre cei mai voinici aviaspiranți se așezară imediat în spatele lui Laurence. Acesta le aruncă o privire peste umăr, strângând din buze. Nu-i plăcea să fie în felul acesta protejat, se simțea ca un laș să se ascundă în spatele altora, dar niciun dragon nu era dispus să lupte cu o sabie la gâtul căpitanului său, așa că fu nevoit să accepte situația.

Temeraire se mulțumi să mai lovească o dată cu ghearele spre umerii dragonului-momeală care fugea, apoi se răsuci, făcând cale întoarsă. Urmăritorii își ratară ținta și fuseră nevoiți să se întoarcă. Câștigaseră un minut, care în momentul acela era mai valoros decât aurul.

Laurence aruncă o privire peste câmpul de bătălie: dragonii de luptă ușoară alergau să respingă dragonii britanici, dar cei mai mari se grupau din nou, să-și urmeze convoiul.

Privirea îi fu atrasă de scânteierea unui aruncător de piper, urmată, o clipă mai târziu, de șuieratul slab al unui proiectil. zburând dinspre corăbiile franceze. Un alt membru al formației lor, Immortalis, coborâse în picaj, doar puțin prea jos, în urmărirea unuia dintre dragonii inamici. Din fericire, francezii țintiseră lateral și proiectilul îi atinse umărul, nu

fața, și majoritatea proiectilelor se împrăștiară, inofensive, în mare. Dar numai câteva fuseră de-ajuns să-l facă pe bietul animal să strănute, azvârlit în spate de fiecare rafală.

– Digby, calculează și marchează înălțimea aceea, spuse Laurence.

Era de datoria veghetorului din dreapta să îi prevină pe ceilalți când intrau în raza de acțiune a armelor de dedesubt. Digby luă un mic proiectil, găurit și legat de sfoara altimetrică și îl azvârli peste umărul lui Temeraire, iar șnurul subțire de mătase se desfășură, alunecându-i printre degete, marcând câte cincizeci de yarzi cu fiecare nod.

– Șaizeci la semn, șaptesprezece la nivelul apei, spuse el, socotind de la înălțimea lui Immortalis, și tăie sfoara. Rază de cinci sute de yarzi față de armele de foc, domnule.

Digby trecea deja sfoara prin alt proiectil, ca să fie pregătită când va fi nevoie de următoarea măsurătoare.

O rază mai mică decât de obicei. Oare inamicii ezitau, încercând să atragă mai jos dragonii mai periculoși, sau vântul le împiedica loviturile?

– Păstrează o altitudine de șase sute de yarzi, Temeraire! strigă Laurence. Era mai bine să fie prudenți, deocamdată.

– Domnule, semnal de comandă pentru noi: „Poziționați-vă în flancul stâng al lui Maximus", anunță Turner.

N-aveau cum să ajungă imediat la el: cei doi Pêcheuri se întorseseră, încercând să-l flancheze pe Temeraire, pentru ca oamenii lor să-i escaladeze trupul, deși zburau oarecum ciudat, nu în linie dreaptă.

– Ce-au de gând? întrebă Martin, și întrebarea își găsi iute răspunsul în mintea lui Laurence.

– Se tem să-i dea o țintă pentru răgetul său, zise Laurence, ridicând glasul, ca să poată fi auzit și de Temeraire.

Temeraire pufni cu dispreț, se opri brusc în aer și se întoarse, așteptând, cu gulerul înfoiat, să-i înfrunte pe cei doi. Dragonii mai mici, vădit alarmați de această înfățișare, se retraseră din instinct, făcându-le loc.

– Ha! Temeraire se opri și plană, încântat de sine când văzu că ceilalți erau atât de speriați de vitejia lui. Laurence trase de ham ca să-i atragă atenția la semnalul pe care nu-l văzuse. O, înțeleg, spuse el și țâșni înainte, să-și ocupe poziția la stânga lui Maximus. Lily era deja în dreapta.

Intenția lui Harcourt era limpede.

– Toată lumea jos, spuse Laurence și se aplecă peste gâtul lui Temeraire chiar în timp ce dădea ordinul.

Dintr-odată, erau pe poziții. Berkley îl trimise pe Maximus înainte, cu cea mai mare viteză pe care o putea atinge uriașul dragon, direct spre grupul francez.

Temeraire își umfla pieptul și gulerul i se ridica. Zburau atât de repede încât ochii lui Laurence lăcrimau din pricina vântului, dar o putea vedea pe Lily dându-și capul pe spate, în timp ce se pregătea în același mod. Maximus își coborî capul și porni spre dragonii francezi, năpustindu-se pur și simplu printre ei, cu avantajul enorm al greutății sale. Dragonii căzură într-o parte și-n alta, doar pentru a fi întâmpinați de răgetul lui Temeraire și de ploaia de acid coroziv a lui Lily.

În urma lor, izbucniră țipete de durere, și primii oameni morți erau desprinși din hamuri și lăsați să cadă în ocean, fără vlagă, ca niște păpuși de cârpe. Înaintarea dragonilor francezi fusese aproape zădărnicită, mulți dintre ei împrăștiindu-se cuprinși de panică, fără să se mai gândească acum la structura formației. În momentul acela, Maximus și toți ceilalți aveau cale liberă. Grupul fusese destrămat, și acum

Accendare era apărată doar de un Petit Chevalier ceva mai mare decât Temeraire și un alt dragon-momeală.

Încetinire. Maximus își umfla pieptul să inspire, căznindu-se să păstreze înălțimea. Harcourt îi făcea semne frenetice lui Laurence, strigându-i cu glas răgușit, prin portavoce, s-o urmărească pe Accendare, chiar în timp ce semnalul oficial se înălța pe spatele lui Lily. Laurence atinse coasta lui Temeraire, îmboldindu-l. Lily scuipă o altă rafală de acid și cei doi dragoni-momeală se retraseră suficient ca Temeraire să sară pe lângă ei și să treacă.

De dedesubt, se auzi glasul lui Granby, strigând:

– Atenție la abordatori!

Câțiva francezi făcuseră saltul spre spinarea lui Temeraire. Laurence n-avea timp să întoarcă privirea. Chiar în fața lui, Accendare venea înapoi, la mai puțin de zece yarzi distanță. Ochiul ei drept era lăptos, stângul aspru și dușmănos, cu pupila gălbuie acoperită de o membrană neagră. Avea coarne lungi și subțiri, care coborau arcuite de pe frunte până la marginea fălcilor ei care se deschideau. Un val de căldură făcu aerul să tremure, când flăcările se dezlănțuiră asupra lor. Era ca în gura infernului, gândi Laurence, preț de o clipă, privind în prăpastia roșie. Apoi Temeraire își închise brusc aripile și se prăbuși din calea flăcărilor, ca un bolovan.

Stomacul lui Laurence sălta. Din spate veniră zgomote și țipete surprinse, când abordatorii și apărătorii deopotrivă își pierdură echilibrul. Trecu parcă doar o secundă până când aripile lui Temeraire se deschiseră din nou și începură să bată cu putere, dar se aflau deja foarte jos și Accendare se îndepărta cu repeziciune de ei, zburând înapoi spre corăbiile de dedesubt.

Ultimele nave din convoiul francez pătrunseseră în raza de acțiune a navelor de război britanice. Bubuitul constant al tunurilor se înteți, amestecat cu miros de sulf și fum. Cele mai rapide fregate înaintaseră deja, trecând pe lângă navele de negoț atacate și se îndreptau spre trofeele mai prețioase din față. Însă, făcând asta, ieșiseră de sub protecția formației lui Excidium, și acum Accendare se năpustea spre ele, cu echipajul lansând peste bord imense bombe incendiare de fier, pe care ea le scălda în flăcări în timp ce se prăbușeau spre țintele britanice. Mai mult de jumătate dintre acestea cădeau în mare, mult mai multe. Conștientă că Temeraire o vânează, Accendare nu coborâse foarte mult și, de la o asemenea înălțime, nu putea ținti cu precizie. Însă Laurence văzu câteva nave izbucnind în flăcări. Capsulele din metal subțire se spărgeau când loveau punțile corăbiilor și conținutul lor de nafta se aprindea în contact cu metalul fierbinte, răspândind un val de flăcări.

Temeraire scoase un răget de furie când văzu în flăcări pânzele uneia dintre fregate și acceleră imediat, s-o ajungă din urmă pe Accendare. Văzuse lumina zilei pe punte, își petrecuse primele trei săptămâni din viață pe mare și nu uitase asta. Laurence îl îmboldi cu o vorbă și o atingere, plin și el de mânie. Absorbit de urmărire și căutând din priviri alți dragoni care ar putea să-i vină în ajutor lui Accendare, Laurence fu smuls brutal din concentrare: Croyn, unul dintre spinariști, se prăbuși peste el, rostogolindu-se și căzând apoi de pe spatele lui Temeraire, cu mâinile întinse și gura căscată de uimire. Curelele sale cu carabine se rupseseră.

Nu reuși să se agațe de ham și mâinile îi alunecară pe pielea netedă a dragonului. Laurence încercă în mod inutil să-l înhațe. Băiatul cădea, agitându-și brațele în aer. Se prăbuși

patru sute de yarzi și dispăru în apă: doar un mic pleoscăit. Nu mai ieși la suprafață. Un alt bărbat, unul dintre abordatori, căzu imediat după el, dar era deja mort când se rostogoli prin aer, cu mâinile și picioarele lipsite de vlagă. Laurence își desfăcu chingile și se ridică în picioare, întorcându-se și scoțând între timp pistoalele. Șapte atacatori se aflau încă la bord, luptând din răsputeri. Unul dintre ei, cu trese de locotenent pe umeri, era la doar câțiva pași depărtare, angajat într-o luptă strânsă cu Quarle, cel de-al doilea aviaspirant care fusese însărcinat să-l păzească pe Laurence.

Chiar când Laurence se ridică în picioare, locotenentul dădu la o parte, cu sabia, brațul lui Quarle, vârându-i un cuțit lung în coastă, cu mâna stângă. Quarle lăsă sabia să-i cadă și duse ambele mâini la plăselele cuțitului ucigaș, prăbușindu-se, scuipând sânge. Laurence avea o rază largă de acțiune, dar, chiar în spatele locotenentului, unul dintre atacatori îl îngenunchease pe Martin și-i ținea o sabie la gât.

Laurence ridică pistolul și trase: atacatorul căzu pe spate, cu o gaură în piept, și Martin se ridică în picioare. Înainte ca Laurence să apuce să ochească din nou și să-l împuște pe celălalt, locotenentul îndrăzni să-și taie centurile și sări peste trupul lui Quarle, apucându-l pe Laurence de braț, ca să se sprijine și, în același timp, să-i dea pistolul la o parte. Era o manevră extraordinară, fie că era făcută din curaj, fie că din nechibzuință.

– Bravo, spuse Laurence, involuntar.

Francezul îl privi uluit și, înainte să ridice sabia, zâmbi, cu un aer copilăresc ce contrasta cu fața lui șiroind de sânge.

Laurence, firește, avea un mare avantaj: mort, nu slujea la nimic, căci, după moartea căpitanului său, un dragon se năpustea cu toată violența asupra inamicului, o violență

necontrolată, dar foarte periculoasă. Francezul trebuia să-l ia prizonier, nu să-l ucidă, și asta îl făcea extrem de prudent, în timp ce Laurence putea nestingherit să încerce o lovitură ucigașă și să lupte ca niciodată.

Dar, în momentul de față, asta nu era foarte bine. Era o bătălie ciudată. Cei doi se aflau la baza îngustă a gâtului lui Temeraire, atât de aproape unul de altul, încât brațul lung al înaltului locotenent nu reprezenta un dezavantaj pentru Laurence, dar aceeași situație îi permitea francezului să se agațe de el, evitând o cădere altfel iminentă. Mai mult se îmbrânceau decât se duelau cu adevărat: săbiile nu li se depărtau niciodată mai mult de două degete, după care se încleștau din nou, și Laurence începu să creadă că lupta se va sfârși doar dacă vreunul dintre ei va cădea.

Laurence riscă un pas; amândoi se răsuciră ușor, astfel că putea vedea, peste umărul locotenentului francez, încăierarea celorlalți. Martin și Ferris continuau să reziste, la fel și mulți dintre pușcași, însă inamicii erau mai numeroși. Era de-ajuns să treacă încă doi, ca Laurence să fie pus în mare dificultate. Mai mulți naceliști încercau să urce, dar atacatorii trimiseseră câțiva oameni să-i țină la distanță. Sub ochii lui Laurence, Johnson fu înjunghiat și căzu.

– *Vive l'Empereur!*[1] strigă locotenentul, care văzu și el scena, îmbărbătându-și oamenii.

Încurajat de situația favorabilă, francezul atacă din nou, lovind spre piciorul lui Laurence. Acesta pară lovitura, însă arma sa răsună ciudat la impact și Laurence își dădu seama că lupta cu sabia ușoară de paradă. O purtase la Amiralitate cu o zi înainte și nu apucase s-o schimbe.

---

[1] *Trăiască Împăratul,* în limba franceză în original (n. tr.).

Se apropie, având grijă ca sabia francezului să n-o atingă pe a sa mai jos de mijloc. Nu voia să se rupă și s-o piardă cu totul. O altă lovitură puternică, spre brațul său drept. Laurence o contracară și pe aceasta, însă acum mai bine de-o palmă din lamă se rupse, lăsându-i o dâră subțire pe maxilar, înainte de a cădea, roșie-aurie în lumina oglindită a flăcărilor.

Francezul observase de-acum slăbiciunea sabiei lui Laurence și încerca s-o facă fărâme. O altă izbitură și încă o bucată de lamă se rupse. Acum Laurence lupta doar cu un ciot de sabie și briliantele de pe mânerul argintat scânteiau ridicol, batjocorindu-l parcă.

Strânse din dinți. N-avea de gând să se predea și să-l vadă pe Temeraire trimis în Franța. Peste cadavrul lui! Dacă sărea peste margine, strigând, exista o speranță ca Temeraire să-l prindă. Dacă nu, atunci cel puțin n-avea să fie el responsabil că Temeraire ajunge în mâinile lui Napoleon.

Urmă un strigăt. Granby apăru cățărându-se pe chingile posterioare, fără ajutorul carabinelor, se fixă la loc și atacă bărbatul care străjuia partea stângă a curelei de pântec. Bărbatul căzu mort și, aproape instantaneu, șase naceliști năvăliră pe spinarea lui Temeraire. Atacatorii rămași se grupară, dar în curând aveau să se predea, dacă nu voiau să fie omorâți. Odată cu sosirea întăririlor, Martin își făcuse apariția și se trecea deja, cu sabia în mână, peste trupul lui Quarle.

– *Ah, voici un joli gâchis*[1], zise locotenentul, cu un aer disperat, și se lansă într-un ultim atac curajos. Își propti arma de mânerul sabiei lui Laurence și, folosindu-i întreaga lungime ca pe o pârghie, reuși să i-o smulgă din mână, cu o sforțare, dar chiar atunci se clătină, uimit, și sângele îi țâșni pe

[1] *Frumoasă harababură*, în limba franceză în original (n. tr.).

nas. Se prăbuși fără vlagă, cu fața în jos, în brațele lui Laurence. Tânărul Digby stătea în spatele lui, abia ținându-se pe picioare, strângând în mână proiectilul sforii de măsurat. Se strecurase de pe umărul lui Temeraire, unde era poziția lui, ca veghetor, și îl lovise pe francez în cap.

– Bravo, spuse Laurence, după ce se dumiri. Băiatul se îmbujoră, măgulit. Domnule Martin, fii bun și du-l pe omul ăsta la infirmerie, zise Laurence, așezându-i în brațe trupul inert al francezului. A luptat ca un leu.

– Am înțeles, domnule.

Gura lui Martin continua să se miște. Mai spuse ceva, însă un răget venit de deasupra îi acoperi glasul. Acesta fu ultimul lucru pe care-l auzi Laurence.

Bubuitul gros și înspăimântător al răgetului lui Temeraire, chiar deasupra lui, străpunse starea de mocnită inconștiență în care se afla Laurence. Încercă să se miște, să privească împrejur, dar lumina îi înțepa dureros ochii și piciorul nu voia nicicum să-l asculte. Pipăindu-și coapsa, descoperi că era prinsă între curelele de piele ale hamului și simți un firișor ud de sânge acolo unde cataramele îi sfâșiaseră pantalonii și pielea.

Preț de o clipă, îi trecu prin minte că poate fuseseră capturați, dar glasurile pe care le auzea vorbeau în engleză, și apoi îi recunoscu pe Barham, care striga, și pe Granby, care zicea, cu vehemență:

– Nu, domnule, până aici, niciun pas mai departe. Temeraire, dacă oamenii ăștia încearcă să înainteze, poți să-i dobori la pământ.

Laurence se sforță să se ridice și apoi, dintr-odată, simți mâini neliniștite, sprijinindu-l.

– Uşurel, domnule, sunteţi bine?

Era tânărul Digby, vârându-i în mâini o ploscă picurând de apă. Laurence îşi umezi buzele, dar nu îndrăznea să înghită. Simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

– Ajută-mă să mă ridic, zise el cu glas răguşit, încercând să-şi mijească puţin ochii.

– Nu, domnule, n-aveţi voie, şopti Digby hotărât. Aveţi o rană urâtă la cap şi oamenii aceia au venit să vă aresteze. Granby zicea că trebuie să vă ţinem ascuns şi să-l aşteptăm pe amiral.

Zăcea în curbura protectoare a piciorului din faţă al lui Temeraire, cu pământul bătătorit al luminişului dedesubt. Digby şi Allen, veghetorii lui, stăteau ghemuiţi, flancându-l. Pe piciorul dragonului se prelingeau firişoare de sânge întunecat, înnegrind pământul, nu departe de locul unde se afla Laurence.

– E rănit, zise dintr-odată Laurence, încercând din nou să se ridice.

– Domnul Keynes s-a dus după bandaje, domnule. Am fost atacaţi de un Pêcheur, dar are numai câteva zgârieturi, zise Digby, încercând să-l împiedice pe Laurence să se ridice şi reuşind, căci piciorul nu i se putea nici măcar îndoi, darămite să-i susţină greutatea. Nu aveţi voie, domnule. Baylesworth aduce o targă.

– Ajunge. Ajutaţi-mă să mă ridic, zise Laurence poruncitor.

Lenton n-avea cum să sosească repede, atât de curând după o bătălie, şi Laurence n-avea de gând să stea cu mâinile în sân, lăsând situaţia să se agraveze. La ordinul lui, Digby şi Allen îl ajutară, luptându-se cu povara lui, să se ridice şi să iasă, şchiopătând, din ascunzătoare.

Barham avea cu el o duzină de oameni ai Marinei, de data asta nu novicii care-l escortaseră în Londra, ci soldați încercați, oameni mai înaintați în vârstă. Aduseseră cu ei un aruncător de piper, unul mic, cu țeava scurtă, dar, la distanța aceasta, nici nu aveau nevoie de altceva. Barham era aproape stacojiu la față, certându-se cu Granby la marginea luminișului, când îl zări pe Laurence și ochii i se îngustară:

– Iată-te. Credeai că te poți ascunde aici, ca un laș? Predă animalul ăla imediat. Sergent, du-te și ia-l.

– Nu vă apropiați de Laurence! mârâi Temeraire la soldați, ridicând amenințător un picior, gata să lovească, înainte ca Laurence să apuce să răspundă.

Sângele care-i șiroia pe umeri și pe gât îi dădea un aer fioros, iar gulerul mare i se întărise și i se ridicase în jurul capului.

Oamenii tresăriră, dar sergentul spuse, imperturbabil:

– Caporal, deschide focul. Și le făcu semn celorlalți să ridice muschetele.

Speriat, Laurence strigă răgușit:

– Temeraire, stai! Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te!

Dar era inutil. Temeraire avea ochii roșii de furie și nu-i dădu ascultare. Chiar dacă muschetele nu puteau să-i provoace răni prea grave, aruncătoarele de piper l-ar orbi și l-ar înnebuni și mai mult, aducându-l într-o stare de furie incontrolabilă, primejdioasă și pentru el și pentru alții.

Copacii dinspre vest fremătară dintr-odată, iar capul imens și umerii lui Maximus se înălțară din frunziș. Acesta își dădu capul pe spate, căscă o gură imensă, dezvelind două șiruri de dinți în zigzag, și se scutură.

– Nu s-a terminat bătălia? Ce-i toată gălăgia asta?

– Tu de colo! Potolește-l pe dragonul ăla! îi strigă Barham uriașului Regal Copper, arătând spre Temeraire.

Ca toți dragonii Regal Copper, Maximus era prezbit: ca să vadă în luminiș, fu nevoit să se ridice pe picioarele dinapoi, ca să-și acomodeze privirea la distanță. Era deja de două ori mai greu ca Temeraire și cu șase yarzi mai lung. Aripile pe jumătate desfăcute, pentru echilibru, aruncau o umbră lungă în fața lui și, cu soarele în spate, aveau o strălucire roșiatică, dincolo de care, prin pielea transparentă, i se deslușeau venele.

Înălțându-se deasupra tuturor, își dădu capul pe spate și privi încordat în poiană.

– De ce trebuie să fii potolit? îl întrebă, oarecum curios, pe Temeraire.

– Nu trebuie să fiu potolit! răspunse Temeraire, aproape scuipând de furie, cu gulerul fremătând. Sângele îi curgea mai abundent pe umeri. Oamenii ăia vor să mi-l ia pe Laurence, să-l ducă în închisoare și să-l execute, iar eu n-am de gând să-i las. Niciodată. Și nu-mi pasă dacă Laurence îmi spune să nu te strivesc, adăugă el, feroce, adresându-i-se Lordului Barham.

– Dumnezeule mare! exclamă Laurence, îngrozit.

Nu se gândise care era adevărata origine a spaimei lui Temeraire. Singura arestare la care asistase fusese legată de un trădător, care fusese executat în scurt timp sub ochii propriului dragon. În urma acestei experiențe, Temeraire și toți dragonii tineri din adăpost fuseseră, zile în șir, zdrobiți de durere și milă. Nu era de mirare că acum era cuprins de panică.

Granby profită de diversiunea pe care o crease Maximus fără voia lui și, instinctiv, le făcu repede semn celorlalți ofițeri din echipajul lui Temeraire. Ferris și Evans se grăbiră

să-l urmeze, cu Riggs și pușcașii săi învălmășindu-se după ei și, într-o clipă, erau cu toții aliniați în fața lui Temeraire, cu puștile și pistoalele ridicate. Totul era numai bravadă, căci armele lor erau descărcate, după bătălie, însă lucrul acesta nu diminuă în niciun fel semnificația gestului. Laurence închise ochii, consternat: printr-o nesupunere atât de fățișă, Granby și oamenii lui tocmai se aruncaseră în cazanul fierbinte, alături de el. Existau din ce în ce mai multe motive să se vorbească despre o răzvrătire.

Însă muschetele din fața lor nu se clintiră. Soldații de marină se precipitau în continuare să termine de încărcat tunul, îndesând cu un mic tampon unul dintre proiectilele mari și rotunde umplute cu piper.

– Fiți gata! spuse caporalul.

Laurence nu știa ce să facă. Dacă îi ordona lui Temeraire să doboare tunul, ar fi însemnat să atace niște camarazi, oameni care nu-și făceau decât datoria. Era un lucru de neiertat, chiar și din perspectiva lui, și aproape la fel de greu de conceput ca pasivitatea în fața unui atac asupra lui Temeraire și a oamenilor săi.

– Ce naiba aveți de gând să faceți? Keyes, medicul care răspundea de îngrijirea lui Temeraire, tocmai revenise în poiană, însoțit de doi asistenți încărcați de bandaje albe și curate și fire subțiri de mătase, pentru suturi. Își croi drum, îmbrâncindu-se, printre marinarii uluiți, care nu îndrăzniră să-i sfideze autoritatea dată de părul grizonat și haina pătată de sânge, și smulse fitilul din mâinile celui care stătea lângă aruncătorul de piper. Îl aruncă la pământ și îl călcă în picioare, apoi privi mânios împrejur, fără să-i cruțe nici pe Barham, cu grupul lui de marinari, nici pe Granby, cu oamenii săi, furios pe toți deopotrivă. Abia s-a întors de pe

câmpul de luptă! V-ați pierdut mințile cu toții? Nu puteți să tulburați un dragon în halul ăsta, după o bătălie! Imediat ne trezim cu tot adăpostul pe cap, nu doar cu băgăciosul ăla mare, adăugă el, arătând spre Maximus.

Într-adevăr, și alți dragoni își itiseră deja capetele deasupra copacilor, lungindu-și gâturile să vadă ce se petrece, stârnind un pârâit sonor de crengi rupte. Pământul se cutremură când Maximus, jenat, se lăsă pe vine, încercând să pară mai puțin interesat. Barham privi stânjenit împrejur, la mulțimea de curioși. Dragonii obișnuiau să mănânce imediat după o bătălie și oasele trosneau între fălcile mânjite de sânge ale multora dintre ei.

Keynes nu-i lăsă timp să-și revină.

– Plecați, plecați imediat! Toți! Nu pot să operez în mijlocul acestui circ. Cât despre tine, se răsti el la Laurence, culcă-te la loc numaidecât. Am dat ordine să fii consultat imediat de medici. Numai Dumnezeu știe ce se poate întâmpla cu piciorul ăla, dacă salți așa pe el. Unde e Baylesworth cu targa aia?

Barham, tremurând, nu se putu stăpâni:

– La naiba, Laurence e arestat și am de gând să vă pun în lanțuri și pe voi, câini răzvrătiți! începu Barham, dar fu întrerupt de Keynes, care se întoarse spre el.

– Poți să-l arestezi dimineață, după ce mă ocup de piciorul ăla și de dragonul lui. Nu e nimic mai josnic, mai necreștinesc, decât să te dezlănțui asupra unor ființe rănite, oameni sau animale...

Keynes tremura pur și simplu, agitându-și pumnul în fața lui Barham, o priveliște alarmantă, din cauza periculosului forceps lung și curbat pe care-l strângea în mână. Forța morală a argumentului său se dovedi foarte mare. Barham făcu,

involuntar, un pas în spate. Uşuraţi, marinarii considerară mişcarea lui drept un semnal şi începură să se retragă din poiană, cu tunul după ei. Năucit şi abandonat, Barham fu nevoit să cedeze.

Amânarea astfel câştigată fu de scurtă durată. Medicii se scărpinară la cap privind piciorul lui Laurence. Osul nu era rupt, în ciuda durerii insuportabile pe care i-o provocară când îl palpară cu brutalitate, şi nu exista nicio rană vizibilă, în afară de vânătăile mari şi marmorate care acopereau aproape fiecare bucăţică de piele. Laurence avea şi dureri cumplite de cap, dar nu puteau să facă altceva decât să-i ofere laudanum, pe care acesta îl refuză, şi să-i ordone să nu-şi forţeze piciorul, sfat pe cât de concret, pe atât de inutil, de vreme ce nu reuşea să se ridice în picioare fără să se prăbuşească imediat.

Între timp, rănile lui Temeraire, din fericire minore, fură cusute şi Laurence îl convinse, cu mare dificultate, să mănânce puţin, în ciuda agitaţiei sale. Dimineaţă, era deja evident că Temeraire se vindeca bine, fără ca rănile să-i provoace febră şi nu mai exista nicio scuză pentru o nouă amânare. Laurence fu convocat imediat la cartierul general al adăpostului, printr-un ordin oficial al Amiralului Lenton. Fu transportat într-un scaun cu braţe, lăsând în urma lui un Temeraire agitat şi îndărătnic.

– Dacă nu te întorci până mâine-dimineaţă, să ştii că vin după tine, jură el şi nu se lăsă înduplecat.

Lui Laurence îi era greu să-l liniştească fără să fie nevoit să-l mintă. După toate probabilităţile, avea să fie arestat, dacă nu făcuse Lenton cine ştie ce miracol de persuasiune, şi cu numeroasele abateri grave la activ, era de aşteptat ca orice

curte marțială să-i dea pedeapsa capitală. În mod obișnuit, aviatorii nu erau spânzurați decât pentru înaltă trădare, dar Laurence era convins că Barham îl va aduce în fața unui tribunal al Marinei, care avea să fie mult mai sever și care nu va ține seama de argumentul păstrării în activitate a dragonului. Temeraire era deja pierdut pentru Anglia, ca dragon de luptă, prin pretențiile ridicate de chinezi.

Nu era nicidecum o situație ușoară sau comodă și, încă și mai grav, Laurence era conștient că-și pusese oamenii în pericol. Granby va trebui să răspundă pentru răzvrătirea lor, la fel și ceilalți locotenenți, Evans, Fenris și Riggs. Oricare dintre ei sau chiar toți puteau fi concediați. O soartă cruntă pentru un aviator, crescut din fragedă pruncie în mijlocul soldaților. Nici măcar acei aviaspiranți care nu ajungeau niciodată la gradul de locotenent nu erau, de obicei, dați afară. Se găsea o muncă și pentru ei, pe terenurile de hrănire sau în adăposturi, astfel încât să poată rămâne în compania camarazilor lor.

Deși, peste noapte, starea piciorului se mai ameliorase, Laurence era încă palid și năduși până și în scurta plimbare pe care o riscă, urcând scările de la intrarea clădirii. Durerea sporea, ametindu-l și fu nevoit să se oprească să-și tragă sufletul înainte de a intra în micul birou.

– Cerule, credeam că medicii ți-au dat drumul. Stai jos, Laurence, până nu te prăbușești. Ia asta, spuse Lenton, ignorând privirea încruntată de nerăbdare a lui Barham și îi așeză un pahar de brandy în mână.

– Mulțumesc, domnule. Nu v-ați înșelat. Am fost lăsat să plec, răspunse Laurence și luă o sorbitură, doar de politețe. Capul îi era și așa destul de tulbure.

– Ajunge. N-a venit aici să fie răsfățat, interveni Barham. N-am văzut în viața mea un comportament atât de scandalos. Și încă din partea unui ofițer! Pentru Dumnezeu, Laurence, nu mi-a făcut plăcere niciodată să văd pe cineva spânzurat dar, de data asta, aș zice bogdaproste. Însă Lenton îmi jură că animalul va deveni imposibil de stăpânit, deși mi-e greu să-mi imaginez care ar fi diferența.

Buzele lui Lenton se strânseră în fața acestui ton disprețuitor. Laurence putea doar să-și închipuie prin ce cazne umilitoare trecuse amiralul ca să-i inoculeze lui Barham o asemenea idee. Faptul că Lenton era amiral și repurtase de curând o nouă mare victorie însemna foarte puțin în afara cercului restrâns al Aviației. Barham îl putea jigni fără teamă de consecințe, pe când orice amiral din Marină ar fi avut destulă influență politică și destui prieteni ca să pretindă un tratament mai respectuos.

– Vei fi concediat, asta nu se mai discută, continuă Barham. Dar animalul trebuie să meargă în China, iar pentru aceasta, regret s-o spun, ne trebuie colaborarea ta. Găsește o cale să-l convingi, și lucrurile se vor opri aici. La orice semn de nesupunere din partea lui, al naibii să fiu dacă nu te spânzur, totuși! Da, și îți împușc animalul și ducă-se naibii și chinezii ăia.

Această ultimă remarcă aproape că-l făcu pe Laurence să sară din scaun, așa rănit cum era. Doar apăsarea fermă a mâinii lui Lenton pe umăr îl ținu în loc.

– Domnule, mergeți prea departe, zise Lenton. În Anglia, niciun dragon n-a fost vreodată împușcat, în afară de cazul în care a mâncat oameni, și n-o să începem acum. M-aș pomeni cu o adevărată revoltă pe cap.

Barham se încruntă și mormăi în barbă ceva aproape neinteligibil despre indisciplină, un lucru delicat, venind din partea unui om despre care Laurence știa că luase parte la revoltele navale din '97, când jumătate din flotă se răsculase.

– Ei, bine, să sperăm că nu se ajunge la așa ceva. Există în portul de la Spithead o navă trecută în rezervă, *Allegiance.* Poate fi pregătită pentru drum într-o săptămână. Dar cum facem să urcăm animalul la bord, dacă e atât de îndărătnic?

Laurence nu reuși să răspundă. O săptămână era îngrozitor de puțin și, preț de o clipă, îndrăzni să ia în calcul, într-o doară, ideea de a călători în zbor. Temeraire ar putea ajunge cu ușurință pe Continent de la Dover, iar în unele locuri din pădurile statelor germane mai trăiau și dragoni sălbatici, chiar dacă numai rase mici.

– Trebuie să chibzuim bine, răspunse Lenton. Nu mă feresc să spun, domnule, că întreaga poveste a fost gestionată prost de la bun început. Dragonul a fost atâțat rău de tot și nu-i ușor să-l convingi să facă un lucru care nu-i place din capul locului.

– Gata cu scuzele, Lenton. Ajunge, începu Barham, dar fu întrerupt de o bătaie în ușă.

Văzură cu toții mirați un aviaspirant palid deschizând ușor ușa.

– Domnule, domnule, spuse el, grăbindu-se să se dea la o parte. Soldații chinezi păreau gata să-l calce în picioare, ca să-i facă loc prințului Yongxing să intre în încăpere.

Erau cu toții atât de surprinși încât, în prima clipă, uitară să se ridice, și Laurence se căznea încă să se scoale în picioare când Yongxing era deja înăuntru. Servitorii se grăbiră să-i aducă prințului un scaun – scaunul Lordului Barham, – dar Yongxing îl refuză cu un semn, obligându-i astfel și pe

ceilalți să rămână în picioare. Lenton își strecură discret o mână pe sub brațul lui Laurence, sprijinindu-l puțin, dar încăperea continua să se clatine și să se învârtă în jurul lui, în timp ce strălucirea veșmintelor lui Yongxing îi înțepa ochii.

– Înțeleg că așa vă arătați respectul față de Fiul Cerului, vorbi Yongxing, adresându-i-se lui Barham. Iarăși l-ați aruncat pe Lung Tien Xiang în luptă, iar acum țineți consilii secrete și complotați cum puteți păstra roadele hoției voastre.

Barham, care nu se sfiise să-i înjure pe chinezi cu cinci minute în urmă, păli în fața lor, bâlbâindu-se:

– Domnule, Alteța Voastră, în niciun caz...

Însă Yongxing continuă fără să șovăie măcar:

– Am cercetat acest *adăpost,* după cum numiți voi aceste țarcuri pentru animale, spuse el. Nu e de mirare, dacă te gândești la metodele voastre barbare, că Lung Tien Xiang și-a dezvoltat acest atașament greșit. E firesc să nu vrea să fie despărțit de camaradul lui, singurul care i-a adus vreodată un dram de alinare. Se întoarse spre Laurence, privindu-l cu dispreț din cap până-n picioare. Ai profitat de tinerețea și de lipsa lui de experiență, dar nu vom mai tolera acest lucru. Nu mai vrem să auzim nicio scuză pentru aceste întârzieri. După ce va ajunge acasă, la locul său cuvenit, va învăța să nu mai prețuiască o companie care nu se ridică la nivelul lui.

– Alteța Voastră, vă înșelați. Avem toate intențiile să colaborăm cu voi, spuse Lenton pe șleau, în timp ce Barham căuta încă vorbe mai meșteșugite. Dar Temeraire nu vrea să se despartă de Laurence și sunt convins că știți bine că un dragon nu poate fi trimis fără însoțitor.

– Este limpede, atunci, că trebuie să vină și căpitanul Laurence sau încerci să ne convingi că *el* nu poate fi trimis? întrebă Yongxing pe un ton glacial.

Cu toții îl priviră stupefiați. Lui Laurence nu-i venea să-și creadă urechilor. Apoi Barham izbucni:

– Dumnezeule mare! Dacă îl vreți pe Laurence, puteți să-l luați, vă suntem recunoscători.

Restul întâlnirii trecu pentru Laurence ca prin vis, într-un amestec de perplexitate și imensă ușurare, care îi amorți mintea. Capul continua să i se învârtă și răspundea la întrebări oarecum la întâmplare, până când Lenton interveni, în cele din urmă, trimițându-l la culcare. Laurence rămase treaz doar cât să-i trimită pe fugă un bilet lui Temeraire, prin intermediul unei slujnice, după care se prăbuși imediat într-un somn tulbure, agitat.

Se trezi cu greu a doua zi dimineață, după paisprezece ore de somn. Roland picotea lângă patul lui, cu capul sprijinit de spătarul scaunului, cu gura deschisă și, când Laurence se mișcă, se trezi și își frecă fața, căscând:

– Ei, bine, Laurence, te-ai trezit? Ne-ai tras tuturor o sperietură zdravănă. Emily a venit la mine fiindcă bietul Temeraire se agita de moarte. Ce-ți veni să-i trimiți un asemenea mesaj?

Laurence încercă disperat să-și aducă aminte ce scrisese. Imposibil. I se șterse cu totul din minte și nu-și mai amintea decât foarte puțin din ziua precedentă, deși punctul central, esențial, îi era bine fixat în minte.

– Roland, n-am nici cea mai vagă idee ce-am scris. Temeraire știe că merg cu el?

– Păi, acum știe. Mi-a spus Lenton, după ce am venit să te caut. Dar, cu siguranță, n-a aflat de aici, spuse ea și îi întinse o bucată de hârtie.

Era scrisă de mâna lui și îi purta semnătura, dar totul era străin și lipsit de sens.

Temeraire,

Nu te teme. Mă duc. Fiul Cerului nu tolerează întârzieri și Barham mi-a dat permisiunea. Credința ne va purta! Te rog să mănânci ceva.

L.

Laurence privi oarecum tulburat bucata de hârtie, întrebându-se cum ajunsese să scrie așa ceva.

– Nu-mi amintesc nici măcar un cuvânt. Dar, stai, știu. Numele corabiei e *Allegiance*, credința, iar prințul Yongxing l-a numit pe împărat Fiul Cerului, dar n-am idee de ce să fi repetat eu o asemenea blasfemie. Îi întinse lui Roland biletul. Probabil că mi-am pierdut mințile. Te rog, arunc-o în foc. Du-te și spune-i lui Temeraire că acum mă simt bine și că voi fi curând cu el. Poți chema pe cineva să mă ajute? Trebuie să mă îmbrac.

– După cum arăți, ar trebui să rămâi acolo unde ești, spuse Roland. Nu, mai odihnește-te puțin. Nu e mare grabă acum, din câte înțeleg eu și știu că acest Barham vrea să stea de vorbă cu tine. Lenton la fel. Merg să-i spun lui Temeraire că n-ai murit și nici nu ți-a crescut al doilea cap. Și am s-o pun pe Emily să alerge de la unul la altul, dacă aveți mesaje de trimis.

Laurence cedă insistențelor ei. Într-adevăr, nu se simțea pe deplin capabil să se ridice, iar dacă Barham voia iarăși să-i vorbească, trebuia să-și păstreze forțele. Însă, în cele din urmă, fu scutit de prezența lui. Lenton veni singur.

– Ei, Laurence, mă tem că te așteaptă un drum îngrozitor de lung și sper să călătorești cu bine, spus el, trăgându-și un scaun. Pe când ne îndreptam spre India, în anii '90, transportatorul meu a intrat într-o furtună. Ploaia înghețа în cădere, așa că dragonii n-au putut să se ridice deasupra norilor, să se mai liniștească. Obversariei, biata de ea, i-a fost rău tot timpul. Nimic mai neplăcut pentru un dragon care are rău de mare, și pentru ei și pentru tine.

Laurence nu fusese niciodată la comanda unui transportor de dragoni, dar imaginea aproape că era vie.

– Mă bucur să spun, domnule, că Temeraire n-a avut niciodată nici cea mai vagă dificultate și că îi plac enorm călătoriile pe mare.

– Vom vedea cum îi plac dacă întâlniți un uragan, remarcă Lenton, clătinând din cap. Nu că m-aș aștepta ca vreunul dintre voi să aibă vreo obiecție, în condițiile date.

– Nu, nici pomeneală, zise Laurence din inimă.

Bănuia că era doar un salt din lac în puț, dar era recunoscător pentru timpul câștigat: călătoria avea să dureze luni în șir și putea spera să se întâmple o mulțime de lucruri înainte să ajungă în China.

Lenton clătină din cap.

– Ei, bine, ești destul de palid, așa că am să fiu scurt: am reușit să-l conving pe Barham că lucrul cel mai bun de făcut este să pleci cu arme și bagaje, în cazul de față cu echipajul tău. Dacă ar rămâne aici, unii dintre ofițeri s-ar putea aștepta la o grămadă de neplăceri și ar fi bine să plecați înainte ca Barham să se răzgândească.

Altă ușurare, la care nici nu spera.

– Domnule, spuse Laurence. Trebuie să vă spun cât de îndatorat sunt...

– Lasă prostiile, nu-mi mulțumi. Lenton își dădu la o parte părul rar și cărunt de pe frunte și spuse repede: Îmi pare al naibii de rău pentru toate astea, Laurence. În locul tău, aș fi luat-o razna mult mai devreme. Totul s-a făcut atât de brutal.

Laurence nu știa ce să spună. Nu se așteptase la înțelegere și nu simțea că o merită. După o clipă, Lenton continuă, mai energic:

– Regret că nu-ți pot oferi mai mult timp să te refaci, dar, pe de altă parte, la bord n-o să ai prea multe de făcut, așa că poți să te odihnești. Barham le-a promis chinezilor că *Allegiance* va fi gata de drum într-o săptămână, deși, din câte înțeleg, îi va fi greu să găsească un căpitan până atunci.

– Nu era vorba să fie Cartwright căpitan? întrebă Laurence, amintindu-și vag ceva.

Citea și acum „Cronica navală" și urmărea repartizarea corăbiilor. Numele lui Cartwright îi rămăsese în minte: fuseseră camarazi pe *Goliath*, cu mulți ani în urmă.

– Da, pe când *Allegiance* urma să meargă la Halifax. Se pare că lui Cartwright i se construiește altă corabie acolo. Dar nu pot să-l aștepte doi ani, până ajunge în China și înapoi, zise Lenton. Fie ce-o fi, găsesc ei pe cineva. Tu trebuie să fii pregătit.

– Puteți fi sigur de asta, domnule, răspunse Laurence. Până atunci sigur voi fi aproape restabilit.

Probabil că optimismul său era nefondat. După plecarea lui Lenton, Laurence încercă să scrie o scrisoare, dar fără succes; capul îl durea îngrozitor. Din fericire, Granby trecu să-l viziteze, plin de entuziasm la perspectiva călătoriei și minimalizând riscurile pe care și le asumase în privința propriei cariere.

– De parcă aș fi putut da doi bani pe așa ceva, când ticălosul ăla încerca să te salte și când armele erau îndreptate spre Temeraire, spuse el. Te rog, nu te gândi la asta și spune-mi ce-ai vrea să scriu.

Laurence renunță la orice încercare de a-l îndemna la prudență. Loialitatea lui Granby era la fel de îndârjită pe cât fusese antipatia lui inițială, chiar dacă mai plăcută.

– Doar câteva rânduri, dacă ești bun, către căpitanul Thomas Riley. Spune-i că plecăm spre China într-o săptămână și, în cazul în care nu l-ar deranja să se afle la comanda unui transportator, ar avea șanse să preia *Allegiance*, dacă se duce direct la Amiralitate. Barham nu are pe nimeni pentru corabie. Dar nu uita să-i scrii să nu-mi pomenească numele.

– Foarte bine, răspunse Granby, scriind în grabă. Nu avea o caligrafie foarte elegantă, cu literele lăbărțate excesiv, dar scria suficient de citeț. Îl cunoști bine? Va trebui să conviețuim o lungă perioadă de timp cu cel care va fi numit.

– Da, chiar foarte bine, răspunse Laurence. A fost sublocotenentul meu pe *Belize* și apoi pe *Reliant*. A asistat la ieșirea din ou a lui Temeraire. Un bun ofițer și un bun marinar. E tot ce ne-am putea dori.

– Am să duc scrisoare personal la curier și am să-i spun să se asigure că ajunge la destinație, promise Granby. Ce ușurare ar fi să n-avem un căpitan din ăla arogant... Și aici Granby se opri, stânjenit: nu trecuse foarte mult, în definitiv, de când îl socotise și pe Laurence un arogant.

– Mulțumesc, John, zise repede Laurence, salvându-l. Deși n-ar trebui să ne punem prea multe speranțe deocamdată. Ministerul ar putea să prefere un om mai experimentat în acest rol, adăugă el, deși, în sinea lui, socotea că existau

toate șansele. Lui Barham nu i-ar fi ușor să găsească pe cineva dornic să accepte postul.

Deși erau impresionante pentru ochiul unui om străin de mare, transportatoarele de dragoni erau nave dificil de comandat. Adesea stăteau în port la nesfârșit, așteptându-și pasagerii dragoni, în timp ce echipajele se dedau cu alcool și prostituate. Sau se întâmpla să petreacă luni în șir în mijlocul oceanului, încercând să mențină aceeași poziție, slujind ca punct de odihnă pentru dragonii care străbăteau distanțe lungi. Era ca în misiunile de blocadă, însă mai rău, din cauza lipsei anturajului. Cu șanse mici să-ți aducă gloria în luptă și, cu atât mai puțin, recompense, aceste posturi erau indezirabile pentru cei cu potențial mai mare.

Însă *Reliant*, atât de avariată de furtună, după Trafalgar, rămăsese la chei multă vreme. Lăsat pe uscat, fără relații care să-l ajute să obțină altă navă și lipsit de experiență, Riley avea să primească oferta cu aceeași bucurie cu care i-o oferea Laurence și existau toate șansele ca Barham să-l accepte pe primul venit.

Laurence își petrecu ziua următoare luptându-se, de data asta cu ceva mai mult succes, cu alte scrisori necesare. Nu-și pregătise afacerile în vederea unei lungi călătorii, din care o mare parte în afara zonei de curierat. Pe de altă parte, în ultimele săptămâni cumplite, își neglijase cu desăvârșire corespondența personală și acum era dator cu mai multe răspunsuri, în primul rând către familie. După bătălia de la Dover, tatăl său devenise mai tolerant față de noua sa profesiune. Deși nici acum nu-și scriau direct unul altuia, Laurence nu mai era obligat, cel puțin, să-și țină secretă corespondența cu mama sa și, de ceva vreme, îi adresa scrisorile în mod deschis. Era

foarte posibil ca, după întâmplarea de acum, tatăl său să-i suspende acest privilegiu, dar Laurence spera să nu fi auzit toate detaliile Din fericire, Barham n-avea nimic de câștigat stânjenindu-l pe Lordul Allendale, mai ales acum, când Wilberforce, aliatul lor politic comun, avea de gând să ceară din nou, în următoarea sesiune a Parlamentului, abolirea negoțului de sclavi.

Laurence scrise la repezeală o altă duzină de mesaje grăbite, cu un scris care nu semăna prea mult cu scrisul său obișnuit. Cei mai mulți destinatari ai acestora erau oameni din Marină, care aveau să înțeleagă foarte bine exigențele unei plecări grăbite. În ciuda mesajelor succinte, efortul îșI spuse cuvântul și, când Roland veni din nou să-l vadă, era aproape epuizat și zăcea cu spatele sprijinit de perne și cu ochii închiși.

– Da, am să ți le trimit, dar te comporți absurd, Laurence, spuse ea, adunând scrisorile. O lovitură în cap poate fi foarte periculoasă, chiar dacă nu ți-a spart craniul. Când am avut febra galbenă, nu m-am bătut cu pumnul în piept susținând că mă simt bine. Am stat în pat, mi-am înghițit terciul și licoarea fiebinte și m-am pus pe picioare mai repede decât oricare dintre ceilalți camarazi din Indiile de Vest, care au suferit de aceeași boală.

– Mulțumesc, Jane, răspunse el, fără s-o contrazică.

Într-adevăr, se simțea foarte rău și se bucură când ea trase draperiile, cufundând încăperea într-o penumbră odihnitoare.

Se trezi, pentru scurt timp, câteva ore mai târziu, auzind gălăgie dincolo de ușă. Roland spunea:

– Fă bine și pleacă naibii imediat sau te scot afară cu picioare-n fund. De ce te strecori aici, să-l sâcâi, în clipa în care mă vezi plecată?

– Dar trebuie să vorbesc cu căpitanul Laurence, situația este cât se poate de urgentă... Glasul care protesta îi era necunoscut și părea tulburat. Am venit direct de la Londra...

– Dacă e așa de urgent, poți să mergi să vorbești cu Amiralul Lenton, răspunse Roland. Nu, nu-mi pasă dacă ești de la minister. Ești la fel de tânăr ca aviaspiranții mei și nu te cred nicio clipă că ai de spus ceva care nu poate să aștepte până dimineață.

Cu aceasta, Roland închise ușa în spatele ei, înăbușind restul discuției. Laurence adormi din nou. Dar în dimineața următoare nu mai avu cine să-l apere. Nici bine nu-i aduse slujnica micul dejun – temutul terci și dezgustătorul lapte fierbinte cu vin – că necunoscutul făcu o nouă tentativă de invazie, de data asta cu mai mult succes.

– Îmi cer scuze, domnule, că dau buzna în felul acesta, spuse străinul, vorbind repede și, fără să fie poftit, își aduse un scaun lângă patul lui Laurence. Vă rog, lăsați-mă să vă explic. Îmi dau seama că apariția mea e neobișnuită... Lăsă jos scaunul greu și se așeză sau mai degrabă se cocoță chiar la marginea acestuia. Mă numesc Hammond. Arthur Hammond. Ministerul m-a delegat să vă însoțesc la curtea chineză.

Hammond era un bărbat surprinzător de tânăr, de douăzeci de ani poate, cu părul negru, ciufulit și o expresie foarte intensă, care îi lumina fața suptă și palidă. La început, vorbi în frânturi de fraze, zbătându-se între formulele de scuză și evidenta nerăbdare de a ajunge la subiect.

– Nădăjduiesc că veți ierta absența unei informări prealabile. Am fost luați cu totul și cu totul pe nepregătite, și Lordul Barham fixase deja ziua de 23 ca dată de plecare. Dacă ați prefera, am putea insista să mai amâne...

Acesta era lucrul pe care Laurence voia să-l evite cel mai mult, astfel că, deși era ușor descumpănit de îndrăzneala lui Hammond, se grăbi să spună:

– Nu domnule, sunt întru totul la dispoziția dumneavoastră. Nu putem amâna plecarea pentru chestiuni formale, mai cu seamă când prințului Yongxing i s-a promis acea dată.

– Ah! Sunt de aceeași părere, spuse Hammond, cu mare ușurare în glas.

Privindu-i chipul și estimându-i vârsta, Laurence bănuia că fusese desemnat numai din lipsă de timp. Dar Hammond reuși repede să contrazică ideea că singura lui calitate era disponibilitatea de a pleca în China pe nepusă masă. Acum, că se liniștise, scoase un teanc gros de hârtii, care până atunci îi umflaseră partea din față a hainei, și începu să vorbească, repede și în detaliu, despre perspectivele misiunii lor.

Aproape de la început, Laurence fu incapabil să-l urmărească. Fără să-și dea seama, Hammond scăpa din când în când fraze întregi în chineză, când își cobora privirea la acele hârtii, iar când vorbea în engleză, zăbovea asupra misiunii diplomatice a lui Macartney în China, care avusese loc acum paisprezece ani. Laurence, proaspăt locotenent la vremea aceea, preocupat întru totul de probleme navale și de propria-i carieră, nu-și mai amintea nici măcar de existența misiunii, darămite detaliile ei.

Cu toate acestea, nu-l întrerupse imediat pe Hammond. Pe de-o parte, nu găsea nicio pauză potrivită în șirul discursului său și, pe de altă parte, monologul acela avea ceva liniștitor. În ciuda vârstei sale, Hammond vorbea cu competență, dând dovadă că stăpânește subiectul și, lucru și mai important, fără impolitețea la care Laurence ajunsese să se aștepte din partea lui Barham și a celor din Minister. Perspectiva unui

aliat îl bucura pe Laurence destul ca să-l asculte cu plăcere, chiar dacă tot ceea ce știa despre expediția lui Macartney era că nava sa, *Lion*, fusese primul vas occidental ajuns în Golful Zhitao.

– O! exclamă Hammond, oarecum dezamăgit, când, în cele din urmă, își dădu seama că n-avea cu cine să discute. Ei, bine, presupun că nu contează prea mult. Ca s-o spun deschis, misiunea a fost un eșec îngrozitor. Lordul Macartney a refuzat să îndeplinească ritualul de supunere în fața Împăratului, numit *kowtow*, și chinezii s-au simțit ofensați. Nici n-au mai vrut să se gândească să ne accepte o misiune permanentă, și Macartney a sfârșit prin a părăsi Marea Chinei, escortat de o duzină de dragoni.

– Asta chiar îmi aduc aminte, spuse Laurence. Într-adevăr, își amintea vag că discutase acest subiect cu prietenii lui, în cabina ofițerilor, nu fără patimă la adresa insultei față de trimisul britanic. Dar, cu siguranță ritualul *kowtow* era jignitor, doar nu voiau să se târâie în genunchi?

– Nu putem să ne ținem semeți față de obiceiurile străinilor, când ne ducem la ei în țară cu pălăria în mână, remarcă Hammond, cu toată convingerea, aplecându-se spre Laurence. Puteți vedea singur, domnule, gravele consecințe. Sunt sigur că acest incident continuă să otrăvească relațiile noastre actuale.

Laurence se încruntă. Argumentul acesta era, într-adevăr, convingător și explica mai bine de ce Yongxing venise în Anglia atât de pregătit pentru ofense.

– Crezi că acest conflict este motivul pentru care i-au oferit lui Bonaparte un Celest? După atâta vreme?

– Voi fi sincer cu dumneavoastră, domnule căpitan: n-avem nici cea mai vagă idee, răspunse Hammond. Singura noastră

consolare în acești ultimi paisprezece ani – un punct forte al politicii externe – a fost deplina noastră convingere, că pe chinezi îi interesează treburile Europei tot atât cât ne interesează pe noi ale pinguinilor. Acum toate convingerile noastre au fost zdruncinate.

3

Allegiance era un colos pe valuri. Avea peste o sută treizeci de yarzi în lungime și era proporțional neobișnuit de îngustă, cu excepția imensei punți a dragonilor care se dilata în partea din față a corabiei, întinzându-se de la arborele mic până la proră. Văzută de sus, părea foarte ciudată, semănând cu un evantai. Dar sub buza largă a punții dragonilor, carena se îngusta imediat. Chila era din oțel, nu din lemn de ulm, și era acoperită cu un strat de vopsea albă, împotriva ruginii. Dunga albă și lungă care o traversa prin mijloc îi conferea un aspect aproape zvelt.

Pentru a-i oferi stabilitatea de care avea nevoie pe furtună, avea un pescaj de peste șase yarzi. Era prea mare ca să intre în port și trebuia acostată de stâlpi enormi înfipți în apele adânci, iar proviziile erau transportate încoace și încolo cu vase mai mici: o mare doamnă înconjurată de servitori agitați. Nu era primul transportator cu care călătoriseră Laurence și Temeraire, dar avea să fie primul cu care traversau oceanul; nu se putea compara cu o corabie înghesuită, pentru trei dragoni, care alerga de la Gibraltar la Plymouth, mărită doar cu câteva scânduri față de una obișnuită.

– E foarte plăcut. Mă simt chiar mai bine decât în poiana mea, spuse Temeraire aprobator. De la înălțimea locului său solitar de cinste, vedea toată activitatea navei fără să stea în cale, iar bucătăria navei, cu cuptoarele ei, era amplasată direct sub puntea dragonilor, menținându-i caldă suprafața. Nu ți-e frig deloc, Laurence? întrebă el, a treia oară, poate, întinzându-și gâtul în jos, ca să-l privească mai de aproape.

– Nu, absolut deloc, răspunse scurt Laurence.

Era puțin agasat de continua și exagerata solicitudine. Deși amețeala și durerea de cap cedaseră odată cu cucuiul de la cap, piciorul învinețit rămânea îndărătnic, gata să-l lase, din când în când și pulsând cu o durere aproape constantă. Laurence fusese urcat la bord în scripeți, o lovitură grea la adresa percepției sale față de propriile puteri, apoi așezat direct într-un scaun cu brațe și cărat sus, pe puntea dragonilor, înfășurat în pături, ca un invalid, iar acum Temeraire era încolăcit cu mare grijă în jurul lui, să-l ferească de vânt.

Două șiruri de scări urcau spre puntea dragonilor, câte unul de fiecare parte a arborelui trinchet, iar zona teugii, care se întindea de la baza acestora și până la jumătatea drumului spre arborele principal, era, conform obiceiului, repartizată aviatorilor, în timp ce marinarii domneau peste cealaltă jumătate. Echipajul lui Temeraire își luase deja în stăpânire domeniul cuvenit, împingând în mod ostentativ mai multe grămezi de parâme încolăcite dincolo de linia invizibilă de demarcație și înlocuindu-le cu maldăre de hamuri de piele și coșuri pline de inele și catarame, totul ca să atragă atenția marinarilor că aviatorii își cunosc drepturile. Cei care nu erau ocupați cu aranjatul echipamentului, erau înșirați de-a lungul liniei, mimând relaxarea sau munca. Tânăra Roland și ceilalți doi mesageri cadeți, Morgan și Dyer, se jucau acolo

la îndemnul sergenților, care le transferaseră misiunea de a apăra teritoriile aviatorilor. Fiind atât de mici, puteau să se plimbe cu ușurință pe copastie și alergau încoace și încolo, dând dovadă de totală nesăbuință.

Laurence îi privea, dus pe gânduri. Încă îl neliniștea faptul că o adusese pe Roland.

– De ce să n-o iei? A fost neascultătoare?

Doar atât întrebase Jane, când o consultase în această privință. Era cumplit de greu să-i explice temerile sale, față în față. Și, desigur, exista un motiv s-o ia cu el: Jane trebuia să fie pregătită să facă față tuturor cerințelor, ca orice bărbat, în momentul când, după retragerea mamei sale, avea să devină căpitanul lui Exidium. Dacă ar lăsa-o nepregătită, fiind prea blând cu ea acum, nu i-ar face niciun serviciu.

Cu toate acestea, acum, că se afla la bord, Laurence avea regrete. Corabia nu era o bază aeriană și Laurence văzuse deja că, așa cum se întâmplă în orice echipaj naval, existau printre marinari câțiva indivizi foarte, foarte respingători: beți, bătăuși, ocnași. Se simțea prea împovărat de responsabilitatea de a veghea asupra unei tinere înconjurate de asemenea oameni. Ca să nu mai vorbim că ar fi preferat ca secretul înrolării femeilor în Aviație să nu se afle și să nu facă vâlvă tocmai aici.

Nu intenționa să-i ceară lui Roland să mintă și nici nu-i putea da alte sarcini decât celorlalți, dar în taină spera din tot sufletul ca adevărul să rămână ascuns. Roland avea doar unsprezece ani și, la o privire fugară, nu putea trece drept fată, așa, în pantaloni și jachetă. Cândva, o luase el însuși drept băiat. Dar, în același timp, își dorea, de asemenea, să-i vadă pe aviatori și pe marinari prieteni sau cel puțin nu dușmani,

și, în cazul unei apropieri, era greu ca adevărata identitate a lui Roland să treacă multă vreme neobservată.

Deocamdată, speranțele sale păreau mai ușor de îndeplinit în cazul lui Roland, decât în privința celorlalți. Marinarii, ocupați cu încărcarea navei, vorbeau în gura mare despre indivizii care nu aveau nimic mai bun de făcut decât să stea cu mâinile în sân și să se comporte ca niște pasageri. Câțiva oameni comentară zgomotos despre niște parâme aruncate toate de-a valma și se apucară, fără rost, să le adune. Laurence clătină din cap și rămase tăcut. Oamenii săi avuseseră dreptate, dar nu putea să-i învinovățească nici pe marinarii lui Riley și, oricum, n-ar fi folosit la nimic.

Oricum, Temeraire observase și el scena. Pufni și gulerul i se ridică nițel.

– Mie mi se pare că funia aia stă foarte bine, spuse el. Echipajul meu a mutat-o cu mare grijă.

– E în regulă, dragul meu. Nu-i niciun rău să înfășori la loc o funie, interveni repede Laurence.

Nu era foarte surprinzător că Temeraire începuse să-și extindă instinctele protectoare și posesive și asupra echipajului. Erau împreună deja de mai multe luni. Însă momentul era cât se poate de nepotrivit. Prezența unui dragon la bord îi tulbura oricum pe marinari și implicarea lui Temeraire în fiece dispută, luând partea echipajului său, nu putea decât să sporească tensiunea de la bord. Te rog, nu te simți jignit, adăugă Laurence, mângâind trupul dragonului, ca să-i distragă atenția. Începutul unei călătorii este extrem de important. Vrem să fim tovarăși buni, nu să încurajăm rivalitatea dintre oameni.

– Hm, cred că da, ceda Temeraire. Dar noi n-am făcut nimic rău. E neplăcut că se lamentează așa.

– Pornim în curând, zise Laurence, ca să schimbe subiectul. Mareea s-a schimbat și cred că acelea pe care le urcă acum la bord sunt ultimele bagaje ale misiunii.

Allegiance putea transporta, la nevoie, zece dragoni de talie medie. Singur, Temeraire nu o împovăra deloc, iar spațiul de depozitare de la bord era uimitor de mare. Cu toate acestea, cantitatea de bagaje pe care misiunea o aducea la bord crea deja impresia că avea să depășească până și capacitatea enormă a navei. Această cantitate îl șoca pe Laurence, obișnuit să călătorească doar cu un cufăr, și părea disproporționat de mare față de dimensiunea delegației, enorme oricum.

Delegația chineză număra cincisprezece soldați și nu mai puțin de trei medici, unul pentru prințul însuși, unul pentru ceilalți doi emisari și unul pentru ceilalți membri, fiecare cu asistenții lui. Pe lângă aceștia și translator, existau doi bucătari, cu ucenicii lor, vreo duzină de slujitori și un număr egal de alți oameni care păreau să nu aibă absolut niciun rol bine definit, inclusiv un tânăr care fusese prezentat drept poet, deși Laurence avea impresia că traducerea cuvântului nu fusese corectă. Omul era mai degrabă un fel de secretar.

Doar garderoba prințului ocupa vreo douăzeci de cufere, meticulos sculptate, cu lacăte și balamale din aur. Biciul nostromului se zbătu, plesnind și pârâind de mai multe ori când câțiva marinari mai dezghețați încercară să le forțeze, curioși. Nenumărații saci cu mâncare fuseseră, de asemenea, azvârliți la bord și, după ce făcuseră deja o dată călătoria dinspre China, începeau să dea semne de deteriorare. Un sac enorm de orez, de optzeci de livre, se sparse când fu transportat pe punte, spre veselia și delectarea generală a pescărușilor care planau deasupra, iar marinarii fură nevoiți să alunge potopul de păsări înnebunite, încercând să-și continue treaba.

De agitație avuseseră parte și mai devreme, la îmbarcare. Suita lui Yongxing pretinsese, la început, o pasarelă coborâtoare, lucru absolut imposibil, din cauza înălțimii navei, chiar dacă *Allegiance* ar fi fost adusă destul de aproape de chei pentru așa ceva. Bietul Hammond petrecuse aproape o oră încercând să-i convingă că nu era nici dezonorant, nici periculos să fie ridicați pe punte, gesticulând, din când în când, cu frustrare spre navă, într-un argument mut.

În cele din urmă, oarecum disperat, Hammond îi spusese lui Laurence:

– Căpitane, valurile sunt periculos de înalte?

O întrebare stupidă, când valurile nu se înălțau mai mult de cinci picioare, deși uneori, în vântul puternic, șlepul care aștepta se lovise de funiile de ancorare la chei. Însă nici măcar negația surprinsă a lui Laurence nu-i satisfăcuse pe chinezi. Lăsau impresia că nu se vor îmbarca niciodată, însă, în cele din urmă, Yongxing însuși se săturase să aștepte și puse capăt discuției ieșind din palanchinul cu draperii grele și coborând la bord, fără să dea atenție nici agitației însoțitorilor săi neliniștiți, nici mâinilor oferite în grabă de echipajul șlepului.

Pasagerii chinezi care așteptaseră cel de-al doilea șlep continuau să urce și acum, pe la tribord, întâmpinați de salutul rigid și politicos al unei duzini de oameni ai marinei și al mateloților cu înfățișare mai respectabilă, intercalați de-a lungul părții interioare a pasarelei. Îmbrăcați în tunicile lor roșii, pantalonii albi și tot felul de jachete albastre de marinar, aveau un aspect decorativ.

Sun Kai, emisarul mai tânăr, sări cu ușurință de pe scaunul nostromului și rămase o clipă locului, privind gânditor puntea agitată. Laurence se întreba dacă nu cumva acesta

dezaproba hărmălaia și dezordinea de pe punte, dar, după toate aparențele, nu încerca decât să se țină pe picioare. Făcu încoace și încolo câțiva pași șovăitori, apoi se obișnui cu balansul și străbătu toată pasarela, înainte și înapoi, cu mai multă siguranță, ținându-și mâinile la spate. Privi, încruntat de concentrare la velatură, încercând să urmărească de la un capăt la altul labirintul de parâme, spre marea satisfacție a celor prezenți care puteau, în sfârșit, să se holbeze și ei la el, după pofta inimii.

Prințul Yongxing îi dezamăgise complet, dispărând aproape imediat în cabinele care fuseseră pregătite pentru el la pupă. Dar Sun Kai, înalt și imperturbabil, cu coada lui lungă de păr negru și fruntea rasă, în splendidele-i veșminte albastre brodate cu roșu și portocaliu, era un spectacol aproape la fel de bun și nu părea dornic să se retragă în cabinele sale.

Puțin mai târziu, avură parte de un spectacol și mai impresionant. De jos veniră strigăte și țipete și Sun Kai se repezi la parapet, să vadă. Laurence se ridică și îl văzu pe Hammond alergând în aceeași direcție, palid și îngrozit. Se auzise un pleoscăit zgomotos. Dar câteva clipe mai târziu, emisarul mai vârstnic își făcu apariția cu jumătatea de jos a veșmintelor picurând, îmbibată de apă. În ciuda nefericitei întâmplări, bărbatul cu barba sură se apropie râzând în hohote pe seama sa, respingând cu un gest al mâinii scuzele grăbite ale lui Hammond. Se bătu peste burta voluminoasă, cu o expresie melancolică, și apoi se îndepărtă, în compania lui Sun Kai.

– A scăpat ca prin urechile acului, remarcă Laurence, cufundându-se înapoi în scaun. Veșmintele l-ar fi putut trage la fund dacă ar fi căzut în apă cu totul.

– Îmi pare rău că n-a căzut cu totul, mormăi Temeraire, vorbind cu glas scăzut pentru un dragon de douăzeci de

tone, ceea ce, la drept vorbind, nu era destul de încet. Se auziră râsete înfundate pe punte, iar Hammond își roti privirea neliniștit.

Ceilalți membri ai delegației fură îmbarcați fără alte incidente și dispărură aproape la fel de repede ca bagajele lor. Hammond păru foarte ușurat când operațiunea luă, în cele din urmă, sfârșit și își șterse fruntea asudată cu dosul palmei, deși vântul era aspru și tăios ca o lamă de cuțit. Apoi se așeză fără vlagă pe un cheson de lângă pasarelă, spre iritarea echipajului său. Cu el în cale, nu puteau aduce șlepul înapoi la bord și, totuși, era el însuși un pasager și un trimis diplomatic, un om prea important ca să i se spună pe șleau să se dea la o parte.

Făcându-i-se milă de ei toți, Laurence își căută mesagerii. Roland, Morgan și Dyer primiseră ordine să stea în liniște pe puntea dragonilor, fără să încurce pe nimeni și, astfel, ședeau înșirați chiar pe margine, legănându-și picioarele în gol.

– Morgan, spuse Laurence și băiatul brunet se îndreptă spre el în patru labe. Du-te și poftește-l pe domnul Hammond să vină și să șadă aici cu mine, dacă dorește.

Hammond se lumină când primi invitația și veni numaidecât pe puntea dragonilor. Nici măcar nu observă cum, în spatele lui, oamenii începură imediat să instaleze scripeții ca să urce șlepul la bord.

– Mulțumesc, domnule, mulțumesc mult, sunteți foarte bun, spuse el așezându-se pe chesonul pe care i-l căraseră Morgan și Roland și acceptând, cu și mai multă gratitudine, invitația de a bea un pahar de brandy. N-am nici cea mai vagă idee cum m-aș fi descurcat dacă Liu Bao s-ar fi înecat.

– Așa se numește? întrebă Laurence. Tot ce-și mai putea aminti din întâlnirea de la Amiralitate despre mai vârstnicul

emisar era sforăitul său șuierător. Ar fi fost un început de rău augur pentru călătorie, dar Yongxing n-ar fi putut să ne învinuiască pentru că el a făcut un pas greșit.

– Nu, aici vă înșelați, spuse Hammond. El e prințul, el poate învinui pe cine poftește. Laurence fu înclinat să ia asta drept o glumă, dar Hammond părea cât se poate de serios și, după ce acesta își bău aproape tot paharul de brandy într-o liniște care lui Laurence i se părea că nu îl caracterizează, deși îl cunoștea doar de scurt timp, Hammond adăugă pe neașteptate: Și iertați-mă, vă rog... îmi dau seama cât de dăunătoare pot fi asemenea remarci... consecințele unei jigniri nechibzuite, sub impulsul momentului...

Laurence avu nevoie de o clipă să-și dea seama că Hammond se referea la bombănelile pline de antipatie ale lui Temeraire, de mai devreme. Temeraire i-o luă înainte și răspunse:

– Nu-mi pasă dacă nu mă plac, spuse el. Poate că așa o să mă lase-n pace și n-o să trebuiască să rămân în China. Gândul acesta îl tulbură în mod vizibil și Temeraire înălță capul, cuprins brusc de entuziasm. Dacă aș fi foarte jignitor, credeți că m-ar lăsa în pace de pe-acum? întrebă el. Laurence, ce anume ar fi deosebit de jignitor?

Hammond arăta ca Pandora în fața cutiei deschise, cu ororile revărsându-se în lume. Lui Laurence îi venea să râdă, dar se îmbățoșă, din solidaritate. Hammond era tânăr pentru munca lui și, cu siguranță, oricât de strălucite erau abilitățile sale, se simțea lipsit de experiență. Asta îl făcea să fie excesiv de precaut.

– Nu, dragul meu, n-ar folosi la nimic, răspunse Laurence. Probabil că n-ar face decât să ne învinuiască pe noi că te-am învățat să te porți necuviincios și ar deveni și mai hotărâți să te păstreze.

– Oh! Nefericit, Temeraire își culcă din nou capul pe picioarele din față. Ei, bine, bănuiesc că nu mă deranjează atât de mult să merg, numai că toți ceilalți o să se lupte fără mine, spus el, resemnat. Dar călătoria va fi foarte interesantă și presupun că mi-ar plăcea să văd China. Dar vor încerca din nou să mă despartă de Laurence, sunt sigur de asta, și n-am de gând să accept așa ceva.

Prudent, Hammond nu îi dădu apă la moară, ci se grăbi să schimbe subiectul:

– Nu a durat mai mult decât de obicei munca asta de încărcare? Am dat asigurări că până la prânz vom fi la jumătatea Canalului. Iar noi încă nici n-am plecat.

– Cred că sunt aproape gata, răspunse Laurence.

Ultimul cufăr imens tocmai era transferat la bord, în mâinile marinarilor, cu ajutorul unui scripete și al unei sfori. Oamenii păreau cu toții obosiți și morocănoși, și nici nu era de mirare, după ce pierduseră timp cât pentru zece dragoni, cu îmbarcatul unui singur om, cu suita și bagajele sale. Iar cina lor era deja întârziată cu mai mult de jumătate de oră.

Când cufărul dispăru sub punte, căpitanul Riley urcă scările de pe puntea superioară, să li se alăture, scoțându-și pălăria cât să-și șteargă sudoarea de pe frunte.

– N-am idee cum au ajuns toți în Anglia. Bănuiesc că nu pe mare.

– Nu, altfel ne-am întoarce, desigur, cu corabia lor, spuse Laurence. Nu se gândise la asta până atunci și își dădea seama abia acum că n-avea habar cum își făcuse călătoria misiunea chineză. Poate că au venit pe uscat.

Hammond tăcea, încruntat, punându-și, evident, aceeași întrebare.

– Asta trebuie să fie o călătorie interesantă, cu atâtea locuri diferite de vizitat, remarcă Temeraire. Nu că mi-ar părea rău că mergem pe mare, adăugă el grăbit, aruncând o privire neliniștită spre Riley, să se asigure că nu-l jignise. Vom ajunge mult mai repede pe mare?

– Nu, nicidecum, răspunse Laurence. Am auzit despre un curier care a ajuns de la Londra la Bombay în două luni, iar noi vom fi norocoși dacă ajungem în Canton în șapte. Însă pe uscat nu există nicio rută sigură. Franța e, din nefericire, în drum și se întâmplă multe tâlhării, ca să nu mai vorbim despre traversatul munților și al deșertului Taklamakan.

– N-aș paria nici eu pe mai puțin de opt luni, zise Riley. Dacă înaintăm cu șase noduri fără vânt din pupă, vom face mai mult decât sper, judecând după lochul navei. Deasupra lor și dedesubt era mare vânzoleală, toți mateloții pregătindu-se să dezlege nava și să pornească. Valurile refluxului săltau ușor pe bordul din vânt al navei. Ei, bine, trebuie să ne mișcăm, spuse Riley. Laurence, diseară va trebui să fiu pe punte, să iau pulsul navei. Dar mâine sper că vei cina cu mine. Și dumneavoastră, desigur, domnule Hammond.

– Căpitane, spuse Hammond, nu sunt obișnuit cu mersul lucrurilor în viața unei corăbii... vă rog să fiți indulgent. Ar fi potrivit să-i invit pe membrii misiunii?

– Păi... făcu Riley, uluit. Laurence nu-l putea învinui pentru această reacție, era puțin cam mult să faci invitații la masa altcuiva. Dar Riley se dezmetici și continuă, mai politicos: Domnule, prințul Yongxing este, cu siguranță, cel care trebuie să lanseze primul o asemenea invitație.

– Ajungem în Canton înainte să se întâmple una ca asta, având în vedere relațiile actuale, zise Hammond. Nu trebuie să ne străduim să-i antrenăm cumva?

Riley mai opuse puțin rezistență, dar Hammond preluă frâiele discuției și reuși, printr-o combinație abilă de vorbe lingușitoare și indiferență la aluzii, să-și impună punctul de vedere. Poate că Riley s-ar mai fi opus, dar oamenii așteptau cu toții nerăbdători ordinul să ridice ancora, căci marea se retrăgea cu fiecare clipă. În cele din urmă, Hammond sfârși prin a spune:

– Mulțumesc, domnule, pentru înțelegere. Iar acum, domnilor, am să vă rog să mă scuzați. Mă pricep destul de bine la scris, când sunt pe uscat, dar îmi închipui că-mi va lua ceva mai multă vreme să redactez o invitație acceptabilă la bordul unei nave.

Cu aceste vorbe, se ridică și dispăru înainte ca Riley să poată să retracteze capitularea pe care nu o exprimase.

– Ei, bine, spuse Riley mohorât, până reușește Hammond să scrie invitațiile, eu mă grăbesc să duc corabia cât mai departe în larg. Dacă obrăznicia mea o să-i scoată din sărite pe chinezi, pot cel puțin, cu vântul ăsta, să spun, fără să mint, că nu mă voi întoarce în port ca să se descotorosească de mine. Până ajungem la Madeira, s-ar putea să le treacă.

Sări jos pe teugă și dădu ordinul. O clipă mai târziu, oamenii se opinteau cu giganticele cabestane. Gemetele și răcnetele lor se înălțau dinspre punțile inferioare, în timp ce lanțul se târa pe uriașii drugi de fier. Cea mai mică ancoră de halaj pe care o avea *Allegiance* era cât cea mai mare ancoră de proră a oricărei alte nave, cu gheare mai largi decât un stat de om.

Spre ușurarea marinarilor, Riley nu le ordonă să facă manevre de ieșire din port. O mână de oameni împinseră nava de lângă piloni, cu prăjini de fier, dar nici măcar asta nu era neapărat necesar; căci vântul îi sufla în pupă, dinspre

nord-vest, îndepărtând-o încetișor de port, ajutat de maree. Doar velele gabier erau înălțate, însă de îndată ce strânseră ancorele, Riley ordonă să se ridice tot arboretul și, în ciuda previziunilor sale pesimiste, curând brăzdau valurile cu o viteză respectabilă. Din cauza chilei lungi și adânci, vasul nu plutea în derivă, ci străbătea maiestuos Canalul.

Temeraire își întorsese capul înspre proră, ca să se lase mângâiat de vânt și semăna cu galionul unei corăbii vikinge. Ideea îl făcu pe Laurence să zâmbească ușor, iar Temeraire, văzându-i expresia, îl înghionti, afectuos.

– Îmi citești ceva? întrebă el, plin de speranță. Nu mai avem decât vreo două ore de lumină.

– Cu plăcere, răspunse Laurence, și se ridică să se uite după vreunul dintre mesagerii lui. Morgan! strigă el. Fii bun și du-te jos să-mi aduci cartea de deasupra cufărului, cea de Gibbon. Suntem la al doilea volum.

Cabina mare a Amiralității, aflată la pupă, fusese transformată le repezeală într-un fel de apartament pentru prințul Yongxing, iar cabina căpitanului, aflată sub puntea pupă era împărțită de ceilalți doi emisari, în timp ce cabinele mai mici de lângă acestea erau destinate numeroșilor străjeri și servitori, fiind necesară nu numai mutarea lui Riley însuși, dar și a adjunctului navei, a Lordul Purbeck, a medicului și a altor numeroși ofițeri de-ai lui. Din fericire, cabinele de la proră, de obicei rezervate aviatorilor mai în vârstă, erau goale, având în vedere că Temeraire era singurul dragon de la bord. Chiar și împărțit între ei toți, spațiul era suficient, iar pentru această ocazie, tâmplarii corabiei doborâseră pereții despărțitori ai cabinelor lor individuale și făcuseră o sală mare de mese.

Prea mare, la început, și Hammond obiectase:

– Nu putem avea un spațiu mai mare decât prințul, a explicat el, astfel că pereții fuseseră mutați doi yarzi mai în față și mesele aduse ajunseseră dintr-odată să stea îngrămădite.

Riley beneficiase de o primă enormă în bani pentru capturarea oului, aproape la fel de mare ca a lui Laurence însuși. Așadar, din fericire, își putea permite o masă bună și mare, pe deasupra. Într-adevăr, ocazia impunea folosirea oricărei piese de mobilier care putea fi găsită la bord. Din clipa în care își revenise din groaza de a-și vedea invitația acceptată, fie și numai parțial, Riley îi invitase pe toți ofițerii importanți, locotenenții lui Laurence și mulți alți oameni de la care te puteai aștepta să poarte o conversație civilizată.

– Dar prințul Yongxing nu vine, îl informă Hammond, iar ceilalți nu știu mai mult de douăzeci de cuvinte în engleză. În afară de translator, dar el e numai unul.

– Atunci măcar ne putem simți în largul nostru, și n-o să tăcem toată seara posaci, răspunse Riley.

Dar speranța nu i se împlini. Din clipa sosirii oaspeților, se lăsă o tăcere paralizată, care promitea să continue pe tot parcursul mesei. Deși translatorul venise cu ei, niciunul dintre chinezi nu deschise conversația. Emisarul mai vârstnic, Liu Bao, se ținuse și el deoparte, lăsându-i lui Sun Kai rolul de reprezentant mai marcant, însă și acesta rosti doar un salut scurt și formal la sosire, după care păstră o demnitate calmă și tăcută, fixând atent coloana groasă, cât un butoi, a arborelui trinchet, vopsită în dungi galbene, care cobora prin tavan și trecea direct prin mijlocul mesei, uitându-se chiar și sub fața de masă, să o vadă prelungindu-se prin puntea de dedesubt.

Riley rezervase partea dreaptă a mesei numai pentru oaspeții chinezi și îi condusese la locurile lor, dar aceștia nu se

clintiră când el și ceilalți ofițeri se așezară. Acest lucru îi nedumeri pe britanici, și unii dintre ei rămaseră pe jumătate așezați, încercând să se mențină în suspensie. Deconcertat, Riley insistă să ia loc, dar fu nevoit să-i îndemne de mai multe ori până când, în cele din urmă, acceptară să se așeze. Era un început de rău augur, care nu încuraja deloc conversația.

Ofițerii începură prin a se refugia în mâncarea lor, dar nici această aparență de politețe nu dură foarte mult. Chinezii nu mâncară cu cuțitul și furculița, ci cu bețele pe care le aduseseră cu ei. Pe acestea le manevrau cumva cu o singură mână pentru a-și duce mâncarea la gură și, în curând, britanicii din grup se holbau, într-o fascinație incontrolabil de necuviincioasă, fiecare nou fel de mâncare oferindu-le o nouă ocazie de a le studia tehnica. Oaspeții rămaseră puțin nedumeriți la vederea platoului cu friptură de oaie, bucăți mari cioplite din picior, dar, după o clipă, unul dintre cei mai tineri începu să răsucească atent o felie, continuând să folosească doar bețele și o ridică întreagă, pentru a o mânca din trei mușcături, și ceilalți îi urmară exemplul.

Tripp, cel mai tânăr aspirant al lui Riley, un băiat dolofan și antipatic de douăzeci de ani, care se afla la bord în virtutea celor trei voturi pe care le avea familia sa în Parlament și invitat mai mult spre binele propriei educații decât pentru prezența sa, încerca acum pe furiș să imite stilul chinezilor, ținându-și furculița și cuțitul întoarse, pe post de bețe, fără ca eforturile sale să ducă la un succes notabil, cu excepția petelor de pe pantalonii săi curați. Era așezat prea departe la masă ca să poată fi pus la punct din priviri, iar cei din jurul lui erau prea ocupați să caște gura la alții, ca să remarce.

Sun Kai ocupa scaunul de onoare de lângă Riley și, în încercarea disperată de a-i distrage atenția de la bufoneriile

băiatului, căpitanul ridică într-o doară paharul, urmărind reacția lui Hammond cu coada ochiului, și spuse:

– În sănătatea dumneavoastră, domnule.

Hammond murmură la repezeală o traducere peste masă și Sun Kai clătină din cap, ridică, la rândul lui, paharul și sorbi politicos, deși foarte puțin. Era un vin tare de Madeira, fortifiat cu brandy, ideal pentru a supraviețui pe mările agitate. Preț de o secundă, păru că asta ar putea salva situația. Ceilalți ofițeri își amintiră cu întârziere de îndatoririle lor de gentilomi și începură să-i salute și ei pe oaspeți. Pantomima ridicării paharelor era perfect inteligibilă fără nicio traducere și conduse în mod firesc la dezghețarea atmosferei. Zâmbete și capete înclinate începură să se zărească de-a lungul mesei și Laurence îl auzi pe Hammond, lângă el, scăpând un suspin aproape imperceptibil, cu gura deschisă și gustând, în sfârșit, din mâncare.

Laurence știa că nu se implica așa cum ar fi trebuit, dar tăblia mesei care îi apăsa genunchiul îl împiedica să-și întindă piciorul chinuit de durere și, cu toate că băuse doar de politețe, își simțea capul greu și mintea cețoasă. În acest moment, nu spera decât să poată evita o situație stânjenitoare și se resemnă să-i ceară scuze lui Riley, după primul fel de mâncare, pentru atitudinea lui posomorâtă.

Sublocotenentul lui Riley, un individ pe nume Franks, petrecuse primele trei toasturi într-o tăcere nepoliticoasă, stând țeapăn și ridicând paharul cu un zâmbet mut, dar o cantitate îndestulătoare de vin îi dezlegă, în sfârșit, limba. Pe când era copil, lucrase pe un vas comercial, *East Indiaman*, în perioada de pace și, desigur, învățase câteva cuvinte stâlcite în chineză. Acum le încerca pe cele mai puțin obscene cu bărbatul așezat vizavi: un tânăr proaspăt bărbierit, pe nume

Ye Bing, care-și ascundea trupul deșirat sub veșmintele-i elegante. Acesta se lumină și începu să răspundă, cu bruma lui de engleză.

– Foarte... un frumos..., spuse el, incapabil să continue complimentul pe care voia să-l facă, clătinând din cap pe măsură ce Franks îi oferea, alternativ, opțiunile care îi păreau cele mai firești: *vânt, noapte* și *cină.* În cele din urmă, Ye Bing se aplecă spre interpret, care spuse, în numele lui: Multe felicitări pentru vasul dumneavoastră. Este foarte inteligent conceput.

Un asemenea compliment era o cale sigură spre inima unui navigator. Riley, auzindu-l, își întrerupse incoerenta conversație bilingvă cu Hammond și Sun Kai despre direcția lor probabilă spre sud și îi spuse translatorului:

– Vă rog să-i mulțumiți gentilomului pentru cuvintele lui amabile și să-i spuneți că sper să aveți parte de o călătorie confortabilă.

Ye Bing își înclină ușor capul și zise, prin intermediul interpretului:

– Vă mulțumim, domnule, ne simțim mult mai confortabil decât în timpul călătoriei noastre încoace. Am avut nevoie de patru corăbii, și una dintre ele s-a dovedit îngrozitor de înceată.

– Căpitane Riley, înțeleg că ați mai ocolit Capul Bunei Speranțe, îl întrerupse nepoliticos Hammond și Laurence îl privi surprins.

Riley părea și el uimit, dar, cuviincios, se întoarse dând să-i răspundă, însă Franks, care își petrecuse aproape în întregime ultimele două zile jos, în cală, coordonând aranjarea bagajelor, interveni, ușor cherchelit, cu ireverență:

– Doar patru corăbii? Sunt surprins că n-a fost nevoie de șase. Trebuie că ați stat înghesuiți ca sardelele.

Ye Bing clătină din cap și răspunse:

– Vasele au fost mici pentru o călătorie atât de lungă, dar, în slujba Împăratului, orice disconfort e o bucurie. În orice caz, au fost cele mai mari nave pe care le-ați avut în Canton, la vremea aceea.

– O, așadar ați închiriat vase East Indiamen? întrebă Macready.

Era locotenentul Marinei, un ciot de om slab și vânos, cu niște ochelari caraghioși pe fața-i plină de cicatrici. Nu era pic de maliţiozitate, doar o ușoară nuanță de superioritate în această întrebare și în zâmbetele schimbate de marinari. Că francezii construiau corăbii, dar nu le puteau folosi, că spaniolii erau irascibili și indisciplinați, iar chinezii nu aveau flotă defel, toate acestea făceau parte din anecdotica Marinei și era plăcut și încurajator să le vadă confirmate.

– Patru corăbii în portul Canton și v-ați încărcat calele cu bagaje în loc de mătase și porțelan. Trebuie că v-au cerut o avere! adăugă Franks.

– E ciudat că spuneți așa ceva, răspunse Ye Bing. Deși călătoream cu aprobarea lui Bonaparte, este adevărat că un căpitan a încercat să ceară bani și apoi chiar a încercat să plece fără permisiune. Trebuie că fusese posedat de vreun spirit malefic, care-l făcea să se comporte în felul acesta. Dar cred că reprezentanții oficiali ai companiei voastre au reușit să găsească medicul care să-l trateze și i s-a permis să-și ceară scuze.

Franks se holba la el și avea și de ce.

– Dar atunci de ce v-au luat, dacă nu ați plătit?

Ye Bing îi întoarse privirea, la fel de surprins de întrebare.

– Corăbiile au fost confiscate prin edict imperial. Ce altceva să fi făcut?

Chinezul ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să încheie discuția și reveni la mâncare. Părea să considere această informație mai puțin interesantă decât tartele mici cu marmeladă servite de bucătarul lui Riley, împreună cu ultimul fel de mâncare.

Laurence lăsă dintr-odată cuțitul și furculița. Nu avusese poftă de mâncare de la început și acum îi pierise cu totul. Faptul că vorbeau atât de nonșalant despre confiscarea unor corăbii și proprietăți britanice... marinarii britanici forțați să facă servicii unui tron străin... Preț de o clipă, aproape că se convinse că nu înțelesese bine. Ar fi urlat toate ziarele din țară despre un asemenea incident. Guvernul ar fi formulat un protest oficial. Apoi se uită la Hammond: diplomatul era palid la față și alarmat, dar deloc surprins, și toate îndoielile pe care le mai avea Laurence se spulberară când își aminti tot comportamentul jalnic, atât de slugarnic, al lui Barham și încercările lui Hammond de a schimba cursul discuției.

Înțelegerea ajunse doar puțin mai încet la ceilalți britanici, răspândindu-se la masă, murmurată pe buzele ofițerilor. Răspunsul la întrebarea lui Hammond, care, în tot acest timp, îi stătuse lui Riley pe buze, rămase nerostit, deși acesta îl îndemnă din nou, imperativ, să răspundă:

– A fost greu drumul? Sper că nu trebuie să ne temem de vreme rea.

Dar era prea târziu. Se așternuse o tăcere deplină, întreruptă doar de mestecatul zgomotos al lui Tripp. Garnett, căpitanul comercial, îi trase tânărului un cot zdravăn și nici măcar acest sunet nu se mai auzi. Sun Kai lăsă din mână paharul cu vin și privi încruntat peste masă, dintr-o parte în

alta. Remarcase schimbarea atmosferei. Era ca liniștea de dinaintea furtunii.

Se băuse deja zdravăn, deși abia dacă erau la jumătatea mesei și mulți dintre ofițeri erau tineri și se îmbujoraseră, ofensați și furioși. Mulți dintre oamenii Marinei, rămași pe uscat în timpul unei păci intermitente sau din lipsă de influență, lucraseră pe navele Companiei East India. Legăturile dintre Marina Britanică și Marina comercială erau puternice și insulta era resimțită cu atât mai dureros.

Interpretul stătea în picioare, în spatele scaunelor, cu o expresie speriată, dar majoritatea chinezilor prezenți nu percepuseră încă nimic. Unul dintre ei râse zgomotos la o remarcă făcută de vecinul său, un sunet straniu, solitar, în liniștea sălii.

– Pentru Dumnezeu, spuse Franks, izbucnind dintr-odată cu voce tare, cred că...

Vecinii lui de masă îl apucară grăbiți de brațe și îl țintuiră în scaun, liniștindu-l, în timp ce aruncau priviri speriate către ofițerii superiori, însă alte șoapte deveniră mai sonore. Cineva spunea, printre murmure de vehementă aprobare:

– ...Să stea la masa noastră!

În orice moment putea izbucni o explozie, cu siguranță dezastruoasă. Hammond încerca să vorbească, dar nimeni nu-l asculta.

– Căpitane Riley, spuse Laurence, repede și excesiv de tare, înăbușind șoaptele furioase, ești atât de bun să ne prezinți traseul călătoriei? Cred că domnul Granby era curios să afle ce rută vom urma.

Granby, așezat cu câteva scaune mai încolo, cu fața palidă sub stratul ars de soare, tresări și, după o clipă, spuse, clătinând din cap spre Riley:

– Da, desigur. Aș considera-o ca pe o mare favoare.

– Firește, răspunse Riley, ușor bățos. Se aplecă spre cufărul din spatele lui, unde își ținea cărțile. Scoțând una pe masă, trasă ruta, vorbind oarecum mai tare decât era normal. Odată ieșiți din Canal, trebuie să ocolim, ca să evităm Franța și Spania, apoi ne vom apropia puțin și ne vom ține cât mai aproape de coasta Africii. Ne vom instala la Capul Bunei Speranțe până când începe musonul de vară, o săptămână sau poate trei, depinde de viteza noastră și apoi ne vom lăsa purtați de vânt până în Marea Chinei de Sud.

Tăcerea cumplită fu, astfel, înfrântă și, încet, încet, reîncepu o conversație plăpândă și forțată. Dar acum nimeni nu le mai adresa o vorbă oaspeților chinezi, în afară de Hammond, care, din când în când, i se adresa lui Sun Kai și, sub povara privirilor dezaprobatoare, până și el se bâlbâi și tăcu. Riley încercă să salveze situația, cerând să se aducă budinca, iar cina se scurse spre un sfârșit dezastruos, mult mai repede decât ar fi fost firesc.

Soldații și marinarii, aflați în spatele scaunului fiecărui ofițer, pe post de servitori, bodogăneau deja între ei. Când Laurence ajunse pe punte, ridicându-și trupul pe scară mai mult prin forța brațelor decât urcând pe picioare, aceștia ieșiseră deja și vestea se răspândise de la un capăt la altul. Până și aviatorii vorbeau cu marinarii, peste linia despărțitoare.

Hammond ieși pe punte și privi încremenit, mușcându-și buza până la sânge, grupurile de oameni încordați care șușoteau. Din pricina neliniștii, părea neobișnuit de bătrân și tras la față. Laurence nu simțea pic de milă față de el, doar indignare. Nu avea nicio îndoială că Hammond încercase în mod deliberat să tăinuiască întreaga întâmplare rușinoasă.

Riley se afla în spatele lui, cu o cană de cafea în mână, din care nu sorbea. Părea fiartă, nu arsă, judecând după miros.

– Domnule Hammond, spuse Riley, cu glas foarte scăzut, dar autoritar. Mai autoritar decât îl auzise vreodată Laurence, care îl cunoscuse în cea mai mare parte a timpului ca subordonat, o autoritate care înlătura orice urmă a obișnuitei sale atitudini îngăduitoare. Te rog să le comunici chinezilor că este esențial să rămână jos. Mă doare-n cot ce scuză vrei să le oferi, nu pariez nici doi bani pe viața lor dacă urcă acum pe punte. Căpitane, adăugă el, întorcându-se spre Laurence. Te rog să-ți trimiți oamenii la culcare de îndată. Nu-mi place starea lor de spirit.

– Da, răspunse Laurence, înțelegând perfect. Oamenii atât de agitați puteau deveni violenți, și de aici și până la răzmeriță nu era decât un pas. Cauza inițială a furiei lor nici măcar n-ar mai conta pentru ei. Laurence îi făcu semn lui Granby să se apropie. John, trimite-i jos pe băieți și vorbește cu ofițerii să-i țină în frâu. Nu vrem niciun fel de scandal.

Granby clătină din cap.

– Pentru Dumnezeu, dar... spuse el, cu ochii scăpărând de furie, dar se opri când Laurence își scutură capul și se îndepărtă.

Aviatorii se împrăștiară și coborâră în tăcere. Se părea că exemplul lor era de folos, căci marinarii nu deveniră arțăgoși când li le ordonă să facă același lucru. Pe de altă parte, oamenii știau foarte bine că ofițerii nu le erau, în cazul de față, dușmani. Furia pulsa, și în piepturile lor împărtășeau același sentiment. Doar câteva bombăneli se auziră după ce Lordul Purbeck, secundul vasului, ieși pe punte și le ordonă oamenilor să coboare cu accentul lui tărăgănat și afectat.

– Mișcă-te acum, Jenkins. Mișcă-te, Harvey.

Temeraire aştepta pe puntea dragonilor, cu capul înălţat şi ochii strălucind. Auzise destul ca să ardă de curiozitate. După ce află restul poveştii, pufni şi spuse:

– Dacă propriile lor corăbii nu i-au putut transporta, mai bine ar fi rămas acasă.

Însă Temeraire nu ştia ce înseamnă ura, şi vorbele lui dovedeau mai degrabă simplă antipatie decât indignare în faţa ofensei. Ca majoritatea dragonilor, avea o idee superficială despre proprietate, excepţie făcând, desigur, bijuteriile şi aurul care-i aparţineau. Chiar în timp ce vorbea, continua să lustruiască pandantivul mare de safir pe care i-l dăruise Laurence şi pe care nu şi-l scotea niciodată în alt scop.

– Este o insultă la adresa Coroanei, spuse Laurence, trecându-şi mâna peste picior, cu lovituri scurte şi uşoare de pumn, înciudat pe rana pe care o avea. Îşi dorea nespus de mult să se plimbe încoace şi încolo.

Hammond stătea lângă balustrada dunetei şi fuma o ţigară de foi, şi răsuflarea lui făcea să pâlpâie lumina roşiatică a jarului incandescent, luminându-i faţa palidă, scăldată de sudoare. Laurence îl privea cu mânie şi amărăciune peste puntea aproape goală.

– Mă mir de el. De el şi de Barham, că au înghiţit un asemenea ultragiu, fără să reacţioneze. E intolerabil.

Temeraire se uită la el, clipind.

– Dar eu credeam că trebuie să evităm cu orice preţ războiul cu China, spuse el, foarte înţelept, căci fusese instruit cu privire la acest interminabil subiect vreme de săptămâni în şir, chiar de Laurence însuşi.

– Aş prefera să facem o înţelegere cu Bonaparte, dacă ar trebui ales răul cel mai mic, zise Laurence, prea furios deocamdată ca să poată să judece raţional problema. El, cel

puțin, a avut decența să declare război înainte de a ne lua prizonieri cetățenii, în loc să se coboare la a ne arunca insulte în față, ca și cum noi n-am avea curaj să le răspundem. Nu că Guvernul nostru le-ar fi dat vreun motiv să ne considere altfel decât o haită de javre nenorocite care se întorc cu burțile în sus, ca să se gudure. Și când te gândești, adăugă el, sufocându-se de mânie, că ticălosul ăla încerca să mă lămurească să mă supun ritualului *kowtow*, știind că ar trebui să urmeze după *asta*...

Temeraire mormăi surprins de vehemența lui și îl atinse blând cu nasul.

– Nu fi așa de furios, te rog. Nu poate să-ți facă bine.

Laurence clătină aprobator din cap și rămase tăcut, sprijinit de trupul lui Temeraire. Nu putea să-i facă niciun bine să-și verse furia așa, când unii dintre oamenii rămași pe punte ar fi putut să-l audă și să-i ia vorbele drept îndemn pentru cine știe ce act nechibzuit. Și nu voia să-l tulbure pe Temeraire. Dar dintr-odată multe lucruri i se limpeziră: după ce suferise o asemenea umilință, era greu de presupus că Guvernul britanic avea să refuze să cedeze un singur dragon. Întregul minister ar fi, probabil, bucuros să scape de o asemenea amintire neplăcută și, cu atât mai mult, să vadă toată treaba trecută sub tăcere.

Încercă să se liniștească mângâindu-l pe Temeraire.

– Rămâi puțin cu mine pe punte? îl rugă dragonul. Mai bine te-ai așeza să te odihnești și nu te-ai mai frământa.

Laurence nu voia nici el să plece: era ciudat cum simțea că acea bătaie regulată a inimii dragonului sub degetele sale îi readuce pacea. Vântul nu era prea puternic, deocamdată și nu putea să-i trimită la culcare pe toți oamenii din garda de noapte. Un ofițer în plus pe punte nu făcea niciun rău.

– Da, am să rămân. În orice caz, nu-mi place să-l las singur pe Riley, cu o atmosferă ca asta, răspunse el și se duse, șchiopătând, să-și aducă păturile.

4

Vântul se întețea dinspre nord-est, un vânt foarte rece. Laurence se trezi din somnul său iepuresc și ridică privirea la stele: trecuseră doar câteva ore. Se cuibări mai strâns în pături, lângă Temeraire și încercă să ignore durerea surdă din picior. Puntea era ciudat de liniștită. Sub ochiul aspru și vigilent al lui Riley, oamenii rămași pe punte abia dacă-și vorbeau, dar, din când în când, Laurence auzea șușoteli nedeslușite dinspre velatura de deasupra lui. Nu era lună, și puntea era luminată doar de câteva felinare.

– Ți-e frig, spuse Temeraire pe neașteptate, și Laurence se întoarse și văzu ochii adânci și albaștri ai dragonului cercetându-l. Du-te înăuntru, Laurence, trebuie să te faci bine. N-am să las pe nimeni să-i facă vreun rău lui Riley. Sau chinezilor, dacă asta vrei, adăugă el, fără prea mult entuziasm.

Laurence clătină obosit din cap și se ridică. Pericolul trecuse, gândi el, cel puțin pentru moment, și nu prea avea sens să rămână pe punte.

– Te simți destul de confortabil?

– Da, căldura care vine de dedesubt îmi ține numai bine de cald, răspunse Temeraire.

Într-adevăr, Laurence simțea căldura punții dragonilor chiar și prin tălpile ghetelor.

Era mult mai plăcut la adăpost de vânt. Durerea îi săgetă piciorul de două ori, când coborî spre puntea cabinelor, dar avea brațe puternice și îi susținură până când spasmul trecu. Reuși să ajungă la cabina lui fără să cadă.

Cabina lui Laurence avea mai multe ferestre mici și rotunde, nu era expusă curentului și, fiind situată atât de aproape de bucătărie, era caldă și acum, în ciuda vântului. Unul dintre mesageri aprinsese lămpașul atârnat în tavan și cartea lui Gibbon stătea deschisă pe unul dintre cufere. Laurence adormi aproape instantaneu, în pofida durerii. Legănarea ușoară a hamacului său îi era mai familiară decât orice pat, și susurul apei de-a lungul flancurilor navei era o mută și constantă alinare.

Se deșteptă dintr-odată, cu răsuflarea smulsă din piept, înainte ca ochii să i se deschidă. Nu auzise zgomotul, dar îl simțise. Puntea se înclină brusc și Laurence întinse repede o mână, să nu se lovească de plafon. Un șobolan alunecă peste podea și se lovi de chesoanele dinspre proră înainte de a fugi, deranjat, înapoi în umbră.

Corabia se redresă aproape imediat. Vântul nu bătea neobișnuit de puternic, valurile nu erau învolburate. Dintr-odată, Laurence înțelese: Temeraire se ridicase în zbor. Își azvârli pe umeri pelerina și se repezi afară, în cămașă de noapte și picioarele goale. Toboșarul bătea semnalul de adunare și pereții de lemn răsunau de ritmul vioi și sacadat. Chiar în clipa când Laurence ieși clătinându-se din cabina sa, tâmplarul și ajutoarele lui trecură în goană pe lângă el, să îndepărteze pereții despărțitori. Se auzi un alt bubuit: bombe. Acum recunoștea sunetul și pe urmă Granby era într-o clipă lângă el, ceva mai normal îmbrăcat, căci dormise în pantaloni. Laurence îi acceptă brațul fără șovăire și, cu ajutorul lui, reuși

să treacă prin mulțime și să ajungă din nou pe puntea dragonilor. Marinarii alergau înnebuniți la pompe, aruncând gălețile peste bord, după apă, ca s-o verse pe punte și ca să ude pânzele.

O vâlvătaie galben-portocalie încerca să se înalțe pe marginea velei artimon, care era strânsă; unul dintre aspiranți, un băiat de treisprezece ani cu fața plină de coșuri, pe care Laurence îl văzuse zbenguindu-se de dimineață, se avântă curajos spre vergă, cu cămașa în mână, și o stinse.

Nu mai era altă lumină, nimic care să le arate ce se petrece în văzduh și erau prea multe țipete și zgomote ca să poată auzi ceva din bătălia de deasupra: Temeraire ar fi putut să răcnească din toți rărunchii și tot nu l-ar fi auzit.

– Trebuie să înălțăm degrabă un semnal luminos, spuse Laurence, luându-și cizmele din mâna lui Roland. Fata venise într-un suflet cu ele, iar Morgan cu pantalonii.

– Calloway, du-te și adu o cutie de semnalizatoare și praf explozibil! strigă Granby. Trebuie să fie un Fleur-de-Nuit, nicio altă rasă nu poate vedea fără lumina lunii, cel puțin. De-ar înceta cu zgomotul ăla, adăugă el, mijindu-și zadarnic ochii spre cer.

Pocnetul asurzitor îi preveni. Laurence căzu, când Granby încercă să-l tragă în jos, la adăpost, însă doar o mână de țăndări zburară spre ei. De jos, se înălțară țipete: bomba trecuse printr-o porțiune șubredă a punții și pătrunsese în bucătărie. Un abur fierbinte se ridică prin gaura de aerisire, însoțit de mirosul de carne sărată de porc, ce se înăbușea deja pentru cina de a doua zi. Mâine era joi, își aminti Laurence. Rutina de pe navă îi era atât de înrădăcinată, încât un gând urma imediat un altul în mintea lui.

– Trebuie să te ducem jos, spuse Granby, luându-l din nou de braț și strigând: Martin!

Laurence îi aruncă o privire uimită, îngrozită. Granby nici măcar nu remarcă, iar Martin, apucându-l de brațul stâng, părea că găsește asta cât se poate de firesc.

– Nu părăsesc puntea, spuse aspru Laurence.

Artileristul Calloway veni, gâfâind, cu cutia. În clipa următoare, șuierul primului semnal luminos străpunse murmurul de glasuri și strălucirea alb-gălbuie însufleți cerul. Un dragon răcni. Nu era glasul lui Temeraire, era prea gros și, în scurtul moment în care lumina zăbovi pe cer, Laurence își zări dragonul planând ocrotitor deasupra corabiei. Dragonul Fleur-de-Nuit se refugiase în întuneric și era puțin mai departe, întorcând capul, ca să se ferească de lumină.

Temeraire răcni imediat și țâșni înspre dragonul francez, dar semnalul se stinse și căzu, cufundând din nou totul într-o beznă neagră ca smoala.

– Încă unul, încă unul, fir-ai să fii, îi strigă Laurence lui Calloway, care continua să privească încremenit spre cer, ca toți ceilalți. Are nevoie de lumină, nu te opri!

Alți oameni alergară să-l ajute. Prea mulți. Alte trei semnale se înălțară deodată și Granby se repezi să-i împiedice să le mai irosească. În scurt timp, ritmul era stabilit: semnalele veneau unul după altul, într-o succesiune neîntreruptă, o nouă săgeată de lumină țâșnind exact în momentul când cea de dinaintea ei se stingea. Învăluit în fum, cu aripile scăldate în lumina alb-gălbuie, Temeraire se apropie răcnind de dragonul Fleur-de-Nuit. Dragonul francez plonjă, ca să-l evite, și bombele se risipiră în mare, răspândind peste întinderea apei ecourile impactului lor zguduitor.

– Câte semnale mai avem? îl întrebă Laurence pe Granby, cu glas scăzut.

– Vreo patru duzini, nu mai mult, răspunse acesta posomorât. Se consumau foarte repede. Și asta cu tot cu ce avea *Allegiance,* pe lângă ale noastre. Tunarul lor ne-a adus tot.

Calloway încetini ritmul de tragere, ca rezervele tot mai puține să dureze mai mult, astfel că întunericul își intră în drepturi, printre explozii de lumină. Ochii îi usturau de fum și de încercarea încordată de a vedea prin lumina slabă a semnalizatoarelor. Laurence putea doar să-și imagineze cum se descurca Temeraire singur, pe jumătate orb, împotriva unui inamic numeros și pregătit pentru luptă.

– Domnule! Căpitane! strigă Roland, făcându-i semn de pe parapetul de la tribord.

Laurence se apropie, ajutat de Martin, dar, înainte de a ajunge la Roland, unul dintre ultimele semnale se înălță și, preț de o clipă, dincolo de corabie, oceanul se lumină ca ziua. Două fregate franceze se apropiau, cu vântul în pupă, flancate de o duzină de bărci înțesate de oameni.

Marinarul de veghe văzu și el.

– Atenție, atacatori! răcni acesta, și din nou se stârni o harababură generală.

Marinarii alergau pe punte să întindă plasa antiabordaj, iar Riley era lângă imensa timonă dublă, împreună cu timonierul său și doi dintre cei mai puternici marinari. Se grăbeau disperați să schimbe direcția navei, încercând să întoarcă tunurile de flanc spre inamic. N-avea niciun sens să încerce să fugă de corăbiile franceze. Cu vântul acesta, fregatele puteau atinge cel puțin zece noduri, iar *Allegiance* n-ar reuși să scape de ele.

Prin coșul de fum al bucătăriei răzbăteau cuvinte și tropote de pași, răsunând dinspre puntea tunurilor: aspiranții și locotenenții lui Riley își zoreau deja oamenii să-și ocupe pozițiile de luptă, repetându-și instrucțiunile întruna, cu glasuri ridicate și agitate, ca să le imprime în mințile oamenilor năuciți și pe jumătate adormiți ceea ce se învăța în luni bune de pregătire.

– Calloway, păstrează semnalele, spuse Laurence, oarecum nefericit că trebuie să dea acest ordin.

În întuneric, Temeraire avea să fie vulnerabil în fața dragonului Fleur-de-Nuit. Dar, fiindcă rămăseseră atât de puține, trebuiau păstrate până când se ivea o ocazie mai bună să fie folosite eficient împotriva dragonului francez.

– Pregătiți-vă să respingeți abordatorii! răcni nostromul.

Allegiance reușea, în sfârșit, să învingă forța vântului. Se lăsă un moment de tăcere. În întuneric, se auzea lipăitul vâslelor, și un glas care număra ritmic în franceză fu purtat de valuri înspre ei. Apoi Riley strigă:

– Trageți, când se întoarce!

Tunurile bubuiră, scuipând flăcări roșii și fum. Le era imposibil să evalueze pagubele. Doar învălmășeala de țipete și pârâituri de lemn despicat indicau că măcar o parte dintre lovituri își atinseseră ținta. Tunurile continuară să tragă în cascadă, în timp ce *Allegiance* se răsucea greoaie, dar, după primele salve, experiența echipajului începu să-și spună cuvântul.

În cele din urmă, primul tun răsună din nou, după mai bine de patru minute de la primele lovituri. Al doilea rămase mut, la fel și al treilea. Al patrulea și al cincilea tun se porniră deodată, provocând daune ceva mai sonore, dar cel de-al șaselea și al șaptelea proiectil se auziră căzând în apă și pe urmă Purbeck strigă:

– Încetați focul!

Allegiance ajunsese prea departe; acum nu mai putea să tragă până când nu făcea din nou întoarcerea. În tot acest timp, atacatorii aveau să se apropie, vâslașii fiind doar încurajați să înainteze și mai repede.

Tunurile tăcură. Norii de fum gros, cenușiu, se risipiră peste apă. Corabia era din nou cufundată în întuneric. Nu se zăreau decât micile oaze mișcătoare de lumină pe care le proiectau lămpașele de pe punte.

– Trebuie să urcăm pe Temeraire, spuse Granby. Suntem încă destul de aproape de țărm ca să poată face zborul și, în orice caz, s-ar putea să existe alte nave în apropiere. Corabia de transport de la Halifax poate fi în aceste ape chiar acum.

– Eu n-am de gând să dau bir cu fugiții și să le las pe mână francezilor o corabie de o sută de tunuri, răspunse Laurence, foarte furios.

– Sunt sigur că putem rezista până la capăt și, în orice caz, există toate posibilitățile s-o recapturăm înainte ca francezii să apuce s-o ducă în port, dacă poți avertiza flota, argumentă Granby.

Niciun ofițer naval nu și-ar fi contrazis comandantul cu atâta insistență, dar disciplina Aviației era mult mai flexibilă și Granby nu se lăsa refuzat. Era, într-adevăr, sarcina lui de secund să se îngrijească de siguranța căpitanului.

– Ar putea s-o ducă în Indiile de Vest sau într-un port din Spania, departe de blocade și să-i formeze un echipaj de acolo. Nu putem s-o pierdem, spuse Laurence.

– Totuși, cel mai bine ar fi să urci pe Temeraire, unde nu pot să pună mâna pe tine, decât dacă suntem forțați să capitulăm, insistă Granby. Trebuie să găsim o cale să-l scăpăm pe Temeraire din încurcătură.

– Domnule, îmi cer scuze, interveni Calloway, ridicându-și privirea de la lada cu semnalizatoare. Dacă mi-ați încredința unul dintre acele tunuri cu piper, s-ar putea să reușim să facem un proiectil amestecat cu pulbere incendiară și să-l ajutăm să mai răsufle puțin. Calloway făcu semn cu bărbia spre cer.

– Am să încerc să vorbesc cu Macready, zise imediat Ferris și plecă grăbit să-l caute pe locotenentul de bord.

Tunul cu piper fu adus de jos, doi dintre oamenii Marinei transportând cele două lungi jumătăți ale țevii ghintuite, în timp ce Calloway deschidea cu prudență unul dintre proiectilele cu piper. Tunarul deșertă cam jumătate din piper și deschise cutia cu pulbere incendiară, scoțând un singur sul de hârtie și apoi încuie cutia la loc. Ținu sulul la distanță, într-o parte și două dintre ajutoarele sale îi susținură încheietura, să nu se miște. Desfășură sulul și vărsă cu băgare de seamă praful galben în carcasă, privind cu un singur ochi, ținându-l pe celălalt pe jumătate închis și întorcându-și fața. Avea obrazul pătat de cicatrici negre, amintiri ale experiențelor sale anterioare cu praful incendiar. N-avea nevoie de fitil și se putea aprinde la cea mai mică atingere, producând o căldură mult mai puternică decât praful de pușcă, dar se consuma mai repede.

Sigilă proiectilul și cufundă restul pulberii într-o găleată cu apă, pe care ajutoarele lui o aruncară peste bord. În acest timp, Calloway unse sigiliul proiectilului cu puțină smoală și îl acoperi în întregime cu unsoare, înainte de a încărca tunul. Apoi fu înșurubată cealaltă jumătate a țevii.

– Așa. Nu zic c-o să explodeze, dar putem încerca, zise Calloway cu mare ușurare, ștergându-și mâinile.

– Foarte bine, spuse Laurence. Fiți pregătiți și păstrați ultimele trei semnale ca să avem lumină când tragem. Macready, ai vreun om pentru tun? Ai grijă, să fie cel mai bun: trebuie să nimerească în cap, ca aibă vreun efect.

– Harris, te ocupi tu, spuse Macready, indicându-i tunul unuia dintre oamenii săi, un băiat deșirat, osos, de vreo optsprezece ani, și adăugă, adresându-i-se lui Laurence: Ochi tineri pentru un tir lung, domnule. Să nu vă temeți că va rata ținta.

O zarvă de glasuri furioase le atrase atenția spre puntea superioară pupa: Sun Kai venise pe punte, urmat de doi servitori care cărau unul dintre enormele cufere ale chinezilor. Marinarii și cei mai mulți aviatori din echipajul lui Temeraire erau adunați de-a lungul parapetului, să respingă atacatorii, cu săbii și pistoale în mâini. Dar, fără să țină seama că navele franceze câștigau teren, unul dintre băieți, înarmat cu o lance, merse până într-acolo încât făcu un pas spre emisar, înainte ca nostromul să-l atenționeze cu capătul noduros al funiei, zbierând:

– Păstrați linia, băieți, păstrați linia!

Laurence aproape că uitase, în toată zăpăceala, de cina dezastruoasă. Parcă trecuseră săptămâni de-atunci, dar Sun Kai purta și acum același veșmânt brodat și își ținea, calm, mâinile încrucișate pe sub mâneci. Oamenii, furioși și alarmați, atâta așteptau.

– O, ducă-se dracului. Trebuie să-l îndepărtăm. Jos, domnule. Jos, imediat! strigă el, arătând spre pasarelă, dar Sun Kai le făcu semn oamenilor lui să se apropie și urcă pe puntea dragonilor, în timp ce aceștia îl urmau încet, ridicând imensul cufăr.

– Unde e afurisitul de interpret? întrebă Laurence. Dyer, du-te și vezi.

Dar servitorii urcaseră deja cufărul. Îl descuiară, dădură capacul la o parte și nu mai era nevoie de interpret. Rachetele așezate pe stratul de paie erau extrem de minuțios lucrate, roșii, albastre și verzi, ca niște jucării de copil, pictate cu spirale colorate, aurii și argintii. Erau inconfundabile.

Calloway înhăță unul imediat: albastru cu dungi albe și galbene, iar unul dintre servitori îi arătă prin gesturi cum trebuie aprins fitilul.

– Da, da, spuse nerăbdător Calloway, apropiind fitilul de aprindere.

Racheta luă foc imediat, se înălță șuierând și dispăru departe, în văzduh, mult deasupra punctului unde ajunseseră semnalizatoarele.

Strălucirea albă veni prima, urmată de un sunet bubuitor care răsuna dinspre apă, și un cerc de stele galbene, cu scânteieri mai palide, se risipi și zăbovi în aer. Dragonul Fleur-de-Nuit țipă deasupra lui, în mod rușinos, când focurile izbucniră. Era dezvăluit în întregime, la nici o sută de yarzi deasupra, și Temeraire se năpusti imediat înspre el, șuierând furios, cu colții dezveliți.

Speriat, dragonul francez coborî în picaj, reușind să scape de ghearele întinse ale lui Temeraire, dar intrând în raza de acțiune a navei.

– Harris, trage, trage! strigă cât putu Macready, și tânărul ofițer pătrunse cu privirea împrejurimile.

Proiectilul cu piper zbură drept și neabătut, deși puțin cam sus, dar se lovi de coarnele înguste și curbate pe care dragonul francez le avea pe frunte, chiar deasupra ochilor. Proiectilul se sparse și pulberea izbucni incandescentă și

pâlpâitoare. Dragonul zbieră din nou, de data asta cuprins de durere, și se adânci în întuneric, îndepărtându-se năvalnic de corăbii. Trecu atât de aproape de navă că velele se cutremurară cu zgomot sub furtuna aripilor sale.

Harris se ridică de lângă tun și se întoarse, dezvelindu-și gura știrbă într-un zâmbet larg, apoi, cu un aer uluit, se prăbuși, cu un braț smuls cu tot cu umăr. Macready fu doborât pe punte de trupul în cădere. Laurence își scoase o schijă lungă cât un cuțit din propriul braț și își șterse fața împroșcată de sânge. Aruncătorul de piper era distrus. Chiar în timp ce dragonul Fleur-de-Nuit se retrăgea, echipajul său aruncase o altă bombă, care îl lovise în plin.

Doi dintre marinari târâră trupul lui Harris lângă parapet și îl aruncară peste bord. Nimeni altcineva nu fusese ucis. Lumea era cufundată într-o liniște stranie. Calloway lansase alte două artificii, o imensă revărsare de dâre portocalii acoperind aproape jumătate din cer, dar Laurence nu auzea explozia decât cu urechea stângă.

Profitând de zăpăceala dragonului francez, Temeraire coborî înapoi pe punte, clătinând corabia doar un pic.

– Repede, repede! spuse el, aplecându-și capul sub hamuri, în timp ce harnașierii se zoreau să-l echipeze. E foarte iute și nu cred că lumina îi face la fel de mult rău cum i-a făcut celuilalt dragon, cel cu care ne-am luptat toamna trecută. Ochii ei au ceva diferit.

Temeraire gâfâia și aripile îi tremurau puțin: planase în aer multă vreme, și asta nu era o manevră pe care era obișnuit s-o execute o perioadă lungă de timp.

Sun Kai, care rămăsese pe punte, privind, nu protestă în fața înhămării. Poate că nu erau atât de scrupuloși atunci când era în joc propria lor piele, gândi Laurence cu amărăciune.

Apoi observă stropii întunecați de sânge roșu care cădeau pe punte.

– Unde ești rănit?

– Nu este grav, m-a prins doar de două ori, răspunse Temeraire, întorcându-și capul pentru a-și linge coasta dreaptă. Avea acolo o tăietură mică, iar mai sus pe spate avea o adâncitură lăsată de o gheară.

Două lovituri erau mai mult decât putea tolera Laurence. Se răsti la Keynes, care fu împins în față de ceilalți, și începu să bandajeze rana:

– N-ar trebui să-l coși?

– Aiureli, răspunse medicul. Va fi chiar foarte bine așa. Sunt doar niște zgârieturi superficiale. Nu te mai agita.

Macready se ridicase în picioare, ștergându-și fruntea cu dosul palmei. La auzul acestei replici, se uită pieziș la Laurence și îi aruncă o privire suspicioasă medicului care-și vedea de treabă, bodogănind pe seama căpitanilor anxioși și exagerat de grijulii.

Laurence era prea recunoscător ca să protesteze. Se simțea extrem de ușurat.

– Sunteți gata, domnilor? întrebă el, verificând dacă are pistoalele și sabia. De data aceasta era sabia cea bună, cu lama curbată din oțel spaniol și mânerul simplu. Era bucuros să-i simtă greutatea în palmă.

– La dispoziția dumneavoastră, domnule, spuse Fellowes, strângând ultima chingă. Temeraire se întinse și-l ridică pe Laurence pe umăr.

– Trage de-acolo! Rezistă? strigă el, de îndată ce Laurence fu legat și fixat în ham.

– E în regulă! îi strigă Laurence înapoi, după ce își lăsă toată greutatea pe ham. Mulțumesc, Fellowes. Bună treabă.

Granby, trimite pușcașii sus, împreună cu cei din Marină, și pe ceilalți să respingă atacatorii.

– Am înțeles. Și, Laurence... începu Granby, cu intenția evidentă de a-l îndemna din nou să-l ducă pe Temeraire departe de câmpul de bătălie.

Laurence îl întrerupse și își îmboldi dragonul, cu o mișcare scurtă a genunchiului. *Allegiance* sări, sub greutatea săriturii sale și, în sfârșit, cei doi erau din nou împreună în zbor.

Aerul de deasupra corabiei era încărcat de fumul greu, sulfuros al artificiilor, asemănător cu mirosul puștilor cu cremene, lăsându-i pe limbă un gust scârbos, în ciuda vântului rece.

– Iat-o, spuse Temeraire, bătând din aripi ca să se ridice. Laurence îi urmări privirea și îl văzu pe dragonul Fleur-de-Nuit coborând spre ei. Într-adevăr, își revenise foarte repede după lumina orbitoare, judecând după experiența lui Laurence cu această rasă. Se întreba dacă nu cumva era un fel de nouă încrucișare. Mergem după ea? întrebă dragonul.

Laurence ezită. Pentru ca Temeraire să nu cadă în mâinile francezilor, scoaterea din luptă a dragonului Fleur-de-Nuit era o prioritate absolută, căci, dacă *Allegiance* era forțată să se predea și Temeraire încerca să se întoarcă la țărm, dragonul francez putea să-l hărțuiască prin întuneric, pe tot parcursul drumului spre casă. Și, totuși, fregatele franceze puteau face mult mai mult rău navei: un foc devastator ar însemna moartea echipajului. Dacă *Allegiance* ar fi capturată, atât Marina, cât și Aviația ar primi o lovitură teribilă. Nu aveau alte transportatoare mari la dispoziție.

– Nu, răspunse Laurence în cele din urmă. Prima noastră obligație este să protejăm corabia. Trebuie să ne ocupăm de fregatele alea.

Vorbea mai mult ca să se convingă pe sine decât pe Temeraire. Simțea că decizia lui era corectă, dar continua să fie bântuit de o îndoială teribilă. Ceea ce, la un om obișnuit, era socotit curaj, putea fi adesea considerat nechibzuință când venea vorba despre un aviator, care avea pe umeri responsabilitatea unui dragon rar și prețios. Era de datoria lui Granby să fie excesiv de prudent, dar asta nu însemna că Laurence greșea. Nu fusese crescut în rândul Aviației și știa că natura lui respingea multe dintre restricțiile impuse căpitanului unui dragon. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva ținea seama prea mult de propriul său orgoliu.

Temeraire manifestase întotdeauna entuziasm când venea vorba de bătălii. Nu obiectă, ci doar își coborî privirea spre fregate.

– Navele alea par mult mai mici decât *Allegiance,* spuse Temeraire, neîncrezător. Chiar reprezintă un pericol?

– Un foarte mare pericol. Au de gând s-o distrugă.

Chiar în timp ce Laurence vorbea, o altă rachetă de-a chinezilor se lansă în aer. Explozia veni surprinzător de aproape, acum, că era în aer, pe spinarea lui Temeraire. Își acoperi cu mâna ochii orbiți. Când petele de lumină îi dispărură, în cele din urmă, din fața ochilor, Laurence văzu speriat că fregata de sub vânt făcuse dintr-odată voltă pentru a se apropia. O manevră riscantă, și nu una pe care el ar fi făcut-o doar pentru a obține o poziție mai avantajoasă, deși trebuia să recunoască sincer că fusese executată cu măiestrie. Acum pupa corabiei *Allegiance* era total expusă tunurilor de la babordul navei franceze.

– Dumnezeule mare, uite! spuse el cam agitat, arătând într-acolo, deși Temeraire nu-i putea vedea gestul.

– O văd, spuse Temeraire, coborând deja în picaj.

Trupul dragonului se umplea cu aerul de care avea nevoie pentru vântul divin, pielea neagră și lucioasă umflându-i-se ca o tobă, când pieptul adânc i se bombă. Laurence simți ecoul palpabil al unui tumult crescând sub pielea lui Temeraire, vestind puterea distrugătoare ce avea să vină.

Dragonul Fleur-de-Nuit îi ghicise intențiile și se apropia din spate. Laurence îi auzea bătăile aripilor, dar Temeraire era mai iute și imensa-i greutate nu-i stingheri coborârea. Praful de pușcă pocni zgomotos, când trăgătorii francezi deschiseră focul, dar încercările lor erau doar bâjbâieli în întuneric. Laurence se aplecă peste gâtul lui Temeraire și, pe tăcute, îl îndemnă să sporească viteza.

Sub ei, tunurile fregatei izbucniră cu furie, într-un imens nor de fum. Flăcările se ridicară la babord, răspândind o înfricoșătoare strălucire stacojie pe pieptul lui Temeraire. Dinspre punțile fregatei se auziră pocnetele unei noi rafale și dragonul tresări, ca și cum ar fi fost lovit. Laurence îl strigă pe nume, alarmat, dar Temeraire nu-și întrerupse goana spre navă. Zbura orizontal, să atace cu răsuflarea sa, și glasul lui Laurence se pierdu în teribilul zgomot de tunet al vântului divin.

Temeraire nu mai folosise niciodată vântul divin împotriva unei corăbii, însă, în timpul bătăliei de la Dover, Laurence văzuse cum nimicitoarea vibrație sfărâmase lemnul ușor al transportatoarelor aeriene ale lui Napoleon. Se așteptase la ceva similar și de data aceasta: puntea țăndări, vergile distruse, poate chiar catargele prăbușite. Însă fregata franceză era solidă, cu un bordaj din scânduri de stejar groase de două picioare, iar catargele și vergile ei erau bine întărite pentru luptă, cu lanțuri de fier care consolidau velatura.

În schimb, velele captară și preluară forța răgetului lui Temeraire: tremurară un moment, apoi se umflară și se întinseră. Câteva brațe plesniră asemeni coardelor unei viori și toate catargele se înclinară, însă fără să se rupă, cu lemnul și pânza de vele gemând. Preț de o clipă, inima lui Laurence se opri în loc: după toate aparențele, nu aveau să se producă mari pagube.

Dar, vrând-nevrând, nava trebuia să cedeze, până la urmă. Chiar când Temeraire își curmă răgetul și trecu pe lângă corabia franceză ca un fulger, aceasta se răsuci, cu flancul în bătaia vântului și se canarisi încet. Forța nemaipomenită o înclină aproape vertical și oamenii atârnau de parapet sau de velatură, dând din picioare în gol, unii căzând în ocean.

Laurence întoarse capul spre fregata franceză, când Temeraire alunecă pe lângă ea, zburând aproape. Numele *Valerie* era înscris cu splendide litere aurii la pupă, luminat de felinare atârnate de ferestrele cabinelor. Acum nava se balansa nebunește, pe jumătate răsturnată. Căpitanul știa ce are de făcut. Laurence auzea strigătele purtate de valuri și oamenii se cățărau deja pe flancul navei, cu tot felul de funii în mâini, căci nu mai aveau parâme, gata să încerce s-o repună pe poziție.

Dar nu era timp. În urma lui Temeraire, un imens val înspumat se înălța din hula stârnită de acțiunea vântului divin asupra apei. Încet, încet, creștea înalt, mânat parcă de un țel precis. Preț de o clipă, totul rămase neclintit: corabia suspendată în beznă, imensul zid strălucitor de apă întunecând până și noaptea. Apoi, în cădere, valul o răsturnă ca pe o jucărie și oceanul stinse tot focul tunurilor sale.

Nava nu se mai ridică. În urma ei rămase doar o spumă palidă, și câteva mici unde răzlețe care alergau după valul uriaș spărgându-se de curbura carenei, rămasă la suprafață.

Însă doar o clipă. Apoi alunecă sub apă și o ploaie de artificii aurii lumină cerul. Dragonul Fleur-de-Nuit se învârti în cercuri joase, deasupra apelor înspumate, mugind cu glasu-i grav, stingher, de parcă nu reușea să înțeleagă dispariția neașteptată a navei.

Dinspre *Allegiance* nu veni niciun strigăt de bucurie, deși, cu siguranță, cei de acolo văzuseră totul. Laurence însuși rămase tăcut, îngrozit. Trei sute de oameni, poate mai mulți, sub oceanul neted, sticlos și neclintit. O corabie putea să se scufunde într-o furtună, din pricina vânturilor și a valurilor înalte de douăzeci de yarzi. O corabie putea să se scufunde, uneori, în luptă, luând foc sau explodând după o lungă bătălie, ori putea să eșueze între stânci. Dar aceasta rămăsese neatinsă, în mijlocul unui oocean cu valuri nu mai înalte de trei yarzi și vânt de patruzeci de noduri. Iar acum dispăruse cu totul.

Temeraire tuși, înecându-se și scoase un geamăt de durere. Laurence îi strigă cu glas răgușit:

– Înapoi la corabie, imediat!

Dar dragonul francez zbura deja furios spre ei. În lumina următoarei explozii strălucitoare, Laurence zări siluetele inamicilor, gata să sară la bord, cu muchiile cuțitelor, săbiilor și pistoalelor scânteind lumini albe. Temeraire zbura extrem de stângaci, de chinuit. Când dragonul francez se apropie, Temeraire făcu un salt disperat, însă nu mai avea viteză și nu reuși să treacă de celălalt dragon, să se refugieze pe *Allegiance.*

Laurence era dispus chiar și să-i lase pe francezi să abordeze, ca să se poată ocupa de rana lui Temeraire. Îi simțea zbaterea aripilor și mintea îi era bântuită de momentul acela însângerat, de teribilul impact înăbușit al proiectilului.

De-acum fiecare clipă în aer putea să agraveze rana. Dar Laurence auzea strigătele francezilor, pline de o spaimă și o suferință care nu aveau nevoie de nicio traducere. Nu credea că aceștia s-ar mulțumi cu o capitulare.

– Aud zgomot de aripi, gâfâi Temeraire, cu glasul subțiat de durere.

Cu alte cuvinte, un alt dragon. Laurence scrută în zadar noaptea de nepătruns: britanic sau francez? Pe neașteptate, dragonul Fleur-de-Nuit se năpusti din nou spre ei. Temeraire își adună forțele, pentru un nou salt convulsiv și pe urmă, șuierând și scuipând, Nitidus era lângă ei, fâlfâind lângă capul dragonului francez, într-o învolburare de aripi gri-argintii. Căpitanul Warren, aflat în ham pe spinarea lui, strigă, agitându-și pălăria spre Laurence:

– Plecați! Plecați!

Dulcia veni lângă ei din cealaltă parte, ciupind dragonul francez de coaste, forțându-l astfel să se întoarcă și s-o atace. Cei doi dragoni ușori erau cei mai iuți din formația lor și, chiar dacă nu se ridicau la valoarea dragonului francez, puteau să-l hărțuiască o vreme. Temeraire se întorcea deja, într-un arc domol, cu aripile tremurând la fiecare bătaie. Când se apropiară de corabie, Laurence văzu echipajul agitându-se să elibereze puntea dragonilor pentru aterizare. Era plină de așchii, de bucăți de funii și de metale deformate. *Allegiance* suferise daune grave în urma atacului și cea de-a doua fregată continua să tragă asupra punților ei inferioare.

Temeraire nu aterizâ frumos, ci aproape se prăbuși stângaci pe punte, făcând întreaga corabie să se clatine. Laurence începuse să-și desfacă centurile încă înainte de a ajunge la destinație. Alunecă pe după greabăn, fără să atingă hamul. Piciorul îi cedă când coborî, cu toată greutatea, pe punte, dar

Laurence se redresă și se îndreptă împleticindu-se, gata să se prăbușească, spre capul dragonului său.

Keynes era deja la treabă, cu mâinile vârâte până la cot în sângele întunecat. Ca să-i ușureze munca, Temeraire se înclina încet pe-o parte, ghidat de mai mulți marinari, în timp ce harnașierii țineau sus felinarele, ca să-i facă lumină medicului. Laurence se lăsă în genunchi lângă capul dragonului și își lipi obrazul de botu-i catifelat. Sângele cald îi îmbibă pantalonii și ochii îl înțepau, începețoșându-i privirea. Nu-și dădea seama bine ce spune sau dacă vorbele lui au vreo noimă, dar Temeraire îi răspunse fără cuvinte, suflând aer cald înspre el.

– Gata, am reușit. Acum cleștii. Allen, potolește-te sau mută-ți capul într-o parte, spuse Keynes, undeva în spatele lui Laurence. Bun. Fierul e fierbinte? Acum, Laurence, trebuie să stea nemișcat.

– Ține-te bine, dragul meu, spuse Laurence, mângâind botul dragonului. Rămâi cât mai liniștit posibil. Stai nemișcat.

Temeraire scoase un singur șuierat și răsuflarea îi hârâi zgomotos prin nările roșii, fremătătoare. O bătaie de inimă, două, apoi aerul țâșni din el și proiectilul cu țepușe răsună când Keynes îl aruncă pe tavă. Temeraire scoase încă un mic strigăt șuierat, când fierul încins îi pătrunse în rană. Laurence avu impresia că o să vomite când simți mirosul de carne pârjolită.

– Gata. Am terminat. O rană curată. Proiectilul l-a izbit în stern, declară Keynes.

Vântul risipi fumul și, dintr-odată, Laurence se dezmetici, auzind iarăși bubuitul și ecoul tunurilor și toate zgomotele corabiei. Lumea își recăpătase forma și înțelesul.

Laurence se ridică în picioare, clătinându-se.

– Roland, spuse el, du-te repede împreună cu Morgan să căutați niște bucăți de pânză sau de lână. Trebuie să încercăm să-l învelim.

– Morgan a murit, domnule, răspunse Roland și, în lumina felinarului, Laurence își dădu seama că fața ei era udă de lacrimi, nu de sudoare, dâre palide prin negreață. Merg cu Dyer.

Cei doi nu așteptară aprobarea lui Laurence, ci se îndepărtară în grabă, minusculi printre siluetele corpolente ale marinarilor. Laurence îi urmări cu privirea o clipă, apoi se întoarse, cu chipul împietrit de durere.

Puntea superioară pupa era atât de năclăită de sânge, încât unele părți aveau un luciu negru, de parcă ar fi fost proaspăt vopsite. Judecând după măcelul produs și după velatura intactă, Laurence era de părere că francezii folosiseră mitralii și, într-adevăr, văzu câteva bucăți de carcase sparte împrăștiate pe punte. Francezii îi înghesuiseră în bărci pe toți oamenii pe care-i aveau la dispoziție, și erau o mulțime: două sute de bărbați disperați se căzneau să urce la bord, înfuriați de pierderea corabiei lor. Erau înșirați în coloane de câte patru-cinci de-a lungul ancorelor sau agățați de parapete, și marinarii englezi care încercau să-i țină la distanță aveau toată puntea largă și goală în spatele lor. Se auzeau limpede focuri de pistoale și zăngănit de săbii. Marinari înarmați cu sulițe lungi loveau în grupul de atacatori care urcau îmbrâncindu-se.

Laurence nu mai asistase niciodată la un abordaj de la o distanță atât de ciudată, tranzitorie, în același timp de aproape și totuși de departe. Se simțea foarte ametit și tulburat și își scoase pistoalele, ca să se simtă în siguranță. Nu-i vedea pe mulți dintre oamenii săi: Granby și Evans lipseau, la fel și secundul. Jos, pe teugă, părul bălai al lui Martin străluci o

clipă în lumina felinarelor, când acesta făcu un salt, respingând un atacator, apoi dispăru sub lovitura de ciomag a unui vânjos marinar francez.

– Laurence.

Își auzi numele sau, cel puțin, ceva asemănător, lungit cumva ciudat, în trei silabe, sunând mai degrabă ca *Lao-ren-tse,* și se întoarse să vadă. Sun Kai arăta spre nord, de-a lungul liniei vântului, dar ultima rafală de artificii se stingea și Laurence nu reuși să vadă ce voia să-i arate.

Deasupra lor, dragonul Fleur-de-Nuit răcni pe neașteptate, și se îndepărtă brusc de Nitidus și Dulcia. care continuau să-l atace din flancuri, pornind în viteză spre est și dispărând foarte repede în întuneric. Aproape imediat veni răgetul profund al unui Regal Copper și țipetele mai subțiri ale Yellow Reaperilor. În trecerea lor vijelioasă, toate velele se legănară, pârâind, sub cerul scânteind de flăcările unui semnal luminos.

Fregata franceză rămasă își stinse neîntârziat toate luminile, sperând să poată fugi în noapte, dar Lily își conduse formația spre ea, zburând destul de jos ca să-i clatine catargele. Două treceri și, în lumina purpurie a exploziei care se stingea, Laurence văzu steagurile fregatei franceze coborând încet, în timp ce pe punte, în jurul lui, toți atacatorii își aruncau armele și se prăbușeau în genunchi, predându-se.

5

...iar comportamentul fiului dumneavoastră a fost, în toate privințele eroic și cavaleresc deopotrivă. Pierderea lui îi îndurerează pe toți cei care au avut privilegiul de a-l cunoaște

și, cu atât mai mult, pe cei care au avut onoarea de a sluji alături de el și de a vedea plămădit în el nobilul caracter al unui înțelept și curajos ofițer și slujitor loial al țării și al regelui său. Mă rog să puteți găsi alinare în certitudinea că a murit așa cum a vrut să trăiască, plin de curaj, fără să se teamă de nimic în afară de Atotputernicul Dumnezeu și convins că va găsi un loc de cinste printre cei care au sacrificat totul pentru națiunea lor.

Al dumneavoastră,
William Laurence

Lăsă jos condeiul și împături scrisoarea. Era îngrozitor de stângace și inadecvată, dar mai bine de-atât nu putea. Mai pierduse destui prieteni de vârsta lui pe când fusese aspirant sau tânăr locotenent, și un băiat de treisprezece ani, în timpul primei sale misiuni de comandă, însă nu mai fusese niciodată nevoit să scrie o scrisoare pentru un copil de zece ani care ar fi trebuit să fie în sala lui de clasă, jucându-se cu soldățeii de tinichea.

Era ultima dintre scrisorile obligatorii și cea mai scurtă. Nu avusese multe de scris despre faptele de vitejie anterioare ale băiatului. Laurence o puse deoparte și scrise câteva rânduri de o natură mai personală, de data aceasta către mama sa. Știri despre bătălie aveau să apară, cu siguranță, în *Gazette,* și Laurence știa că mama lui avea să-și facă griji. Îi venea greu să-i scrie cu nonșalanță, după sarcina sa precedentă. Se limită să o asigure că el și Temeraire erau sănătoși, lăsând la o parte rănile amândurora, ca neimportante. Scrisese o lungă și chinuitoare descriere a bătăliei în raportul său către

Amiralitate și nu era în stare să zugrăvească un tablou mai luminos al acesteia pentru ochii ei.

După ce isprăvi, în sfârșit, închise mica sa masă de scris și adună scrisorile, toate sigilate și împachetate în pânză uleiată, ca să nu le ude ploaia sau apa mării. Nu se ridică imediat, ci rămase privind în tăcere pe fereastră oceanul pustiu.

Drumul înapoi spre puntea dragonilor fu o plimbare lentă, cu popasuri lungi. Ajungând pe teugă, se apropie șchiopătând de parapetul de la babord, să se odihnească, prefăcându-se că examinează prada. *Chanteuse.* Velele fregatei franceze atârnau de-a valma, fluturând în vânt, iar pe catargele ei erau cățărați oameni care îi aranjau parâmele, semănând de la distanță cu niște harnice furnici.

Decorul de pe puntea dragonului era foarte diferit acum, cu aproape toată formația îngrămădită la bord. Lui Temeraire i se repartizase întreaga porțiune de la tribord, ca să-și aline rana, dar ceilalți dragoni formau un morman multicolor de membre încâlcite, mișcându-se uneori. Maximus singur ocupa efectiv tot spațiul rămas și zăcea la fund. Până și Lily, care de obicei considera că e sub demnitatea ei să se încolăcească împreună cu alți dragoni, era obligată să-și lase coada și aripa să atârne peste el, pe când Messoria și Immortalis, dragoni mai vârstnici și de talie mai mică, nu ridicau nici măcar asemenea pretenții, ci pur și simplu se tolăneau pe spatele-i imens, cu câte un picior atârnat ici-colo.

Picoteau cu toții și arătau perfect mulțumiți de situația lor. Doar Nitidus era prea neastâmpărat ca să se simtă bine zăcând neclintit foarte multă vreme. Acum era în văzduh, ocolind curios fregata, într-un zbor puțin cam jos pentru gustul marinarilor de pe *Chanteuse*, judecând după felul agitat în care își întorceau întruna capetele spre cer. Dulcia nu era

de zărit nicăieri. Poate că plecase deja să ducă în Anglia veşti despre bătălie.

Traversarea punţii devenise o adevărată aventură, mai ales pentru Laurence, care-şi târa după el piciorul îndărătnic. Reuşi, ca prin minune, să nu se împiedice de coada Messoriei, când aceasta zvâcni în somn. Temeraire dormea dus şi el. Când Laurence se apropie să-l privească, un ochi al dragonului se deschise pe jumătate, scânteind albastru, apoi se închise la loc. Bucuros să-l vadă liniştit, Laurence nu încercă să-l trezească. Temeraire mâncase bine de dimineaţă, două vaci şi un ton imens, iar Keynes se declarase mulţumit de evoluţia actuală a rănii.

– O armă cu adevărat periculoasă, spusese el, arătându-i lui Laurence, cu o plăcere morbidă, proiectilul extras. Holbându-se nefericit la ghimpii săi turtiţi, Laurence nu putea decât să fie recunoscător că medicul îl curăţase înainte de a-l obliga să se uite la el. N-am mai văzut aşa ceva, deşi am auzit că ruşii folosesc proiectile asemănătoare. Nu mi-ar fi plăcut să-l scot, dacă ar fi pătruns mai adânc, vă asigur.

Însă, din fericire, proiectilul se oprise în stern şi nu pătrunsese mai mult de două palme sub piele. Chiar şi aşa, proiectilul însuşi şi extragerea lui sfâşiaseră cu cruzime muşchii pieptului şi Keynes spunea că Temeraire n-ar trebui să zboare deloc două săptămâni, poate chiar o lună întreagă. Laurence îşi aşeză mâna pe umărul larg şi moale. Se bucura că nu avea de plătit un preţ mai mare.

Ceilalţi căpitani erau aşezaţi în jurul unei mese rabatabile lipite de coşul de fum al bucătăriei, aproape singurul loc deschis disponibil pe punte, şi jucau cărţi. Laurence li se alătură şi-i înmână lui Harcourt mănunchiul de scrisori.

– Mulțumesc că le duci, spuse el, prăbușindu-se în scaun, să-și tragă sufletul.

Cu toții întrerupseră jocul, să se uite la imensul pachet.

– Îmi pare foarte rău, Laurence. Harcourt puse totul în tolba ei. Ați fost ciomăgiți, nu glumă.

– Lași afurisiți! Berkley clătină din cap. Ambuscada asta nocturnă a fost mai degrabă o orbecăială decât o bătălie adevărată.

Laurence era tăcut. Le era recunoscător pentru solidaritatea lor, dar era prea deprimat ca să poată face conversație. Ceremonia fusese un adevărat supliciu, care îi chinuise picioarele vreme de o oră, când, unul după altul, trupurile fuseseră coborâte peste bord, cusute în hamacurile lor, cu proiectile de tun la picioarele marinarilor și cartușe de fier la cele ale aviatorilor, în timp ce Riley citise rar întreg ceremonialul.

Își petrecuse tot restul dimineții închis în cabină cu locotenentul Ferris, devenit acum secundul său, făcând inventarul măcelului. O listă întristător de lungă. Granby se alesese cu un proiectil de flintă în piept. Din fericire, proiectilul se lovise de o coastă și ieșise direct prin spate, dar Granby pierduse o grămadă de sânge și avea deja febră. Evans, cel de-al doilea locțiitor al său, avea o ruptură gravă de picior și fusese trimis înapoi în Anglia. Martin, cel puțin, avea să-și revină, dar în momentul de față avea maxilarul atât de umflat, încât nu reușea decât să mormăie și deocamdată nu putea să vadă cu ochiul stâng.

Alți doi spinariști răniți, mai puțin grav, unul dintre pușcași, Dunne, rănit și un altul, Donnell, mort. Miggsy, dintre naceliști, mort. Cei mai afectați erau naceliștii: patru dintre ei fuseseră uciși de un singur proiectil de tun, care îi prinsese sub punte, în timp ce transportau harnașamentul de rezervă.

Morgan fusese cu ei, cărând o cutie de catarame. O pierdere nefericită.

Reușind să citească, probabil, pe chipul lui Laurence, ceva din aceste socoteli, Berkley spuse:

– Pot să ți-i las măcar pe Portis și pe Macdonaugh.

Se referea la doi dintre spinariștii lui Laurence, care fuseseră transferați pe Maximus în timpul confuziei provocate de sosirea emisarilor chinezi.

– Și tu nu rămâi descoperit? întrebă Laurence. Nu pot să-l privez pe Maximus. Veți fi în misiune activă.

– Nava de transport care vine de la Halifax, *William of Orange*, are o duzină de băieți potriviți pentru Maximus, răspunse Berkley. Nu există niciun motiv pentru care să nu-ți capeți oamenii înapoi.

– N-ar trebui să te contrazic. Dumnezeu știe ce nevoie disperată am de oameni, spuse Laurence. Dar s-ar putea ca nava de transport să nu sosească timp de o lună, dacă a înaintat încet.

– O, tu te aflai jos mai devreme, și n-ai auzit ce i-am spus căpitanului Riley, zise Warren. Nava *William* a fost zărită acum doar câteva zile nu departe de aici. Așadar, i-am trimis pe Chenery și pe Dulcia s-o aducă. Ne va transporta acasă, împreună cu răniții. De asemenea, cred că Riley spunea că barca asta are nevoie de ceva. Nu cumva a spus semne, Berkley?

– Lemne, îl corectă Laurence, ridicând privirea spre tachelaj. În lumina zilei, putea vedea că vergile care susțineau pânzele arătau într-adevăr foarte rău, crăpate și ciuruite de gloanțe. Ne va fi de folos, desigur, dacă ne poate oferi niște materiale. Dar trebuie să știi, Warren, aceasta este o corabie, nu o barcă.

– Este totuși vreo diferență? Warren era imperturbabil, scandalizându-l pe Laurence. Credeam că sunt pur și simplu două cuvinte pentru același lucru sau e o chestiune de dimensiuni? Asta e o adevărată matahală, deși Maximus stă să cadă de pe punte în orice clipă.

– Nu-i adevărat, interveni Maximus, dar deschise ochii și-și privi picioarele din spate, adormind înapoi abia după ce se liniștise că nu se afla în pericol să cadă în apă.

Laurence deschise gura și o închise la loc, fără să îndrăznească o explicație. Simțea că bătălia era deja pierdută.

– Așadar, rămâneți cu noi câteva zile?

– Doar până mâine, răspunse Harcourt. Dacă durează mai mult de-atât, cred că trebuie să ne luăm zborul. Nu-mi place să forțez inutil dragonii, dar să-l las pe Lenton descoperit la Dover îmi place și mai puțin. Și se va întreba unde naiba am ajuns. Trebuia să facem doar manevre de noapte, cu flota dincolo de Brest, când v-am văzut pe voi trăgând cu artificii ca de ziua lui Guy Fawkes.

Riley îi invitase pe toți la cină, firește, inclusiv pe ofițerii francezi prizonieri. Harcourt fu nevoită să invoce răul de mare ca scuză, pentru a evita spațiile închise, unde adevărata ei identitate putea fi prea ușor descoperită, iar Berkley era un tip taciturn, care nu era dispus să vorbească în propoziții cu mai mult de cinci cuvinte. Însă Warren era volubil și deschis, mai cu seamă după un pahar, două de vin tare, iar Sutton avea o zestre frumușică de anecdote, fiind în Aviație de aproape treizeci de ani. Împreună, susținură conversația într-un mod dinamic, deși oarecum dezlânat.

Dar francezii erau tăcuți și șocați, și marinarii britanici aproape la fel, angoasa lor devenind din ce în ce mai vizibilă

pe parcursul mesei. Lordul Pubeck era bățos și protocolar, Macready încrâncenat; până și Riley era ursuz, predispus la lungi și neașteptate perioade de tăcere și vizibil stânjenit.

După cină, la o cafea pe puntea dragonilor, Warren spuse:

– Laurence, nu vreau să-ți insult vechiul serviciu ori colegii de navă, dar, Dumnezeule, sunt foarte dificili! Astă-seară ai fi zis că i-am jignit de moarte, nu că i-am salvat de la o bătălie lungă și grea, și cine știe câtă vărsare de sânge...

– Probabil au senzația că am venit prea târziu ca să-i mai salvăm. Sutton se sprijini prietenos de propriul dragon, Messoria, și își aprinse o țigară de foi. Astfel, n-am făcut decât să le răpim gloria deplină, ca să nu mai vorbim de faptul că trebuie să împartă captura cu noi, știi, fiindcă am sosit înainte ca fregata franceză să se predea. Vrei un fum, draga mea? întrebă el, ținând țigara astfel încât Messoria să poată inspira.

– Nu, i-ați înțeles complet greșit, vă asigur, spuse Laurence. N-ar fi capturat niciodată fregata dacă n-ați fi venit. Nu era atât de distrusă încât să n-o poată lua la sănătoasa oricând voia. Toți oamenii de la bord au fost fericiți să vă vadă venind. Nu voia să dea prea multe explicații, dar nu-i plăcea să-i lase cu o impresie atât de proastă, așa că adăugă scurt: Noi, cealaltă fregată, *Valérie*, am scufundat-o înainte de venirea voastră. Pierderile umane au fost foarte mari.

Ceilalți înțeleseră neliniștea lui Laurence și nu mai insistară. Când Warren dădu să mai pună o întrebare, Sutton îl înghionti pe tăcute și își chemă mesagerul să-i aducă un pachet de cărți. Începură un joc relaxat, împreună cu Harcourt, care li se alăturase, acum, că se separaseră de ofițerii de marină. Laurence își termină ceașca de cafea și se retrase pe nesimțite.

Temeraire ședea și privea întinderea pustie a mării. Dormise toată ziua și se sculase de puțin timp, pentru o nouă

masă copioasă. Își schimbă poziția, ca să-i facă loc lui Laurence pe piciorul lui din față și apoi se încolăci în jurul lui, cu un mic suspin.

– Nu te mâhni. Laurence era conștient că dădea un sfat pe care el însuși nu-l putea urma, dar se temea că Temeraire ar putea să se gândească prea mult la scufundarea navei franceze și să cadă în depresie. Cu cea de-a doua fregată la babord, probabil am fi ajuns sub vânt și, dacă ar fi stins toate luminile și ar fi întrerupt toate focurile noastre de semnalizare, Lily și ceilalți nu ne-ar fi găsit în noapte. Ai salvat multe vieți și ai salvat *Allegiance.*

– Nu mă simt vinovat, răspunse Temeraire. N-am avut de gând s-o scufund, dar nici nu-mi pare rău că am făcut-o. Voiau să-mi omoare echipajul și, firește, nu puteam să-i las. Dar marinarii mă privesc acum atât de ciudat și se feresc să se apropie de mine!

Laurence nu putea nici să nege adevărul acestei observații, nici să-și amăgească dragonul. Marinarii preferau să vadă un dragon ca pe o mașină de luptă, un fel de corabie care, întâmplător, respira și zbura, un simplu instrument al voinței umane. Puteau să-i accepte fără mare dificultate puterea și forța brută, ca pe niște consecințe firești ale dimensiunilor sale. Se temeau de el la fel cum s-ar fi temut de un om uriaș și periculos. Dar vântul divin îi adusese în plus ceva nepământean, iar nimicirea fregatei *Valérie* fusese prea implacabilă ca să fie umană, deșteptând toate vechile legende sălbatice despre foc și urgia cerească.

Bătălia semăna deja cu un coșmar în amintirea lui: nesfârșitul șuvoi bălțat al focurilor de artificii și lumina roșie a salvelor de tun, ochii albi-cenușii ai dragonului Fleur-de-Nuit în întuneric, fumul amar pe limbă și, mai presus de toate,

coborârea lentă a valului, ca o cortină la sfârșitul unei piese de teatru. Laurence mângâie în tăcere piciorul lui Temeraire și împreună priviră siajul navei care aluneca ușor lângă ei.

Semnalul de plecare veni la primele raze ale dimineții: *William of Orange* se deslușea limpede la orizont, la două grade de tribord. Riley miji ochii în spatele ochelarilor.

– Vom trimite marinarii mai devreme la micul dejun. Corabia va fi la distanța de salut înainte de ora nouă.

Chanteuse se afla între două corăbii mai mari și saluta deja nava de transport care se apropia; avea să se întoarcă și ea în Anglia, condamnată să fie captură de război și să transporte prizonierii. Era o zi senină și foarte friguroasă, cerul avea acea nuanță intensă de albastru specifică iernii, iar *Chanteuse* avea un aer vesel cu toate pânzele albe în vânt. Era un lucru rar ca un transportator să ia o captură, și atmosfera trebuie să fi fost sărbătorească. Era o corabie frumoasă de patruzeci și patru de tunuri, un velier îngrijit, și cu siguranță avea să fie cumpărată pentru război și, în plus, aveau să primească o recompensă și pentru prizonieri. Dar starea de neliniște nu se risipise cu totul peste noapte și oamenii lucrau în cea mai mare parte a timpului în tăcere. Nici Laurence nu dormise prea bine și acum stătea pe castelul de pupă, privind cu nostalgie corabia *William of Orange* apropiindu-se; în curând aveau să fie din nou singuri.

– Bună dimineața, căpitane, spuse Hammond, alăturându-i-se lângă parapet. Prezența lui nu era bine-venită și Laurence nu se străduí să ascundă acest lucru, dar Hammond nu reacționă imediat. Era prea ocupat să se holbeze la *Chanteuse*, cu un aer de indecentă satisfacție pe chip. N-am fi putut spera la un început de călătorie mai bun.

Mai mulți membri ai echipajului – tâmplarul și ajutoarele lui – munceau în apropiere, reparând o punte sfărâmată. Unul dintre ei, un băiat vesel, cu umerii lăsați, pe nume Leddowes, îmbarcat la Spithead și devenit deja bufonul navei, se ridică pe călcâie la această remarcă și se holbă la Hammond cu vădită dezaprobare, până când Eklof, un suedez voinic și taciturn, îl lovi peste umăr cu pumnul său enorm, trimițându-l înapoi la treabă.

– Sunt surprins că gândești așa, spuse Laurence. N-ai fi preferat o navă de prim ordin?

– Nu, nu, răspunse Hammond, fără să perceapă sarcasmul. Este tot ce-și poate dori cineva. Știați că unul dintre proiectile a trecut direct prin cabina prințului? Unul dintre oamenii săi de pază a fost ucis și altul, grav rănit, a murit în timpul nopții. Am înțeles că fierbe de furie. Marina franceză ne-a făcut mai mult bine într-o singură noapte decât în luni de diplomație. Crezi că e posibil să i-l prezentăm pe căpitanul navei capturate? Desigur, le-am spus că atacatorii noștri sunt francezi, dar ar fi cel mai bine să le oferim o dovadă incontestabilă.

– N-o să etalăm un ofițer înfrânt ca pe un trofeu într-o paradă triumfală, răspunse calm Laurence.

Fusese luat el însuși prizonier cândva și, deși pe vremea aceea nu fusese decât un copil, un tânăr aspirant, își amintea și acum curtoazia fără cusur a căpitanului francez, cerându-i foarte serios cuvântul de onoare.

– Desigur, înțeleg... Nu ar fi foarte onorabil, presupun, spuse Hammond, doar ca pe o concesie plină de regret, după care adăugă: Deși ar fi păcat dacă...

– Asta e tot? îl întrerupse Laurence, nevrând să mai audă nimic.

– O... îmi cer scuze. Scuzați-mă că v-am deranjat, spuse Hammond, șovăitor, uitându-se, în sfârșit, la Laurence. Am vrut doar să vă informez: prințul și-a exprimat dorința să vă vadă.

– Mulțumesc, domnule, zise Laurence, punând capăt conversației.

Hammond avea aerul că ar fi vrut să mai adauge ceva, poate să-l îndemne pe Laurence să se ducă de îndată sau să-i dea vreun sfat pentru întâlnire, dar, în cele din urmă, hotărî că nu îndrăznește și, cu o scurtă plecăciune, plecă brusc.

Laurence n-avea nicio dorință să vorbească cu Yongxing, cu atât mai puțin să fie tachinat, și neplăcerea fizică pricinuită de drumul șchiopătat spre cabinele prințului, situate tocmai la pupa, nu îi amelioră defel starea de spirit. Când slujitorii încercară să-l facă să aștepte în anticameră, Laurence spuse scurt:

– Poate să-mi trimită vorbă când este gata.

După care se întoarse să plece. Urmă o consultare tainică și grăbită, unul dintre slujitori mergând până acolo încât se așeză în cadrul ușii să blocheze ieșirea și, după o clipă, Laurence fu poftit direct în cabina mare.

Cele două găuri care se căscau în perete, una în fața celeilalte, fuseseră astupate cu ghemotoace de mătase albastră, ca să nu pătrundă vântul, însă fâșiile lungi de pergament inscripționat care atârnau pe pereți tot se mișcau și pârâiau în bătaia curentului. Yongxing ședea, cu spatele drept, pe un fotoliu îmbrăcat în postav roșu, la o măsuță de scris din lemn lăcuit. În ciuda tangajului, penelul i se mișca fără ezitare de la călimară la hârtie, fără să picure niciodată, iar literele umede se formau în șiruri și contururi ordonate.

– Ați cerut să mă vedeți, domnule, spuse Laurence.

Yongxing termină un rând de încheiere și lăsă penelul, fără să răspundă imediat. Luă sigiliul de piatră, așezat într-o mică baltă de cerneală neagră și îl aplică în josul paginii, după care îndoi coala și o puse deoparte, deasupra uneia similare, împăturindu-le pe amândouă într-o bucată de pânză cerată.

– Feng Li! strigă el.

Laurence tresări. Nici măcar nu observase slujitorul care stătea într-un colț, greu de distins în veșmintele-i simple din bumbac albastru-închis, și care acum se apropie. Feng era un ins înalt, dar permanent aplecat, astfel că tot ceea ce putea vedea Laurence la el era linia perfectă care-i traversa țeasta, în fața căreia păru-i negru era ras până la piele. Îi aruncă lui Laurence o privire fugară de mută curiozitate, apoi ridică toată masa și o duse lângă perete, fără să verse o picătură de cerneală.

Slujitorul se grăbi să-i aducă prințului un taburet pentru picioare și apoi se retrase în colțul încăperii. Era evident că Yongxing n-avea de gând să-l trimită afară pe durata întrevederii. Prințul stătea drept, odihnindu-și brațele pe scaun și nu îl pofti pe Laurence să se așeze, cu toate că mai existau alte două scaune lângă perete. Acest lucru stabili de la bun început tonul conversației. Laurence simțea că înțepenește încă înainte ca Yongxing să înceapă.

– Deși ai fost adus aici doar din motive de necesitate, spuse Yongxing cu răceală, îți imaginezi că poți să rămâi în preajma lui Lung Tien și să continui să-l tratezi ca pe proprietatea ta. Iar acum s-a întâmplat cel mai rău lucru: prin comportamentul tău nesănătos și nesăbuit, a ajuns să fie grav rănit.

Laurence strânse din buze; nu se considera în stare să răspundă printr-o remarcă civilizată. Își pusese la îndoială propria judecată atât înainte să-l ducă pe Temeraire în bătălie, cât și pe tot parcursul nopții lungi care a urmat, amintindu-și

sunetul teribilului impact și răsuflarea chinuită a lui Temeraire, dar să-l audă pe Yongxing exprimând aceleași îndoieli era cu totul altceva.

– Asta e tot? întrebă el.

Probabil că Yongxing se așteptase ca Laurence să se târască în genunchi sau să cerșească iertare. Cu siguranță, acest răspuns sec nu făcu decât să stârnească și mai mult mânia prințului.

– Ești chiar atât de lipsit de orice principiu? întrebă el. Nu cunoști remușcarea. L-ai fi condus pe Lung Tien Xiang la moarte cu aceeași ușurință cu care călărești un cal până la epuizare. N-ai să mai zbori cu el și îți vei ține la distanță josnicii slujitori. Voi pune în preajma lui propriile mele gărzi...

– Domnule, zise Laurence fără ocolișuri, puteți merge la dracu'. Yongxing se opri, părând mai degrabă luat prin surprindere decât de această întrerupere, iar Laurence adăugă: Cât despre oamenii Domniei Voastre, dacă vreunul dintre ei pune piciorul pe puntea dragonilor, am să-l pun pe Temeraire să-l arunce peste bord. La revedere.

Laurence se înclină scurt și, fără să aștepte să audă răspunsul, dacă Yongxing rosti cumva vreunul, se întoarse pe călcâie și porni direct spre cabina lui. Slujitorii îl priviră trecând pe lângă ei și, de data aceasta, nu încercară să-l oprească. Laurence își forță piciorul să-i asculte dorințele, mișcându-se repede. Plăti scump această bravadă: când ajunse în cabina lui, aflată tocmai în celălalt capăt al interminabilei lungimi a corabiei, piciorul începu să-i zvâcnească la fiecare pas, cuprins parcă de un tremur paralitic. Fu bucuros să ajungă la loc sigur, pe propriul scaun și să-și astâmpere agitația cu un pahar de vin. Poate că vorbise fără să-și măsoare cuvintele, dar nu regreta câtuși de puțin. Yongxing trebuia cel puțin să știe că nu toți ofițerii și gentilomii britanici sunt pregătiți

să se încline și să se târască în genunchi în fața fiecărui capriciu tiranic al lui.

Oricâtă satisfacție îi dădea o asemenea dârzenie, Laurence nu putea să nu recunoască faptul că atitudinea lui sfidătoare era în mare parte susținută de convingerea că Yongxing n-ar ceda niciodată de bună voie în privința chestiunii centrale, esențiale, a separării sale de Temeraire. Ministerul, în persoana lui Hammond, ar putea avea ceva de câștigat în schimbul acestor umilințe, însă, în ceea ce-l privea, Laurence nu mai avea nimic important de pierdut. Era un gând deprimant, și Laurence lăsă jos paharul și rămase o vreme într-o liniște posomorâtă, masându-și piciorul rănit, sprijinit pe un cufăr. Pe punte sună clopotul de ora șase și Laurence auzi în depărtare țipătul strident al fluierului, târșâitul și trâncăneala marinarilor care mergeau să-și ia micul dejun pe puntea cabinelor și simți mirosul de ceai tare dinspre bucătărie.

După ce-și termină paharul și-și odihni puțin piciorul, Laurence se ridică, în cele din urmă, se duse la cabina lui Riley și bătu la ușă. Voia să-l roage să posteze câțiva oameni ai Marinei pe punte, ca să țină departe gărzile cu care amenințase prințul și fu surprins într-un mod deloc plăcut să-l găsească pe Hammond acolo înaintea lui, stând în fața lui Riley la masa de scris, cu o umbră de vinovăție și îngrijorare pe chip.

– Laurence, spuse Riley, după ce-i oferi acestuia un scaun. Tocmai vorbeam cu domnul Hammond despre pasageri. Laurence observă că Riley arăta și el obosit și încordat. Mi-a atras atenția că au rămas cu toții sub punte, de când a ieșit la iveală vestea despre corăbiile britanice confiscate de chinezi. Nu poate continua așa timp de șapte luni: trebuie să vină afară și să ia aer cumva. Sunt sigur că nu vei obiecta...

cred că trebuie să-i lăsăm să se plimbe pe puntea dragonilor, nu putem risca să-i lăsăm în preajma marinarilor.

Nicio altă propunere n-ar fi putut să fie mai nepotrivită și nici să vină într-un moment mai prost. Laurence se uită la Hammond cu un amestec de iritare și ceva foarte aproape de disperare. Omul părea să aibă darul malefic de a provoca dezastre, cel puțin din punctul de vedere al lui Laurence, și perspectiva unei lungi călătorii petrecute suportând, una după alta, toate mașinațiunile sale diplomatice era din ce în ce mai sumbră.

– Îmi pare foarte rău pentru inconvenientul creat, spuse Riley, când văzu că Laurence nu răspunde imediat. Dar nu văd ce altceva este de făcut. Nu se pune problema lipsei de spațiu, nu-i așa?

Și acest lucru era indiscutabil. Cu atât de puțini aviatori la bord și cu echipajul vasului atât de numeros, era nedrept să le ceară marinarilor să renunțe la orice părticică din spațiul lor, agravând o situație deja tensionată. Din punct de vedere practic, Riley gândea corect și era îndreptățit, în calitatea sa de căpitan al navei, să decidă pe unde puteau circula pasagerii. Însă amenințarea lui Yongxing transformase problema într-o chestiune de principiu. Lui Laurence i-ar fi plăcut să i se destăinuie deschis lui Riley și, dacă Hammond n-ar fi fost de față, ar fi făcut-o. Dar după cum stăteau lucrurile...

– Poate, interveni Hammond grăbit, căpitanul Laurence se teme că ar putea irita dragonul. Pot să sugerez să le repartizăm o porțiune bine delimitată? Am putea întinde o funie sau, dacă nu, ar merge niște vopsea.

– Ar merge foarte bine, domnule Hammond, dacă ați fi atât de bun să le explicați această limitare, spuse Riley.

Laurence nu putea protesta deschis fără să dea explicații și hotărî să nu-și expună acțiunile în fața lui Hammond, oferindu-i prilejul să le comenteze, dacă nu avea nimic de câștigat din asta. Riley i-ar fi arătat înțelegere – sau cel puțin așa spera Laurence, deși, pe neașteptate, nu mai era atât de sigur – dar, cu sau fără înțelegere, problema ar rămâne și Laurence nu știa ce altceva putea să facă.

Nu era resemnat. Nu era resemnat câtuși de puțin, dar nu avea de gând să se lamenteze, agravând și mai mult situația lui Riley.

– Trebuie, de asemenea, să le explici clar, domnule Hammond, spuse Laurence, că niciunul dintre ei nu are voie să aducă arme pe punte, nici muschete ori săbii și că, în timpul oricărei acțiuni de luptă, trebuie să coboare imediat sub punte. Nu voi tolera nicio interferență cu echipajul meu sau cu Temeraire.

– Dar, domnule, printre ei sunt soldați, protestă Hammond. Sunt sigur că ar dori să facă exerciții, din când în când...

– Pot să aștepte până ajung în China, spuse Laurence.

Hammond ieși după el din cabină și îl ajunse din urmă la ușa camerelor sale. Doi membri ai echipajului de sol tocmai aduseseră înăuntru mai multe scaune, iar Roland și Dyer așezau de zor farfurii pe fața de masă. Ceilalți căpitani de dragoni urmau să ia micul dejun cu Laurence, înainte de plecare.

– Domnule, spuse Hammond, îngăduiți-mi un moment. Trebuie să vă cer scuze pentru modul în care v-am trimis la prințul Yongxing, știind că e furios și vă asigur că îmi asum întreaga vină pentru consecințe și pentru disputa pe care ați avut-o. Totuși, trebuie să vă rog să fiți tolerant...

Laurence ascultă până aici, încruntându-se, iar acum, cu stupoare crescândă, spuse:

– Vrei să-mi spui că știai deja...? Că i-ai făcut această propunere căpitanului Riley, știind că le-am interzis chinezilor să vină pe punte?

Pe măsură ce vorbea, ridica tot mai mult glasul și Hammond privi disperat spre ușa deschisă a cabinei. Roland și Dyer se uitau la amândoi, cu ochii mari de uimire și curiozitate, uitând de farfuriile mari de argint pe care le țineau în mâini.

– Trebuie să înțelegeți că *nu putem* să-i punem într-o asemenea situație. Prințul Yongxing a dat un ordin. Dacă îl sfidăm deschis, îl umilim în fața propriilor...

– Atunci ar face bine să învețe să nu-mi dea mie ordine, domnule, zise Laurence furios. Iar tu ai face bine să-i spui așa, în loc să i le îndeplinești, într-un mod atât de perfid...

– Pentru numele Cerului! Vă imaginați că îmi doresc cumva să vă văd smuls de lângă Temeraire? Nu putem decât să contăm pe refuzul dragonului de a se despărți de dumneavoastră, spuse Hammond, începând să se înfierbânte și el. Însă acest lucru singur nu ne va duce foarte departe, fără bunăvoință. Iar dacă prințul Yongxing nu poate să-și impună ordinele atâta timp cât suntem pe mare, odată ajunși în China, rolurile noastre se vor inversa. Vreți să sacrificăm o alianță de dragul orgoliului dumneavoastră? Ca să nu mai vorbim, adăugă Hammond, într-o reprobabilă încercare de a-i atinge coarda sensibilă, de orice speranță de a-l păstra pe Temeraire.

– Eu nu sunt diplomat, răspunse Laurence, dar am să-ți spun atâta, domnule: dacă-ți imaginezi că vei obține un strop de bunăvoință de la acest prinț, indiferent cum te guduri pe lângă el, atunci ești un mare nătărău. Și am să-ți mulțumesc dacă nu-ți închipui că aș putea să umblu cu capul în nori.

Laurence intenționase să-și ia rămas-bun de la Harcourt și de la ceilalți într-un mod onorabil, dar întreaga povară a conversației rămase doar pe umerii invitaților săi la masă, fără niciun sprijin din partea lui, ca gazdă. Din fericire, avea mâncare din belșug și faptul că se afla atât de aproape de bucătărie avea avantajele lui. Chiar când se așezară la masă, fură serviți cu slănină, șuncă, ouă și cafea, toate aburinde, alături de o porție mare de ton, tăvălit în pesmet și prăjit, din care partea rămasă îi revenise lui Temeraire. Urmară o porție mare de dulceață de cireșe și una și mai mare de marmeladă. Laurence abia ciuguli și profită bucuros de ocazie când Warren îl rugă să le schițeze cu bucățele sfărâmate de pâine desfășurarea bătăliei. Împinse la o parte farfuria aproape neatinsă ca să le arate manevrele navelor și ale dragonului Fleur-de-Nuit cu bucățele de pâine, solnița întruchipând nava *Allegiance.*

Dragonii tocmai își terminau micul dejun, oarecum mai puțin civilizat, când Laurence și ceilalți căpitani reveniră pe puntea dragonilor. Laurence fu profund satisfăcut să-l găsească pe Temeraire treaz și vioi, părând mult mai în largul lui cu bandajele albe și curate. Încerca să-l convingă pe Maximus să guste o bucată de ton.

– Este deosebit de bun și proaspăt prins chiar de dimineață, spuse el.

Maximus îl privi cu profundă suspiciune.

Temeraire mâncase deja aproape jumătate, dar capul peștelui fusese înlăturat și zăcea pe punte cu gura căscată, privind puntea cu ochi goi. Cântărise o mie cinci sute de livre când a fost prins, după aprecierea lui Laurence. Chiar și rămas pe jumătate, tot era impresionant.

Dar când Maximus își aplecă, în cele din urmă, capul și îl înhăță dintr-o singură mușcătură, nu mai rămase nimic și era amuzant să vezi dragonul mestecându-l cu o expresie sceptică. Temeraire aștepta nerăbdător. Maximus înghiți și se linse pe bot, spunând:

– N-ar fi așa de rău, în lipsă de altceva, dar e prea alunecos.

Gulerul lui Temeraire se pleoști de dezamăgire.

– Poate că trebuie să-i prinzi gustul. Aș zice să pot să-ți aducă încă unul.

Maximus pufni.

– Nu, am să-ți las peștele ție. Nu există niciun pic de oaie? întrebă el, privind cu interes spre capul turmei.

– Câte ai mâncat deja? întrebă Berkley, apropiindu-se pe scară. Patru? Ajunge. Dacă mai crești, n-o să te mai poți ridica de la pământ.

Maximus nu-l băgă în seamă și devoră ultima pulpă de oaie din covata de măcelărie. Terminaseră și ceilalți, și ajutoarele îngrijitorului turmei începură să pompeze apă pe punte, să spele sângele. În scurt timp, apele din fața corabiei se învolburară de agitația unui grup de rechini.

William of Orange era aproape bord la bord cu ei și Riley trecuse pe nava alăturată, să discute despre provizii cu căpitanul ei. Reapăru pe puntea acesteia și fu înapoi adus cu barca, în timp ce oamenii de pe *William of Orange* începură să aducă vergi și pânză de vele.

– Lord Purbeck, spuse Riley, urcând flancul navei sale, vom trimite șlepul să aducă rezervele, dacă nu te deranjează.

– Vreți să le aducem noi, mai bine? întrebă Harcourt, strigând de pe puntea dragonilor. Oricum va trebui să-i ridicăm pe Maximus și pe Lily de pe punte. În loc să zburăm în cercuri, putem la fel de bine să aducem proviziile.

– Mulțumesc, domnule, v-aș fi foarte recunoscător, spuse Riley, ridicând privirea și înclinându-se, fără să bănuiască nimic. Părul lui Harcourt era strâns la spate și cosița ei lungă era ascunsă sub gluga de zbor, iar haina reușea să-i mascheze destul de bine silueta feminină.

Maximus și Lily se înălțară în aer, fără echipajele lor, eliberând puntea pentru ca ceilalți să se poată pregăti. Echipajele desfăcură harnașamentele și echipamentele, începând să înhame dragonii mai mici, în timp ce dragonii cei mari zburau spre *William of Orange* după rezerve. Momentul plecării se apropia și Laurence veni șontâc lângă Temeraire. Simțea dintr-odată un puternic și neașteptat regret.

– Nu știu ce fel de dragon e acela, îi spuse Temeraire lui Laurence, privind peste apă, la celălalt vas de transport. Pe punte stătea tolănit un uriaș animal morocănos, cu dungi maro și verzi pe trup, și roșii pe aripi și pe gât, de parcă ar fi fost vopsit. Laurence nu mai văzuse niciodată această rasă.

– Este o rasă indiană, dintr-un trib canadian, îi explică Sutton, când Laurence îi indică ciudatul dragon. Am înțeles că el și călărețul său – știi, ei nu folosesc echipaje, doar un singur om la un dragon, indiferent de dimensiune – au fost capturați în timpul unei incursiuni într-o așezare de la frontieră. A fost mare lovitură. E o rasă total diferită și am înțeles că acești dragoni sunt luptători foarte fioroși. Aveau de gând să-l folosească în crescătoriile din Halifax, dar cred că au decis să-l aducă aici, în schimbul lui Praecursoris. Pare o creatură cu adevărat sângeroasă.

– Nu cred că i-a fost ușor să fie trimis atât de departe de casă, spuse Temeraire, oarecum deprimat, uitându-se la celălalt dragon. Nu pare deloc fericit.

– Ar sta în crescătoriile de la Halifax, în loc să stea aici. Nu e mare diferență, interveni Messoria, întinzându-și aripile, ca să ușureze munca harnașierilor care se cățărau pe trupul ei, s-o deshame. E peste tot aproape la fel și nu e nimic interesant în Halifax, în afară de partea cu reproducerea, adăugă ea, cu franchețe alarmantă.

Era mult mai în vârstă decât Temeraire, fiind trecută de treizeci de ani.

– Nici asta nu pare prea interesant, spuse Temeraire și se așeză înapoi ursuz. Crezi că în China mă vor duce într-o rezervație de reproducere?

– Sunt sigur că nu, îl asigură Laurence, pe un ton confidențial. Era hotărât să nu-l lase pe Temeraire să aibă o asemenea soartă, indiferent ce-ar spune Împăratul Chinei sau oricine altcineva. Nu cred că ar face așa un tam-tam, dacă asta ar fi tot ce urmăresc.

Messoria pufni cu condescendență.

– S-ar putea, oricum, să nu ți se pară atât de îngrozitor, după ce încerci.

– Nu mai corupe tânărul. Căpitanul Sutton o plesni vesel peste crupă și trase de ham, pentru ultima dată, ca să se asigure că totul e în regulă. Așa. Cred că suntem gata. Rămas-bun, pentru a doua oară, Laurence, spuse el, când își strânseră mâinile. Cred că ai avut parte de destule emoții pentru întreaga călătorie. Sper că restul va fi mai puțin bogat în evenimente.

Ceilalți trei dragoni mai mici săltară, unul după altul, de pe punte. *Allegiance* abia dacă se afundă puțin în apă când Nitidus își luă zborul spre *William of Orange.* Apoi Maximus și Lily se întoarseră pe rând ca să fie deshămați și ca Berkley și Harcourt să-și ia rămas-bun de la Laurence. În cele

din urmă, întreaga formație fu transferară pe celălalt vas, lăsându-l din nou pe Temeraire singur pe *Allegiance*.

Riley dădu imediat ordinul de plecare. Vântul sufla dinspre sud-est și nu foarte puternic, așa că întinseră și velele pătrate, o albă splendoare, ca niște petale de flori. *William of Orange* trase o salvă de tun sub vânt, când trecu pe lângă ei și, o clipă mai târziu, la ordinul lui Riley, veni răspunsul. Un val de ovații se revărsă peste apă când cele două vase se îndepărtară, în sfârșit, unul de altul, domoale și maiestuoase.

Maximus și Lily se ridicaseră să se zbenguiască în aer, plini de energia unor tineri dragoni după o masă bună. Se alergară multă vreme printre nori și Temeraire îi urmări cu privirea până când distanța îi reduse la dimensiunea unor păsări. Apoi suspină puțin și își coborî capul, încolăcindu-se.

– Bănuiesc că va trece multă vreme până o să-i mai vedem, spuse el.

Laurence își așeză mâna pe gâtul neted și lucios al dragonului, fără o vorbă. Într-un fel, despărțirea aceasta i se părea mai definitivă: fără mare agitație sau zgomot, fără sentimentul că-i așteaptă o mare aventură. Echipajul își vedea de treabă, supus, iar în fața lor nu se zărea decât întinderea albastră a oceanului pustiu, un drum incert către o destinație și mai incertă.

– Timpul va trece mai repede decât te aștepți, spuse Laurence. Vino, haide să mai citim ceva.

II

6

Vremea rămase frumoasă în prima parte a călătoriei, cu acea curățenie specifică iernii: apa foarte întunecată, cerul fără nori și aerul încălzindu-se treptat, pe măsură ce înaintau spre sud. Se zoreau întruna să înlocuiască vergile deteriorate și să potrivească velele, astfel că viteza lor creștea, zi după zi, pe măsură ce corabia își recăpăta vechea înfățișare. Văzură doar câteva mici corăbii de negoț în depărtare, care îi ocoliră cu grijă și o singură dată, în înaltul cerului, un dragon-curier care își făcea circuitul, ducând corespondența, cu siguranță un Greyling, unul dintre zburătorii de cursă lungă, dar de la distanța aceea Temeraire nu reuși să-și dea seama dacă îl cunoștea.

Gărzile chineze își făcuseră apariția cu punctualitate, în zorii primei zile după încheierea înțelegerii și după ce o porțiune de la bordul punții dragonilor fusese delimitată printr-o dungă lată de vopsea. În ciuda absenței oricăror arme vizibile, rămaseră într-adevăr de gardă, cu aerul ceremonios al unei parade militare, în schimburi de câte trei. Echipajul era la curent cu disputa care avusese loc destul de aproape de ferestrele de la pupă ca să fie auzită pe punte și nu vedea

cu ochi buni prezența gărzilor, și cu atât mai puțin pe cea a membrilor mai vârstnici ai grupului de chinezi, pe care îi privea chiorâș, fără excepție.

Cu toate acestea, Laurence începea să-i distingă prin câteva trăsături individuale, cel puțin pe care alegeau să vină pe punte. Câțiva dintre chinezii mai tineri manifestară un sincer entuziasm față de mare, stând lângă capătul dinspre babord al punții, ca să se bucure din plin de stropii stârniți de *Allegiance* în timp ce spinteca apele. Unul dintre tineri, Li Houglin, se remarca prin spiritul de aventură, mergând până acolo încât, imitând obiceiurile unora dintre aspiranți, se agăță de vergi, în ciuda îmbrăcămintii neadecvate. Faldurile veșmântului său păreau gata să se încâlcească printre parâme și cizmele-i scurte și negre aveau tălpi prea groase ca să se sprijine bine pe marginea punții, spre deosebire de tălpile goale sau pantofii ușori ai marinarilor. Compatrioții săi erau deosebit de alarmați de fiecare dată când încerca asta și îl îndemnau să coboare, strigând și gesticulând agitați.

Ceilalți stăteau la aer mai liniștiți, ținându-se departe de parapet. Adesea își aduceau taburete pe care să se așeze și vorbeau în voie între ei, cu ciudata intonație cântată a limbii lor, pe care Laurence nu putea nici măcar s-o separe în propoziții distincte. I se părea cu totul inaccesibilă. Dar, în ciuda imposibilității de a purta o conversație directă, ajunse repede să simtă că majoritatea servitorilor nu le purtau o dușmănie puternică englezilor. Erau mereu politicoși, cel puțin prin expresie și gesturi, și de obicei se înclinau respectuoși când veneau și când plecau.

Evitau asemenea politeți doar atunci când se aflau în prezența lui Yongxing. Cu aceste ocazii, îi urmau exemplul și nu schițau niciun gest spre aviatorii britanici, ci umblau

de colo-colo ca și când ar fi fost singuri la bord. Prințul, însă, venea rar pe punte. Cabina sa cu ferestre mari era suficient de spațioasă, așa că nu avea nevoie de mișcare. Scopul său principal părea a fi acela de a privi încruntat și de a-l ține sub observație pe Temeraire, care, însă, nu era conștient de aceste inspecții, căci dormea aproape întotdeauna. Încă refăcându-se de pe urma rănii, continua să picotească sau să zacă aproape toată ziua, zguduind doar din când în când puntea cu un căscat mare și somnoros, fără să se sinchisească de ce se petrece în jurul lui.

Liu Bao nu făcea nici măcar vizite scurte, ca ale prințului, ci rămânea închis tot timpul în apartamentele sale. Nimeni nu-i văzuse nici vârful nasului de când se îmbarcase, deși era cazat în cabina de sub puntea pupă și nu trebuia decât să deschidă ușa și să păsească afară. Nu-și părăsea cabina nici măcar ca să ia masa sau să se consulte cu Yongxing, și doar câțiva servitori mișunau între camerele sale și bucătărie, o dată sau de două ori pe zi.

Spre deosebire de el, Sun Kai nu petrecea înăuntru niciun moment din timpul zilei. Lua aer după fiecare masă și rămânea pe punte perioade lungi de timp. Când Yongxing venea afară, Sun Kai se înclina întotdeauna ceremonios în fața prințului, dar cei doi nu conversau prea mult. Sun Kai era interesat în mod special de viața corabiei și de construcția ei și era deosebit de fascinat de exercițiile cu tunurile.

Riley fu nevoit să le scurteze mai mult decât ar fi vrut, căci Hammond declarase că frecvența acestora ar putea să-l deranjeze pe prinț. Așadar, în majoritatea zilelor, oamenii nu făceau decât să manevreze tunurile în liniște, fără să tragă și doar arareori se antrenau în simulări cu bubuituri adevărate. De fiecare dată, Sun Kai apărea, fără întârziere, în clipa

în care toba începea să bată, dacă nu se afla deja pe punte în momentul acela, și privea cu interes procedurile, de la început până la sfârșit, fără să clipească măcar în fața imensei dezlănțuiri a armelor. Avea grijă să se așeze într-un loc unde să nu fie în calea oamenilor care veneau în goană pe puntea dragonilor, îndreptându-se spre puținele tunuri de acolo, și, a doua sau a treia oară, tunarii nu-i mai acordară nicio atenție.

Când nu avea loc niciun exercițiu, Sun Kai studia tunurile de aproape. Cele de pe puntea dragonilor erau caronade cu țeava scurtă, cu proiectile enorme, de patruzeci și două de livre, de precizie mai scăzută decât tunurile cu țeava lungă, dar cu recul mult mai mic, astfel că nu aveau nevoie de mult spațiu. Sun Kai era fascinat în special de montarea lor fixă, care permitea țevii grele de fier să culiseze pe lungimea de recul. Nu părea să considere că e nepoliticos să privească insistent oamenii care-și vedeau de treburi, aviatori și marinari deopotrivă, chiar dacă nu înțelegea o vorbă din ceea ce spuneau. De asemenea, studia corabia însăși cu la fel de mult interes, examinând așezarea catargelor și a velelor și acordând o atenție deosebită structurii carenei. Laurence îl vedea adesea privind peste marginea punții dragonilor, la linia albă a chilei și făcând schițe pe punte, în încercarea de a-i surprinde principalele elemente de construcție.

În ciuda văditei sale curiozități, Sun Kai avea o atitudine profund rezervată, care mergea dincolo de aparențe, dincolo de severitatea privirilor lui străine. Cercetarea sa dovedea mai degrabă râvnă decât entuziasm, nu era atât pasiunea unui savant, cât o problemă de sârguință și hărnicie și comportamentul lui nu avea nimic prietenos. Hammond, curajos, făcuse deja câteva tentative de apropiere, care fuseseră primite cu o politețe rece, și lui Laurence i se părea aproape

dureros de evident că Sun Kai nu le aprecia. Nici cea mai mică zvâcnire pe fața lui la venirea sau la plecarea lui Hammond, niciun zâmbet, nicio încruntătură, doar o politicoasă, controlată atenție.

Chiar dacă ar fi avut cum să converseze cu el, Laurence nu voia să-l inoportuneze, după exemplul lui Hammond, deși cercetările lui Sun Kai legate de navă ar fi avut cu siguranță de câștigat cu puțină îndrumare, lucru care ar fi oferit un subiect ideal de discuție. Însă tactul îi interzicea asta la fel de mult ca bariera lingvistică, așadar, deocamdată, Laurence se mulțumea să privească.

La Madeira, refăcură proviziile de apă și de animale, împuținate în urma vizitei pe care le-o făcuse formația, dar nu zăboviră în port.

– Toate aceste înlocuiri de vele au folosit la ceva. Încep să înțeleg mai bine ce e mai potrivit pentru navă, îi spuse Riley lui Laurence. Mi-ar plăcea s-o pun la încercare și să văd dacă pot s-o aduc la șapte noduri.

Ieșiră maiestuos din apele Funchalului, cu toate pânzele în vânt și aerul radios al lui Riley dovedea că speranțele sale de a atinge o viteză mai mare fuseseră împlinite, chiar înainte de a anunța:

– Opt noduri sau pe-aproape, ce zici de asta?

– Te felicit din suflet, răspunse Laurence. Eu, unul, n-aș fi crezut că e posibil. Întrece orice imaginație.

Viteza cu care înaintau îi stârni lui Laurence un fel de regret ciudat, cum nu mai simțise până atunci. În calitate de căpitan de navă, nu se avântase niciodată cu viteză prea mare, considerând că nu se cuvine să fii nechibzuit cu proprietatea regelui, dar, ca oricărui navigator, îi plăcea să valorifice potențialul navei sale. În mod normal, ar fi împărtășit sincer

bucuria lui Riley și n-ar fi privit nicio clipă înapoi la peticul de insulă care se micșora în spatele lor.

Având poftă să sărbătorească nou-descoperita viteză a navei sale, Riley îi invitase pe Laurence și pe mulți ofițeri ai navei la cină. Ca o pedeapsă, parcă, o vijelie de scurtă durată se stârni din senin în timpul mesei, când doar tânărul locotenent Beckett avea ghinionul să stea de gardă. Beckett ar fi reușit să facă înconjurul lumii de șase ori fără oprire dacă navele ar fi fost controlate direct de formule matematice, însă reușea invariabil să dea cele mai nepotrivite ordine pe orice fel de vreme. Cu toții fugiră înnebuniți de la masă de îndată ce *Allegiance* sălta prima oară sub ei, coborându-și prora și protestând și îl auziră pe Temeraire scoțând un mic răget speriat. Chiar și așa, vântul aproape că smulse vela artimon, înainte ca Riley și Purbeck să ajungă pe punte și să remedieze situația.

Furtuna se îndepărtă la fel de repede cum venise și norii negri și grăbiți lăsară în urma lor un cer senin, scăldat în nuanțe de trandafiriu și albastru. Hula se domoli și valurile se ridicau la o înălțime pe care *Allegiance* nici nu o sesiza. Întrucât era destulă lumină pentru citit, un grup de chinezi ieșiră pe puntea dragonilor, mai mulți servitori scoțându-l pe Liu Bao pe ușă, trăgându-l pe puntea pupă, apoi pe teugă și, în cele din urmă, pe puntea dragonilor. Mai vârstnicul emisar era foarte schimbat de la ultima sa apariție: slăbise mai mult de doisprezece livre și, pe sub barbă și pe obrajii stafidiți, pielea lui căpătase o nuanță cadaverică. Era atât de vizibil chinuit, încât Laurence fu cuprins de milă. Servitorii îi aduseseră un scaun în care îl așezară, cu fața întoarsă spre vântul răcoros și umed, dar nu dădea niciun semn că s-ar simți mai bine, iar când un altul dintre slujitori încercă să-i

ofere o farfurie cu mâncare, nu făcu decât să-l alunge, cu un gest al mâinii.

– Crezi că o să moară de foame? întrebă Temeraire, mai degrabă curios decât îngrijorat, și Laurence îi răspunse absent:

– Sper că nu, deși e prea bătrân să călătorească pe mare pentru prima oară. Laurence se ridică și, făcându-i semn lui Dyer, spuse: Du-te la domnul Pollitt și întreabă-l dacă e atât de bun să urce o clipă.

În scurt timp, Dyer se întoarse cu medicul de bord, care venea gâfâind în urma lui, în felul lui ciudat. Pollitt fusese medic sub comanda lui Laurence de două ori și nu se formaliză, ci se așeză într-un scaun, spunând:

– Ei, domnule, ce este? Piciorul?

– Nu, mulțumesc, domnule Pollitt. Îmi revin destul de bine, dar mă cam îngrijorează sănătatea domnului chinez. Laurence arătă către Liu Bao și Pollitt, clătinând din cap, opină că, dacă mai continua să piardă în greutate în ritmul acesta, n-avea să ajungă nici până la ecuator. Bănuiesc că nu cunosc chinezii niciun fel de leacuri pentru formele grave ale răului de mare, nefiind obișnuiți cu călătoriile lungi, zise Laurence. Nu vrei să-i găsești o cură adecvată?

– Păi, nu este pacientul meu și n-aș vrea să fiu acuzat de amestec. Bănuiesc că nici medicilor chinezi nu le place asta mai mult decât nouă, zise Pollitt, încercând să se scuze. Dar, în orice caz, cred că ar trebui să-i prescriu o cură de pesmeți marinărești. Pesmeții nu prea au ce rău să facă niciunui stomac, după părerea mea, și cine știe cu cel fel de mâncăruri exotice s-a răsfățat în ultimul timp. Niște biscuiți și probabil un vin ușor o să-l pună pe picioare, sunt sigur.

Firește, Liu Bao era obișnuit cu bucătăria exotică, dar Laurence nu vedea niciun motiv să-l contrazică pe medic, în

această situație. Mai târziu, în seara aceea, îi trimise emisarului un pachet mare de pesmeți, pe care, fără tragere de inimă, Roland și Dyer, îi curățaseră de gândaci și – adevăratul sacrificiu – trei sticle dintr-un Riesling deosebit de vivace, foarte ușor, aproape vaporos și cumpărat la prețul de șase lire și trei șilingi bucata de la un negustor de vinuri din Portsmouth.

Laurence avea un sentiment ușor ciudat făcând acest gest. Spera că ar fi făcut același lucru, indiferent de circumstanțe, dar gestul său era mai calculat decât îi stătea în obicei și avea o anumită doză de ipocrizie, de servilism care nu-i plăcea și cu care nu reușea să se împace. În plus, simțea anumite rezerve în privința oricărei apropieri față de chinezi, dată fiind insulta confiscării navelor companiei East India, pe care Laurence n-o uitase mai mult decât oricare dintre marinari, care îi priveau și acum cu antipatie.

Dar în seara aceea, după ce-și văzu darul livrat în cabina lui Lin Bao, Laurence se scuză față de Temeraire.

– În definitiv, nu e vina lor personală, așa cum nu ar fi a mea dacă regele le-ar face lor același lucru. Dacă Guvernul nu crâcnește în privința acestei chestiuni, nu-i putem învinui pe ei că o minimalizează într-atât. *Ei,* cel puțin n-au făcut nici cea mai mică încercare să ascundă incidentul, nici n-au fost necinstiți.

Chiar în timp ce spunea asta, tot nu era pe deplin mulțumit. Dar nu avea de ales. Nu intenționa să stea cu mâinile în sân și nici nu se putea bizui pe Hammond. Poate că emisarul era înzestrat cu abilitate și istețime, dar Laurence era acum convins că nu avea nicio intenție să depună eforturi prea mari pentru păstrarea lui Temeraire. Pentru Hammond, dragonul era doar un instrument de negociere. Cu siguranță, nu exista nicio speranță să-l convingă pe Yongxing, dar atâta vreme cât

alți membri ai misiunii puteau fi câștigați, cu puțină bunăvoință, Laurence avea de gând să încerce. Iar dacă efortul avea să-i pună orgoliul la încercare, era un sacrificiu neînsemnat.

Gestul lui dădu roade: Liu Bao se târî din nou afară din cabină a doua zi, având un aer mai puțin chinuit, iar în dimineața următoare se simțea destul de bine ca să trimită după translator și să-l cheme pe Laurence să vină în zona lor de punte. Culoarea îi mai revenise în obraji și părea mult mai destins. Îl adusese cu el și pe unul dintre bucătarii săi. Pesmeții, declară el, făcuseră minuni, luați, la recomandarea propriului medic, cu puțin ghimbir proaspăt. Era nerăbdător să știe cum puteau fi preparați.

– Păi, sunt făcuți în principal din făină și puțină apă, dar mă tem că nu vă pot spune nimic mai mult, explică Laurence. Vedeți, noi nu-i coacem la bord, dar vă asigur, domnule, că avem în cămară câți pentru înconjurul lumii de două ori.

– O singură dată mi-a ajuns cu vârf și îndesat, răspunse Liu Bao. Un om bătrân ca mine n-are ce căuta atât de departe de casă, zguduit pe valuri. De când am venit pe corabia asta, n-am putut să înghit nimic, nici măcar câteva clătite, până la pesmeți! Dar în dimineața aceasta am reușit să mănânc niște fiertură de orez și pește și nu mi-a fost rău deloc. Vă sunt foarte recunoscător.

– Mă bucur că v-am fost de folos, domnule, spuse Laurence. Într-adevăr, arătați mult mai bine.

– Sunteți foarte politicos, chiar dacă nu este foarte adevărat ceea ce spuneți, răspunse Liu Bao. Întinse brațul cu un aer vrednic de milă și îl scutură. Mâneca atârna largă. Va trebui să mă îngraș nițel, ca să arăt din nou așa cum am fost.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, domnule, pot să vă invit să luați mâine cina cu noi? întrebă Laurence, considerând că

gestul de apropiere al chinezului era o încurajare suficientă ca să justifice invitația. Este sărbătoarea noastră și eu dau o masă pentru ofițerii mei. Ați fi foarte bine-venit, la fel și oricare dintre compatrioții care ar dori să vă însoțească.

Cina se dovedi mult mai reușită decât precedenta. Granby zăcea încă bolnav, în infirmerie, și îi erau interzise mâncărurile grele, dar locotenentul Ferris era hotărât să profite de șansa lui de a impresiona, în orice domeniu care se ivește. Era un ofițer tânăr și plin de viață, promovat de curând căpitan al spinariștilor lui Temeraire, datorită unei acțiuni reușite de abordaj pe care o condusese la Trafalgar. În mod normal, ar fi durat cel puțin un an ori mai probabil doi sau trei până să poată spera să devină secund de drept, dar, cu bietul Evans trimis acasă, îi preluase locul, ca interimar și era evident că nădăjduia să-și păstreze poziția.

Dimineață, Laurence îl auzi, amuzat, ținându-le un discurs sever aviaspiranților despre nevoia de a se comporta civilizat la masă, fără să stea ca niște mototoli. Laurence bănuia chiar că îi pregătise pe ofițerii tineri cu o serie de anecdote, căci, din când în când, în timpul mesei, se încrunta spre unul sau spre altul dintre băieți și imediat acesta își dădea repede vinul pe gât și se lansa într-o poveste neverosimilă pentru un ofițer atât de tânăr.

Sun Kai îl însoțea pe Liu Bao însă, ca la masa precedentă, avea mai degrabă aerul unui observator decât al unui oaspete. Dar Liu Bao nu manifesta aceeași reținere și era limpede că venise pregătit să se simtă bine, deși, la drept vorbind, numai un om cu o voință de fier ar fi putut rezista fără să se arunce asupra purcelului de lapte care se prăjise începând de dimineață și care dogorea sub stratul lucios de unt și smântână.

Niciunul dintre cei doi nu refuzară o a doua porție, iar Liu Bao lăudă cu înflăcărare și gâsca rumenită, un exemplar frumos achiziționat la Madeira special pentru această ocazie și care fusese grasă și frumoasă când i-a venit vremea să fie sacrificată, spre deosebire de carnea de pasăre pe care o puteai mânca de obicei pe mare.

Strădaniile ofițerilor de a da dovadă de un comportament civilizat dădură roade și ele, oricât de stângaci și împiedicați erau unii dintre cei mai tineri. Liu Bao râdea cu poftă, fără să se lase greu provocat, și istorisi el însuși multe povești amuzante, majoritatea pățanii de vânătoare. Doar bietul tălmăcitor era nefericit, căci trebuia să alerge în jurul mesei, traducând din engleză în chineză și viceversa. Aproape de la început, atmosfera fu, de data aceasta, extrem de relaxată.

Sun Kai rămase tăcut tot timpul, mai mult ascultând decât vorbind și Laurence nu reușea să-și dea seama dacă se simțea bine. Mâncă și de data aceasta cu moderație și bău foarte puțin, deși Liu Bao, căruia nu-i lipsea defel apetitul, îl dojenea din când în când și îi umplea paharul ochi. Dar, după ce imensa budincă de Crăciun, scânteind de flăcările albastre ale coniacului cu care era flambată, fu adusă ceremonios pe masă, în aplauzele tuturor, pentru a fi împărțită, servită și savurată, Liu Bao se întoarse și-i spuse:

– Ești foarte posomorât în seara asta. Hai, recită-ne „Drumul greu". E un poem potrivit pentru această călătorie.

În ciuda atitudinii sale rezervate, Sun Kai părea dornic să-i facă pe plac. Își drese glasul și recită:

– „Vinul curat, menit pocalelor de aur, cu zece mii de gologani carafa se plătește,

Iar un talger de jad cu trufandale e prețuit la un milion de bani.

Azvârlu cupa, azvârlu carnea, nu pot mânca ori bea...

Ghearele spre cer mi le înalț, privesc în cele patru zări, dar în zadar.

Aș trece Râul Galben, dar gheața membrele-mi încremenește,

Aș vrea să zbor deasupra munților Tai-hang, însă ninsoarea îmi ascunde cerul.

Aș vrea să lenevesc lâng-un pârâu, privind la crapul auriu...

Dar, fără veste, încep a visa să străbat valurile, navigând spre soare...

Drumul e greu,

Drumul e greu.

Multe răspântii te așteaptă...

Ce cale să apuc?

Am să încalec vântul, într-o bună zi, și-am să străpung zăgazul norilor,

Am să-mi întind aripile, și-am să străbat întinsul mării."

Dacă poezia avea vreo rimă sau vreun ritm, acestea se pierdură în cursul traducerii, dar aviatorii aprobară și aplaudară la unison mesajul ei.

– Este creație proprie, domnule? întrebă Laurence cu interes. Nu cred c-am mai auzit vreodată o poezie din punctul de vedere al unui dragon.

– Nu, nu, spuse Sun Kai. Este una dintre operele renumitului Lung Li Po, din Dinastia Tang, Eu sunt doar un biet învățăcel, iar versurile mele nu merită rostite în public.

Dar Sun Kai fu foarte fericit să le mai ofere numeroase alte selecții din poeți clasici, toate recitate pe de rost, uluindu-l pe Laurence cu memoria lui prodigioasă.

În cele din urmă, toți oaspeții se retraseră în cea mai deplină armonie, după ce reușiseră să evite cu grijă orice discuție despre supremația britanică sau chineză asupra navelor sau dragonilor.

– Voi îndrăzni să afirm că a fost un succes, spuse Laurence, mai târziu, sorbind din cafea pe puntea dragonilor, în timp ce Temeraire își mânca oaia. Nu sunt atât de fuduli în societate, până la urmă, și mă pot socoti chiar mulțumit de Liu Bao. Am fost pe multe corăbii unde aș fi fost fericit să iau masa într-o companie atât de aleasă.

– Ei, bine, mă bucur că ai petrecut o seară plăcută, zise Temeraire, mestecând dus pe gânduri oasele picioarelor. Poți să-mi repeți poezia aceea?

Laurence fu nevoit să-și consulte ofițerii, ca să încerce să reconstruiască poezia. Încă munceau la ea, în dimineața următoare, când Yongxing urcă pe punte să ia aer și îi auzi mutilând traducerea. După ce-i ascultă făcând câteva încercări, se încruntă și apoi se întoarse spre Temeraire și recită el însuși poezia.

Yongxing rosti versurile în chineză, fără traducere, însă, cu toate acestea, după ce le auzi o singură dată, Temeraire reuși să le repete în aceeași limbă, fără cea mai mică dificultate. Nu era prima oară când Laurence era surprins de iscusința lui lingvistică. Asemeni tuturor dragonilor, Temeraire învățase să vorbească în timpul lungii perioade de dezvoltare a oului, însă, spre deosebire de majoritatea, el fusese expus la trei limbi diferite și, în mod evident, și-o amintea până și pe cea care trebuie să fi fost prima.

– Laurence, zise Temeraire, întorcându-şi emoţionat capul spre el, după ce mai schimbă câteva cuvinte în chineză cu Yongxing, spune că a fost scrisă de un dragon, nicidecum de un om.

Laurence, încă surprins să descopere că Temeraire putea vorbi chineza, clipi din nou în faţa inteligenţei sale.

– Poezia pare o ocupaţie ciudată pentru un dragon, dar bănuiesc că, dacă şi altor dragoni chinezi le plac cărţile la fel de mult ca ţie, nu este atât de surprinzător dacă vreunul dintre ei şi-a încercat talentul la versuri.

– Mă întreb cum l-a scris, remarcă Temeraire, dus pe gânduri. Poate mi-ar plăcea să încerc, dar nu văd cum aş putea să aştern cuvintele. Nu cred că pot să ţin un condei.

Temeraire ridică piciorul din faţă şi îşi examină sceptic cele cinci degete.

– Aş scrie bucuros după dictare, răspunse Laurence, amuzat de idee. Bănuiesc că aşa se procedează.

Laurence nu se mai gândi deloc la asta următoarele două zile, când reveni pe punte posomorât şi îngrijorat după o nouă şedere lungă în infirmerie: febra îi revenise lui Granby şi acesta zăcea la pat, palid şi semi-inconştient, cu ochii albaştri larg deschişi, privind în gol spre tavan şi buzele-i crăpate desfăcute. Bău un strop de apă şi, când vorbi, rosti cuvinte nedesluşite şi fără noimă. Pollitt nu exprimă nicio opinie, ci doar clătină uşor din cap.

Ferris îl aştepta nerăbdător la baza scărilor ce urcau spre puntea dragonilor şi, când îi văzu expresia, Laurence grăbi pasul, încă şchiopătând.

– Domnule, spuse Ferris, n-am știut ce să fac. Vorbește întruna cu Temeraire de dimineață și nu putem să înțelegem ce-i spune.

Laurence urcă în grabă scările și îl găsi pe Yongxing pe punte așezat într-un fotoliu și conversând cu Temeraire în chineză. Prințul vorbea tare și rar, rostindu-și răspicat cuvintele și corectându-l pe dragon. Adusese cu el mai multe coli de hârtie pe care pictase câteva dintre caracterele lor ciudate, în dimensiuni mari. Temeraire părea foarte fascinat. Era absorbit cu totul și își agita vârful cozii în aer, ca atunci când era deosebit de emoționat.

– Laurence, uite: acela înseamnă „dragon" în scrierea lor, spuse Temeraire, zărindu-l și chemându-l lângă el.

Supus, Laurence se uită perplex la ideogramă. Îi semăna cu unul din acele semne rămase uneori pe nisip după maree, chiar și după ce Temeraire îi indică o parte a simbolului care reprezenta aripile dragonului, și pe urmă trupul.

– Au o singură literă pentru un cuvânt întreg? întrebă sceptic Laurence. Cum se pronunță?

– Se pronunță *lung*, răspunse Temeraire. Ca numele meu în limba chineză, Lung Tien Xiang. Iar *tien* e pentru Cerești, adăugă el cu mândrie, arătând către un alt simbol.

Yongxing îi privea pe amândoi, fără să se exteriorizeze în vreun fel, dar Laurence întrezări o undă de triumf în ochii lui.

– Mă bucur foarte mult că ți-ai petrecut timpul într-un mod atât de plăcut, îi spuse Laurence lui Temeraire și, întorcându-se spre Yongxing, făcu o plecăciune adâncă, adresându-i-se fără să fie poftit. Sunteți foarte amabil, domnule, să vă osteniți atât.

Yongxing îi răspunse bățos:

– Consider că este de datoria mea. Studiul clasicilor e calea spre înțelegere.

Atitudinea lui nu era nicidecum binevoitoare, dar Laurence socotea că alegerea prințului de a vorbi cu Temeraire, ignorând granița spațiului alocat chinezilor, echivala cu o vizită oficială și, astfel, se considera îndreptățit să înceapă conversația. Fie că Yongxing o aproba în sinea lui, fie că nu, îndrăzneala lui Laurence nu-l împiedică să mai facă alte vizite. Acum, în fiecare dimineață, Laurence îl găsea pe punte, dându-i lui Temeraire lecții zilnice de limbă și oferindu-i alte și alte mostre de literatură chineză, pentru a-i stimula interesul.

La început, Laurence se simți pur și simplu iritat de aceste tentative străvezii de ademenire. Dar Temeraire părea mult mai senin decât fusese de când se despărțise de Maximus și de Lily și, chiar dacă nu-i plăcea sursa acestei stări, Laurence nu-i putea refuza dragonului șansa de a-și ocupa mintea cu atâtea lucruri noi, când pe el rana îl ținea departe de punte. Cât despre ideea că loialitatea lui Temeraire ar putea fi zdruncinată prin cine știe ce lingușiri orientale, Yongxing n-avea decât să cultive o asemenea convingere, dacă poftea. Laurence nu avea îndoieli.

Dar, pe măsură ce zilele treceau fără ca Temeraire să se plictisească de această ocupație, Laurence nu putea să-și reprime o senzație de disconfort. Acum, cărțile lui erau adesea neglijate în favoarea unei poezii sau a alteia din literatura chineză, pe care Temeraire era încântat să le învețe pe dinafară, întrucât nu putea să le scrie ori să le citească. Laurence era conștient de lipsa lui de erudiție. Ideea lui despre o ocupație plăcută era să-și petreacă o după-amiază făcând conversație, poate scriind scrisori sau citind un ziar, când reușea să pună mâna pe unul care nu era extrem de depășit. Cu toate

că, sub influența lui Temeraire, ajunsese treptat să savureze cărțile mult mai mult decât își imaginase vreodată, era mult mai dificil să împărtășească încântarea dragonului când venea vorba despre opere într-o limbă din care el nu pricepea o iotă.

Nu voia să-i dea lui Yongxing satisfacția de a-l vedea pus în încurcătură, dar acesta se simțea oricum victorios, mai ales atunci când Temeraire învăța o nouă bucată, și radia pur și simplu la cuvintele de laudă, rare și greu de câștigat, ale prințului. Laurence era îngrijorat, de asemenea, de faptul că Yongxing părea aproape surprins de evoluția lui Temeraire și, adesea, deosebit de încântat. Laurence îl considera în mod firesc pe Temeraire un dragon remarcabil, dar aceasta nu era o opinie pe care o dorea împărtășită de Yongxing. Prințul nu mai avea nevoie de un motiv în plus ca să încerce să pună mâna pe el.

Ca o consolare, Temeraire trecea adesea la engleză, ca să-i îngăduie lui Laurence să intervină, iar Yongxing era obligat să converseze politicos cu el ca să nu riște să scadă în ochii dragonului. Însă, dacă acest lucru putea să-i aducă o satisfacție măruntă, Laurence nu putea spune că-i plăceau prea mult aceste conversații. Orice afinitate spirituală trebuie să fi fost insuficientă în fața unei rivalități atât de puternice și cei doi și-ar fi găsit, oricum, cu greu puncte de interes comune.

Într-o dimineață, Yongxing veni pe punte devreme, pe când Temeraire încă dormea. Și, în timp ce slujitorii îi aduseră pe punte scaunul, îl drapară, și după ce aranjară sulurile pe care intenționa să i le citească lui Temeraire în ziua aceea, prințul veni la marginea punții, să privească oceanul. Pluteau în mijlocul unei minunate întinderi albastre de apă, departe de orice țărm, și vântul sufla înviorător și rece dinspre mare. Laurence stătea și el la proră, să se bucure de priveliște: apă

întunecată, întinzându-se la nesfârșit spre orizont, valuri mici, când și când, suprapunându-se într-o spumă albă și corabia singură sub bolta cerului.

– Numai în deșert poți să mai găsești o priveliște atât de pustie și monotonă, spuse Yongxing dintr-odată. Laurence era pe puncul de a face o remarcă politicoasă despre frumusețea peisajului, când Yongxing adăugă, sporindu-i nedumerirea: Voi, englezii, plecați mereu în căutarea unui loc nou. Sunteți nemulțumiți de țara voastră.

Nu așteptă răspunsul, ci clătină din cap și se întoarse, întărindu-i lui Laurence convingerea că n-ar fi putut găsi un om cu opinii mai diferite decât ale lui asupra oricărui subiect.

În mod obișnuit, meniul lui Temeraire pe vas ar fi fost compus mai ales din pește, prins de el însuși, iar Laurence și Granby mizaseră pe asta atunci când își calculaseră proviziile. Vitele și caprele urmau să fie folosite doar pentru diversificarea acestui meniu și în caz de vreme rea, când Temeraire era nevoit să rămână pe navă. Dar, cum rana nu-i permitea să zboare, Temeraire nu putea să prindă pește, și astfel consuma proviziile mult mai repede decât estimaseră inițial.

– Oricum va trebui să ținem aproape de coasta Saharan, altfel riscăm să fim purtați de contraalizee direct până la Rio, spuse Riley. Putem, firește, să ne oprim la Cape Coast, să ne aprovizionăm.

Riley încerca să-l consoleze și Laurence doar clătină din cap și se îndepărtă.

Tatăl lui Riley avea plantații în Indiile de Vest și mai multe sute de sclavi să le muncească, în timp ce tatăl lui Laurence era un susținător înfocat al lui Wilberforce și Clarkson și ținuse multe discursuri foarte tăioase în Camera Lorzilor

împotriva negoțului de sclavi. Odată, chiar pomenise numele tatălui lui Riley, într-o listă de proprietari de sclavi care, așa cum se exprimase el cu moderație, „dezonorează numele de creștin și pătează onoarea și reputația țării lor".

Incidentul provocase o răcire a relațiilor dintre ei, la vremea aceea. Riley era profund atașat de tatăl său, un om capabil de mult mai multă afecțiune decât Lordul Allendale și, firește, fusese jignit de această insultă publică. Laurence, deși era lipsit de o afecțiune puternică față de propriul tată și furios pe situația nefericită în care fusese pus, nu era, totuși, deloc dornic să-și ceară scuze în vreun fel. Crescuse înconjurat de pamfletele și cărțile publicate de comitetul lui Clarkson și, la vârsta de nouă ani, fusese dus să viziteze o fostă corabie de sclavi, pe punctul de a fi distrusă. După aceea, vreme de mai multe luni, fusese bântuit de coșmaruri, care își lăsară o amprentă profundă asupra minții sale fragede. Cei doi nu căzuseră niciodată la pace, doar ajunseseră la un armistițiu. Niciunul dintre ei n-a mai pomenit vreodată despre asta și și-au dat silința să evite orice discuție despre părinții lor. Laurence nu putea să-i vorbească acum deschis lui Riley despre câtă repulsie îi stârnea ideea de a acosta într-un port de sclavi, deși perspectiva îl tulbura.

În schimb, îl întrebă confidențial pe Keynes despre evoluția rănii lui Temeraire și dacă putea fi lăsat să-și reia zborurile scurte, pentru vânătoare.

– Mai bine nu, se împotrivi medicul. Sub privirea aspră a lui Laurence, Keynes recunoscu, în cele din urmă, că îl neliniștea ceva: Rana nu se vindecă așa cum și-ar fi dorit. Mușchii sunt și acum calzi la atingere și am impresia că simt o porțiune de carne zdrobită sub piele, spuse Keynes. E mult prea

devreme să ne facem griji serioase, însă n-am de gând să-mi asum niciun risc. Fără zbor, cel puțin încă două săptămâni.

Așadar, această discuție nu făcu decât să-i aducă lui Laurence un nou motiv de îngrijorare. Avea deja destule, pe lângă insuficiența hranei, și acum inevitabila oprire la Cape Coast. Cu rana lui Temeraire și neclintita opoziție a lui Yongxing făcând imposibilă orice activitate aeriană, aviatorii rămăseseră aproape lipsiți de ocupație, în timp ce marinarii se spetiseră cu repararea navei și cu aprovizionarea ei, ceea ce atrase după sine mulțime de necazuri, deloc imprevizibile.

Gândindu-se să le ofere lui Roland și Dyer o preocupare, Laurence îi chemase pe amândoi pe puntea dragonilor, cu puțin înainte de sosirea la Madeira, să le verifice activitatea de studiu. Îl priviseră cu expresii atât de vinovate, încât Laurence nu fu surprins să afle că neglijaseră complet învățătura de când deveniseră mesagerii lui. Aveau cunoștințe foarte puține de aritmetică, iar de matematică mai avansată, deloc. De franceză, nici pomeneală, iar când le dădu cartea lui Gibbon, pe care o adusese pe punte cu gând să-i citească mai târziu lui Temeraire, Roland se bâlbâi atât de tare, încât Temeraire își aranjă gulerul și începu s-o corecteze din memorie. Dyer era ceva mai bun. La examinare, dovedi că știe cel puțin tabla înmulțirii aproape pe dinafară și are anumite noțiuni de gramatică. Roland se poticnea la orice cifră mai mare de opt și se arătă surprinsă să afle despre existența părților de vorbire. Acum, Laurence nu se mai întreba cum să-i umple timpul, ci doar își făcu reproșuri că fusese atât de blând în privința învățăturii lor, luându-și în serios noua sarcină autoimpusă de a le fi un dascăl sever.

Mesagerii fuseseră întotdeauna favoriții întregului echipaj, iar Roland și Dyer fuseseră și mai mult răsfățați, după

moartea lui Morgan. Lupta lor cotidiană cu participiile și împărțirile era acum privită cu mare amuzament de ceilalți aviatori, asta până când aspiranții de pe *Allegiance* începură să facă glume răutăcioase pe seama lor. Atunci, sergenții își luară sarcina de a răzbuna insulta și urmară câteva încăierări prin cotloanele întunecate ale corabiei.

La început, Laurence și Riley se amuzară comparând scuzele stângace pe care le primeau pentru suita de ochi învinețiți și buze sparte. Însă păruiala inofensivă începu să ia o formă mai amenințătoare, când și oamenii mai înaintați în vârstă începură să prezinte scuze similare. O ranchiună mai profundă a marinarilor, izvorâtă în mare parte din volumul disproporționat de muncă și teama lor de Temeraire, își găsea expresia în schimbul aproape zilnic de insulte, care nu se mai limita la studiile lui Roland și Dyer. La rândul lor, aviatorii se se simțiseră la fel de ofensați de lipsa recunoștinței care, în opinia lor, i s-ar fi cuvenit lui Temeraire, pentru curajul său.

Prima răbufnire adevărată avu loc atunci când începură să cotească spre est, pe lângă Capul Palmas și să se îndrepte spre Cape Coast. Laurence picotea pe puntea dragonilor, ferindu-se de soare la umbra trupului lui Temeraire. Nu văzu cu ochii lui cele întâmplate, dar fu trezit de o bufnitură puternică, urmată imediat de strigăte și țipete și, ridicându-se iute în picioare, văzu oamenii strânși în cerc. Martin îl ținea de braț pe Blythe, ajutorul armurierului, iar unul dintre ofițerii lui Riley, un aspirant mai în vârstă, era întins pe punte, în timp ce Lordul Purbeck striga de pe puntea pupă.

– Pune-l în lanțuri, Cornell. Imediat!

Capul lui Temeraire țâșni în sus, cu un răget. Nu stârnea vântul divin, din fericire, dar scoase un zgomot puternic,

bubuitor și toți oamenii se risipiră din calea lui, mulți dintre ei palizi la față.

– Nimeni nu întemnițează vreun om din echipajul meu! tună Temeraire, plesnind din coadă. Se ridică, desfăcându-și larg aripile și toată nava se cutremură. Vântul sufla la pupă dinspre coasta Saharei, velele erau orientate în așa fel încât să mențină direcția sud-est, iar aripile lui Temeraire acționau ca o velă independentă și potrivnică.

– Temeraire! Încetează imediat, m-auzi?! se răsti Laurence. Nu-i mai vorbise niciodată așa, din primele săptămâni ale existenței sale și Temeraire se pleoști, strângându-și aripile din instinct. Purbeck, dacă nu te superi, am să mă ocup eu de oamenii mei. Pe loc repaus, ofițer de bord, spuse Laurence, împărțind iute ordinele: nu avea de gând să lase episodul să se perpetueze, nici să se transforme într-o bătaie între aviatori și marinari. Domnule Ferris, zise el, du-l jos pe Blythe și închide-l acolo.

– Da, domnule, răspunse Ferris, făcându-și deja loc prin mulțime și împingând aviatorii din calea sa și împrăștiind grupurile de oameni furioși înainte să ajungă la Blythe.

Privind scena cu ochi severi, Laurence adăugă, ridicând puțin glasul:

– Domnule Martin, în cabina mea imediat! Toți ceilalți, înapoi la treabă. Domnule Keynes, veniți aici.

Mai zăbovi o clipă, dar era mulțumit: pericolul iminent fusese evitat. Se îndepărtă de parapet, încrezător că disciplina obișnuită va împrăștia restul mulțimii. Dar Temeraire era ghemuit pe punte, aproape turtit, privindu-l cu o expresie speriată și chinuită. Laurence întinse mâna spre el și tresări când dragonul se feri, cu o smucitură, nu într-atât încât să nu-l poată atinge, dar cu o reacție cât se poate de vizibilă.

– Iartă-mă, Temeraire, spuse Laurence, coborând mâna, cu un nod în gât. Temeraire, repetă el și apoi se opri. Nu știa ce să spună, căci nu putea să-i tolereze dragonului un asemenea comportament. Ar fi putut să-i provoace pagube serioase corabiei și, în afară de asta, dacă Temeraire continua în felul acesta, echipajul avea să se teamă în curând de el prea mult ca să-și poată face treaba. Ai pățit ceva? întrebă el, în schimb, când Keynes se apropie grăbit.

– Nu, răspunse Temeraire, foarte încet. Mă simt foarte bine.

Se lăsă examinat, în tăcere, și Keynes îl declară nevătămat în urma efortului.

– Trebuie să mă duc să vorbesc cu Martin, anunță Laurence, încă năucit.

Temeraire nu-i răspunse, ci se încolăci, întinzându-și aripile în față, în jurul capului și, după o vreme, Laurence părăsi puntea și coborî.

Cabina era strâmbă și extrem de caldă, chiar și cu toate geamurile deschise, deloc adecvată pentru calmarea lui Laurence. Martin se plimba în sus și-n jos, agitat. Avea un aspect neîngrijit, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți de vară, cu fața nebărbierită de două zile și în momentul de față îmbujorată, cu părul prea lung și prea atârnat peste ochi. Nu remarcă proporțiile furiei lui Laurence și începu să vorbească în clipa când acesta intră.

– Îmi pare nespus de rău, a fost numai vina mea. N-ar fi trebuit nici să deschid gura, spuse el, în timp ce Laurence se apropia șchiopătând de scaunul său, prăbușindu-se în el. Nu-l poți pedepsi pe Blythe, Laurence.

Laurence se obișnuise cu lipsa de curtoazie a aviatorilor și, în mod obișnuit, nu s-ar fi opus la această libertate de limbaj, dar faptul că Martin o folosea în condițiile date era

o neobrăzare atât de sfruntată, încât căpitanul se lăsă pe spătarul scaunului și îl privi insistent, cu o expresie vădit ultragiată. Martin păli, în spatele pistruilor, înghiți în sec și spuse repede.

– Vreau să spun, căpitane, domnule.

– Voi face tot ceea ce trebuie ca să păstrez ordinea în rândul echipajului, domnule Martin, și se pare că este mai mult decât credeam necesar, spuse Laurence, reușind să-și tempereze glasul doar cu mare efort. Simțea că explodează de furie. Ai să-mi spui imediat ce s-a întâmplat.

– N-am vrut, spuse Martin, mult mai potolit. Individul ăla, Reynolds, a comentat toată săptămâna, iar Ferris ne-a spus să nu-l luăm în seamă, dar treceam pe lângă el și a zis...

– Nu mă interesează să aud balivernele tale, îl întrerupse Laurence. Ce-ai făcut?

– O, făcu Martin roșind, am spus doar... ei, bine, am răspuns ceva ce aș prefera să nu repet. Și apoi el... Martin se opri. Părea că nu prea știe cum să termine povestea, fără să pară că-l acuză din nou pe Reynolds, și încheie neconvingător. În orice caz, domnule, era pe punctul de a mă provoca la duel și în momentul acela Blythe l-a doborât. A făcut-o doar fiindcă știa că nu pot să duelez și nu voia să mă vadă nevoit să-l refuz în fața marinarilor. Zău, domnule, e vina mea, nu a lui.

– Ce-i drept, nu te pot contrazice, spuse Laurence, fără menajamente și se bucură, așa furios cum era, să vadă umerii lui Martin căzând, de parcă ar fi fost bătut. Iar când, duminică, va trebui să cer ca Blythe să fie biciuit pentru lovirea unui ofițer, sper că-ți vei aminti că plătește pentru lipsa ta de autostăpânire. Poți pleca. Și vei rămâne sub punte, în cabina ta, până la sfârșitul săptămânii, fără să ieși decât atunci când sunt chemați soldații consemnați.

Buzele lui Martin tremurară o clipă.

– Da, domnule, rosti el, abia auzit, după care părăsi încăperea, aproape împleticindu-se.

Laurence rămase neclintit, răsuflând greu, aproape gâfâind în aerul încărcat. Furia îl părăsi încet, în ciuda tuturor eforturilor, lăsând locul unei apăsări mai grele, mai amare. Blythe salvase nu doar reputația lui Martin, dar și pe aceea a tuturor aviatorilor. Dacă Martin ar fi refuzat în mod deschis o provocare făcută în fața întregului echipaj, ar fi aruncat o umbră asupra tuturor, fără să conteze că regulamentul Forțelor Aeriene le interzicea duelul.

Cu toate acestea, nu era loc de indulgență în această chestiune. Blythe lovise, cu martori, un ofițer și Laurence era nevoit să-i acorde o pedeapsă suficient de aspră ca să le dea satisfacție marinarilor și să prevină orice asemenea pozne viitoare. Iar pedeapsa urma să fie dusă la îndeplinire de ajutorul nostromului: un marinar, care avea să savureze șansa de a fi aspru cu un aviator, mai cu seamă pentru o asemenea jignire.

Laurence trebuia să meargă să discute cu Blythe, dar se auzi o bătaie în ușă înainte să apuce să se ridice, și Riley pătrunse în cabină, posomorât, în haina sa de uniformă, cu pălăria sub braț și cu eșarfa aranjată.

7

Se apropiară de Cape Coast, o săptămână mai târziu, într-o atmosferă de ostilitate încetățenită între ei, la fel de palpabilă ca fierbințeala aerului. Blythe căzuse la pat în urma

violentei biciuiri și zăcea semi-inconștient în infirmerie. Ceilalți membri ai echipajului terestru stăteau cu schimbul lângă el, ventilându-i rănile însângerate și convingându-l să bea puțină apă. Primiseră dovada asprimii lui Laurence și, în consecință, înverșunarea lor împotriva marinarilor nu se exprima prin cuvinte sau acțiuni directe, ci prin ocheade aspre, încrâncenate, prin mârâieli și tăceri bruște, ori de câte ori se apropia vreun marinar.

După incident, Laurence nu mai luase masa în cabina mare. Riley se simțise ofensat de faptul că Purbeck fusese mustrat pe punte. La rândul lui, Laurence își pierduse răbdarea când Riley refuzase să lase supărarea deoparte și își exprimase limpede nemulțumirea față de cele douăsprezece lovituri de bici pe care le ordonase Laurence drept pedeapsă. În focul discuției, Laurence lăsase să-i scape câteva aluzii la aversiunea sa față de portul de sclavi, Riley se simțise jignit de insinuare și sfârșiseră, dacă nu prin a țipa unul la altul, prin a manifesta o atitudine rece și oficială.

Dar, mult mai grav decât asta, Temeraire era cu moralul la pământ. Îi iertase lui Laurence momentul de duritate și fusese făcut să înțeleagă necesitatea aplicării unei pedepse pentru abaterea comisă. Dar nu se împăcase defel cu evenimentul propriu-zis și, în timpul biciuirii, răcnise sălbatic atunci când, spre sfârșit, Blythe țipase. Asta slujise la ceva, cel puțin, căci Hingley, ajutorul de nostrom, care mânuise biciul cu o energie ieșită din comun, se alarmase și, astfel, ultimele două lovituri fuseseră ușoare. Însă răul fusese deja făcut.

De atunci, Temeraire rămăsese tăcut și mâhnit, răspunzând doar laconic, și nu avea poftă de mâncare. Marinarii, la rândul lor, erau nemulțumiți de blândețea sancțiunii în aceeași măsură în care erau aviatorii de brutalitatea ei. Bietul

Martin, pedepsit să argăsească piei cu maestrul harnașier, era mai nefericit din cauza sentimentului de vinovăție decât din cauza pedepsei pe care o primise și își petrecea fiecare moment liber la capul patului lui Blythe. Singura persoană mulțumită de situație era Yongxing, care profită de ocazie ca să poarte mai multe conversații lungi, în chineză, cu Temeraire. Și asta numai între ei, căci dragonul nu mai făcu niciun efort să-l includă și pe Laurence în discuție.

Însă, la sfârșitul ultimei asemenea convorbiri, Yongxing păru mai puțin mulțumit, când Temeraire șuieră, își dădu gulerul pe spate și fu cât pe ce să-l doboare literalmente pe Laurence când se încolăci protector în jurul lui.

– Ce ți-a tot spus? întrebă Laurence, încercând zadarnic să arunce o privire peste imensul trup negru care îl înconjura.

Ajunsese deja la o stare de iritare profundă din cauza neîncetatelor imixtiuni ale lui Yongxing și era pe punctul de a-și pierde răbdarea.

– Mi-a povestit despre China și cum sunt tratați acolo dragonii, răspunse Temeraire evaziv, fapt pentru care Laurence bănui că dragonului îi plăcuseră cele descrise. Dar apoi mi-a spus că ar trebui să am acolo un însoțitor mai adecvat și că tu vei fi alungat.

Până când dragonul se lăsă lămurit să slăbească strânsoarea, Yongxing dispăruse.

– Clocotind de furie, raportase Ferris, cu o încântare nepotrivită pentru un locotenent cu vechime.

Asta nu-l satisfăcu prea mult pe Laurence.

– N-am să-l mai las să-l tulbure pe Temeraire în felul acesta, îi spuse el lui Hammond, plin de furie, încercând, fără succes, să-l convingă pe emisar să-i transmită prințului un mesaj profund nediplomatic.

– Priviți chestiunea dintr-un punct de vedere foarte îngust, răspunse Hammond, scoțându-l din sărite. Dacă prințul Yongxing poate fi convins în decursul acestei călătorii că Temeraire nu va fi de acord să fie despărțit de dumneavoastră, cu atât mai bine pentru noi. Vor fi mult mai dispuși să negocieze când vom ajunge, în sfârșit, în China. Hammond făcu o pauză, după care întrebă, cu o neliniște și mai supărătoare: Sunteți sigur că nu va fi de acord?

În seara aceea, auzind toată povestea, Granby spuse:

– Eu zic să-i aruncăm pe Hammond și pe Yongxing împreună peste bord, într-o noapte întunecată, și cu asta, basta.

Exprimase sentimentele tainice ale lui Laurence, cu o franchețe de care acesta nu se considera capabil. Granby vorbea, fără să țină cont de convenienețe, printre înghițituri, luând o masă ușoară compusă din supă, pâine prăjită cu brânză, cartofi prăjiți în untură de porc, cu ceapă, o găină friptă întreagă și plăcintă cu carne tocată. În sfârșit, se putuse ridica din pat și Laurence îl invitase la cină.

– Ce altceva i-a mai spus prințul?

– N-am nici cea mai vagă idee, n-a legat nici măcar două vorbe în engleză în ultima săptămână, răspunse Laurence. Și n-am de gând să insist ca Temeraire să-mi spună. Ar fi un comportament cât se poate de indiscret, de băgăcios.

– I-o fi spus că niciunul dintre prietenii lui nu vor fi biciuiți vreodată în China, zise Granby întunecat. Și că va avea o mulțime de cărți de citit în fiecare zi și mormane de giuvaieruri. Am auzit povești despre lucruri de felul ăsta, dar dacă un aviator ar încerca într-adevăr să ademenească un dragon, l-ar da afară cât ai bate din palme, asta dacă nu l-ar face dragonul bucăți, înainte.

Laurence rămase tăcut o clipă, învârtind paharul de vin între degete.

– Temeraire ascultă toate astea doar fiindcă e nefericit.

– O, la naiba! Granby se lăsă cu putere pe spătarul scaunului. Îmi pare al naibii de rău că am fost bolnav atâta timp. Ferris e un tip de treabă, dar n-a mai fost niciodată pe un vas de transport. N-avea de unde să știe cum reacționează marinarii și cum să-și învețe camarazii să-i ignore, spuse el posomorât. Și nu te pot sfătui cum să-ți înveselești dragonul. Eu cel mai mult am fost cu Laetificat și ea are un temperament maleabil, chiar și pentru un Regal Copper. Nu poate fi vorba de furie și n-am văzut-o niciodată atât de indispusă încât să-i piară pofta de mâncare. Poate că Temeraire e nefericit din cauză că nu are voie să zboare.

Ajunseră în port în dimineața următoare: un larg semicerc cu o plajă aurie, presărată cu palmieri ademenitori la poalele masivelor ziduri albe ale castelului care domina împrejurimile.

O multitudine de canoe, multe dintre ele cu crengi încă atașate de trunchiurile în care fuseseră cioplite, pluteau în apele portului. Pe lângă acestea, putea fi zărită o mare diversitate de brigantine și goelete, iar în capătul vestic, un velier de dimensiuni medii, înconjurat de bărci care mișunau încoace și încolo și înțesat de negri, aduși la bord prin gura unui tunel ce pornea chiar de pe plajă.

Allegiance era prea mare ca să intre în port, dar ancorase destul de aproape. Era o zi liniștită și pocnetul bicelor se auzea deslușit peste apă, îngemănat cu țipete și sunetul continuu al vaietelor. Laurence ieși încruntat pe punte și le ordonă lui Roland și Dyer, care priveau cu ochii măriți, să coboare în cabina lui și să facă curățenie. Temeraire, care

nu putea fi protejat în același fel, urmărea scena cu nedumerire, cu pupilele-i ovale lărgindu-se și îngustându-se.

–.Laurence, toți oamenii aceia sunt în lanțuri. Oare ce-au făcut, atât de mulți? întrebă el, trezit din apatie. Nu se poate să fi comis cu toții crime. Uite, cel de colo e un copil, și acolo e încă unul.

– Nu, răspunse Laurence. Aceea e o navă de sclavi. Te rog, nu te uita.

Temându-se de acest moment, făcuse o vagă tentativă de a-i vorbi despre sclavie, care eșuase din cauza propriului dezgust și, în egală măsură, a dificultății lui Temeraire de a concepe noțiunea de proprietate. Acum Temeraire nu-l asculta, ci privea, plesnind întruna nervos din coadă. Operațiunea continuă toată dimineața și vântul fierbinte care sufla dinspre țărm purta mirosul acriu de trupuri nespălate, sudoare și cumplită suferință.

În cele din urmă, îmbarcarea luă sfârșit și velierul, cu mulțimea lui de nefericiți, ieși din port și își desfășură pânzele în vânt, brăzdând apele când trecu pe lângă *Allegiance.* Înainta deja cu o viteză constantă și marinarii mișunau de colo-colo, făcând manevre, dar jumătate dintre membrii echipajului erau oameni înarmați, care pierdeau vremea pe punte, cu muschetele, pistoalele și cănile de grog în mâini. Îl fixară curioși pe Temeraire, cu fețe posomorâte, asudați și soioși de pe urma muncii făcute înainte. Unul dintre ei ridică arma și o îndreptă în glumă spre dragon.

– Pregătiți armele! ordonă locotenentul Riggs, înainte ca Laurence să apuce să reacționeze, și cei trei pușcași de pe punte își ridicară puștile într-o clipă.

Peste apă, bărbatul coborî muscheta și rânji, dezvelind un șir de dinți puternici și îngălbeniți, și se întoarse, râzând, la camarazii lui.

Gulerul lui Temeraire era pleoștit, nu de teamă, căci un proiectil tras de la o asemenea distanță ar fi fost pentru el o pișcătură de țânțar, ci de un profund dezgust. Scoase un mârâit gros și inspiră adânc, aproape ca și cum s-ar fi pregătit să sufle vântul divin. Laurence îi așeză o mână pe trup, șoptind:

– Nu, nu poate folosi la nimic.

Apoi rămase cu el, până când velierul se micșoră la orizont și, în cele din urmă, dispăru. Chiar și după aceea, coada lui Temeraire continuă să se agite în semn de nemulțumire.

– Nu, nu mi-e foame, răspunse el când Laurence îi oferi de mâncare și rămase în continuare foarte tăcut, zgâriind din când în când, inconștient, puntea cu ghearele, producând un scrâșnet îngrozitor.

Riley se afla la celălalt capăt al corabiei, măsurând puntea pupa cu pasul, dar erau mulți marinari prin preajmă care coborau în apă barca mare și barca ofițerilor, pregătindu-se să înceapă operațiunea de încărcare, sub supravegherea Lordului Purbeck. În orice caz, nu puteai scoate o vorbă pe punte, cu glas mai tare, fără să te aștepți ca aceasta să circule de la un capăt la altul mai repede decât ai străbate distanța cu pasul. Laurence era conștient că era o insolență să spună ceva care ar putea trece drept critică la adresa lui Riley, tocmai pe nava lui, chiar făcând abstracție de conflictul dintre ei. Cu toate acestea, nu se putu abține:

– Te rog, nu fi atât de tulburat, spuse el, încercând să-l consoleze pe Temeraire, fără să meargă până acolo încât să blameze prea direct negoțul cu sclavi. Avem motive să sperăm că acest comerț va fi oprit în curând. Problema va fi

din nou luată în discuție de Parlament, chiar în următoarea sesiune.

Temeraire se înveseli vizibil la auzul acestei veşti, dar nu era mulţumit cu o explicaţie atât de sumară şi începu să se intereseze cu mare elan despre perspectivele abolirii. Laurence fu nevoit să-i dea explicaţii despre funcţionarea Parlamentului, despre deosebirea dintre Camera Comunelor şi Camera Lorzilor şi despre diferitele grupuri care iau parte la dezbatere, folosindu-se, pentru aceste detalii, de experienţa tatălui său, dar conştient, în tot acest timp, că era auzit şi străduindu-se din răsputeri să dea dovadă de diplomaţie.

Până şi Sun Kai, care fusese pe punte toată dimineaţa, văzând operaţiunile velierului şi efectele acestora asupra stării de spirit a lui Temeraire, îl privea dus pe gânduri, ghicind, evident, o parte din conversaţie. Se apropiase cât putuse de mult, fără să treacă linia vopsită de demarcaţie şi, în timpul unei pauze, îl rugă pe Temeraire să-i traducă. Temeraire îi dădu câteva explicaţii, Sun Kai clătină din cap şi apoi îl întrebă pe Laurence:

– Aşadar, tatăl dumneavoastră este un om politic şi consideră că această practică este dezonorantă?

O asemenea întrebare, adresată deschis, nu putea fi evitată, oricât de mult i-ar putea deranja pe alţii răspunsul. Tăcerea ar fi, însă, aproape la fel de incorectă.

– Da, domnule, aşa este, răspunse Laurence şi, înainte ca Sun Kai să poată pune alte întrebări, Keynes îşi făcu apariţia pe punte şi Laurence îi făcu semn, cerându-i permisiunea să-l ducă pe Temeraire într-un zbor scurt până la ţărm, reuşind, astfel, să pună capăt discuţiei.

Chiar şi aşa, relaţiile de la bordul navei avură de suferit. Marinarii, majoritatea fără opinii ferme în această privinţă,

se așezară, în mod firesc, de partea căpitanului lor, considerând că Riley fusese insultat prin exprimarea deschisă a unor asemenea sentimente, pe propria lui navă, când erau cunoscute legăturile familiei sale cu comerțul de sclavi.

Corespondența sosi cu barca, puțin înainte de ora de cină a marinarilor și Lordul Purbeck hotărî să-l trimită pe tânărul aspirant Reynolds, care stârnise ultimul conflict, să le ducă aviatorilor scrisorile. Era aproape o provocare intenționată. Băiatul, cu ochiul încă înnegrit în urma loviturii puternice a lui Blythe, zâmbi cu atâta insolență încât Laurence decise instantaneu să pună capăt pedepsei lui Martin, cu aproape o săptămână mai devreme decât intenționase, și spuse ostentativ:

– Uite, Temeraire, avem o scrisoare de la căpitanul Roland. Cu vești de la Dover, sunt sigur.

Îndatoritor, dragonul își coborî capul, să examineze scrisoarea. Umbra amenințătoare a gulerului și dinții zimțați, scânteind atât de aproape, făcură o impresie profundă asupra lui Reynolds. Zâmbetul îi dispăru și, aproape la fel de repede, dispăru și el, retrăgându-se de pe puntea dragonilor.

Laurence rămase să citească scrisorile împreună cu Temeraire. Scrisoarea lui Jane Roland, nu mai lungă de o pagină, fusese trimisă la doar câteva zile după plecarea lor și cuprindea foarte puține informații, fiind doar o relatare veselă a vieții de la adăpost. Lectura le ridică moralul, chiar dacă îl făcu pe Temeraire să suspine puțin, cu o nostalgie împărtășită și de Laurence. Însă căpitanul era ușor nedumerit că nu primise nicio scrisoare de la camarazii lui. De vreme ce venise un curier, se așteptase la ceva măcar din partea lui Harcourt, despre care știa că se pricepe să corespondeze, și poate de la vreunul dintre ceilalți căpitani.

Mai avea, totuși, o scrisoare pe care mama lui o expediase în Dover. Aviatorii își primeau corespondența mai repede ca oricine, căci dragonii zburau de la un adăpost la altul, în timp ce poșta obișnuită era trimisă printr-un curier călare, și era evident că mama lui scrisese și trimisese scrisoarea înainte de a o primi pe cea a lui Laurence, care o informa despre plecarea lor.

O deschise și citi cea mai mare parte cu voce tare, ca să-i facă plăcere lui Temeraire. Mama lui scria în special despre fratele mai mare al lui Laurence, George, căruia tocmai i se născuse o fiică, pe lângă cei trei fii ai săi, și despre munca politică a Lordului Allendale, dat fiind că era unul dintre puținele subiecte asupra cărora tatăl și fiul erau de acord și care acum îl interesa și pe Temeraire. Însă Laurence se opri brusc la mijlocul scrisorii, citind în gând câteva rânduri, scrise în treacăt, care explicau neașteptata tăcere a camarazilor săi.

Firește, am fost cu toții foarte șocați de veștile îngrozitoare despre dezastrul din Austria și se spune că dl Pitt s-a îmbolnăvit, ceea ce, desigur, îl îndurerează mult pe tatăl tău. Ca prim-ministru, a fost întotdeauna un prieten al Cauzei. În oraș se vorbește mult despre cum Providența e de partea lui Bonaparte. Pare ciudat că un singur om poate să influențeze atât de mult cursul războiului, când, de ambele părți forțele sunt egale. Dar este extrem de trist cât de repede sunt uitate marea victorie a Lordului Nelson la Trafalgar și nobila voastră acțiune de apărare a țărmurilor noastre și cum oameni mai puțin hotărâți încep să vorbească despre pace cu Tiranul.

Bineînțeles, mama lui îi scrisese crezându-l încă la Dover, unde veștile de pe Continent soseau prima dată și unde ar

fi auzit de mult tot ce era de știut. În schimb, vestea veni ca un șoc foarte neplăcut, mai ales că nu era însoțită de alte detalii. La Madeira auzise despre mai multe bătălii duse în Austria, dar nimic atât de decisiv. Brusc, îl rugă pe Temeraire să-l scuze și coborî repede în cabina lui Riley, sperând că acesta avea mai multe informații și, într-adevăr, îl găsi citind stupefiat o telegramă de la minister, pe care tocmai i-o dăduse Hammond.

– I-a spulberat pe toți, lângă Austerlitz, spuse Hammond și căutară locul pe hărțile lui Riley: un orășel în mijlocul Austriei, la nord-est de Viena. Nu știu prea multe, guvernul e zgârcit în detalii, dar s-au pierdut cel puțin treizeci de mii de oameni, morți, răniți sau prizonieri. Rușii fug și austriecii au semnat deja un armistițiu.

Aceste simple fapte erau destul de cumplite și fără detalii, cufundându-se cu toții în tăcere, cu ochii la cele câteva rânduri ale mesajului, care refuzau cu obstinație să le ofere mai multe informații, indiferent de câte ori le reciteau.

– Ei, bine, spuse în cele din urmă Hammond, va trebui să-i omorâm prin înfometare. Să-i mulțumim Domnului pentru Nelson și pentru Trafalgar! Nu poate să încerce o nouă invazie aeriană, acum, că la Canal sunt staționați trei dragoni Longwing.

– N-ar trebui să ne întoarcem? se încumetă Laurence, cu greu, să întrebe. I se părea o propunere atât de egoistă, încât se simțea vinovat s-o facă și, totuși, nu putea decât să-și închipuie că în Anglia era mare nevoie de ei. Excidium, Mortifeus și Lily, cu formațiile lor, erau, într-adevăr, o forță devastatoare, dar trei dragoni nu puteau fi în același timp peste tot, și Napoleon mai găsise în trecut mijloace să-i îndepărteze pe unul sau pe altul.

– N-am primit ordine să mă întorc, răspunse Riley, deși trebuie să spun că mi se pare al naibii de ciudat, după astfel de vești, să călătoresc liniștit spre China, cu o corabie cu o sută cincizeci de tunuri și un dragon de luptă.

– Domnilor, vă înșelați, interveni aspru Hammond. Acest dezastru doar face misiunea noastră cu atât mai urgentă. Dacă vrem să-l înfrângem pe Napoleon, dacă vrem ca națiunea noastră să nu devină doar o insulă neînsemnată dincolo de coasta unei Europe a francezilor, putem reuși doar prin comerț. Poate că austriecii și rușii au fost învinși, pentru moment, dar atâta vreme cât le putem oferi aliaților noștri continentali fonduri și resurse, puteți fi siguri că vor rezista tiraniei lui Bonaparte. *Trebuie* să ne continuăm drumul, trebuie să asigurăm cel puțin neutralitatea Chinei, dacă nu un cât de mic avantaj, și să apărăm schimburile noastre comerciale cu Orientul. Nicio misiune militară n-ar putea fi mai importantă.

Vorbi cu mare putere de convingere, și Riley clătină din cap, grăbindu-se să-l aprobe. Laurence rămase tăcut când începură să discute despre cum ar putea să înainteze mai repede și, la scurt timp, se scuză pentru a se întoarce pe puntea dragonilor. Era prea subiectiv ca să se poată opune, iar argumentele lui Hammond aveau mare greutate, dar nu era mulțumit și se simțea mâhnit să vadă că părerile lor erau atât de diferite de-ale lui.

– Nu pot să înțeleg cum s-au lăsat învinși de Napoleon, spuse Temeraire, zburlindu-și gulerul, când Laurence aduse nefericita veste în fața lui și a ofițerilor. A avut mai multe nave și mai mulți dragoni decât noi, la Trafalgar și la Dover, și tot am câștigat, iar de data asta austriecii și rușii i-au fost superiori numeric.

– Trafalgar a fost o bătălie pe mare, îi explică Laurence. Bonaparte n-a înțeles niciodată Marina cu adevărat. E de formație artilerist. Iar bătălia de la Dover am câștigat-o doar datorită ție. Altminteri, îndrăznesc să spun că Bonaparte s-ar fi încoronat direct în Westminster. Nu uita cum a reușit să ne păcălească să ne transferăm la sud cele mai bune trupe de la Canal și cum a ascuns mișcările dragonilor săi, înainte de invazie. Dacă n-ar fi fost luat prin surprindere de vântul divin, rezultatul ar fi fost altul.

– Și, totuși, nu mi se pare că bătălia a fost condusă inteligent, zise Temeraire, nemulțumit. Sunt sigur că, dacă am fi fost acolo, cu amicii noștri, n-am fi pierdut. Și nu înțeleg de ce mergem în China când alții se luptă.

– Mi se pare o întrebare a naibii de bună, remarcă Granby. În primul rând, e o mare absurditate să renunțăm la unul dintre cei mai buni dragoni ai noștri în toiul unui război, când avem atâta nevoie. Laurence, n-ar trebui să mergem acasă?

Laurence se limită să clatine din cap. Era perfect de acord cu Granby, dar avea prea puțină putere să intervină. Temeraire și vântul divin schimbaseră într-adevăr mersul războiului, la Dover. Oricât de puțin i-ar plăcea ministerului să recunoască acest lucru sau să atribuie o victorie unei cauze atât de mărunte, Laurence își amintea prea bine lupta inegală și lipsită de speranță din ziua aceea, înainte ca Temeraire să-i schimbe cursul. Laurence era de părere că trebuia să fii orb ca să renunți resemnat la Temeraire și la capacitățile sale extraordinare și nu credea că chinezii ar ceda la niciuna dintre cerințele lui Hammond.

– Avem ordinele noastre, fu tot ce spuse Laurence. Chiar dacă Riley și Hammond ar fi fost de acord cu el, Laurence știa foarte bine că Ministerul n-ar accepta o scuză atât de

şubredă pentru violarea ordinelor primite. Îmi pare rău, adăugă el, văzând că Temeraire era nefericit. Dar, uite, a venit domnul Keynes să vadă dacă ai voie să faci câteva exerciţii pe ţărm. Hai să-l lăsăm să te examineze.

– Zău, nu mă doare deloc, spuse nerăbdător Temeraire, privind în jos, în timp ce Keynes coborî, în sfârşit, de pe pieptul lui. Sunt sigur că sunt gata să zbor din nou şi n-am să merg departe.

Keynes clătină din cap.

– Încă o săptămână, probabil. Nu, să nu începi să răcneşti la mine, spuse el cu severitate, când Temeraire se ridică să protesteze. Problema nu este durata zborului, decolarea e aspectul critic, adăugă el, adresându-i lui Laurence această explicaţie cu iz de reproş. Efortul de a se ridica în aer va fi cel mai periculos moment şi nu cred că muşchii sunt deocamdată pregătiţi să-l suporte.

– Dar am obosit să zac întruna pe punte, spuse Temeraire, neconsolat, aproape tânguitor. Nu pot nici măcar să mă răsucesc bine.

– Doar încă o săptămână, poate mai puţin, spuse Laurence, încercând să-l consoleze. Regreta deja că făcuse propunerea şi îl lăsase pe Temeraire să-şi facă speranţe, doar ca să le vadă spulberate. Îmi pare rău, dar opinia domnului Keynes în această privinţă valorează mai mult decât a oricăruia dintre noi şi ar fi bine să-l ascultăm.

Temeraire nu era aşa uşor de împăciuit.

– Nu văd de ce această opinie valorează mai mult decât a mea. E vorba despre muşchii mei, în definitiv.

Keynes îşi încrucişă braţele şi spuse cu răceală:

– N-am să stau la discuții cu un pacient. Dacă vrei să-ți faci rău și să petreci alte două luni zăcând, n-ai decât să te apuci să țopăi cât poftești.

Temeraire mârâi la auzul acestui răspuns și Laurence, deranjat, se grăbi să-l concedieze pe medic, până nu devenea și mai provocator. Avea toată încrederea în competența lui profesională, dar tactul lui lăsa mult de dorit și, cu toate că Temeraire nu avea o fire conflictuală, dezamăgirea era prea greu de suportat.

– Am o veste ceva mai bună, cel puțin, îi spuse Laurence lui Temeraire, încercând să-l înveselească. Domnul Pollitt a fost amabil să ne aducă mai multe cărți noi din vizita sa pe uscat. Vrei să-ți aduc una acum?

Temeraire doar mormăi, în loc de răspuns, cu capul aplecat peste parapet, privind nefericit către țărmul interzis. Laurence coborî după carte, sperând că subiectul interesant îl va însufleți dar, pe când se afla încă în cabină, corabia se clătină pe neașteptate, iar afară, apa țâșni într-un val imens, prin ferestrele circulare deschise, direct pe podea. Laurence alergă să se uite prin cel mai apropiat hublou, recuperându-și în grabă scrisorile umezite, și îl văzu pe Temeraire, cu o expresie deopotrivă vinovată și mulțumită de sine, legănându-se în apă.

Laurence năvăli înapoi pe punte, unde Granby și Ferris priveau alarmați peste bord și bărcile mici care mișunau în jurul corabiei, pline de târfe și pescari, se îndepărtau deja într-o goană nebună, însoțită de multe țipete și vâsle agitate, să-și găsească adăpost în port. Temeraire, oarecum rușinat, privi în urma lor, cuprins de panică.

– N-am vrut să-i sperii. Nu-i nevoie să fugiți! strigă el, dar bărcile nu se opriră.

Marinarii, privați de divertismentul lor, aruncau priviri furioase și dezaprobatoare. Pe Laurence îl îngrijora mai mult sănătatea lui Temeraire.

– Ei, bine, n-am văzut în viața mea ceva mai ridicol, dar nu cred că poate păți nimic. Sacii de aer îl vor ține la suprafață, și apa sărată nu face niciodată rău unei răni, spuse Keynes, care fusese chemat înapoi pe punte. Dar cum o să-l urcăm din nou la bord, n-am nici cea mai vagă idee.

Temeraire plonjă o clipă sub valuri și ieși, aproape țâșnind, propulsat de forța apei.

– E foarte plăcut, strigă el. Apa nu-i rece deloc, Laurence, nu intri și tu?

Laurence nu era un înotător bun defel și ideea de a sări în largul oceanului îl neliniștea: erau la o milă de țărm. Dar luă una dintre bărcile mici ale navei și vâsli, să-i țină tovărășie lui Temeraire și să aibă grijă ca dragonul să nu se suprasolicite, după o perioadă atât de lungă de inactivitate. Barca se clătina puțin din cauza valurilor pe care le stârneau giumbușlucurile lui Temeraire și, din când în când, se inunda, dar Laurence, prevăzător, purta doar o pereche de pantaloni vechi și cea mai jerpelită cămașă.

Era el însuși foarte deprimat. Înfrângerea de la Austerlitz nu era doar o bătălie pierdută, ci răsturnarea întregului plan pus la cale cu grijă de prim-ministrul Pitt și distrugerea coaliției formate pentru stăvilirea lui Napoleon. Anglia singură nu putea să trimită pe câmpul de luptă o armată nici pe jumătate cât Grand Armée, nici s-o debarce pe Continent cu ușurință. Iar acum, când austriecii și rușii fuseseră scoși din luptă, situația lor era cât se poate de sumbră. Însă, chiar și cu asemenea neliniști, Laurence nu putea să-și stăpânească un zâmbet văzându-l pe Temeraire atât de plin de energie și

de bucurie simplă. După o vreme, ceda insistențelor și intră și el în apă. Laurence nu înota foarte mult, ci se urcă după scurt timp pe spatele dragonului, care se bălăcea cu entuziasm, jucându-se cu barca.

Ar fi putut să închidă ochii și să-și imagineze că erau în Dover sau la Loch Laggan, doar cu grijile obișnuite ale războiului și având de făcut o muncă pe care Laurence o înțelegea, ocrotiți de certitudinea prieteniei și de forța unei națiuni unite. Dacă așa ar fi stat lucrurile, nici măcar dezastrul pe care îl traversau nu părea de nebiruit. *Allegiance* ar fi fost doar o navă în port, poiana lor ar fi fost la câteva minute de zbor și niciun politician sau prinț nu le-ar fi dat bătăi de cap. Laurence se lăsă pe spate, lipindu-și palma deschisă de trupul cald al dragonului, cu solzii negri încălziți de soare și, moleșit, se lăsă o vreme legănat de vise.

– Crezi că vei putea să urci înapoi la bordul navei? întrebă Laurence după o vreme, Problema îl frământase tot timpul.

Temeraire înălță capul, întorcându-l spre el.

– Nu putem să așteptăm aici, pe mal, până când mă fac bine și să ne întoarcem pe navă mai târziu? sugeră el. Sau – și gulerul îi tremură, cuprins brusc de emoție – am putea să traversăm continentul în zbor și să-i reîntâlnim la celălalt capăt. Nu există oameni în mijlocul Africii, îmi amintesc asta din hărțile tale, așa că nu pot fi nici francezi care să ne doboare.

– Nu, dar am auzit că există foarte mulți dragoni sălbatici, ca să nu mai vorbim de alte ființe periculoase și de riscul îmbolnăvirii, spuse Laurence. Nu putem zbura deasupra unui continent neexplorat, Temeraire. Un asemenea risc nu poate fi justificat, cu atât mai puțin acum.

Nevoit să renunțe la proiectul său ambițios, Temeraire suspină puțin, dar se învoi să încerce să urce pe punte. După ce se mai bălăci puțin, înotă înapoi spre navă și îi amuză pe marinarii care așteptau, ridicând barca până la ei, astfel că nu mai fură nevoiți s-o tragă în sus. Laurence, care se urcase la bord de pe umărul lui Temeraire, se consultă în taină cu Riley.

– Poate dacă am coborî ancora de rezervă de la tribord, drept contragreutate? sugeră el. Asta, împreună cu ancora de post, ar trebui să țină nava în echilibru. Și are deja o încărcătură mai mare spre pupă.

– Laurence, ce părere ar avea Amiralitatea dacă aș scufunda o navă de transport în port, într-o zi senină? Nu-mi place nici să mă gândesc, zise Riley, chinuit de o asemenea idee. Îndrăznesc să spun că aș fi spânzurat, și pe bună dreptate.

– La cel mai mic risc de răsturnare, Temeraire poate să-i dea drumul într-o clipă, spuse Laurence. Altfel, trebuie să stăm în port cel puțin o săptămână, până îl lasă Keynes să zboare.

– N-am să scufund corabia, zise Temeraire indignat, înălțându-și capul peste parapetul punții superioare pupă și intervenind în discuție, spre uluirea lui Riley. Voi fi foarte atent.

Deși Riley continua să aibă îndoieli, cedă, în cele din urmă. Temeraire reuși să se ridice din apă, pe picioarele din spate, și să se agațe cu degetele de corabie. *Allegiance* se înclină spre el, dar nu prea tare, datorită celor două ancore, și Temeraire bătu din aripi de câteva ori, apoi urcă pe navă, pe jumătate sărind, pe jumătate cățărându-se.

Se prăbuși pe punte, greoi și lipsit de grație, dezechilibrându-se, preț de un rușinos moment. Dar cert era că se afla la bord, și *Allegiance* nu făcuse decât să se legene puțin sub greutatea lui. Se redresă grăbit și începu să-și facă de lucru

scuturându-și apa de pe guler și de pe lujerele lungi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– N-a fost greu deloc să urc înapoi, îi spuse el încântat lui Laurence. Acum pot să înot în fiecare zi, până când am voie să zbor.

Laurence se întrebă cum vor primi Riley și marinarii această veste, dar nu putea să simtă niciun fel de teamă. Ar fi îndurat mult mai mult decât niște priviri încruntate ca să-l vadă vesel pe Temeraire. De data aceasta, când îi sugeră să mănânce, dragonul acceptă bucuros și devoră două vaci și o oaie.

Astfel, când Yongxing îndrăzni să iasă din nou pe punte, în dimineața următoare, îl găsi pe Temeraire binedispus, înviorat după o nouă bălăceală, bine hrănit și deosebit de mulțumit de sine. Se cățărase la bord cu mult mai multă grație, de data aceasta, dar Lordul Purbeck tot găsi ceva de care să se plângă, și anume zgârieturile de pe vopseaua vasului, iar marinarii continuau să fie nemulțumiți că bărcile fuseseră alungate. Cât despre Yongxing, acesta avu de câștigat, căci Temeraire era într-o dispoziție iertătoare și nu era dispus să păstreze nici măcar ceea ce Laurence numea o ranchiună pe deplin justificată. Cu toate acestea, prințul nu părea deloc mulțumit. Își petrecu perioada vizitei de dimineață meditând în tăcere, în timp ce Laurence îi citea lui Temeraire din noile cărți procurate de domnul Pollitt cu prilejul ultimei sale vizite pe coastă.

Curând, Yongxing plecă din nou, și la scurt timp după aceea, când Temeraire se așezase să tragă un pui de somn până trece arșița zilei, servitorul prințului, Feng Li, urcă pe punte să-l cheme pe Laurence în cabina stăpânului său, făcându-se înțeles prin gesturi și pantomimă. Circumspect și fără tragere

de inimă, Laurence insistă să meargă prima dată să se schimbe. Purta din nou haine jerpelite, căci îl însoțise pe Temeraire la bălăceală, și nu se simțea pregătit să dea ochii cu Yongxing, în apartamentul lui elegant și auster, lipsit de apărarea hainei sale de uniformă și a celor mai buni pantaloni și fără o eșarfă proaspăt întinsă.

Chinezii nu făcură, de data aceasta, un spectacol din întâmpinarea lui. Fu poftit înăuntru imediat și Yongxing îl trimise afară până și pe Feng Li, ca să poată discuta confidențial, dar nu vorbi imediat, ci rămase tăcut, cu mâinile împreunate la spate, uitându-se încruntat pe ferestrele de la pupa. Apoi, când Laurence era pe punctul de a vorbi, se întoarse brusc și spuse:

– Îi porți o afecțiune sinceră lui Lung Tien Xiang și el ție, asta am ajuns să constat. Cu toate acestea, în țara ta, este tratat ca un animal, expus tuturor pericolelor războiului. Poți să-i dorești o asemenea soartă?

Laurence fu uluit în fața unei adresări atât de directe și bănuia că Hammond avusese dreptate: nu putea exista o altă explicație pentru această schimbare, în afară de convingerea din ce în ce mai puternică a lui Yongxing că era inutil să-l ademenească pe Temeraire. Dar, oricât de încântat ar fi fost, în altă situație, să-l vadă pe Yongxing renunțând la încercările sale de a-i despărți, Laurence doar deveni și mai tulburat: era evident că el și prințul nu puteau găsi un limbaj comun și simțea că nu înțelege motivele pentru care Yongxing încerca să găsească vreunul.

– Domnule, spuse el, după un moment, trebuie să vă resping acuzațiile privind maltratarea, iar pericolele războiului sunt riscurile obișnuite pe care și le asumă cei care se pun în slujba țării lor. Alteța Voastră nu poate să-mi ceară să

consider că o asemenea alegere, făcută cu bună știință, este criticabilă. Eu însumi am făcut-o și consider că este o onoare să-mi asum asemenea riscuri.

– Însă ești un om de rând și un soldat fără un grad important. Ar putea exista zece mii de oameni ca dumneata în Anglia, spuse Yongxing. Nu te poți compara cu un Celest. Gândește-te la fericirea lui și ascultă-mi rugămintea. Ajută-ne să-i redăm locul cuvenit și apoi părăsește-l cu inima ușoară. Lasă-l să creadă că nu-ți pare rău că pleci, astfel va putea să te uite mai ușor și să-și găsească fericirea alături de un însoțitor pe măsura statutului său. Ai datoria să nu-l cobori la nivelul dumitale, ci să-l vezi bucurându-se de toate avantajele care îi revin de drept.

Yongxing nu făcu aceste remarci pe un ton insultător, ci aproape grav, ca și cum ar fi enunțat un adevăr evident.

– Nu cred în acest gen de bunătate, domnule, care presupune să minți pe cineva drag și să-l înșeli spre binele său, răspunse Laurence, încă nesigur dacă ar fi trebuit să se simtă jignit sau să privească acest demers ca pe o încercare de a face apel la conștiința sa.

Dar această nedumerire fu spulberată brusc, în momentul următor, când Yongxing insistă:

– Știu că îți cer un mare sacrificiu. Poate că așteptările familiei dumitale vor fi înșelate și recompensa substanțială pe care ai primit-o pentru că l-ai adus în țară ar putea să fie acum confiscată. Nu intenționăm să te vedem ruinat: fă ceea ce-ți cer și vei primi zece mii de *taeli* de argint și recunoștința Împăratului.

În primul moment, Laurence rămase înmărmurit, apoi se făcu negru la față de indignare și, găsindu-și cu greu cuvintele, spuse cu amărăciune:

– O sumă nobilă, într-adevăr, dar nu ajunge tot argintul din China să mă cumpere, domnule.

I-ar fi întors spatele și ar fi plecat, chiar în clipa aceea, dar Yongxing, pe care acest refuz îl făcu să lepede masca de răbdare pe care o purtase până atunci, pe tot parcursul întrevederii, spuse, cuprins de exasperare:

– Ești nebun, nu poți să rămâi alături de Lung Tien Xiang și, în cele din urmă, vei fi trimis acasă. De ce nu-mi accepți oferta?

– Nu mă îndoiesc că ne veți despărți cu forța, în țara voastră, spuse Laurence. Dar decizia vă va aparține vouă, nu mie, iar Temeraire va ști că i-am fost credincios până la sfârșit, așa cum îmi este și el. Laurence ar fi vrut să plece. Nu putea să-l înfrunte pe Yongxing, nici să-l lovească și doar un asemenea gest ar fi dat satisfacție, într-o oarecare măsură, indignării profunde și violente pe care o simțea. Însă o asemenea invitație la ceartă îi oferi, cel puțin, prilejul de a-și descătușa furia și Laurence adăugă, cu tot disprețul pe care îl putu adăuga cuvintelor sale: Nu vă mai osteniți să mă lingușiți. Puteți fi sigur că toate încercările de mituire și toate mașinațiunile voastre vor fi sortite aceluiași eșec. În plus, am prea multă încredere în Temeraire ca să-mi închipui că se va lăsa vreodată convins să prefere o națiune unde asemenea discursuri sunt considerate civilizate.

– Vorbești cu un dispreț izvorât din ignoranță despre cea mai remarcabilă națiune a lumii, spuse Yongxing, enervându-se, la rândul lui, tot mai tare, la fel ca toți compatrioții dumitale, care nu dau dovadă de respect față de ceea ce le este superior și ne insultă tradițiile.

– Lucru pentru care aș putea considera că vă datorez scuze, domnule, dacă nu ați fi adus adesea insulte la adresa

mea și a țării mele sau dacă ați fi arătat respect pentru orice altă tradiție decât a voastră, spuse Laurence.

– Noi nu dorim nimic care vă aparține și nu intenționăm să vă impunem obiceiurile noastre, răspunse Yongxing. Voi veniți în țara noastră, de pe mica voastră insulă și noi vă îngăduim, cu bunăvoință, să cumpărați ceaiul, mătasea și porțelanul pe care le doriți cu atâta ardoare. Dar voi nu sunteți mulțumiți, cereți mereu mai mult și mai mult, în timp ce misionarii voștri încearcă să răspândească religia voastră străină și negustorii voștri fac contrabandă cu opium, sfidând legea. Noi nu avem nevoie de zorzoanele voastre, de mecanismele voastre pentru ceasuri, de lămpi și de arme, pământul nostru ne e suficient. Este o relație atât de disproporționată, încât ar trebui să-i arătați Împăratului gratitudine și supunere întreite, dar, în schimb, voi îi oferiți o insultă după alta. Această lipsă de respect a fost tolerată deja prea mult.

Această serie de nemulțumiri, care depășea atât de mult problema în discuție, fu rostită pătimaș și cu mare vehemență. Laurence nu-l mai auzise niciodată pe prinț vorbind cu atâta franchețe, iar surprinderea pe care nu reuși să și-o disimuleze îl aduse pe Yongxing cu picioarele pe pământ, curmându-i discursul. Rămaseră tăcuți, o vreme, Laurence încă ofensat, incapabil să formuleze un răspuns, de parcă Yongxing i-ar fi vorbit în chineză, complet năucit de această descriere a relațiilor dintre țările lor, în care misionarii creștini erau vârâți în aceeași oală cu contrabandiștii și în care erau negate beneficiile comerțului liber și deschis pentru ambele părți.

– Eu nu sunt politician, domnule, ca să dezbat probleme de politică externă, spuse, în cele din urmă, Laurence, dar

voi apăra până la ultima suflare onoarea și demnitatea națiunii mele și a compatrioților mei și nu mă veți determina cu niciun argument să mă comport într-un mod dezonorant, cu atât mai puțin față de Temeraire.

Yongxing își recăpătase calmul, însă continua să pară profund nemulțumit. Clătină din cap, încruntându-se:

– Dacă interesele lui Lung Tien Xiang sau ale dumitale nu te pot convinge, oare le vei sluji măcar pe cele ale țării? Cu profund și vizibil dezgust, prințul adăugă: Nu putem lua în discuție deschiderea unor noi porturi pentru voi, în afară de Canton, dar îi vom îngădui ambasadorului să rămână la Pekin, așa cum vă doriți atât de mult, și vom fi de acord să nu pornim război împotriva voastră, atâta timp cât dați dovadă de respect și de obediență față de Împărat. Atâta vă putem îngădui, dacă vei ușura returnarea lui Lung Tien Xiang.

Prințul își încheie discursul și așteptă totuși o reacție. Laurence rămase neclintit, cu răsuflarea tăiată, alb la față. După o vreme, spuse, aproape imperceptibil:

– Nu.

Apoi, fără să mai stea să asculte nicio vorbă, se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea, dând la o parte grăbit draperia de la ușa din calea sa.

Se duse orbește pe punte, unde îl găsi pe Temeraire dormind liniștit, cu coada încolăcită. Laurence nu-l atinse, ci se așeză pe unul dintre chesoanele de la marginea punții, cu creștetul plecat, ca să nu fie nevoit să întâlnească ochii nimănui și cu mâinile împreunate, ca să nu i le vadă nimeni tremurând.

– Sper că ați refuzat, spuse Hammond, în mod cu totul surprinzător. Laurence, care își făcuse curaj să înfrunte un reproș furios, rămase fără cuvinte. Slavă Domnului! Nu

mi-a trecut prin minte că s-ar putea să încerce să vă abordeze direct și atât de repede. Trebuie să vă rog, domnule căpitan, să nu cumva să faceți vreun angajament în numele nostru, fără să vă consultați în prealabil direct cu mine, indiferent cât de ispititoare ar părea propunerea. Nici acum, nici după ce ajungem în China, adăugă el, puțin mai târziu. Acum, rogu-vă, mai spune-ți-mi o dată: v-a oferit o promisiune de neutralitate și un atașat permanent în Pekin, așa e?

Chipul lui fu străbătut în treacăt de un licăr rapace, și Laurence fu pus în situația de a-și scotoci mintea după cele mai mici detalii ale conversației, încercând să răspundă numeroaselor sale întrebări.

– Dar sunt sigur că nu-mi amintesc greșit. A spus răspicat că nu vor mai fi deschise niciodată alte porturi, protestă Laurence, după ce Hammond începu să scoată hărțile Chinei și să facă speculații, cu voce tare, despre care port ar fi mai avantajos, cerându-i părerea lui Laurence în privința celor mai bune pentru comerțul maritim.

– Da, da, făcu Hammond, dând din mână. Dar, dacă poate fi lămurit să accepte posibilitatea unui reprezentant permanent, cine știe ce progrese mai putem face? Trebuie să știți că opiniile sale personale sunt destul de ferme împotriva oricăror relații cu Occidentul.

– Știu, răspunse Laurence, mai degrabă surprins să constate că Hammond era atât de conștient de asta, date fiind eforturile continue ale diplomatului de a stabili relații bune.

– Șansele noastre de a-l convinge pe prințul Yongxing sunt mici, deși sper că facem anumite progrese, spuse Hammond. Dar găsesc că e foarte încurajator faptul că este atât de dornic să vă câștige colaborarea atât de devreme. Este evident că dorește să ajungă în China cu situația rezolvată, ceea

ce se va întâmpla numai dacă-şi imaginează că Împăratul poate fi convins să ne ofere condiţii mai puţin plăcute pentru el. Ştiţi, el nu e moştenitorul tronului, adăugă Hammond, văzându-l pe Laurence descumpănit. Împăratul are trei fii, iar cel mai vârstnic, Prinţul Mianning, este deja adult şi e presupusul moştenitor. Nu că Yongxing ar fi lipsit de influenţă, desigur, altfel n-ar fi beneficiat de atâta libertate, încât să fie trimis în Anglia. Dar această încercare a lui îmi dă speranţe că am putea avea mai multe şanse decât ne-am dat seama până acum. Dacă nu cumva... Aici Hammond se posomorî dintr-odată şi se aşeză înapoi, lăsând hărţile deoparte. Dacă nu cumva francezii au cucerit deja minţile mai liberale de la curtea chineză, încheie el, cu glas scăzut. Dar mă tem că asta ar explica multe şi mai ales de ce li s-a dat oul. Îmi vine să-mi smulg părul din cap. Au reuşit să se insinueze complet, bănuiesc, în timp ce noi, de când a fost trimis acasă Lordul Macartney, am stat cu mâinile-n sân şi ne-am felicitat pentru nepreţuita noastră demnitate, fără să facem nicio încercare reală de a restabili relaţiile.

După toate acestea, Laurence nu se simţea aproape deloc mai puţin vinovat sau nefericit ca înainte. Era conştient că refuzul său fusese unul instinctiv, nu determinat de astfel de argumente raţionale şi admirabile. Desigur, n-ar accepta niciodată să-l mintă pe Temeraire, aşa cum îi propusese Yongxing, nici să-l lase pradă unei situaţii neplăcute sau barbare, dar Hammond putea să pretindă alte lucruri, mai greu de refuzat. Dacă primeau ordin să se despartă pentru a asigura încheierea unui tratat cu adevărat avantajos, ar fi de datoria lui Laurence nu doar să plece, dar şi să-l convingă pe Temeraire să se supună, oricât de greu i-ar fi. Până acum, se încurajase cu ideea că chinezii n-aveau de gând să propună condiţii

acceptabile. Acum, această consolare iluzorie era spulberată și amenințarea dureroasei despărțiri era tot mai aproape, cu fiecare milă.

Două zile mai târziu, spre bucuria lui Laurence, părăsiră Cape Coast. În dimineața plecării, sosise, venind pe uscat, un grup de sclavi care tocmai era condus în temnițe, nu departe de corabia lor. Urmă o privelițte și mai cumplită, căci sclavii nu erau încă epuizați de lunga întemnițare, nici nu se resemnaseră cu soarta lor și, astfel, când ușile subsolului se deschiseră, ca gura unui mormânt, mulți dintre cei mai tineri porniră o revoltă.

Era limpede că găsiseră, pe parcursul călătoriei lor, un mod de a se elibera din lanțuri. Două dintre gărzi căzură la pământ, lovite chiar de lanțurile cu care fuseseră legați sclavii, iar ceilalți începură să se retragă, împleticindu-se și, cuprinși de panică, începură să tragă la nimereală. O trupă de soldați se apropie în goană, de la posturi, alăturându-se busculadei generale.

Deși curajoasă, tentativa era sortită eșecului și majoritatea sclavilor văzură inevitabilul și încercară să-și câștige libertatea alergând pe plajă sau refugiindu-se în oraș. Gărzile reușiră să-i aducă la supunere pe sclavii rămași și începură să-i împuște pe cei scăpați, omorându-i pe majoritatea înainte de a apuca să se facă nevăzuți. Imediat se organizară echipe de căutare, să-i găsească pe ceilalți, ușor de recunoscut după goliciunea lor și după urmele lăsate de lanțuri. Drumul de pământ care ducea la temnițe era îmbinat de sânge, iar cadavrele mici și chircite zăceau înfricoșător de neclintite printre cei vii. Multe femei și copii fuseseră omorâți în timpul acțiunii. Femeile și bărbații rămași erau deja obligați să coboare

în beci, în timp ce alții erau puși să îndepărteze cadavrele. Totul nu dură mai mult de cincisprezece minute.

Nu se auziră cântece sau strigăte, la ridicarea ancorei, și operațiunea se desfășură mai lent decât de obicei, dar și așa, nostromul, de obicei vigilent la orice semn de trândăveală, nu amenință pe nimeni cu bastonul său. Era o nouă zi umedă, lipicioasă și atât de fierbinte, încât smoala se topea și cădea în bucăți mari de pe velatură. Smoala ajunse și pe pielea neagră a lui Temeraire, spre dezgustul acestuia. Laurence trimise băieții cu găleți și cârpe, să-l curețe, pe măsură ce stropii cădeau și, până la sfârșitul zilei, erau cu toții murdari și vlăguiți.

A doua zi și cele trei zile care îi urmară se scurseră la fel, cu țărmul labirintic și impenetrabil la babord, un talmeș-balmeș de stânci și bolovani, și grija constantă a echipajului de a menține corabia la o distanță sigură, în apele adânci, în ciuda vânturilor capricioase și schimbătoare. Oamenii își vedeau de treabă tăcuți și posomorâți, sub soarele dogoritor. Veștile proaste de la Austerlitz se răspândiseră în rândurile lor.

8

În cele din urmă, Blythe ieși din infirmerie, foarte slăbit și, în cea mai mare parte a timpului, picotea într-un scaun. Martin era plin de solicitudine față de el și gata să repeadă pe oricine îndrăznea să atingă măcar umbrarul improvizat ridicat deasupra lui. Blythe nici nu apuca să tușească și Martin îi punea un pahar de grog în mână, nici nu apuca să se plângă de vreme, că Martin îi aducea, după caz, o pătură, o bucată de piele uleiată sau o pânză răcoroasă.

– Îmi pare rău că a pus totul atât de mult la inimă, îi spuse Blythe lui Laurence, deznădăjduit. Cred că niciun om de caracter n-ar fi stat cu mâinile în sân, văzând cum se comportă marinarii. Și nu e vina lui, sunt sigur. Mi-aș dori să nu se mai mâhnească atâta.

Marinarii nu erau încântați să-l vadă pe agresor atât de răsfățat și, în replică, începură să se comporte la fel cu colegul lor Reynolds, care oricum avea tendința să-și dea aere de martir. Era un marinar oarecare și respectul pe care îl primea în ultimul timp de la camarazii săi i se urcă la cap. Se plimba țanțoș pe punte, ca un cocoș, dând ordine inutile doar de dragul de a le vedea urmate cu atâtea ploconeli. Nici măcar Purbeck și Riley nu-l prea puneau la punct.

Laurence sperase că măcar dezastrul de la Austerlitz, care îi afecta în egală măsură, ar putea să pună capăt ostilității dintre marinari și aviatori, dar acest spectacol menținea la cote înalte tensiunea din ambele tabere. *Allegiance* se apropia acum de linia ecuatorului și Laurence considera că era necesar să se pregătească special pentru a face față obișnuitului ritual de traversare a acesteia. Mai puțin de jumătate dintre aviatori mai trăiseră această experiență și Laurence era de părere că, dacă marinarii ar fi primit permisiunea să le dea botezul, udându-i și bărbierindu-i pe toți, ordinea ar fi fost imposibil de menținut, în condițiile actuale. Se consultă cu Riley și convenire că Laurence avea să le dea de băut tuturor, din partea oamenilor săi, și anume trei butoaie de rom pe care avusese prudența să le cumpere de la Cape Coast. În felul acesta, aviatorii aveau să fie spălați de toate păcatele.

Toți marinarii se arătară iritați de schimbarea tradiției și mulți ajunseră să spună că acest lucru îi va aduce ghinion navei. Fără îndoială, așteptaseră cu nerăbdare ocazia de a-și

umili rivalii. În consecință, când, în sfârșit, traversară ecuatorul, obișnuitul alai alegoric fu întâmpinat în tăcere și fără entuziasm. Temeraire, cel puțin, se simțea bine, dar Laurence fu nevoit să-l reducă iute la tăcere când acesta, recunoscându-i pe marinari de dincolo de costumele jerpelite, pe care nu se osteniseră să le facă credibile, spuse în gura mare:

– Dar, Laurence, acela nu e deloc Neptun. Acela e Griggs, iar Amfitria e Boyne.

Aceasta produse în rândul echipajului o ilaritate cu greu stăpânită, iar Badger-Bag, ajutorul lui Neptun – interpretat de Leeddowes, ucenicul tâmplarului, mai greu de recunoscut sub o perucă zburlită de judecător – avu un moment de inspirație și declară că Neptun își va revărsa mânia asupra tuturor celor care vor mai scăpa un chicot. Laurence îi făcu lui Riley un semn scurt din cap și Leedowes primi mână liberă atât pentru marinari, cât și pentru aviatori și luă un număr egal din fiecare grup, în aplauzele celorlalți. Iar Riley, pentru a încheia glorios evenimentul, anunță, provocând ovații entuziaste:

– O porție suplimentară de grog pentru toată lumea, din partea lui Laurence și a echipajului său.

Unii dintre marinari se apucară să cânte, alții să danseze. Romul își făcea efectul și, în curând, până și aviatorii băteau din palme și fredonau cântecele marinărești, deși nu cunoșteau cuvintele. Poate că veselia nu fu atât de deplină ca la alte câteva ceremonii de traversare a ecuatorului, dar lucrurile decurseră mult mai bine decât se așteptase Laurence.

Chinezii veniseră pe punte pentru eveniment, fără să fie, firește, supuși ritualului pe care îl urmăriră discutând întruna între ei. Era, desigur, un gen de divertisment destul de vulgar și Laurence se simți oarecum stânjenit să-l știe urmărit

de Yongxing, dar Liu Bao aplauda frenetic, împreună cu întregul echipaj și izbucnea în hohote răsunătoare de râs la fiecare dintre victimele lui Badger-Bag. În cele din urmă, se întoarse către Temeraire, peste linia de demarcație și îi adresă o întrebare.

– Laurence, Liu Bao vrea să știe care este scopul acestei ceremonii și ce spirite sunt venerate, spuse Temeraire. Dar nu știu nici eu ce sărbătorim și de ce.

– O! făcu Laurence, întrebându-se cum să explice acest ritual mai degrabă ridicol. Tocmai am traversat ecuatorul și există o veche tradiție care le cere celor ce o fac pentru prima oară să-și aducă omagiile în fața lui Neptun, zeul roman al soarelui, deși, firește, acesta nu mai este venerat.

– A! exclamă Liu Bao, aprobator, după ce toate acestea îi fură traduse. Îmi place. E bine că arătați respect vechilor zei, chiar dacă nu vă aparțin. Cred că aduce noroc navei voastre. Mai sunt doar nouăsprezece zile până la Anul Nou: vom avea un ospăț la bord, și asta, de asemenea, ne va purta noroc. Spiritele strămoșilor noștri vor călăuzi corabia spre China.

Laurence era sceptic, dar marinarii, care ascultară traducerea cu mult interes, găsiră multe motive să aprobe discursul, de la ospăț, până la promisul noroc, care rezona cu modul lor superstițios de a gândi. Deși referirea la spirite prilejui multe dezbateri serioase sub punte, acestea semănând prea mult cu fantomele ca să le inspire liniște, în cele din urmă căzură cu toții de acord că spiritele strămoșilor nu puteau decât să aibă o atitudine binevoitoare față de urmașii lor aflați pe corabie și, prin urmare, nu existau motive de teamă.

– Mi-au cerut o vacă și patru oi, și toate cele opt găini rămase. Va trebui să facem o escală pe Sfânta Elena, până la urmă. Mâine vom vira spre vest. Cel puțin vom naviga mai

ușor, fără să ne mai luptăm întruna cu alizeele, spuse Riley, câteva zile mai târziu, urmărind cu suspiciune un grup de servitori chinezi care pescuiau sârguincioși rechini. Sper doar că băutura nu e prea tare. Trebuie să le-o dau marinarilor pe lângă rația de grog, nu în locul ei, altfel n-ar mai fi sărbătoare.

– Îmi pare rău să-ți dau motive de îngrijorare, dar Liu Bao poate să bage doi ca mine sub masă. L-am văzut golind trei sticle de vin la o singură masă, spuse Laurence cu mâhnire, vorbind din experiența-i foarte dureroasă, de la Crăciun. Emisarul cinase voios cu ei, de mai multe ori și, judecând după apetitul lui, n-ai fi zis că suferea de vreun efect al răului de mare. De altfel, deși Sun Kai nu bea prea mult, continuă Laurence, că e coniac sau că e vin, pentru el este totuna, din câte-mi dau eu seama.

– O, să-i ia naiba! exclamă Riley, oftând. Ei, bine, poate câțiva marinari destoinici se vor vârî într-un bucluc destul de mare ca să le pot tăia rația de grog pentru seara aceea. Ce crezi că fac cu rechinii ăia? Au aruncat deja înapoi în apă doi porci de mare, și sunt mult mai buni de mâncat.

Laurence nu era pregătit să se lanseze într-o presupunere, dar nici nu fu nevoit: în momentul acela, veghetorul strigă:

– Aripi la trei puncte de proră babord.

Se repeziră cu toții la parapet, să-și scoată telescoapele și să cerceteze cerul, în timp ce marinarii se precipitară spre posturile lor, în caz că era vorba despre un atac.

Temeraire își ridicase capul, trezit de gălăgie:

– Laurence, e Volly, strigă el de pe puntea dragonilor. Ne-a văzut și vine spre noi.

După acest anunț, dragonul scoase un răget de salut care făcu fiecare om să tresară și cutremură catargele. Mai mulți

marinari îi aruncară priviri furioase, dar niciunul nu îndrăzni să se plângă.

Temeraire își schimbă poziția, ca să facă loc pe punte și, după vreo cincisprezece minute, micul curier Greyling aterizează, strângându-și aripile largi, vărgate în gri și alb.

– *Temrer*, spuse el și îl împunse vesel cu capul pe Temeraire. Vacă?

– Nu, Volly, dar putem să-ți aducem o oaie, răspunse îngăduitor Temeraire. E rănit? îl întrebă el pe James; micul dragon avea o voce neobișnuit de nazală.

Căpitanul lui Volly, Langford James, alunecă jos.

– Bună, Laurence, aici erai? Te-am căutat în susul și în josul coastei, adăugă el, întinzându-se să-i strângă mâna lui Laurence. Temeraire, nu-ți fă griji pentru Volly, doar s-a ales cu o răceală blestemată care circulă prin Dover. Jumătate din dragoni gem și trag pe nas. Sunt ca niște copii mari, ceva de neimaginat! Dar o să-și revină complet într-o săptămână, două.

Mai mult alarmat decât liniștit de aceste asigurări, Temeraire luă puțină distanță față de Volly. Nu părea deloc dornic să trăiască experiența primei boli din viața sa. Laurence clătină din cap. Scrisoarea pe care o primise de la Roland pomenise despre boală în treacăt.

– Sper că nu l-ai obosit peste măsură doar pentru noi, venind până aici. Să trimit după medic? sugeră el.

– Nu, mulțumesc, a fost doftoricit destul. O să mai treacă o săptămână până uită leacul pe care l-a înghițit și până mă iartă că i l-am strecurat în mâncare, spuse James, refuzând oferta cu o fluturare a mâinii. Oricum, n-am zburat chiar atât de mult. Am fost prin zonă, pe ruta sudică, în ultimele două săptămâni. Și, știi, e mult mai cald aici decât în bătrâna Anglie. Iar Volly nu se sfiește deloc să-mi spună când nu mai vrea

să zboare, așa că, dacă nu se plânge, îl țin în aer. James îl mângâie pe micul dragon, care își frecă nasul de mâna lui, după care își coborî capul, să doarmă.

– Ce vești avem? întrebă Laurence, frunzărind scrisorile pe care i le înmânase James. Era responsabilitatea lui, mai degrabă decât a lui Riley, de vreme ce fuseseră aduse printr-un curier-dragon. Vreo schimbare pe Continent? Despre Austerlitz am aflat la Cape Coast. Suntem rechemați? Ferris, du astea Lordului Purbeck și restului echipajului, adăugă el, predându-i restul corespondenței. Pentru sine, reținu o telegramă și câteva scrisori, pe care, politicos, le vârî în haină, în loc să se uite imediat peste ele.

– Nu, la ambele întrebări, din păcate, dar cel puțin putem să vă ușurăm puțin călătoria. Am luat colonia olandeză de la Capetown, spuse James. Am cucerit-o luna trecută, așa că puteți să faceți acolo un popas.

Anunțul zbură de la un capăt la altul al punții, cu o viteză alimentată de entuziasmul oamenilor, care se frământaseră cu vestea cumplită a ultimului succes al lui Napoleon, și *Allegiance* fu cuprinsă dintr-odată de înflăcărate urale patriotice. Orice conversație deveni imposibilă până la restabilirea calmului, lucru la care contribui, într-o oarecare măsură, distribuirea poștei. Purbeck și Ferris înmânară corespondența diferitelor echipaje și, astfel, zgomotul se adună în grupuri mai mici, în timp ce majoritatea celorlalți oameni erau adânciți în scrisorile lor.

Laurence ordonă să fie aduse pe putea dragonilor o masă și scaune, invitându-i pe Riley și Hammond să li se alăture și să asculte noutățile. James fu fericit să le ofere o relatare mai amănunțită despre cucerirea descrisă pe scurt în telegramă. Era curier de la vârsta de paisprezece ani și îi plăceau poveștile

spectaculoase, însă, în cazul acesta, nu prea avea pe marginea căror întâmplări să brodeze.

– Îmi pare rău că nu e o poveste mai interesantă. Știți, n-a fost o bătălie propriu-zisă, spuse el, pe ton de scuză. Noi am avut luptători din dealurile Scoției, iar olandezii doar câțiva mercenari. Au dat bir cu fugiții înainte să ajungem în oraș. Guvernatorul a fost nevoit să se predea. Localnicii sunt și acum puțin agitați, dar Generalul Baird îi lasă să se ocupe de treburile locale și până acum n-au prea cârtit.

– Ei, bine, asta ne va ușura completarea rezervelor, spuse Riley. Și nici nu mai trebuie să ne oprim pe Sfânta Elena, ceea ce înseamnă o economie de cel puțin două săptămâni. Într-adevăr, este o veste foarte bine-venită.

– Rămâi la cină? îl întrebă Laurence pe James. Sau trebuie să pleci imediat?

Brusc, Volly strănută în spatele lui, atât de puternic încât îl făcu să tresară.

– Pfui! făcu micul dragon, trezindu-se din somn și frecându-și dezgustat nasul de piciorul din față, în încercarea de a-și curăța nările.

– O, încetează, mucos dezgustător! îl apostrofă James, ridicându-se. Luă o bucată mare de pânză albă din sacii de harnașament și îl șterse pe Volly, cu aerul plictisit al unui gest de rutină. Cred că rămânem peste noapte, spuse el după aceea, contemplându-l pe Volly. Nu e cazul să-l forțez, acum, că v-am găsit la timp. Și poți să scrii oricâte scrisori vrei să transmit. De aici plecăm direct spre casă.

... și astfel, biata mea Lily, ca și Excidium și Mortifeus, a fost izgonită din poiana ei confortabilă de la Sand Pits, fiindcă, atunci când strănută, scuipă involuntar puțin acid, căci mușchii

implicați în acest reflex (după câte mi-au spus medicii) sunt aceiași. Toți trei sunt foarte dezgustați de situația lor, pentru că nu se pot curăța de nisip în fiecare zi și se scarpină ca niște câini, încercând să alunge puricii, oricât s-ar îmbăia.

Maximus e în dizgrație, pentru că el a început primul să strănute și toți ceilalți dragoni vor să aibă pe cine să dea vina pentru nenorocirea lor. În orice caz, suportă bine sau, așa cum mi-a sugerat Berkley să scriu, „nu se sinchisește de ei și smiorcăie toată ziua, mai puțin atunci când e ocupat să-și umple gușa. Nu și-a pierdut apetitul chiar deloc."

Altfel, suntem cu toții foarte bine și te îmbrățișăm cu drag. Dragonii, de asemenea, și te roagă să-i transmiți lui Temeraire salutările și afecțiunea lor. Le lipsește foarte mult, dar regret că trebuie să-ți spun că am descoperit recent o cauză mai puțin nobilă a nostalgiei lor: simpla lăcomie. E limpede că Temeraire i-a învățat cum să deschidă țarcul de hrănire și să-l închidă la loc, astfel că puteau să se servească de câte ori pofteau, fără să observe nimeni. Secretul lor vinovat a fost descoperit abia după ce s-a constatat că, în mod ciudat, efectivul de animale se împuținase și dragonii din formația noastră erau hrăniți peste măsură. Când au fost luați la întrebări, au mărturisit totul.

Trebuie să mă opresc aici, căci avem patrulare, și Volatilus pleacă dimineață spre sud. Ne rugăm să ai parte de o călătorie sigură și să te întorci curând.

Catherine Harcourt

– E adevărat ce-mi scrie Harcourt, că i-ai învățat pe dragoni să fure din țarc? întrebă Laurence, ridicând privirea de la scrisoare.

Își alocase o oră înaintea cinei ca să-și citească scrisorile și să compună răspunsurile.

Temeraire sări ca ars, cu o expresie extrem de concludentă în privința vinovăției sale.

– Nu-i adevărat, n-am învățat pe nimeni să fure, spuse el. Păstorii de la Dover sunt foarte leneși și nu vin întotdeauna dimineața, așa că trebuie să tot așteptăm lângă țarc. Iar animalele sunt, oricum, pentru noi, asta nu se poate numi furt.

– Cred că ar fi trebuit să bănuiesc ceva când ai încetat să te mai plângi că întârzie, spuse Laurence. Dar cum naiba ați reușit?

– Este un mecanism extrem de simplu, explică Temeraire. De-a curmezișul gardului e doar o bară, pe care o poți ridica foarte ușor și pe urmă poarta se dă în lături. Nitidus se descurca cel mai bine, fiindcă avea membrele cele mai mici. Dar e greu să ții animalele în interiorul țarcului și prima dată când am învățat să-l deschid, au fugit toate, adăugă el. Maximus și cu mine a trebuit să alergăm după ele ore în șir... N-a fost deloc amuzant, zise el, arțăgos, așezându-se înapoi pe picioarele din spate și privindu-l pe Laurence cu profundă indignare.

– Îmi cer scuze, spuse Laurence, oprindu-se din râs. Sincer, scuză-mă, dar ideea că tu, Maximus și oile... O, Doamne! exclamă Laurence, sufocându-se din nou, deși încerca din răsputeri să-și stăpânească râsul, sub ochii indignați ai echipajului și ai dragonului ofensat.

– Mai sunt alte noutăți în scrisoare? întrebă Temeraire cu răceală, când Laurence se potoli, în sfârșit.

– Noutăți nu, dar toți dragonii îți trimit salutări și dragostea lor, spuse Laurence, pe un ton împăciuitor. Poți să te consolezi cu ideea că sunt cu toții bolnavi. Dacă ai fi rămas acolo, ai fi fost și tu, adăugă el, văzându-l pe Temeraire gata să se întristeze când își reaminti de prietenii săi.

– Nu mi-ar păsa că sunt bolnav, dacă aș fi acasă. Oricum, sunt sigur c-am să mă molipsesc de la Volly, adăugă Temeraire posomorât, aruncând o privire către micul Greyling care fornăia zgomotos în somn, în timp ce o mică baltă de salivă se adunase sub gura-i întredeschisă.

Laurence nu putea să spere sincer că se va întâmpla altfel, așa că schimbă subiectul.

– Tu ai vreun mesaj de trimis? Eu am să cobor și am să-mi scriu răspunsurile, ca să le poată duce. Mă tem că e ultima șansă pe care o vom avea multă vreme de-acum înainte de a trimite mesaje prin curier. Ai noștri nu merg în Orientul Îndepărtat decât pentru probleme de maximă urgență.

– Vreau doar să le transmiți salutări, răspunse Temeraire, și să le spui căpitanului Harcourt și Amiralului Lenton că n-am furat nimic. O, și să le spun lui Maximus și Lily despre poezia scrisă de dragon. A fost foarte interesantă și poate le va plăcea să afle despre ea. Și despre cum am învățat să mă cațăr la bordul navei și că am traversat ecuatorul. Și despre Neptun și Badger-Bag...

– Ajunge, ajunge, mă pui să scriu un roman, îl opri Laurence, ridicându-se fără dificultate. Din fericire, piciorul se înzdrăvenise în sfârșit și nu schiopăta pe punte ca un moșneag. Îl mângâie pe Temeraire: Să venim și să stăm cu tine când bem un pahar de porto?

Dragonul fornăi și îl atinse afectuos cu nasul.

– Mulțumesc, Laurence, ar fi plăcut și aș vrea să aud orice are James de povestit despre ceilalți, în afară de ceea ce e în scrisorile tale.

Răspunsurile fură gata când bătu de ora trei, după care Laurence și oaspeții săi luară masa într-o atmosferă neobișnuit de relaxată. De obicei, Laurence nu făcea rabat de la

etichetă, iar Granby și ofițerii lui se simțeau obligați să-i urmeze exemplul, în timp ce Riley și subordonații lui făceau asta de bunăvoie și în conformitate cu uzanțele navale. Asudau cu toții, pe parcursul fiecărei mese, îndărătul țesăturilor groase de postav și al cravatelor strânse. Dar James avea o repulsie înnăscută, tipică aviatorilor, față de convenții, dublată de siguranța omului care fusese căpitan, chiar dacă doar în calitate de curier, de la vârsta de paisprezece ani. Fără nicio ezitare, își lepădă veșmintele groase când intră, spunând:

– Dumnezeule mare, e strâmt aici. Trebuie că te sufoci, Laurence.

Laurence îi urmă exemplul fără niciun regret, ceea ce ar fi făcut oricum, din dorința de a nu-l face pe James să se simtă deplasat. Granby făcu la fel imediat și, după un scurt moment de stupoare, Riley și Hammond li se alăturară, dar Lordul Purbeck își păstră haina și expresia neclintită, dezaprobându-i fățis. Cina decurse destul de vesel dar, la solicitarea lui Laurence, James își păstră vestile până când se instalară confortabil, cu țigările de foi și vinul de porto, pe puntea dragonilor, unde Temeraire îi putea asculta, cu trupul formând un paravan împotriva urechilor indiscrete ale restului echipajului. Laurence trimise aviatorii pe castelul de la pupă, lăsându-l pe punte doar pe Sun Kai, care lua aer, ca de obicei, în colțul rezervat chinezilor, destul de aproape ca să audă ceea ce ar fi trebuit să fie lipsit de înțeles pentru el.

James avu multe să le spună despre mișcările de trupe: aproape toți dragonii din divizia mediteraneeană fuseseră transferați la Canal, unde Laetificat și Excursius, împreună cu formațiile lor, aveau misiunea de a zădărnici o nouă încercare de invazie aeriană pe care ar putea s-o facă Bonaparte, încurajat de succesul său pe Continent.

– Dar, cu toate schimbările astea, n-au mai rămas prea mulți să țină piept unui atac asupra Gibraltarului, spuse Riley. Și trebuie să păzim Toulonul. Ce-i drept, am capturat douăzeci de nave franceze la Trafalgar, dar acum, că are la dispoziție toate pădurile din Europa, Bonaparte ar putea construi alte corăbii. Sper că Ministerul se ocupă de asta.

– O, drace! exclamă James, ridicându-se din scaun, cu o bufnitură; îl înclinase pe spate, într-un mod periculos, sprijinindu-se cu picioarele de parapet. Sunt un nătărău. Presupun că nu știați nimic despre domnul Pitt.

– Nu cumva e tot bolnav? întrebă Hammond, îngrijorat.

– Nicidecum, răspunse James. Mort, de două săptămâni și mai bine. Se spune că vestea asta l-a ucis. A căzut la pat după ce a aflat de armistițiu și nu s-a mai ridicat.

– Dumnezeu să-l odihnească, spuse Riley.

– Amin, adăugă Laurence, profund șocat. Pitt nu fusese un om bătrân, cu certitudine mai tânăr decât tatăl său.

– Cine e domnul Pitt? vru să știe Temeraire și Laurence își luă un moment să-i explice funcția de prim-ministru.

– James, știi ceva despre cine va forma noul guvern? întrebă Laurence, întrebându-se deja ce-ar putea să însemne asta pentru el și Temeraire, dacă noul ministru va considera că trebuie să trateze altfel cu China, într-o manieră mai conciliantă sau mai beligerantă.

– Nu, am plecat înainte să aflăm altceva, răspunse James. Dacă la întoarcerea mea găsesc vreo schimbare, vă promit să mă străduiesc să vă aduc vestea la Capetown. Dar, adăugă el, în mod obișnuit ne trimit aici mai rar decât la șase luni. Eu n-aș spera. Terenurile de aterizare sunt prea nesigure și am mai pierdut, fără urmă, curieri care încercau să înainteze pe uscat sau doar să petreacă o noapte pe țărm.

James porni din nou la drum, a doua zi dimineaţă, făcându-le semn cu mâna de pe spinarea lui Volly, până când micul dragon se făcu nevăzut între norii scămoşi. Laurence reuşise să schiţeze un scurt răspuns pentru Harcout şi să termine scrisorile deja începute către mama lui şi către James, iar curierul le luase cu el. Erau, aproape sigur, ultimele rânduri pe care aveau să le primească de la el pentru mai multe luni de-acum înainte.

Dar nu era timp pentru melancolie. Laurence fu aproape imediat chemat sub punte, să se consulte cu Liu Bao în privinţa unui înlocuitor adecvat pentru un organ de maimuţă care se folosea de obicei la un anume fel de mâncare. Laurence sugeră rinichii de miel şi, în clipa următoare, i se solicită sprijinul într-o altă chestiune. Restul săptămânii se scurse cu pregătiri din ce în ce mai frenetice. Bucătăria funcţiona zi şi noapte fără încetare, până când puntea dragonilor se încinse atât de tare, încât până şi Temeraire începu să considere căldura uşor excesivă. Servitorii chinezi se apucară, de asemenea, să deratizeze corabia, o misiune imposibilă, dar asupra căreia insistau. Uneori veneau pe punte de cinci sau şase ori pe zi, să arunce peste bord şobolanii morţi, sub privirile ultragiate ale aspiranţilor, căci, spre sfârşitul călătoriei, aceştia făceau parte, în mod obişnuit, din meniul lor.

Laurence n-avea nici cea mai vagă idee la ce să se aştepte de la eveniment, însă avu grijă să se îmbrace cu deosebită pedanterie, împrumutându-l pe Jethson, intendentul lui Riley, să-l asiste: cea mai bună cămaşă a lui, scrobită şi călcată, ciorapi de mătase şi pantaloni până la genunchi, cu cizmele sale lungi, lustruite; haina verde-închis, cu epoleţi aurii pe umeri şi decoraţiile - medalia de aur a Nilului, unde fusese locotenent naval, pe panglica lată, albastră, şi insigna de

argint recent acordată căpitanilor care au participat la bătălia de la Dover.

Se bucură nespus că se ostenise atâta, când intră în apartamentele chinezilor. Trecând pragul uşii, fu nevoit să se aplece pe sub revărsarea de pânză roşie şi grea şi găsi încăperea atât de încărcată de draperii, încât ar fi putut trece drept un mare pavilion pe uscat, dacă n-ar fi fost balansul neîntrerupt al corabiei sub picioare. Pe masă erau aşezate vase din porţelan delicat, fiecare de altă culoare, multe dintre ele cu margini aurii sau argintii, iar beţigaşele lăcuite la care Laurence se gândise cu groază toată săptămâna erau peste tot.

Yongxing era deja aşezat în capul mesei, într-o postură impunătoare şi îmbrăcat în cele mai ceremonioase veşminte ale sale, din mătase aurie brodată cu dragoni din fir albastru şi negru. Laurence fu aşezat suficient de aproape ca să vadă că ochii şi ghearele dragonilor erau din minuscule pietre preţioase şi că, exact în mijloc, acoperind pieptul, se afla imaginea unui singur dragon, mai mare decât ceilalţi, brodat în mătase imaculată, cu ochii şi cele cinci degete întinse ale fiecărui picior din mici rubine.

Se îngrămădiră cumva cu toţii înăuntru, până la ultimii. Roland şi Dyer şi ofiţerii mai tineri se înghesuiră la masa lor separată, cu feţele îmbujorate şi lucind deja de sudoare. Servitorii prezenţi începură să toarne vinul de îndată ce-i văzură pe toţi la locurile lor, în timp ce alţii veneau dispre bucătărie, aşezând imense platouri de-a lungul mesei, încărcate cu felii de carne rece, nuci brune-aurii, cireşe confiate şi creveţi cu capetele şi picioarele din faţă intacte.

Yongxing îşi luă cupa în mână, pentru primul toast şi toţi se grăbiră să bea cu el. Vinul de orez era servit cald şi fu dat pe gât cu periculoasă uşurinţă. Acesta era, evident, semnalul

că masa poate începe. Chinezii atacară platourile și cei mai tineri avură cel puțin o mică ezitare să-i urmeze. Când aruncă o privire spre Roland și Dyer, Laurence fu stânjenit să observe că aceștia nu întâmpinau nici cea mai mică dificultate să mănânce cu bețele și aveau deja obrajii umflați de la mâncarea îndesată în gură.

Cât despre el, Laurence abia reuși să-și vâre o bucată de carne de vită în gură, înțepând-o cu unul dintre bețe. Carnea avea un gust afumat, deloc neplăcut. Nici nu apucă s-o înghită, că Yongxing înălță cupa, pentru un nou toast și Laurence fu nevoit să bea iar. Această succesiune se repetă încă de câteva ori, până când îl cuprinse o căldură neplăcută și capul aproape i se învârtea.

Prinzând, încetul cu încetul, curaj să mânuiască bețele, riscă un crevete, deși ceilalți ofițeri din jurul lui îi evitau. Sosul îi făcea foarte alunecoși și greu de apucat. Crevetele se legănă într-un echilibru precar, holbându-se la el cu ochii negri ca două mărgele. Urmă exemplul chinezilor și mușcă din el, chiar în spatele capului. Dintr-odată, se pomeni bâjbâind după cupă, trăgând adânc aer pe nas: sosul era îngrozitor de iute. Un nou val de sudoare îi inundă fruntea, prelingându-i-se pe maxilar și în guler. Liu Bao izbucni într-un râs zgomotos când îi văzu expresia și îi mai turnă niște vin, aplecându-se peste masă și bătându-l aprobator pe umăr.

În scurt timp, platourile fură îndepărtate de pe mese și înlocuite cu o mulțime de farfurii de lemn, pline de găluște, unele cu cruste subțiri, ca foița de hârtie, altele din aluat dospit, alb și vârtos. Măcar acestea erau mai ușor de apucat cu bețele și puteau fi mestecate și înghițite întregi. Era limpede că bucătarii își puseseră în practică ingeniozitatea, în lipsa ingredientelor esențiale: Laurence găsi într-una niște alge și

rinichiul de miel își făcu și el simțită prezența. Urmară alte trei gustări, apoi un fel ciudat de mâncare din pește crud, rozaliu și cărnos, cu tăiței reci și niște murături care căpătaseră o nuanță maronie din cauza păstrării îndelungate. Un ingredient ciudat, crocant, fu identificat, la solicitarea lui Hammond, drept meduză uscată, informație care îi făcu pe mulți dintre meseni să scoată bucățelele pe furiș și să le arunce pe jos.

Liu Bao îl încurajă pe Laurence, prin gesturi și prin exemplul propriu, să arunce pur și simplu ingredientele în aer ca să le amestece, iar Hammond îi informă, traducând, că era un gest menit să aducă noroc: cu cât mai sus, cu atât mai bine. Englezii se arătară dornici să încerce, însă coordonarea mișcărilor nu se ridică la înălțimea misiunii și în curând atât uniformele lor, cât și masa erau împodobite cu bucățele de pește și murături. Orice urmă de demnitate fu astfel abandonată: după aproape un urcior de vin de orez pentru fiecare om, nici măcar prezența lui Yongxing nu era de-ajuns să potolească ilaritatea stârnită la vederea camarazilor care-și aruncau peste ei bucățele de pește.

– E mult mai bun decât cel din barca navei *Normandy*, îi spuse Riley lui Laurence, mai tare decât ar fi trebuit, referindu-se la peștele crud. Pentru ceilalți, la insistențele lui Hammond și Liu Bao, continuă povestea: Eram blocați pe *Normandy*, când căpitanul Yarrow a condus-o într-o stâncă și am fost aruncați cu toții pe o insulă pustie, la șapte sute de mile de Rio. Am fost trimiși cu o barcă după ajutor. Deși Laurence era doar sublocotenent pe vremea aceea, căpitanul și secundul știau despre mare mai puțin decât niște maimuțe dresate, motiv pentru care am și naufragiat, de altfel. N-au vrut să meargă ei înșiși, nici în ruptul capului, dar nici nu

ne-au dat prea multe provizii pe drum, adăugă el, chinuit și acum de această amintire.

– Doisprezece oameni care n-aveau decât posmagi și un sac cu nuci de cocos. Ne-am bucurat să mâncăm peștele crud, cu degetele, în clipa în care l-am prins, adăugă Laurence. Dar nu mă pot plânge, sunt destul de sigur că Forley m-a luat adjunct pe Goliath din cauza asta și aș fi mâncat mult mai mult pește crud ca să am această ocazie. Dar peștele acesta este mult mai bun, adăugă el repede, gândindu-se că această poveste conducea la concluzia că peștele crud era bun de mâncat numai în condiții disperate, opinie pe care o avea, în taină, dar care nu era de împărtășit în momentul de față.

Povestea atrase după sine multe alte anecdote ale diferiților ofițeri de marină. Limbile se dezlegară și trupurile se relaxară de atâta îmbuibare. Interpretul nu mai prididea să traducă, pentru auditoriul chinez, deosebit de interesat. Până și Yongxing urmări poveștile. Încă nu binevoise să rupă tăcerea, în afară de toasturile protocolare, dar privirea i se îndulcise cumva.

Liu Bao era mai puțin reținut în a-și exprima curiozitatea:

– Văd că ați fost în multe locuri și ați avut aventuri deosebite, remarcă el, adresându-i-se lui Laurence. Amiralul Zheng a mers tocmai până-n Africa, dar a murit la a șaptea sa călătorie, iar mormântul lui e gol. Dumneavoastră ați călătorit în jurul lumii de mai multe ori. Nu v-ați temut niciodată că veți muri pe mare și că nu va fi cine să facă ritualurile de îngropăciune?

– Nu m-am gândit niciodată foarte mult la asta, răspunse Laurence, nu întru totul sincer. La drept vorbind, nu se gândise la asta chiar deloc. Dar, în definitiv, adăugă el, Drake, Cook și mulți alți oameni mari și-au găsit mormântul în

mare. Chiar nu m-aș putea plânge să împart mormântul cu ei, domnule, și nici cu navigatorul vostru.

– Ei, bine, sper că aveți mulți fii acasă, spuse Liu Bao, clătinând din cap.

Aerul nonșalant cu care făcu o remarcă atât de personală îl luă pur și simplu pe Laurence prin surprindere.

– Nu, domnule, niciunul, spuse el, prea uluit ca să se gândească la altceva decât să răspundă. Nu sunt căsătorit, adăugă el, văzând că Liu Bao își ia un aer de nedisimulată uimire. Yongxing și până și Sun Kai întoarseră capul să-l privească. Încolțit, Laurence încercă să explice. Nu este nicio grabă, sunt al treilea fiu, iar fratele meu mai mare are deja el însuși trei feciori.

– Permiteți-mi, căpitane, interveni salvator Hammond, explicându-le chinezilor: Domnilor, la noi doar fiul cel mai mare moștenește averea familiei, în timp ce mezinul trebuie să-și facă singuri un rost în viață. Știu că în China nu este la fel.

– Presupun că tatăl tău e soldat, ca și tine, spuse brusc Yongxing. Averea lui e atât de mică încât nu poate să-și întrețină toți fiii?

– Nu, domnule, tatăl meu este Lordul Allendale, spuse Laurence, oarecum iritat de această idee. Reședința familiei noastre este în Nottinghamshire și nu cred că ar putea cineva s-o considere mică.

Yongxing părea surprins și într-o oarecare măsură nemulțumit de acest răspuns, dar poate că doar se încrunta la supa care tocmai era așezată în fața lor, o supă foarte limpede, aurie și ciudată la gust, afumată și apoasă, lângă care se aflau urcioare cu oțet roșu-aprins, ca să-i sporească aroma, și castroane cu maldăre de tăiței scurți, uscați, neobișnuit de crocanți.

În timp ce servitorii aduceau mâncarea, translatorul murmură încetișor, răspunzând unei întrebări din partea lui Sun Kai, după care se aplecă peste masă și îl întrebă pe Laurence:

– Căpitane, tatăl dumneavoastră este rudă cu regele?

Deși surprins de întrebare, Laurence primi recunoscător orice pretext să lase jos lingura. Ar fi găsit supa greu de mâncat și dacă n-ar fi parcurs deja alte șase feluri.

– Nu, domnule, n-aș cuteza să spun că Maiestatea Sa mi-e rudă. Familia tatălui meu se trage din Plantagenet, suntem înrudiți doar de departe cu casa regală de acum.

Sun Kai ascultă traducerea, apoi mai insistă puțin:

– Dar ești mai apropiat de rege decât de Lordul Macartney?

Întrucât interpretul pronunță numele puțin stâlcit, Laurence nu reuși să-l recunoască drept cel al fostului ambasador, până când Hammond, șoptindu-i grăbit la ureche, nu-i explică la cine se referise Sun Kai.

– O, desigur, răspunse Laurence. Lordul Macartney a fost ridicat la rang de nobil pentru servicii aduse Coroanei, nu că acest lucru ar fi pentru noi mai puțin onorabil, vă asigur, însă tatăl meu este cel de-al unsprezecelea Conte Allendale și acordarea acestui titlul datează din 1529.

Chiar în timp ce vorbea, era amuzat să se decopere atât de scrupulos cu originea sa, acum, aflat la capătul lumii, în compania unor oameni pe care nimic din toate acestea nu-i afecta, deși când se aflase acasă nu o trâmbițase niciodată. Se revoltase adesea împotriva predicilor tatălui său pe această temă, nu puține, mai cu seamă după prima sa încercare eșuată de a fugi pe mare. Dar faptul că fusese zilnic chemat în biroul tatălui său, să îndure o nouă lecție, avusese, evident, un anumit efect pe care nu-l mai bănuise până atunci, dovadă

că simpla comparație cu un mare diplomat dintr-o familie foarte onorabilă îi provocase un răspuns atât de arțăgos.

Dar, contrar așteptărilor sale, Sun Kai și conaționalii săi se dovediră de-a dreptul fascinați de această informație, manifestând un entuziasm față de genealogie pe care Laurence nu-l mai întâlnise până în prezent decât la câteva dintre rudele sale mai înfumurate, și în curând se pomeni interogat despre istoria familiei, pe care și-o amintea doar vag.

– Îmi cer scuze, spuse el, în cele din urmă, ajungând la disperare, nu pot să urmăresc bine șirul fără să scriu.

Mișcarea se dovedi cât se poate de greșită, căci Liu Bao, care ascultase și el cu interes, spuse imediat:

– O, este foarte simplu.

Apoi ceru penel și cerneală. Servitorii tocmai îndepărtau supa și, pentru moment, era loc suficient pe masă. Ca la un semn, toți cei aflați aproape de el se aplecară să vadă – curiozitatea chineză, autoapărarea britanică. Un alt fel de mâncare aștepta să fie așezat pe masă și nimeni, în afară de bucătari, nu părea nerăbdător să-l vadă sosit.

Simțindu-se prea aspru pedepsit pentru momentul lui de vanitate, Laurence fu constrâns să traseze o diagramă pe un sul lung de hârtie de orez, sub privirile tuturor. Dificultatea de a scrie în alfabetul latin cu o pensulă se adăugă aceleia de a încerca să-și amintească diversele ramuri. Fu nevoit să lase deoparte mai multe nume de botez, marcându-le cu semnul întrebării, înainte de a ajunge, în cele din urmă, la Edwaurd al III-lea, după numeroase răsuciri și un salt prin linia salică. Rezultatul nu spunea nimic măgulitor despre caligrafia lui, dar chinezii și-l trecură de mai multe ori de la unul la altul, discutând între ei cu înflăcărare, deși nu era de crezut că scrisul era pentru ei mai inteligibil decât cel chinez pentru

Laurence. Yongxing însuși cercetă îndelung sulul, deși chipul îi rămase lipsit de orice emoție, iar Sun Kai, primindu-l, în sfârșit, îl răsuci cu o expresie de profundă satisfacție, după toate aparențele, pentru a-l păstra.

Din fericire, totul se încheie aici. Dar acum, următorul fel de mâncare nu mai putea fi amânat și păsările sacrificate fură aduse, toate opt deodată, pe platouri imense, aburind într-un sos înțepător de supă. Fură așezate pe masă, și servitorii le tăiară cu deosebită pricepere în bucăți mici, folosind un satâr cu lama lată, și din nou Laurence, disperat, își lăsă umplută farfuria. Carnea era delicioasă, moale și suculentă, dar era aproape un supliciu s-o mănânci. Și asta nu era tot. Când puiul fu luat, abia atins, de pe masă, fură aduși pești întregi, prăjiți în untura cărnii în saramură a marinarilor. Nimeni nu mai reuși altceva decât să ciugulească din acest fel de mâncare sau din dulciurile care urmară: plăcintă cu semințe și găluște dulci și lipicioase în sirop, umplute cu o pastă roșie și vâscoasă. Servitorii se dovediră deosebit de dornici să le servească ofițerilor, iar biata Roland fu auzită zicând, cu glas tânguitor:

– Nu pot să mănânc asta mâine?

Când, în cele din urmă, putură să evadeze, aproape o duzină de oameni avură nevoie de ajutorul vecinilor de masă ca să se ridice și să iasă din cabină. Cei care se mai puteau ține singuri pe picioare ieșiră pe punte, abordând diverse poziții de prefăcută contemplație, menite să mascheze faptul că-și așteptau rândul să se așeze pe tronurile de sub punte. Laurence profită fără rușine de toaleta sa privată și apoi urcă cu greu înapoi pe punte, să stea cu Temeraire. Capul îi protesta aproape la fel de mult ca stomacul.

Laurence descoperi cu surprindere că Temeraire fusese ospătat, la rândul lui, de o cohortă de servitori chinezi, care îi pregătiseră delicatesele preferate ale dragonilor în țara lor: intestinele unei vaci, umplute cu ficatul și plămânii tocați mărunt și amestecați cu mirodenii, semănând foarte mult cu niște cârnați uriași. Pe lângă acestea, o pulpă mare, pârlită și acoperită cu ceva ce semăna foarte bine cu sosul iute servit oamenilor la masă. Meniul dragonului mai cuprinse un ton enorm, cu carnea brună, tăiat în fâșii groase și intercalat cu straturi delicate de tăiței galbeni, după care, cu mare pompă, servitorii aduseră o oaie întreagă, a cărei carne fusese tocată și acoperită înapoi în pielea pictată într-un purpuriu-intens și cu bucăți de lemn ușor pe post de picioare.

Temeraire gustă și exclamă, surprins:

– Păi, e dulce.

Îi întrebă ceva pe servitori în chineză, la care aceștia se înclinară de mai multe ori răspunzând, iar Temeraire clătină din cap. Apoi mâncă grațios conținutul, lăsând pielea și picioarele de lemn deoparte.

– Sunt doar de decor, îi explică el lui Laurence, așezându-se, cu un adânc oftat de mulțumire.

Era singurul oaspete atât de satisfăcut. De pe puntea superioară pupa se auzi îndepărtat unul dintre aspiranții mai vârstnici vomitând: suferea consecințele îmbuibării. Mi-au spus că în China dragonii nu mănâncă pielea, întocmai ca oamenii.

– Ei, bine, sper doar că n-o să-ți provoace indigestie, cu atâtea mirodenii, spuse Laurence și regretă imediat, descoperindu-și un fel de gelozie care nu suporta să-l vadă pe Temeraire delectat de vreun obicei chinez. Se întristă când își dădu seama că nu-i trecuse niciodată prin minte să-i ofere lui

Temeraire mâncare gătită sau un meniu mai variat decât peşte şi oaie, chiar şi la o ocazie specială.

Dar Temeraire spuse, căscând nepăsător:

– Nu, chiar îmi place. Se întinse cât era de mare şi îşi îndoi degetele. Hai să mergem mâine într-un zbor lung, adăugă el, încolăcindu-se din nou mai strâns. N-am obosit deloc la întoarcere, toată săptămâna. Sunt sigur că pot să fac faţă unui drum mai lung.

– Fără îndoială, răspunse Laurence, bucuros să audă că dragonul se simţea mai puternic.

Keyne pusese, în sfârşit, punct convalescenţei lui Temeraire, la scurt timp după ce părăsiseră Cape Coast. Yongxing nu-şi retrăsese interdicţia iniţială ca Laurence să-l mai ridice pe Temeraire în zbor, însă căpitanul nu avea de gând să respecte această restricţie sau să-l roage s-o suspende. În orice caz, Hammond, prin abilitate şi discuţii paşnice, aranjase lucrurile într-un mod diplomatic. Yongxing a venit pe punte după verdictul final al lui Keynes şi i-a acordat permisiunea „pentru a-i asigura lui Lung Tien Xiang starea de bine prin exerciţii sănătoase", cum spusese el. Aşadar, erau liberi să zboare din nou, fără niciun pericol de conflict, dar Temeraire se plânsese iniţial de dureri şi obosea neobişnuit de repede.

Ospăţul durase atât de mult, încât Temeraire începuse să mănânce abia la căderea serii. Acum se lăsase întunericul şi Laurence se odihnea, sprijinit de Temeraire, şi privea stelele mai puţin cunoscute ale emisferei sudice. Era o noapte senină şi spera că timonierul putea să stabilească o longitudine corectă printre constelaţii. Seara venise rândul mateloţilor să sărbătorească, şi vinul de orez cursese în valuri şi la mesele lor. Cântau acum un cântec zgomotos şi deocheat, şi Laurence se asigură, dintr-o privire, că Roland şi Dyer nu erau

pe punte, să-l audă. Niciunul dintre ei nu se zărea. Probabil, se duseseră la culcare după cină.

Unul câte unul, oamenii începură să plece, retrăgându-se în hamacele lor. Riley veni de pe puntea superioară pupă, urcând scările una câte una și oprindu-se pe fiecare, foarte obosit și îmbujorat. Laurence îl invită să se așeze și, ținând seama de împrejurări, nu-i oferi un pahar de vin.

– Nu poți nega că a fost un succes imens. Orice amfitrioană politică ar considera organizarea unei asemenea cine un triumf, spuse Laurence. Dar mărturisesc că aș fi fost mai fericit cu jumătate din felurile de mâncare și m-aș fi săturat și fără atâtea insistențe din partea servitorilor.

– O, într-adevăr, răspunse Riley, absent și, acum că Laurence îl privi mai atent, observă că era chinuit, derutat.

– Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

Laurence ridică ochii imediat la velatură, la catarge, dar totul părea în regulă. Toate simțurile și intuiția laolaltă îi spuneau că nava înainta bine sau, oricum, cât de bine putea să înainteze, fiind, în definitiv, o matahală greoaie.

– Laurence, nu-mi place deloc să colportez vorbe, dar nu-ți pot ascunde asta, spuse Riley. Sergentul ăla al tău, sau ce-o fi, cadet, Roland. El, adică Roland, a adormit în cabina chinezilor. Pe când plecam, servitorii m-au întrebat, prin translator, unde își are cabina, ca să-l poată duce acolo. Laurence bănuia deja, cu groază, finalul și nu fu foarte surprins când Riley adăugă: Dar traducătorul a spus „ea" în loc de „el". Eram pe punctul să-l corectez, când am văzut: Ei, bine, ca să nu mai lungesc vorba, Roland e fată. N-am nici cea mai vagă idee cum a reușit să ascundă asta atâta vreme.

– O, la naiba! făcu Laurence, prea obosit și irascibil din cauza excesului de mâncare și băutură ca să-și controleze

limbajul. N-ai mai spus nimănui despre asta, Tom, nu-i așa? Riley încuviință din cap, istovit, și Laurence continuă: Trebuie să te implor să păstrezi tăcerea. Purul adevăr e că dragonii Longwing nu acceptă hamul de la un căpitan bărbat. La fel se întâmplă și cu alte rase, dar acelea au mai puțină importanță. Nu ne putem lipsi de dragonii Longwing și trebuie să antrenăm unele fete pentru ei.

Schițând un zâmbet, Riley spuse, nesigur:

– Vorbești serios? E absurd! Dar liderul formației tale a fost aici, chiar pe această navă, cu dragonul Longwing? protestă el, văzând că Laurence nu glumește.

– Te referi la Lily? întrebă Temeraire, înălțând capul. Căpitanul ei, Catherine Harcourt, nu e bărbat.

– E adevărat, te asigur, întări Laurence, în timp ce Riley se uita când la el, când la Temeraire.

– Dar, Laurence, numai ideea..., bâigui Riley. Era îngrozit, acum că începea să le dea crezare. Un asemenea abuz este revoltător. Păi, dacă ar fi să trimitem femei la război, n-ar trebui să le luăm și pe mare? Am putea să ne dublăm efectivele. Ce importanță ar avea că puntea fiecărei nave s-ar transforma într-un bordel și că pruncii ar rămâne pe uscat, plângând după mamele lor?

– Haide, n-are nici cea mai mică legătură, spuse Laurence, iritat de exagerările lui. Nu-i plăcea nici lui situația, dar nu era dispus să asculte asemenea argumente siropoase. Nu susțin deloc că ar putea sau ar trebui să fie o soluție generală, dar dacă sacrificiul benevol al câtorva persoane înseamnă siguranța și fericirea celorlalți, nu pot să consider că este așa de rău. Femeile-ofițer pe care le-am întâlnit nu sunt înrolate cu forța, nici obligate să muncească pentru a-și asigura existența,

așa cum se întâmplă cu bărbații, și te asigur că niciunuia dintre camarazi nu îi trece măcar prin minte să le insulte.

Explicația nu-l mulțumi pe Riley deloc, dar acesta abandonă criticile generale pentru a discuta la obiect: Așadar, chiar aveți de gând să păstrați fata asta în Aviație? întrebă el, pe un ton mai mult tânguios decât șocat. Și s-o lăsați să umble în haine bărbătești? E permis așa ceva?

– Există o dispensă oficială de la legile somptuare, dată de Coroană pentru femeile-ofițer înrolate în Aviație, îi explică Laurence. Regret, Tom, că ești pus în situația să te frământi pentru asta. Sperasem să evit așa ceva, dar presupun că era imposibil, șapte luni la bord. Te asigur, adăugă el, că am fost la fel de șocat ca tine când am aflat despre această practică, dar de atunci am cunoscut multe asemenea femei și nu sunt deloc ca toate celelalte. Sunt crescute pentru acest fel de viață, înțelegi, și, în asemenea condiții, obișnuința este mai puternică decât instinctul.

Temeraire, care urmărise întreaga discuție cu capul ridicat și din ce în ce mai nedumerit, spuse:

– Nu pricep nicicum care este diferența? Lily e femelă și poate zbura la fel de bine ca mine. Sau aproape, se corectă el, cu o notă de superioritate.

Riley, încă nemulțumit, chiar și după asigurările lui Laurence, căută răspunsul la această remarcă, de parcă i s-ar fi cerut să justifice existența mareei sau a fazelor lunii. Laurence, având o experiență îndelungată, era mai bine pregătit pentru ideile radicale ale lui Temeraire și spuse:

– Femeile sunt în general mai mici și mai plăpânde decât bărbații, Temeraire, mai puțin capabile să suporte privațiunile armatei.

– N-am observat niciodată că Harcourt e mult mai mică decât voi, ceilalți, răspunse Temeraire. La drept vorbind, nici nu avea cum să observe, cu înălțimea lui de treizeci de picioare și greutatea de optsprezece tone. În plus, eu sunt mai mic decât Maximus, iar Messoria e mai mică decât mine, dar asta nu înseamnă că nu putem lupta.

– E altfel cu dragonii decât cu oamenii, explică Laurence. Printre altele, femeile trebuie să poarte copii în pântece și să vegheze la creșterea lor, pe când specia voastră depune ouă, iar la eclozare puii sunt gata să-și poarte singuri de grijă.

Temeraire clipi, la auzul acestei informații.

– Voi nu ieșiți din ouă? întrebă el, profund fascinat. Atunci cum...

– Pe mine vă rog să mă scuzați, cred că mă caută Purbeck, spuse Riley, foarte grăbit și se îndepărtă cu o viteză uimitoare pentru cineva care consumase recent aproape un sfert din greutatea lui în mâncare, după cum gândi Laurence, nu fără invidie.

– Nu sunt tocmai persoana potrivită să-ți explic fenomenul. Eu n-am copii, spuse Laurence. În orice caz, e târziu și, dacă vrei să faci mâine un zbor lung, ar fi bine să te odihnești cum trebuie la noapte.

– E adevărat. Și mi-e somn, răspunse Temeraire, căscând și desfășurându-și limba lungă pentru a simți aerul. Cred că va fi senin. Vom avea vreme bună pentru zbor, declară el, așezându-se să doarmă. Noapte bună, Laurence. Vii devreme?

– Imediat după micul dejun sunt în întregime la dispoziția ta, îi promise Laurence.

Mai zăbovi puțin, mângâindu-l cu blândețe pe Temeraire, până când adormi. Avea pielea foarte caldă la atingere, probabil de la căldura care continua să vină dinspre bucătărie,

deși cuptoarele se odihneau, în sfârșit, după îndelungatele pregătiri. Când, în sfârșit, ochii lui Temeraire deveniră două cute subțiri, Laurence se ridică în picioare și coborî pe dunetă.

Cei mai mulți oameni plecaseră sau picoteau pe punte, cu excepția celor câțiva desemnați să stea de veghe, care își mormăiau nemulțumirea printre parâme. Aerul nopții era plăcut și răcoros. Laurence se plimbă puțin spre pupă, să-și dezmorțească picioarele, înainte să coboare în cabină. Aspirantul de gardă, tânărul Tripp, căsca, aproape la fel de amplu ca Temeraire. Când Laurence trecu pe lângă el, închise gura cu zgomot și, stânjenit, țâșni în poziție de drepți.

– Ce seară plăcută, domnule Tripp, spuse Laurence, ascunzându-și un zâmbet.

Băiatul făcuse progrese, din câte spusese Riley, și nu mai semăna deloc cu ființa leneșă, răsfățată care le fusese vârâtă pe gât de familia sa. Încheieturile îi ieșeau de-o palmă la capetele mânecilor și haina i se rupsese în spate de atâtea ori încât, în cele din urmă, fusese lărgită prin inserarea unei bucăți de pânză de vele, vopsită într-o nuanță de albastru ușor diferită de restul, astfel că avea pe mijloc, de sus până jos, o fâșie ciudată. De asemenea, părul i se încrețise pe măsură ce crescuse și se decolorase de la soare, devenind aproape blond. Nici propria lui mamă nu l-ar fi recunoscut, probabil.

– O, da, domnule, răspunse Tripp cu entuziasm. O mâncare atât de gustoasă și la sfârșit mi-au dat și o duzină de gălușe din acelea dulci. Păcat că nu putem mânca așa tot timpul.

Laurence oftă în fața acestui exemplu de rezistență a tinereții. Stomacul lui nu-și revenise încă deloc.

– Ai grijă să nu adormi în post, spuse el.

După o asemenea cină, ar fi fost surprinzător dacă băiatul n-ar fi fost foarte ispitit s-o facă, și Laurence nu dorea să-l vadă suferind o pedeapsă umilitoare.

– Nici vorbă domnule, răspunse Tripp, înăbușindu-și un nou căscat și terminându-și propoziția cu un scâncet. Domnule, întrebă el neliniștit, cu glas scăzut, când Laurence dădu să plece, pot să vă întreb ceva? Credeți că spiritele chinezilor i s-ar arăta unuia care nu e membru al familiilor lor? Credeți?

– Sunt destul de sigur că n-o să vezi nici urmă de *spirit* cât stai de gardă, domnule Tripp, dacă nu cumva ai ascuns ceva prin buzunar, răspunse Laurence sec. Tripp se gândi un moment până să priceapă jocul de cuvinte[1], apoi izbucni în râs. Dar tot neliniștit era, și Laurence se încruntă. Ți-a spus cineva povești? întrebă el, știind foarte bine cum puteau afecta asemenea zvonuri starea de spirit a echipajului.

– Nu, doar că... Păi, mi s-a părut că văd pe cineva, când m-am dus să întorc clepsidra. Dar când i-am vorbit, a dispărut. Sunt sigur că era un chinez și, oh, era atât de alb la față!

– E cât se poate de limpede: ai văzut unul dintre servitorii care nu ne cunosc limba, venind dinspre proră și tu l-ai speriat, făcându-l să se ascundă. Probabil a crezut că-l apostrofezi. Sper că nu ești superstițios, domnule Tripp. E ceva care poate fi tolerat la oamenii obișnuiți, dar un cusur regretabil la un ofițer. Vorbi aspru, sperând ca, prin fermitate, să-l împiedice măcar pe băiat să răspândească povestea. Dar dacă frica avea să-l țină treaz restul nopții, cu atât mai bine.

– Da, domnule, răspunse Tripp, cu un aer deprimat. Noapte bună, domnule.

---

[1] În limba engleză, *spirit* înseamnă și alcool.

Laurence își continuă circuitul, cu pas domol. Abia putea să meargă, dar mișcarea îi liniștea stomacul. Aproape că era tentat să mai facă un tur al punții, dar clepsidra îi arăta că era târziu și nu dorea să-l dezamăgească pe Temeraire întârziind. Dar, pe când dădea să coboare, simți o lovitură puternică în spate. Se clătină, se împiedică și căzu pe scări cu capul înainte.

Mâna i se agăță instinctiv de balustradă și, după ce trupul i se răsuci, troncănind pe scară, picioarele găsiră treptele și se opriră cu o bufnitură. Furios, ridică privirea, cât pe ce să se prăbușească din nou, în încercarea de se îndepărta de fața albă, diformă și nedeslușită, care care îl privea de aproape, din întuneric.

– Doamne Dumnezeule! exclamă el, uluit.

Apoi îl recunoscu pe Feng Li, servitorul lui Yongxing, și își regăsi suflul. Omul arăta atât de ciudat fiindcă atârna cu capul în jos, prin deschizătură, într-un echilibru precar. Ce naiba faci acolo, atârnat așa de punte? întrebă el, apucându-i mâna și așezându-i-o pe balustradă, ca omul să se poată îndrepta. Ar trebui să fii deja obișnuit cu tangajul.

Feng Li doar îl privi mut, fără să înțeleagă ce spune, apoi reveni în picioare și coborî scara, trecând valvârtej pe lângă Laurence și făcându-se nevăzut în mare viteză sub punte, către cabinele servitorilor chinezi. Cu veșmintele sale bleumarin și părul negru, de îndată ce fața nu i se mai văzu, chinezul deveni aproape invizibil în întuneric.

– Nu-l pot învinui deloc pe Tripp, gândi Laurence cu voce tare, acum mai înțelegător față de băiat.

În mod rușinos, inima continuă să-i bată puternic în piept în timp ce se îndrepta către cabina lui.

Laurence se trezi în dimineața următoare în zgomot de strigăte îngrozite și pași alergând.. Se năpusti imediat pe punte, unde văzu verga velei mari prăbușită, ruptă în două și pânza enormă acoperind jumătate din teugă. Temeraire arăta în același timp nefericit și stânjenit.

– N-am vrut, spuse el, cu glas neobișnuit de răgușit, după care strănută din nou, reușind să-și întoarcă, de data asta, capul înspre apă. Forța erupției stârni câteva valuri care se loviră de flancul corabiei, la babord.

Keynes urca deja pe punte, cu trusa lui, și își lipi urechea de pieptul lui Temeraire.

– Hm!

Nu spuse mai mult, ci ascultă în mai multe locuri, până când Laurence își pierdu răbdarea și îl îndemnă să vorbească.

– O, sigur e o răceală. N-avem altceva de făcut decât să așteptăm să-i treacă și să-i dăm leacuri când începe să tușească. Încerc să văd dacă aud fluid mișcându-se în canalele care au legătură cu vântul divin, spuse Keynes absent. Nu cunoaștem deloc această parte a anatomiei. Păcat că n-am avut niciodată un specimen pentru disecție.

Când auzi asta, Temeraire se retrase, coborându-și gulerul, și pufni sau mai degrabă încercă să pufnească, împroșcând mucozități pe capul lui Keynes. Laurence făcu un salt înapoi, tocmai la timp, și nu îl compătimi în mod deosebit pe medic. Remarca fusese complet lipsită de tact.

Privindu-l rugător pe Laurence, Temeraire spuse cu glas dogit:

– Mă simt foarte bine, putem să zburăm.

– Poate un zbor scurt acum și încă unul după masă, dacă nu ești obosit, sugeră Laurence, uitându-se la Keynes, care încerca, fără succes, să-și curețe mâzga de pe față.

– Pe o vreme caldă ca asta, poate zbura ca de obicei, dacă vrea. Nu-i nevoie să-l dădăcim, răspunse scurt medicul, reușind, în sfârșit, să-și curețe ochii. Atâta timp cât te asiguri că ești bine legat, altfel o să te azvârle cât colo cu un strănut. Pot să mă retrag?

Așadar, până la urmă Temeraire avu parte de mult așteptatul său zbor lung. *Allegiance* rămase în urmă, micșorându-se în valurile apelor albastre și, pe măsură ce se apropiau de coastă, oceanul se colora în nuanțele unui vitraliu: stânci bătrâne, rotunjite de trecerea anilor coborau domol înspre apă, sub o mantie de un verde desăvârșit, mărginită în partea de jos de un zigzag de bolovani gri, care formau un dig în calea apei. Se zăreau câteva petice palide de nisip, niciunul suficient de mare ca Temeraire să poată ateriza, chiar dacă ar fi încercat. În rest, pădurea era de nepătruns, chiar și după o oră de zbor deasupra uscatului.

Era o priveliște pustie și monotonă, ca atunci când zburau peste oceanul întins: foșnetul vântului printre frunze în loc de clipocitul valurilor, însă era un alt fel de liniște. Temeraire pândea atent, după fiece strigăt răzleț de animal care întrerupea acea stare de neclintire, însă nu vedea nimic prin frunzișul des al copacilor.

– Nu trăiește niciun om aici? întrebă el, în cele din urmă.

Poate că vorbea cu glas scăzut din cauza frigului, însă Laurence simțea aceeași tendință de a nu tulbura liniștea și răspunse încetișor:

– Nu, am zburat prea departe. Chiar și cele mai puternice triburi trăiesc numai de-a lungul coastelor și nu se aventurează niciodată atât de adânc în inima uscatului. Sunt prea mulți dragoni sălbatici și alte fiare, prea feroce ca să poată fi înfruntate.

Își continuară drumul, o vreme, fără să vorbească. Soarele strălucea cu putere și Laurence plutea între somn și trezire, cu capul în piept. Temeraire își continuă drumul nestingherit, într-un ritm domol care nu-i punea rezistența la încercare. Când, în cele din urmă, Laurence fu trezit de un nou strănut al dragonului, soarele trecuse de zenit. Aveau să piardă cina.

Temeraire nu-și exprimă dorința să mai rămână când Laurence spuse că ar trebui să se întoarcă. La drept vorbind, grăbi ritmul. Zburaseră atât de departe, încât linia coastei nu se mai zărea și făcură cale întoarsă doar orientându-se după busola lui Laurence, fără niciun punct de reper în monotonia junglei. Curba domoală a oceanului fu întâmpinată cu bucurie și Temeraire se însufleți când ajunseră din nou deasupra valurilor.

– Măcar nu mai obosesc, chiar dacă sunt bolnav, spuse el, apoi țâșni direct în sus, treizeci de picioare, împins de un strănut bubuitor ca un tun.

Ajunseră înapoi pe *Allegiance* abia când era aproape întuneric și Laurence descoperi că nu pierduse doar cina. Un alt marinar, în afară de Tripp, îl zărise pe Feng Li pe punte în noaptea precedentă, cu efecte similare și, în timp ce Laurence fusese plecat, povestea fantomei făcuse deja înconjurul navei, amplificată și înflorită de zece ori. Toate încercările lui de a da explicații se dovediră inutile. Echipajul era convins. Trei oameni jurau acum că văzuseră fantoma dansând pe verga velei mari, prevestindu-i o soartă funestă. Alții, din garda de la mijlocul nopții, susțineau că fantoma se unduise în preajma velaturii toată noaptea.

Liu Bao însuși puse paie pe foc. Cerând detalii și auzind povestea, în timpul vizitei sale pe punte din dimineața următoare, clătină din cap și opină că fantoma era un semn că

cineva de la bord se comportase imoral cu o femeie. Acest lucru era valabil pentru aproape toți bărbații de la bord, care se apucară să șușotească la nesfârșit despre fantomele străine inexplicabil de puritane și să discute îngrijorați la masă, fiecare încercând să se autoconvingă și să-i convingă pe ceilalți că nu putea fi tocmai el împricinatul. Păcatul *lui* fusese mic și inocent și, în orice caz, avusese tot timpul de gând s-o ia de soție, în clipa când se va întoarce.

Deocamdată, suspiciunea generală nu se oprise asupra unui singur individ, dar era doar o chestiune de timp până când viața nefericitului avea să devină un iad. Între timp, oamenii își îndeplineau sarcinile nocturne cu reticență, mergând până acolo încât refuzau ordinele care ar fi presupus prezența unui om singur în orice parte a punții. Riley încerca să le fie exemplu, îndepărtându-se de ceilalți în timpul gărzilor sale, dar acest lucru nu avu efectul scontat, fiind vizibil faptul că el însuși trebuia să-și ia inima-n dinți înainte de a porni. Laurence îl certă aspru pe Allen, primul dintre oamenii săi pe care îl auzi pomenind de fantomă, astfel că nimeni nu mai spunea nimic în prezența lui. Dar aviatorii aveau tendința să stea în preajma lui Temeraire când erau de gardă și să circule în grupuri la venire și la plecare.

Temeraire se simțea prea rău ca să fie foarte atent la ce se petrece. Amploarea fricii i se părea greu de înțeles și își exprimă regretul că nu văzuse niciodată năluca, deși era limpede că atâția alții o zăriseră. Dar cea mai mare parte a timpului și-o petrecea dormind sau dirijându-și strănuturile frecvente departe de navă. La început încercă să-și ascundă tusea, de teama leacului pe care Keynes îl prepara într-o oală mare din bucătărie de la primele semne ale bolii lui Temeraire, înălțându-și amenințător duhoarea printre scânduri.

Dar, la sfârșitul celei de-a treia zile, fu cuprins de un acces de tuse pe care nu-l putu suprima, iar Keynes și asistenții săi urcară oala pe punte cu ajutorul unui cărucior. Era un amestec maroniu-dens, aproape gelatinos, deasupra căruia plutea un strat de grăsime lichidă, portocalie.

Temeraire se uită în oală, nefericit.

– Chiar trebuie? întrebă el.

– Își face efectul cel mai bine dacă e băută fierbinte, răspunse Keynes, imperturbabil, și Temeraire strânse din ochi și își coborî capul să bea.

– O, nu! Nu! exclamă el, după prima înghițitură. Înhață butoiul cu apă care fusese pregătit pentru el și și-l deșertă în gură. În timp ce înghițea cu nesaț, o mare parte se revărsă peste fălcile și gâtul dragonului și pe punte. Mi-e imposibil să mai beau așa ceva, spuse el, lăsând jos butoiul.

Dar, după o lungă muncă de convingere, înghiți, în cele din urmă, tot, lamentându-se și vomitând întruna.

Laurence era lângă el, mângâindu-l îngrijorat. Nu îndrăznea să mai scoată o vorbă. Keynes fusese foarte tăios când sugerase prima dată o mică pauză. În sfârșit, Temeraire termină de băut și se prăbuși pe punte, spunând cu patos:

– N-o să mai fiu bolnav *niciodată. Niciodată!*

Dar, cu toată nemulțumirea dragonului, licoarea îi potoli, într-adevăr, tusea și în noaptea aceea Temeraire dormi mai bine, respirând mult mai ușor.

Laurence rămase pe punte, așa cum făcuse în fiecare noapte de când Temeraire era bolnav. Acum, că dragonul dormea liniștit, avea tot timpul să urmărească traseele lungi pe care le făceau oamenii ca să evite fantoma, mergând doi câte doi la pupă și îngrămădindu-se în jurul lămpilor lăsate pe punte, în loc să doarmă. Până și ofițerul de gardă stătea supărător

de aproape și pălea de fiecare dată când trebuia să străbată puntea, pentru a întoarce clepsidra și pentru a suna trezirea.

Singurul remediu ar fi fost o activitate care să le abată atenția, și nu existau prea multe perspective. Vremea era frumoasă, iar șanse să întâlnească un inamic, cu care să se lupte, erau puține. Orice navă care dorea să evite un conflict putea cu ușurință să treacă în viteză pe lângă ei. În orice caz, Laurence nu-și dorea nici să aibă parte de furtună, nici de luptă, dar situația nu mai putea fi tolerată multă vreme, Laurence spera că, odată ajunși în port, întreruperea călătoriei avea să risipească mitul.

Temeraire sforăi în somn și se trezi pe jumătate, cu un acces de tuse horcăitoare, după care oftă nefericit. Laurence așeză o mână pe trupul lui și deschise cartea pe care o ținea în poală. Lampa care se legăna lângă el îi dădea destulă lumină, chiar dacă pâlpâitoare și, citi rar, cu voce tare, până când pleoapele lui Temeraire deveniră grele din nou.

9

– Nu vreau să mă amestec, spuse generalul Baird, dovedindu-se, însă, destul de dornic s-o facă. Dar vânturile spre India sunt extrem de imprevizibile în această perioadă a anului, după ce musonul iernii abia a trecut. Riscați să vă pomeniți înapoi aici. Ar fi mult mai bine să așteptați sosirea Lordului Caledon, mai ales după vestea asta despre Pitt.

Era un bărbat mai tânăr, dar avea o față posomorâtă, serioasă și o gură foarte fermă. Gulerul înalt al uniformei îi împingea în sus bărbia, dând gâtului său un aspect rigid și

alungit. Întrucât noul guvernator britanic nu sosise încă, Baird se afla momentan la comanda coloniei din Capetown și se adăpostea în imensul castel fortificat din mijlocul orașului de la poalele înaltului Table Mount. Curtea era scăldată în lumina soarelui, care scânteia pe baionetele trupelor ce se antrenau acolo, iar zidurile împrejmuitoare atenuau forța vântului care-i înfrigurase pe drumul dinspre plajă.

– Nu putem rămâne în port până în iunie, decretă Hammond. Cu riscul de a înainta încet, ar fi de preferat să navigăm, dovedindu-i prințului Yongxing că nu vrem să pierdem vremea și facem tot posibilul să ne grăbim. Deja m-a întrebat cât cred că va mai dura călătoria și dacă ne mai oprim pe undeva.

– Din partea mea, sunt perfect mulțumit să putem porni îndată ce terminăm cu aprovizionarea, interveni Riley, lăsând jos ceașca goală de ceai și făcându-i semn cu capul servitorului să i-o umple din nou. *Allegiance* nu e nici pe departe o navă rapidă, dar aș paria o mie de lire că rezistă pe orice fel de vreme.

– Nu, firește, îi spuse Riley mai târziu lui Laurence, oarecum neliniștit, în timp ce se întorceau spre vas, nu mi-ar plăcea s-o pun la încercare împotriva unui taifun. N-am vrut să spun așa ceva. Mă gândeam doar la vremea proastă obișnuită, poate nițică ploaie.

Preparativele pentru lungul drum rămas de parcurs pe ocean continuară. Nu era vorba doar de cumpărarea alimentelor, ci și de ambalarea și conservarea cărnii în saramură, de vreme ce aceasta era ultima oprire stabilită pentru aprovizionarea navei. Din fericire, se găseau de toate. Coloniștilor nu le displăcea foarte mult viața liniștită de ocupanți și erau bucuroși să vândă animale din cirezile lor. Însă cea mai mare

preocupare a lui Laurence era stabilirea necesarului de hrană, căci apetitul lui Temeraire scăzuse simțitor de când suferise de răceală și începuse doar să ciugulească din mâncare, lamentându-se că nu are gust.

Nu exista un adăpost propriu-zis pentru dragoni, însă, alertat de Volly, Baird se pregătise pentru sosirea lor, organizând defrișarea unui imens spațiu verde lângă terenul de aterizare, unde să se poată odihni în voie dragonul.

După ce Temeraire ajunse în acest loc, Keynes putu să-l examineze cum se cuvine. Dragonul fu îndrumat să-și țină capul în jos și să caște gura, iar medicul pătrunse înăuntru cu un felinar, croindu-și drum cu grijă printre dinții cât pumnul, ca să se uite în gâtul dragonului.

Urmărindu-l neliniștit de afară, împreună cu Granby, Laurence putu vedea că limba îngustă și bifurcată a dragonului, de obicei rozalie, era acum acoperită de un strat alb și gros, cu pete roșii, virulente.

– Bănuiesc că din cauza asta nu poate simți niciun gust. Nu e nimic ieșit din comun, în situația lui, spuse Keynes, ridicând din umeri când ieși, în aplauze, dintre fălcile lui Temeraire. O mulțime de copii, colonișți și băștinași deopotrivă se adunase de jur împrejurul luminișului, privind fascinați, ca la circ. Iar dragonii își folosesc limba și pentru miros, ceea ce, probabil, complică lucrurile, continuă medicul.

– Dar nu e un simptom obișnuit, nu-i așa? întrebă Laurence.

– Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată un dragon care să-și piardă pofta de mâncare din cauza unei răceli, interveni Granby îngrijorat. De obicei, devin mai hămesiți.

– Temeraire e doar mai mofturos decât majoritatea, spuse Keynes. Va trebui să te forțezi să mănânci până îți trece boala, adăugă el, adresându-i-se dragonului, pe un ton sever.

Haide, ai aici niște carne proaspătă de vită. Să vedem cum o mănânci pe toată.

– O să încerc, spuse Temeraire, cu un suspin adânc, care semăna mai degrabă cu un scâncet, prin nasu-i înfundat. Dar e foarte obositor să tot mestec când nu simt niciun gust.

Supus, dar fără entuziasm, înfulecă mai multe hălci de carne, dar apoi nu făcu decât să mai sfâșie alte câteva, fără să le înghită, după care își suflă nasul într-o groapă mică săpată în acest scop, ștergându-și-l de un morman de frunze mari de palmier.

Laurence îl privi în tăcere, apoi porni pe cărarea îngustă care șerpuia dinspre terenurile de aterizare spre castel. Îl găsi pe Yongxing odihnindu-se în apartamentele destinate oaspeților, împreună cu Sun Kai și Liu Bao. Pentru a estompa lumina soarelui, agățaseră perdele subțiri în locul draperiilor grele de catifea și doi servitori le făceau vânt, stând lângă ferestrele deschise și fluturând evantaie mari din hârtie. Un altul stătea discret la dispoziția lor, umplând cestile emisarilor cu ceai. În comparație cu ei, Laurence se simțea murdar și nădușit, cu gulerul umed și pleoștit pe gât, după eforturile zilei. Pe cizme avea un strat gros de praf, împroșcat cu sânge de la masa neterminată a lui Temeraire.

După ce fu chemat traducătorul și fură schimbate câteva amabilități, Laurence le explică situația și le spuse, cu toată gentilețea de care putea da dovadă:

– V-aș fi recunoscător dacă mi-ați putea împrumuta bucătarii Domniilor Voastre, să prepare ceva de mâncare pentru Temeraire, după rețetele lor. Poate că ar avea o aromă mai puternică decât carnea crudă.

Nici nu terminase bine de vorbit, că Yongxing dădea deja ordine, în limba chineză, și bucătarii fură trimiși neîntârziat în bucătărie.

– Ia loc și așteaptă cu noi, spuse Yongxing pe neașteptate.

La porunca lui, fu adus un scaun acoperit cu o bucată lungă și subțire de mătase.

– Nu, mulțumesc, domnule. Sunt murdar din cap până-n picioare, spuse Laurence, cu ochii la splendida țesătură portocalie decorată cu flori. Stau foarte bine în picioare.

Dar Yongxing repetă invitația și, cedând, Laurence se așeză timid pe marginea scaunului și acceptă ceașca de ceai care-i fu oferită. Sun Kai clătină din cap, într-un mod ciudat de a-și exprima aprobarea.

– Ai mai primit vești de la familia ta, căpitane? întrebă el, prin intermediul interpretului. Nădăjduiesc că sunt bine cu toții.

– Nu, domnule, n-am mai primit nicio veste, dar vă mulțumesc pentru interes, spuse Laurence, după care petrecu încă un sfert de oră făcând conversație despre vreme și perspectivele plecării lor, mirat de această schimbare bruscă de atitudine față de el.

Puțin mai târziu, două carcase de miel, pe un pat de aluat fraged și stropite cu un sos gelatinos, roșu-portocaliu, fură aduse din bucătărie și cărate de-a lungul cărării către poiană, pe tăvi mari de lemn. Temeraire se lumină dintr-odată, aroma puternică a mirodeniilor reușind să stârnească până și simțurile lui amorțite, și mâncă pe săturate.

– Mi-era foame, de fapt, spuse el, lingându-și sosul de pe gură și aplecându-și capul, să fie curățat mai bine.

În timp ce îl ștergea pe Temeraire, câteva picături de sos ajunseră pe mâna lui Laurence și îi arseră pur și simplu pielea,

lăsând semne. Se temea să nu fi exagerat, punând în pericol sănătatea dragonului, dar acesta părea mulțumit și nici măcar nu ceru mai multă apă ca de obicei, iar Keynes spuse că era extrem de important să-l determine în continuare să mănânce.

Laurence nu fu nevoit să insiste pentru sprijinul bucătarilor pe mai departe. Yongxing nu doar că fu imediat de acord, ci hotărî să-i supravegheze și să le impună prepararea unor mâncăruri mai elaborate, chemându-și medicul personal, care recomandă adăugarea diverselor ierburi. Bieții servitori fură trimiși în piețe – comunicând cu negustorii locali în singurul limbaj comun, acela al banilor – pentru a procura orice ingrediente puteau găsi. Cu cât mai exotice și mai scumpe, cu atât mai bine.

Keynes era sceptic, dar liniștit, iar Laurence, fiind mai mult conștient de recunoștința pe care le-o datorează chinezilor decât recunoscător cu adevărat, și simțindu-se vinovat pentru această lipsă de sinceritate, nu încerca să se amestece în prepararea meniurilor, chiar dacă servitorii se întorceau zilnic de la piață cu un șir de alimente din ce în ce mai bizare: pinguini, serviți umpluți cu grăunțe, bace și cu propriile lor ouă, carne de elefant afumată, adusă de vânătorii dornici să se aventureze într-o călătorie periculoasă în interiorul continentului, oi lățoase, cu coada groasă și păr în loc de lână, și mirodenii și legume încă și mai ciudate. Chinezii insistau asupra acestora din urmă, jurând că erau sănătoase pentru dragoni, deși, după obiceiul englez, dieta acestora cuprindea doar carne. Cât despre Temeraire, mânca felurile complicate unul după altul, fără alte efecte neplăcute în afară de tendința de a emite pe gură mirosuri dezgustătoare, după-masă.

Copiii locului deveniseră vizitatori regulați, încurajați de faptul că-i vedeau pe Dyer și pe Roland cățărându-se atât de frecvent pe trupul dragonului. Începură să privească goana după hrană ca pe un joc și întâmpinau cu urale fiecare nou fel de mâncare sau, uneori, fluierându-le pe cele pe care le considerau insuficient de inventive. Copiii făceau parte din diversele triburi din regiune. Majoritatea se ocupau cu creșterea animalelor, dar alții cutreierau munții și pădurile, în căutare de hrană, și în joc intrau mai ales aceștia, aducând zilnic ingrediente pe care rudele lor mai vârstnice le refuzaseră, considerându-le prea bizare pentru consumul propriu.

Culmea ciudățeniei fu o enormă ciupercă deformată, cu rădăcinile încă pline de noroi negru și ud, adusă în poiană, cu un aer triumfător, de un grup de cinci copii. Semăna cu o ciupercă obișnuită, dar avea trei pălării în loc de una singură, toate cu pete brune, aranjate una peste alta de-a lungul codiței, cea mai mare măsurând mai mult de două picioare în diametru. Mirosea atât de urât, încât copiii o aduceau cu fețele întoarse într-o parte, pasând-o de la unul la altul și râzând în hohote.

Servitorii chinezi o duseră în bucătăriile castelului, cu mare entuziasm, răsplătindu-i pe copii cu o grămadă de scoici și panglici colorate. Numai că, la scurt timp după aceea, generalul Baird își făcu apariția în poiană, să se plângă. Laurence îl urmă la castel și îi înțelese obiecțiile înainte de a intra în complexul de clădiri. Nu se vedea fum, dar aerul era încărcat de mirosul sufocant venit dinspre bucătărie, un fel de amestec de varză înăbușită și mucegai proaspăt, ca acela care creștea pe scândurile punții pe vreme umedă: un miros acriu, scârbos, care-ți rămânea pe limbă. Strada de dincolo de zidul bucătăriilor, de obicei înțesată de negustori, era acum pustie,

iar în saloanele castelului era aproape imposibil să stai din cauza miasmei. Emisarii aveau apartamentele în altă clădire, departe de bucătării, așa că nu fuseseră direct afectați, dar soldații erau cazați în imediata apropiere și nu aveau cum să mănânce în mirosul acela dezgustător.

Harnicii bucătari, cărora, după părerea lui Laurence, le amorțise simțul mirosului după o săptămână de gătit mâncăruri din ce în ce mai picante, protestară prin intermediul interpretului că sosul nu era gata, iar Laurence și Baird depuseră o adevărată muncă de convingere ca să-i determine să abandoneze imensa oală. Baird le ordonă, fără milă, unor bieți soldați s-o care în poiană, suspendată între ei, pe o creangă groasă de copac. Laurence îi urmă, încercând să respire cât mai puțin posibil.

Temeraire, însă, primi sosul cu entuziasm, mai mult încântat de faptul că poate să simtă mirosul decât dezgustat de acesta.

– Mie mi se pare bun, spuse el, și făcu semn nerăbdător cu capul să îi fie turnat peste carne.

Devoră un întreg bou cu cocoașă, dintre cei care se găseau prin partea locului, acoperit de sosul de ciuperci, și linse toată oala, sub privirile suspicioase ale lui Laurence, care încerca să se țină la distanță, fără să fie, însă, nepoliticos.

După masă, Temeraire se tolăni adâncit într-o somnolență plăcută, mormăindu-și aprobarea și sughițând, din când în când, printre cuvinte, aproape amețit. Laurence se apropie, ușor alarmat să-l vadă adormind atât de repede, dar, când îl înghionti, Temeraire se trezi, radios și entuziast, și insistă să se cuibărească mai aproape de Laurence. Răsuflarea dragonului devenise la fel de insuportabilă ca mirosul inițial. Laurence își întoarse fața, încercând să nu vomite,

foarte bucuros să evadeze din îmbrățișarea drăgăstoasă a dragonului, când acesta adormi la loc.

Laurence fu nevoit să se spele și să-și schimbe hainele înainte de a se considera prezentabil. Chiar și după aceea, continuă să simtă mirosul care îi stăruia în păr. Era prea mult, gândi el și se simți îndreptățit să protesteze în fața chinezilor. Aceștia nu se arătară jigniți, ci îl tratară cu seriozitatea pe care o sperase Laurence. Când Laurence descrise efectele ciupercii, Liu Bao râse în hohote, iar când sugeră că ar putea organiza un meniu mai regulat și cu mai puține feluri de mâncare, Yongxing refuză ideea, spunând:

– Nu putem insulta un *tien-lung* oferindu-i zi de zi același lucru. Bucătarii vor trebui să fie mai atenți, atâta tot.

Laurence plecă fără să reușească să se facă ascultat și cu bănuiala că îi fusese uzurpat controlul asupra dietei lui Temeraire. Temerile sale se confirmară curând. A doua zi dimineață, Temeraire se trezi după un somn neobișnuit de lung, simțindu-se mult mai bine și fără să mai fie congestionat. Răceala îi trecu în întregime după alte câteva zile, dar, cu toate că Laurence sugeră în repetate rânduri că nu mai era nevoie de ajutor, mâncărurile gătite continuau să sosească. Firește, Temeraire nu ridică obiecții, nici după ce începu să-și recapete mirosul.

– Cred că încep să pot deosebi aromele unele de altele, spuse el, lingându-și meticulos degetele. Începuse să apuce mâncarea cu degetele din față, în loc să se hrănească direct din troacă. Cele roșii se numesc *hua jiao*, îmi plac foarte mult.

– Important e să-ți placă ție ceea ce mănânci, spuse Laurence.

Mai târziu, în seara aceea, luând masa alături de Granby, în cabina lui, Laurence i se destăinui, adăugând:

– Altceva n-am putut să spun, fără să fiu urâcios. Cel puțin eforturile lor l-au făcut să se simtă mai bine și să mănânce zdravăn. Nu pot să spun acum, „nu, mulțumesc", mai ales dacă el e mulțumit.

– Dacă mă întrebi pe mine, asta e imixtiune de la cap la coadă, spuse Granby, ofensat în numele căpitanului său. Și cum să continuăm să-l hrănim în felul acesta, când îl aducem înapoi acasă?

Laurence clătină din cap, gândindu-se atât la întrebare, cât și la folosirea cuvântului *când*. Ar fi acceptat bucuros să nu știe răspunsul la întrebare, dacă ar fi putut avea vreo asigurare în privința aspectului temporal.

Allegiance lăsă în urmă continentul african, urmând curentul, aproape direct spre est. Riley considera că e mai bine așa decât să înainteze de-a lungul coastei, luptându-se cu vânturile capricioase care continuau deocamdată să bată mai mult înspre sud decât înspre nord sau să iasă în largul Oceanului Indian. Laurence privi fâșia îngustă de pământ întunecându-se până când pieri în ocean, în spatele lor. Călătoreau de patru luni și parcurseseră mai mult de jumătate din drumul spre China.

Aceeași dezolare domnea în rândul celorlalți membri ai echipajului, când lăsară în urmă portul tihnit, cu toate plăcerile lui. Nu-i așteptase nicio scrisoare la Capetown, căci Volly le adusese personal corespondența și erau puține perspective să primească de-acum înainte vreo veste de acasă, dacă nu se întâmpla cumva să treacă pe lângă ei vreo fregată mai rapidă sau vreun vas comercial. Dar puține astfel de nave călătoreau spre China în această perioadă a anului.

Aşadar, nu aveau nimic de aşteptat cu plăcere, şi fantoma continua să bântuie ameninţător toate inimile.

Preocupaţi de spaimele lor superstiţioase, marinarii nu acordau atenţia cuvenită sarcinilor lor. La trei zile după ce părăsiră portul, Laurence fu trezit dintr-un somn agitat, înainte de răsăritul soarelui. Sunetul răzbătea cu uşurinţă prin peretele care despărţea cabina lui de cea alăturată şi Laurence îl auzi pe Riley revărsându-şi furia asupra bietului locotenent Beckett, care fusese de gardă după miezul nopţii. Vântul îşi schimbase direcţia şi se stârnise cu putere peste noapte, iar Beckett, în confuzia creată, îi purtase pe o rută greşită şi uitase să strângă vela mare şi vela artimon. De obicei, greşelile lui erau corectate de marinarii mai experimentaţi, care tuşeau cu înţeles până când nimerea ordinul corect pe care trebuia să-l dea, însă, fiind cu toţii mai preocupaţi să evite fantoma şi să stea departe de velatură, nimeni nu-l avertiză, de data aceasta, iar acum *Allegiance* plutea spre nord, departe de traseul lor.

Sub cerul care se lumina, hula era înaltă, şi valurile palide, verzui şi translucide ca sticla sub spuma albă, groasă, săltau în contururi ascuţite şi spărgându-se în nori imenşi de picături delicate. Urcând pe puntea dragonilor, Laurence îşi potrivi pe cap gluga impermeabilului, cu buzele deja uscate şi întărite de sare. Temeraire era ghemuit departe de marginea punţii, cu pielea strălucind udă în lumina felinarului.

– Crezi că se poate să aprindă puţin focurile în bucătărie? întrebă Temeraire, cu glas tânguitor, scoţându-şi capul de sub aripi şi mijindu-şi ochii, ca să-i ferească de apă.

Tuşi puţin, pentru impresie. Era foarte posibil ca totul să fie doar teatru, căci Temeraire îşi revenise complet de pe urma răcelii încă dinainte de a pleca din port, dar Laurence

nu voia să rişte o recădere. Deşi apa era călduţă, ca pentru scaldă, rafalele de vânt schimbător care veneau dinspre sud erau reci. Trimise echipajul să adune piei de oaie cu care să-l acopere pe Temeraire şi le ordonă harnaşierilor să le coasă laolaltă, ca să nu se mişte din loc.

Temeraire arăta foarte ciudat sub pătura improvizată, doar cu nasul afară şi foindu-se greoi, ca un morman mişcător de rufe, ori de câte ori voia să-şi schimbe poziţia. Laurence era perfect mulţumit, atâta timp cât dragonul era ferit de frig şi umezeală şi ignora chicotelile înăbuşite care veneau dinspre trugă. Nu-l luă în seamă nici pe Keynes, care protestă faţă de obiceiul de a răsfăţa pacienţii şi de a încuraja ipohondria. Vremea nu permitea cititul pe punte, aşa că Laurence intră şi el puţin sub cuverturi, să-i ţină de urât dragonului. Păturile păstrau nu doar căldura care se ridica dinspre bucătărie, dar şi pe cea a trupului lui Temeraire. Curând, Laurence fu nevoit să-şi lepede haina şi se moleşi lângă Temeraire, participând doar rar şi absent la conversaţie.

– Dormi, Laurence? întrebă Temeraire.

Laurence fu trezit de aceste cuvinte, întrebându-se dacă dormise într-adevăr multă vreme sau dacă nu cumva un fald al păturii căzuse, acoperind deschizătura. Era foarte întuneric.

Îşi făcu loc să iasă de sub pieile grele. Oceanul se domolise şi avea o suprafaţă aproape netedă. Direct în faţă, spre est, un troian de nori negri-roşietici se întindea cât vedeai cu ochii deasupra orizontului, cu franjurii pufoşi, răsfiraţi de vânt, coloraţi într-un roşu-aprins, mai puternic spre interior, de lumina soarelui din spatele lor. Mai adânc spre interior, câte un fulger dezvăluia privirii, pentru scurt timp, marginile straturilor compacte de nori. Departe, spre nord, o linie zdrenţuită de nori alerga să se alăture grupului mai mare,

care se arcuia pe cer, într-un punct aflat puțin în fața corabiei. Direct deasupra lor, cerul era senin.

– Domnule Fellowes, te rog trimite după lanțurile de furtună, spuse Laurence, lăsând jos paharul.

Velatura mișuna deja de oameni în plină activitate.

– Poate că ar trebui să înfruntați furtuna în văzduh, sugeră Granby, venind să i se alăture lui Laurence lângă parapet.

Era o propunere firească. Deși nu era prima misiune a lui Granby pe o corabie de transport, aproape toate celelalte se desfășuraseră în Gibraltar și pe Canal și nu avea prea multă experiență în largul mării. Majoritatea dragonilor puteau să stea în aer o zi întreagă, dacă se lăsau purtați de vânt și dacă erau bine hrăniți și adăpați înainte. Era o metodă obișnuită de a-i ține departe când un vas de transport intra într-o furtună sau într-o vijelie. În cazul de față, nu era nici una, nici alta.

Laurence îi răspunse cu o scurtă scuturare a capului.

– Ajunge cuvertura impermeabilă. Îl va feri sub lanțuri, spuse el și văzu că Granby îl înțelege.

Lanțurile de furtună, cu zalele groase cât încheietura unui băiat, fură aduse pe punte, bucată cu bucată și așezate cruciș pe spatele lui Temeraire. Odgoane grele, întărite cu ață și pânză de vele, fură împletite prin toate verigile și legate de cele patru binte duble din colțurile punții dragonilor. Laurence inspectă cu mare grijă toate aceste noduri și ordonă ca multe dintre ele să fie legate, înainte de a se declara satisfăcut.

– Te strâng legăturile pe undeva? îl întrebă el pe Temeraire. Sunt prea strâmte?

– Nu pot să mă mișc cu toate lanțurile astea pe mine, se plânse Temeraire, testându-și spațiul de mișcare și dând din coadă agitat, în timp ce trăgea de lanțurile care-l imobilizau.

Nu e deloc ca un ham, pentru ce sunt astea? De ce trebuie să le port?

– Te rog, nu întinde funiile, spuse Laurence, îngrijorat, mergând să le verifice. Din fericire, niciuna nu se destrămase. Îmi pare rău că e nevoie de asta, adăugă el, revenind, dar dacă marea devine agitată, trebuie să fii legat de punte, altfel ai putea să aluneci în ocean sau, mișcându-te, să deviezi nava de la ruta ei. Te incomodează foarte tare?

– Nu, nu foarte tare, răspunse Temeraire, dar nefericirea i se citea în glas. Durează mult?

– Până trece furtuna, spuse Laurence și aruncă o privire dincolo de proră. Bancul de nori se topea în masa plumburie și întunecată a cerului, iar soarele abia răsărit se făcea nevăzut. Trebuie să mă duc să citesc barometrul.

Mercurul era foarte scăzut în cabina lui Riley. Nu se simțea niciun miros caracteristic pentru micul dejun, în afară de cel al cafelei care fierbea. Laurence luă o ceașcă din mâna intendentului, o bău fierbinte, în picioare și se întoarse pe punte. În timpul scurtei sale absențe, hula se ridicase cu încă vreo zece picioare, iar acum *Allegiance* își arăta adevărata robustețe. Prora întărită cu fier despica valurile cu ușurință, iar trupul ei masiv le împingea de-o parte și de alta.

Marinarii acopereau tambuchiurile. Laurence făcu o inspecție generală a lanțurilor lui Temeraire, apoi îi spuse lui Granby:

– Trimite oamenii jos. Fac eu prima gardă.

Se vârî sub cuverturi, lângă capul lui Temeraire și rămse acolo, mângâindu-i botul neted.

– Mă tem că ne așteaptă o furtună lungă, spuse el. N-ai vrea să mai mănânci ceva?

– Ieri am mâncat târziu, nu mi-e foame, răspunse Temeraire. Sub gluga întunecată, pupilele apoase și negre ale dragonului, cu un contur albastru, subțire, se lărgiră. Când Temeraire își schimbă poziția, lanțurile de fier gemură încet, un sunet mai înalt decât scârțâitul gros, constant, al bârnelor navei în mișcare. Am mai trecut printr-o furtună, pe *Reliant*, continuă el, și n-a trebuit să port asemenea lanțuri.

– Erai mult mai mic. Și furtuna la fel, îi explică Laurence, iar Temeraire cedă, nu însă fără un mormăit de nemulțumire.

Dragonul nu mai continuă discuția, ci rămase în tăcere, frecându-și din când în când ghearele de marginile lanțurilor. Stătea cu capul întors spre pupă, ca să evite stropii de apă; Laurence putea să se uite peste botul lui, urmărindu-i pe marinarii care se agitau să aducă chingile de furtună și să strângă velele gabier. Singurul sunet era hârșâitul grav, metalic, înăbușit de stratul gros de pânză.

Când clopotul bătu de două ori, vestind prima tură de dimineață, oceanul trecea peste parapet în valuri mari, suprapuse, o cascadă aproape continuă care se revărsa pe teugă, peste marginea punții dragonilor. Bucătăria se răcise. Focurile nu aveau să mai fie aprinse până după furtună. Temeraire se făcu ghem pe punte, fără să se mai lamenteze. Trase cuvertura impermeabilă mai strâns în jurul lor, contractându-și mușchii sub piele, ca să scuture firișoarele de apă care își săpau drum printre straturi.

– Toți marinarii, toți marinarii! se auzea glasul îndepărtat al lui Riley, prin vuietul vântului.

Nostromul preluă ordinul, repetându-l cu glasu-i răsunător, în mâinile făcute pâlnie, și oamenii veniră valvârtej pe punte, tropăind pe scânduri, să strângă velele și să pregătească nava pentru vânt.

Clopotul se auzea, fără excepție, la fiecare jumătate de oră, odată cu întoarcerea clepsidrei, singura modalitate de a măsura timpul. Lumina pălise mai devreme și apusul soarelui era doar o creștere treptată a întunericului. O fosforescență albastră scălda puntea, revărsându-se pe suprafața ei și luminând odgoanele și marginile scândurilor. Scânteierea ei palidă și rece înfățișă privirii crestele valurilor, din ce în ce mai înalte.

Nici măcar *Allegiance* nu putea să spargă aceste valuri, ci trebuia să se înalțe încet pe coamele lor, înclinându-se atât de mult, încât Laurence putea să privească direct în josul punții și să vadă prăpastia valului de dedesubt. Apoi, într-un târziu, prora se ridica peste creastă și, aproape cu un salt, se înclina pe partea cealaltă a valului care se prăbușea, se redresa și plonja adânc și cu o forță cutremurătoare în spuma agitată de la baza valului. Coada largă a punții dragonilor se ridica atunci, legănându-se, săpând o văgăună în următorul val și nava își relua urcușul lent, de la început. Doar locul schimbător al nisipului în clepsidră marca diferența dintre un val și următorul.

Dimineață: vântul era la fel de dezlănțuit, dar unda ceva mai domoală. Laurence se trezi dintr-un somn agitat și discontinuu. Temeraire refuză mâncarea.

– Nu pot să mănânc nimic, chiar dacă mi-ar putea aduce, răspunse el, la întrebarea lui Laurence și închise ochii la loc, mai mult istovit decât somnoros și cu nările înfundate de sare albă.

Granby, care preluase garda de la Laurence, era pe punte, împreună cu câțiva membri ai echipajului lui Temeraire, lipiți de cealaltă parte a trupului dragonului. Laurence îl chemă pe Martin la el și îl trimise după câteva cârpe. Ploaia

se amesteca prea mult cu valurile mării ca să fie bună de băut dar, din fericire, aveau destule rezerve de apă și butoiul de la proră fusese umplut înainte de furtună. Agățându-se cu ambele mâini de cordoanele de salvare pe care le întinseseră pe toată lungimea punții, de la proră până la pupă, Martin se strecură încet până la butoi și aduse înapoi cârpele îmbibate de apă. Temeraire abia se clinti când Laurence îșI șterse cu blândețe dârele de sare de pe nas.

Deasupra lor, cerul era o stranie pâclă uniformă, din care nu se deslușeau nici nori, nici soare. Ploaia cădea în răpăieli scurte, purtate de vânt înspre ei, iar peste crestele valurilor, întreg orizontul arcuit era acoperit de talazurile unduitoare ale mării. Când Ferris urcă pe punte, Laurence îl trimise în cabină pe Granby, după care mâncă un biscuite și niște brânză uscată. Nu voia să părăsească puntea. Ploaia se înteți pe parcursul zilei și era acum mai rece decât înainte. Valuri mari, încrucișate, loveau corabia din ambele părți și un talaz gigantic se sperase aproape la înălțimea arborelui trinchet, prăbușindu-se ca o izbitură peste trupul lui Temeraire, care se trezi tresărind din somnu-i agitat.

Torentul doborî de pe picioare puținii aviatori aflați pe punte, azvârlindu-i care încotro și obligându-i să se agațe de orice le ieșea în cale. Laurence îl prinse pe Portis înainte ca aspirantul să fie măturat de pe puntea dragonilor și împreună se rostogoliră pe scări. Apoi Laurence fu nevoit să-și păstreze echilibrul până când Portis reuși să se redreseze, agățându-se de cordonul de salvare. Temeraire se smucea în lanțuri, pe jumătate adormit și cuprins de panică, strigându-l pe Laurence. Puntea din preajma bintelor începea să se curbeze sub forța lui. Înaintând pe brânci pe puntea udă, ca să-l atingă pe Temeraire, Laurence încerca să-l liniștească.

– N-a fost decât un val, sunt aici! strigă el stăruitor.

Temeraire încetă să se mai zbată în lanțuri și se lăsă, gâfâind, pe punte. Dar funiile se întinseseră. Legăturile se lărgiseră tocmai acum, când avea mai multă nevoie de ele și marea era prea violentă pentru cei fără experiență, fie ei și aviatori, ca să încerce să refacă nodurile.

Lovită de încă un val, care se revărsă pe dunetă, *Allegiance* se înclină alarmant. Temeraire alunecă, forțând lanțurile sub toată greutatea lui, întinzându-le și mai mult. Instinctiv, încercă să se ancoreze agățându-se cu ghearele de punte și scândurile de stejar se despicară.

– Ferris, vino aici, stai cu el, răcni Laurence, năpustindu-se el însuși peste punte.

Acum valurile inundau puntea unul după altul. Laurence se mișcă orbește de la un cordon la altul, mâinile sale găsind sprijin fără să fie îndrumate în mod conștient.

Nodurile erau îmbibate de apă și îndărătnice, strânse de smuciturile lui Temeraire. Laurence reușea să le manevreze în intervalele scurte dintre valuri, când funiile se destindeau, câștigând fiecare bucățică prin muncă grea. Temeraire stătea cât putea mai întins. Era singurul ajutor pe care i-l putea oferi, concentrându-și restul atenției să nu se clintească din loc.

Din cauza stropilor de apă, Laurence nu putea să vadă pe nimeni pe punte și nu avea nimic palpabil, în afară de funiile care-i ardeau mâinile, de pilonii scunzi și groși de fier și trupul lui Temeraire, o porțiune ușor mai întunecată a aerului.

Clopotul sună de două ori, anunțând prima tură de seară. Undeva, printre nori, soarele apunea. Cu colțul ochiului, Laurence văzu câteva umbre mișcându-se prin apropiere. În clipa următoare, Leddowes îngenunchea lângă el, dându-i o mână de ajutor. Leddowes trăgea de funii, în timp ce Laurence

strângea nodurile, ținându-se unul de altul și de binte, atunci când veneau valurile, până când, dintr-odată, simțiră metalul lanțurilor în mâini: reușiseră să strângă funia slăbită.

Era aproape imposibil să te faci auzit peste vuietul vântului. Laurence arătă spre cea de-a doua bintă de la babord, Leddowes clătină scurt din cap și cei doi porniră. Laurence o luă înainte, pe lângă balustradă. Le era mai ușor să se cațere peste tunurile mari decât să se țină pe picioare în mijlocul punții. Un val trecu, oferindu-le un moment de răgaz. Laurence tocmai își desprindea mâna de pe balustradă, pentru a escalada primul tun, când Leddowes țipă.

Întorcându-se, Laurence văzu o siluetă întunecată năpustindu-se spre capul lui și, din instinct, își ridică mâna să se apere. O izbitură teribilă, ca o lovitură de vătrai, îi aterizâ pe braț. În cădere, Laurence reuși să se agațe cu o mână de partea din spate a tunului. Avu senzația confuză că vede o altă umbră mișcându-se deasupra lui. Leddowes, cu ochii măriți de groază, se retrăgea, cu mâinile ridicate. Un val se sparse de parapet și brusc Leddowes dispăru.

Laurence stătea agățat de tun, înecându-se cu apa sărată, căutând cu picioarele un alt punct de sprijin. Cizmele îi erau pline de apă, grele ca niște bolovani. Părul i se desfăcuse. Își scutură capul, să și-l scoată din ochi, și cu mâna liberă reuși să prindă levierul, recunoscând șocat, în spatele acestuia, chipul palid al lui Feng Li, îngrozit și disperat. Feng Li încercă să-i smulgă levierul ca să-l lovească din nou și începură să tragă de el amândoi. Laurence fu cât pe ce să cadă, alunecând cu cizmele pe scândurile ude ale punții.

Vântul era al treilea participant la această luptă, încercând să-i despartă și ieșind, în cele din urmă, victorios. Levierul alunecă din mâinile amorțite ale lui Laurence, iar Feng

Li, încă în picioare, păși clătinându-se în spate, cu brațele larg deschise, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze rafala de vânt care, ieșindu-i în întâmpinare, îl purtă peste parapet și în apele înspumate. Chinezul dispăru fără urmă.

Reușind să se ridice în picioare, Laurence privi peste parapet: nici urmă de Feng Li sau de Leddowes. Nu putea să vadă nici măcar suprafața apei, din cauza imenșilor nori de ceață care se înălțau dinspre valuri. Nimeni altcineva nu văzuse scurta încleștare. În spatele lui, clopotul suna din nou întoarcerea clepsidrei.

Prea confuz din cauza oboselii ca să înțeleagă ceva din atacul criminal, Laurence nu povesti nimic, doar îi spuse pe scurt lui Riley că oamenii căzuseră peste bord. Nu știa ce altceva să facă, și furtuna îi solicita toată atenția de care era capabil. Vântul începu să bată în dimineața următoare. La începutul gărzii de după-amiază, Riley era deja destul de încrezător ca să trimită oamenii la masă, chiar dacă pe rând. Stratul gros de nori se destrămă când clopotul bătu de șase, lumina soarelui revărsându-se în raze ample, spectaculoase, din spatele norilor întunecați. Toți marinarii se simțeau profund mulțumiți, în ciuda oboselii.

Îl regretau pe Leddowes, care fusese îndrăgit de toți, dar considerau moartea lui mai degrabă o pierdere previzibilă decât un accident îngrozitor: se dovedise acum că pe el îl vânase fantoma în tot acest timp, iar apropiații lui începuseră deja să-i hiperbolizeze, pe la colțuri, ticăloșiile erotice. Pierderea lui Feng Li trecu aproape neobservată, fiind considerată nimic mai mult decât o simplă întâmplare. Dacă un străin, care nu se putea ține pe picioare pe punte, voia să

se plimbe în timpul unui taifun, n-aveai ce să speri mai mult și, pe de altă parte, nu-l cunoscuseră bine.

După furtună, marea continua să fie agitată, dar Temeraire era prea nefericit ca să mai poată fi ținut în lanțuri. Laurence ordonă dezlegarea lui imediat ce echipajul se întoarse de la cină. Nodurile se umflaseră în aerul cald și, neavând încotro, tăiară funiile cu toporul. Odată eliberat, Temeraire își scutură lanțurile, care căzură pe punte cu o bufnitură, privi împrejur și dădu cu dinții la o parte cuvertura impermeabilă. Își scutură tot trupul, făcând apa să-i șiroiască de pe piele, și anunță hotărât:

– Eu mă duc să zbor.

Sări în aer fără ham, fără însoțitor, lăsându-i pe toți în urma lui, cu gurile căscate. Laurence tresări și întinse involuntar mâna după el, gest inutil și absurd, apoi și-o lăsă să cadă, regretând că se trădase. Temeraire nu făcea altceva decât să-și dezmorțească aripile, după lunga perioadă de restricție, sau cel puțin așa își spunea Laurence. Era profund șocat, alarmat, dar percepea aceste senzații ca prin ceață, oboseala strivindu-i, ca o greutate, toate emoțiile.

– Ai stat pe punte trei zile, spuse Granby și-l conduse jos, cu mare grijă. Laurence își simțea degetele umflate și stângace și îi era greu să apuce balustrada scării. O dată, Granby îl luă de braț, când fu cât pe ce să alunece, iar Laurence nu putu să-și înăbușe de tot o exclamație de durere. Pe antebraț, acolo unde levierul îl lovise prima oară, avea o dungă sensibilă, care pulsa.

Granby ar fi vrut să-l ducă neîntârziat la medic, dar Laurence refuză.

– E doar o vânătaie, John, și aș prefera să nu fac vâlvă, deocamdată.

Dar asta îl obligă să-i explice motivele. Incoerent, la insistențele lui Granby, povestea ieși la iveală.

– Laurence, este scandalos! Omul a încercat să te omoare, trebuie să facem ceva, spuse Granby.

– Da, răspunse Laurence, fără noimă, urcându-se în hamacul lui.

Ochii i se închideau deja. Simți, ca prin vis, cum cineva îl acoperă cu o pătură și cum lumina pălește. Și atât.

Se trezi cu capul mai limpede, chiar dacă trupul îl durea mult mai puțin, și se ridică imediat din pat. *Allegiance* era destul de coborâtă în apă ca să-și dea seama că Temeraire se întorsese, dar acum, că pâcla oboselii trecuse, Laurence era destul de lucid ca să se îngrijoreze. Ieșind din cabină, muncit de gânduri, se împiedică de Willoughby, unul dintre harnașieri, care dormea întins peste prag.

– Ce faci aici? îl întrebă Laurence.

– Domnul Granby ne-a pus să stăm de veghe, răspunse tânărul, căscând și frecându-și fața. Acum urcați pe punte?

Laurence protestă în zadar. Willoughby se ținu după el, ca un câine de pază excesiv de zelos, până pe puntea dragonilor. Temeraire se ridică vioi de îndată ce-i zări și îl luă pe Laurence, ocrotitor, în brațe, în timp ce restul aviatorilor strânseră rândurile în spatele lui. Era limpede că Granby nu păstrase secretul.

– Cât de grav ești rănit? îl întrebă dragonul, adulmecându-l din cap până-n picioare.

– Mă simt foarte bine, te asigur, n-am decât o umflătură la braț, răspunse Laurence, încercând să-l îndepărteze, deși se bucura, în sinea lui, să vadă că, măcar pentru moment, starea de nervozitate a dragonului se potolise.

Aplecându-și capul, Granby intră și el sub bolta trupului lui Temeraire, fără să se sinchisească de privirile reci pe care i le arunca Laurence.

– Așa. Am stabilit gărzile între noi. Laurence, crezi că a fost un fel de greșeală sau că te-a confundat cu cineva?

– Nu. După un moment de ezitare, Laurence recunoscu, fără tragere de inimă: N-a fost prima tentativă. Nu i-am dat nicio importanță, la momentul respectiv, dar acum sunt aproape sigur că a încercat să mă arunce pe scară în jos, după cina festivă de Anul Nou.

Temeraire scoase un mârâit baritonal și se stăpâni cu greu să nu zgârie cu ghearele puntea, în care săpase deja șanțuri adânci în timpul furtunii.

– Mă bucur că a căzut peste bord, spuse el înveninat. Sper că l-au mâncat rechinii.

– Eu, unul, nu, spuse Granby. Ar fi mult mai greu să dovedim de ce-a făcut asta.

– Nu cred să fi fost nimic de natură personală, zise Laurence. Nu i-am adresat nici două vorbe și, oricum, nu le-ar fi înțeles. Poate că o fi înnebunit, adăugă el, nu foarte convins.

– De două ori, dintre care o dată în toiul unui taifun! îl persiflă Granby, respingând o asemenea ipoteză. Nu, n-am să înghit una ca asta. Din punctul meu de vedere, a făcut-o la ordin, și asta înseamnă că, foarte probabil, prințul e în spatele întregii acțiuni sau unul dintre ceilalți chinezi. Ar fi bine să descoperim repede, până nu încearcă din nou.

Temeraire susținu energic această idee, iar Laurence lăsă să-i scape un oftat greu.

– Ar fi cel mai bine să-l chemăm pe Hammond în cabina mea și să-i spunem între patru ochi, zise el. S-ar putea să știe

care ar putea fi motivele lor și vom avea oricum nevoie de ajutorul lui ca să-i interogăm pe toți.

Chemat sub punte, Hammond ascultă vestea cu vizibilă și crescândă îngrijorare, dar opiniile lui erau total diferite.

– Chiar propuneți să-i interogăm pe fratele împăratului și suita lui, ca pe o bandă de criminali de rând? Să-i acuzăm de conspirație la omor, să cereți alibiuri și dovezi? E ca și cum am da foc la depozitul de muniție și am părăsi nava. Șansele de succes ale misiunii noastre ar fi aceleași. Sau nu, mai puține, căci, dacă am fi morți cu toții pe fundul oceanului, n-ar mai exista motiv de vrajbă.

– Și atunci ce propui? Să stăm cu mâinile în sân și să le zâmbim până când reușesc să-l omoare pe Laurence? întrebă Granby, începând să se înfurie. Bănuiesc că ți-ar conveni: o persoană mai puțin să se opună cedării lui Temeraire. Și, dacă ar fi după tine, toată Aviația ar putea să se ducă să se spânzure.

Hammond se întoarse spre el:

– Prima mea preocupare e țara noastră și nu un singur om sau un dragon, după cum ar trebui să fie și a dumitale, dacă ai avea un simț minim al datoriei.

– Ajunge, domnulor, interveni Laurence. Prima noastră datorie este să stabilim o pace durabilă cu China și prima noastră speranță trebuie să fie să realizăm acest lucru fără să-l pierdem pe Temeraire. În aceste două privințe nu încape discuție.

– Atunci, dacă procedăm așa cum propuneți, nici datoria și nici speranța despre care vorbiți n-au sorți de izbândă. Chiar dacă ați reușit să găsiți vreo dovadă, ce vă imaginați că am putea face? Credeți că-l putem pune pe prințul Yongxing în lanțuri? Hammond tăcu și își adună gândurile o clipă. Nu văd niciun motiv, nicio dovadă care să sugereze că Feng Li

nu acționa de unul singur. Spuneți că primul atac a venit după Anul Nou. Poate că, fără să vă dați seama, l-ați jignit la ospăț. Poate că era un fanatic, furios că Temeraire e în posesia dumneavoastră. Poate că era pur și simplu nebun sau poate că vă înșelați complet. Într-adevăr, asta mi se pare cea mai probabilă ipoteză... ambele incidente în condiții atât de obscure, de confuze, primul când erați sub influența unei băuturi puternice, al doilea în toiul furtunii...

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Granby pe un ton vehement, lăsându-l pe Hammond cu gura căscată. Firește, Feng Li a avut toate motivele să-l îmbrâncească pe Laurence pe scară și să încerce să-i spargă capul!

Laurence însuși rămăsese pe moment fără grai în fața aluziei jignitoare a lui Hammond.

– Dacă, domnule, oricare dintre aceste supoziții este adevărată, atunci o anchetă ar face lumină. Feng Li n-ar fi putut să-și ascundă nebunia sau un asemenea fanatism față de conaționalii săi, așa cum a ascuns-o față de noi. Dacă l-aș fi jignit, cu siguranță ar fi vorbit despre asta.

– Și doar ca să dovedească atâta lucru, această anchetă n-ar însemna decât o profundă insultă adusă fratelui împăratului, care ar putea hotărî succesul sau eșecul nostru în Pekin, spuse Hammond. Nu doar că n-am s-o încurajez, o interzic categoric. Dacă faceți vreo asemenea tentativă necugetată, am să-mi dau toată silința să-l conving pe căpitanul navei că datoria lui față de rege este să vă închidă.

Acest lucru, desigur, puse capăt discuției, din punctul de vedere al lui Hammond. Dar Granby se întoarse, după ce închise ușa în urma lui, cu mai multă energie decât ar fi fost strict necesar.

– Nu știu dacă am fost vreodată mai ispitit să-l pun la punct pe individul ăsta. Laurence, Temeraire ne-ar putea ajuta cu traducerea, dacă i-am aduce pe chinezi la el.

Laurence scuturã din cap și se îndreptă spre carafă. Știa că era agitat și nu se poate baza imediat pe propria-i judecată. Îi dădu lui Granby un pahar și, cu al său în mână, se duse la chesoane și se așeză, bând și privind oceanul: o undă întunecată, constantă de cinci picioare, nu mai mult, rostogolindu-se la babord. În cele din urmă, puse paharul deoparte:

– Nu, mă tem că trebuie să chibzuim mai bine, John. Oricât de puțin mi-ar plăcea modul de exprimare al lui Hammond, nu pot să spun că greșește. Gândește-te, numai: dacă într-adevăr i-am jigni cu o asemenea anchetă, și tot nu am găsi nicio dovadă sau, mai rău, nicio explicație rațională...

– ... am putea să ne luăm adio de la orice șansă de a-l păstra pe Temeraire, îl completă Granby, resemnat. Ei, bine, presupun că ai dreptate și că va trebui să înghițim gălușca deocamdată, dar al naibii să fiu dacă-mi place!

Temeraire abordă această decizie dintr-o perspectivă și mai sumbră:

– Nu-mi pasă dacă nu avem nicio dovadă, spuse el furios. N-am de gând să stau și să aștept să te omoare. Data viitoare când prințul vine pe punte, îl omor eu pe el și cu asta, basta.

– Nu, Temeraire, nu poți! spuse Laurence, îngrozit.

– Sunt perfect convins că pot, îl contrazise Temeraire. Bănuiesc că s-ar putea să nu mai vină pe punte, adăugă el, dus pe gânduri, dar atunci aș putea să fac o gaură prin ferestrele de la pupă și să ajung la el pe acolo. Sau am putea să aruncăm o bombă după el.

– Nici să nu te gândești! îl apostrofă Laurence grăbit. Chiar dacă am avea dovezi, n-am putea să ridicăm niciun

deget împotriva lui. Ar fi un motiv pentru o declarație imediată de război.

– Dacă ar fi un lucru atât de grav să fie ucis, de ce pentru el nu e la fel de grav să te ucidă pe tine? întrebă Temeraire. De ce nu se teme că îi declarăm noi război?

– Sunt convins că Guvernul n-ar lua o asemenea măsură fără dovezi solide, răspunse Laurence.

Era aproape sigur că Guvernul n-ar declara război nici dacă ar avea dovezi, dar simțea că, pentru moment, acesta nu era cel mai bun argument.

– Dar nu suntem lăsați să căutăm dovezi, spuse Temeraire. Iar eu nu sunt lăsat să-l omor. Trebuie să fim politicoși cu el și toate astea de dragul Guvernului. M-am săturat până peste cap de Guvernul ăsta pe care nu l-am văzut niciodată și care insistă mereu că trebuie să facem lucruri neplăcute, fără ca el să facă vreun bine cuiva.

– Lăsând politica deoparte, nu putem fi siguri că prințul Yongxing are vreo legătură cu asta, spuse Laurence. Sunt mii de întrebări fără răspuns: de ce să mă fi vrut mort și de ce să fi pus un servitor s-o facă și nu o gardă. Și, în definitiv, Feng Li ar fi putut avea un motiv personal despre care nu știm nimic. Nu putem să omorâm oamenii doar pe baza bănuielilor, fără dovezi. Asta ar însemna să comitem noi înșine o crimă. După o asemenea faptă, nu te poți simți liniștit, te asigur.

– Totuși, cred că eu aș putea, mormăi Temeraire, și rămase încruntat.

Spre marea ușurare a lui Laurence, Yongxing nu mai urcă pe punte timp de mai multe zile după incident, astfel că primele flăcări ale mâniei lui Temeraire se stinseră. Când, în

cele din urmă, își făcu apariția, comportamentul lui nu era schimbat în niciun fel. Cu aceeași politețe rece și distantă, îl felicită pe Laurence și începu să-i recite din nou lui Temeraire, ceea ce, în scurt timp, captă interesul dragonului, în ciuda voinței sale, și îl făcu să uite să mai stea încruntat. Nu era un dragon ranchiunos.

Dacă Yongxing avea vreun sentiment de vinovăție, nu îl arăta în niciun fel și Laurence începu să-și pună la îndoială propria judecată.

– M-aș fi putut înșela cu ușurință, le spuse el, nefericit, lui Granby și lui Temeraire, după ce Yongxing părăsi puntea. Nu-mi mai pot aminti detaliile și, în definitiv, eram năuc de oboseală. Poate că bietul om a venit doar ca să încerce să ne ajute și eu inventez o întreagă poveste, care mi se pare din ce în ce mai fantastică. Fratele Împăratului Chinei să încerce să mă asasineze, de parcă aș reprezenta vreo amenințare pentru el! E absurd. Voi sfârși prin a-i da dreptate lui Hammond și a mă considera un bețiv și un nătărău.

– Ei, bine, în ochii noștri nu ești nici una, nici alta, zise Granby. Nu înțeleg nici eu nimic, dar ideea că pe Feng Li l-a apucat din senin să te lovească în cap mi se pare o bazaconie. Va trebui să fim cu ochii pe tine și să sperăm că prințul nu va dovedi că Hammond s-a înșelat.

10

După alte aproape trei săptămâni, care se scurseră fără niciun incident, zăriră insula New Amsterdam. Temeraire era încântat de grupurile de foci lucioase care, majoritatea,

leneveau la soare sau, în cazul celor mai vioaie, veneau lângă corabie, să se zbenguiască în siaj. Nu le era frică de marinari, nici măcar de cei care aveau tendința să le folosească drept ținte pentru exercițiile lor de tragere, dar când Temeraire coborî în apă, dispărură imediat și până și cele de pe plajă se îngrămădiră, târându-se greoi, mai departe de linia țărmului.

Văzându-se părăsit, Temeraire înotă îmbufnat în jurul navei, apoi reveni la bord. Se specializase, cu timpul, în această manevră astfel că, de data aceasta, corabia abia dacă se clătină. Rând pe rând, focile se întoarseră și nu păreau deranjate de privirile insistente ale dragonului, dar, ori de câte ori își apropia prea mult capul, plonjau adânc sub valuri.

Furtuna îi purtase spre sud, aproape de zona furtunoasă, și pierduseră direcția estului, ceea ce-i costă aproape o săptămână de drum.

– Singurul lucru bun, bănuiesc, este că musonii s-au potolit, în sfârșit, spuse Riley, consultând hărțile, împreună cu Laurence. De aici, putem să ne îndreptăm direct spre Indiile Olandeze Orientale. Vom petrece o lună și jumătate fără să vedem pământ, dar am trimis bărcile pe insulă și, dacă ne completăm proviziile cu câteva zile de vânătoare de foci, ar trebui să ne descurcăm binișor.

Butoaiele de carne de focă sărată duhneau îngrozitor și alte două duzini de carcase proaspete fură agățate de traversele de la proră, în lăzi speciale, ca să se păstreze la rece. În ziua următoare, aflați din nou în larg, bucătarii chinezi măcelăriră aproape jumătate din acestea pe punte și aruncară capetele, cozile și măruntaiele peste bord, făcând o uluitoare risipă, după care îl serviră pe Temeraire cu un morman de bucăți de friptură în sânge.

– Nu sunt rele, cu mult piper și poate câteva cepe prăjite, spuse el, după ce gustă. Devenise deja mai pretențios.

La fel de dornici să-i facă pe plac ca întotdeauna, bucătarii modificară imediat preparatul după gustul lui. Apoi Temeraire devoră totul cu plăcere și se întinse, pentru un somn lung, complet inconștient de dezaprobarea bucătarului navei, a timonierului-șef și a echipajului, în general. Bucătarii chinezi nu curățaseră în urma lor, lăsând puntea superioară scăldată în sânge. Întrucât asta se întâmpla după-amiaza, Riley nu vedea cum ar fi putut să le ceară oamenilor să spele punțile a doua oară în aceeași zi. Duhoarea era insuportabilă, când Laurence se așeză la cină cu căpitanul și ceilalți ofițeri superiori, mai ales că micile ferestre trebuiau să rămână închise, ca se oprească mirosul încă și mai înțepător al carcaselor rămase, atârnate afară.

Din nefericire, bucătarul lui Riley fusese la fel de neinspirat ca bucătarii chinezi: felul principal de pe masă era o minunată plăcintă aurie - în aluatul căreia se irosise porția de unt pentru o săptămână, împreună cu ultimele rezerve de mazăre proaspătă din Capetown – însoțită de un castron de sos fierbinte de carne. Dar când plăcinta fu tăiată, mirosul de focă se răspândi atât de distinct, încât toți mesenii se limitară să ciugulească din farfurii.

– N-are niciun rost, spuse Riley, cu un oftat, golindu-și farfuria înapoi pe platou. Du-o jos, în sala de mese a marinarilor, Jethson, s-o mănânce ei. Ar fi păcat s-o irosim.

Cu toții îi urmară exemplul și se mulțumiră cu celelalte feluri de mâncare, dar acest lucru lăsă un gol trist pe masă și, în timp ce se îndepărta cu platourile, intendentul fu auzit prin ușă, exclamând:

– Străini care nu știu cum să se poarte civilizat și le strică oamenilor pofta de mâncare!

Se consolau trecându-și sticla de la unul la altul, când corabia se zdruncină într-un mod ciudat: un mic salt în apă, diferit de orice mai simțise Laurence până atunci. Riley se îndrepta deja spre ușă, când Purbeck spuse dintr-odată, arătând spre fereastră:

– Priviți acolo!

Lanțul lăzii de carne atârna desfăcut și cușca dispăruse.

Cu toții rămaseră cu gura căscată. Apoi, pe punte se stârni o învălmășeală de strigăte și țipete, și corabia se căscă brusc la tribord, cu un sunet răsunător de lemn crăpat. Riley năvăli afară, urmat îndeaproape de ceilalți. În timp ce Laurence urca scara, o altă bubuitură scutură corabia. Alunecă patru trepte, gata să-l doboare pe Granby de pe scară.

Țâșniră pe punte toți deodată, ca niște păpuși pe arcuri ieșind dintr-o cutie. Un picior însângerat, cu un pantof cu cataramă și șosetă de mătase zăcea pe pasarela de la babord. Era tot ce rămăsese din Reynolds, care fusese de gardă. Alte două trupuri, după toate aparențele împușcate, fuseseră aruncate printr-o gaură zdrențuită, în formă de semilună, care se căsca în parapet. Pe puntea dragonilor, Temeraire stătea ridicat pe picioarele din spate, rotindu-și nebunește privirea. Ceilalți oameni de pe punte se cățărau pe vele sau se îngrămădeau spre scara de la proră, ciocnindu-se de aspiranții care încerau să urce.

– Ridicați steagurile! strigă Riley, peste hărmălaie, făcând un salt să apuce timona dublă și strigând alți marinari să vină să-l ajute. Basson, timonierul, nu era de zărit, și corabia continua să plutească în derivă. Se mișca încet, așadar nu se ciocniseră de un recif și prin preajmă nu se vedea nicio

altă navă. Orizontul era liber de jur împrejur. Toată lumea, la posturi!

Toba începu să bată, înăbușind orice speranță de a mai auzi ce se petrece, dar era cea mai bună metodă de a readuce la ordine oamenii panicați, și acesta era cel mai important lucru în momentul acela.

– Domnule Garnett, te rog coboară bărcile la apă! strigă Purbeck spre mijlocul parapetului, aranjându-și pălăria pe cap. Ca de obicei, purtase la cină cel mai bun costum al său și era o prezență impunătoare, oficială. Griggs, Masterson, ce-aveți de gând? strigă el, adresându-li-se celor doi marinari care priveau speriați de sus. Aveți rația de grog tăiată o săptămână. Coborâți imediat și treceți la tunurile voastre!

Laurence înaintă de-a lungul pasarelei, croindu-și drum printre cei care alergau să-și ocupe pozițiile. Unul dintre oamenii Marinei săltă pe lângă el, încercând să-și tragă pe picior o cizmă proaspăt lustruită și mâinile unse îi alunecau pe piele. Tunarii se învălmășeau, alergând spre pupa.

– Laurence, Laurence, ce este? strigă Temeraire, văzându-l. Dormeam. Ce s-a întâmplat?

Allegiance se înclină brusc într-o parte și Laurence zbură în parapet, în celălalt capăt al navei. Un jet puternic de apă țâșni în sus și se prăbuși împroșcînd puntea și un cap monstruos de balaur se ridică deasupra balustradei, cu ochi portocalii, scăpărători, adânciți în orbite, în spatele unui bot rotunjit, acoperit de o membrană striată în care se încâlciseră fire lungi de alge negre. Un braț de om atârna din gura deschisă a creaturii care își dădu capul pe spate, cu o smucitură, înghițind restul. Dinții i se înroșiră de sânge.

Riley ordonă o salvă la tribord, în timp ce, pe punte, Purbeck aduna trei oameni în jurul unui tun, cerându-le să-l

îndrepte direct spre bestie. Desfăceau scripeții și cei mai vânjoși blocau roțile, asudați, într-o tăcere deplină, întreruptă doar de gemete lungi. Munceau cât puteau de repede, livizi la față. Tunul cu proiectile de patruzeci și două de livre nu era ușor de manevrat.

– Foc, foc, afurisiților! striga răgușit Macready, reîncărcându-și deja arma.

Ceilalți lansară, cu întârziere, o salvă dezlânată, dar gloanțele nu penetrară. Gâtul șarpelui era acoperit de solzi groși, suprapuși, albaștri și argintii-aurii. Șarpele de mare scoase un geamăt răgușit și se năpusti spre punte, strivind doi oameni și luând un altul în gură. Doyle dădea nebunește din picioare și țipetele lui se auzeau până sub punte.

– Nu! spuse Temeraire. Încetează, *arrêtez*[1]*!* și urmă cu un șir de cuvinte în chineză.

Șarpele îl privi nepăsător, fără să dea vrun semn de înțelegere și mușcă. Picioarele lui Doyle căzură pe punte, împroșcând aerul de sânge, în cădere.

Temeraire rămase neclintit, cu gulerul pleoștit pe gât, fixând, cu ochii măriți de groază, fălcile șarpelui care trosneau. Laurence îi strigă numele și asta îl trezi la realitate. Între dragon și șarpe se aflau arborele trinchet și arborele mare. Nu putea să-l atace direct, așa că făcu un salt peste proră și înconjură corabia în zbor, într-un cerc strâmt, pentru a ajunge în spatele lui.

Șarpele de mare întoarse capul, să-i urmărească mișcarea, înălțându-l mai sus deasupra apei și așezându-și pe parapet fusiformele membre din față, cu degete unite prin membrane și gheare nefiresc de lungi. Trupul său era mult mai îngust

[1] *Opriți-vă*, în limba franceză în original (n. tr.).

decât al lui Temeraire, îngroșându-se doar ușor pe lungime, dar avea capul mai mare și ochii cât talgerele, ficși și înfricoșători, emanând o cruzime sălbatică.

Temeraire plonjă, ghearele îi alunecară pe pielea argintie, dar reuși să se agațe de el, cuprinzându-i trupul în brațe. În ciuda lungimii sale, șarpele era suficient de îngust și-l putea strânge. Acesta scoase din nou un răget răgușit, gâlgâitor, din fundul gâtlejului și se agăță de *Allegiance*, cu faldurile de carne atârnate în jurul fălcilor tremurând de strigătele sale. Temeraire se încordă și-l trase înapoi, bătând cu furie din aripi. Nava se înclină periculos sub greutatea celor doi și dinspre tambuchiuri, acolo unde apa pătrundea prin cele mai joase guri de tragere, se auziră strigăte.

– Temeraire, oprește-te! strigă Laurence, pentru că o să răstorni nava!

Temeraire fu nevoit să dea drumul șarpelui, care acum părea că nu mai urmărește altceva decât să scape de el. Înaintă pe navă, răsturnând într-o parte vergile velei mari și rupând parapetul, pe măsură ce avansa, cu capul legănându-se dintr-o parte în alta. Laurence își văzu imaginea, ciudat de alungită, oglindită în pupilele negre, apoi șarpele își întoarse privirea, clipind, cu un strat translucid de piele alunecându-i peste orbită, și se îndepărtă. În tot acest timp, Granby îl trăgea pe Laurence înspre scară.

Trupul bestiei era incredibil de lung. Capul și picioarele din față dispărură sub valuri, în partea opusă a navei, iar picioarele din spate nici nu apăruseră încă. Solzii străluceau în nuanțe de albastru mai închis și irizări purpurii, pe măsură ce trupul se desfășura, înaintând cu mișcări ondulatorii. Laurence nu mai văzuse nici măcar un șarpe de zece ori mai mic. Șerpii din Atlantic nu ajungeau la mai mult de patru

yarzi în apele calde ale coastei braziliene, iar cei din Pacific se scufundau în apă la apropierea navelor și rar se întâmpla să-i poată zări, în treacăt, cineva.

Sackler, ajutorul de căpitan, urca scara, gâfâind, cu o lopată mare, argintie, lată de două palme, legată la repezeală de o stinghie. Fusese secund pe un balenier al companiei South Seas, înainte să fie înrolat.

– Domnule, domnule, spune-ți-le să fie atenți, o, Doamne, o să se încolăcească! țipă el, văzându-l pe Laurence prin deschizătură, chiar în timp ce arunca lopata pe punte și își ridica trupul, după ea.

Auzind acestea, Laurence își aminti că văzuse odată un pește-sabie sau un ton strangulat de un șarpe încolăcit în jurul lui. Era modul preferat al șerpilor de a-și imobiliza prada. Riley auzise și el avertismentul și le striga oamenilor să aducă săbii și topoare. Laurence înhăță la repezeală un topor, din primul coș adus pe punte, și începu să taie, lângă o duzină de alți oameni. Dar trupul se mișca fără încetare. Făcură câteva tăieturi în pielea palidă, gri-albicioasă, dar nici măcar nu ajunseră la carne. Nici vorbă să-l pătrundă până la capăt.

– Capul, atenție la cap! strigă Sackler, așteptând lângă parapet, cu lopata pregătită, mișcându-și nervos mâinile încleștate pe coadă. Laurence lăsă altcuiva toporul său și se duse să încerce să-i dea lui Temeraire câteva indicații. Dragonul continua să plutească deasupra corabiei, frustrat, incapabil să înhațe șarpele de mare, atât era de încolăcit în jurul catargelor și al velaturii.

Capul șarpelui ieși din nou din apă, în aceeași parte, întocmai cum îi avertizase Sackler, și serpentinele trupului

începură să se strângă mai mult. *Allegiance* gemu și parapetul pârâi și începu să cedeze din cauza presiunii.

Tunul lui Purbeck era pe poziție, pregătit să tragă.

– Stați, oameni buni, așteptați să se desfășoare în jos.

– Stați, stați! strigă Temeraire.

Laurence nu înțelegea de ce.

Purbeck îl ignoră și ordonă:

– Foc!

Salva de tun bubui și proiectilul zbură peste apă, lovi gâtul șarpelui și își continuă traseul, căzând în apă. Impactul împinse capul creaturii într-o parte și un miros de carne arsă se ridică în aer, dar lovitura nu îi fu fatală: Șarpele doar horcăi de durere și începu să-și strângă trupul și mai mult.

Purbeck nici nu tresări. Rămase neclintit, deși trupul șarpelui era acum aproape la o palmă de el.

– Încărcați tunul, spuse el, de îndată ce fumul se risipi, pregătindu-și oameni pentru o nouă lovitură.

Dar aveau să treacă trei minute până când puteau din nou să tragă, incomodați de poziția nefirească a tunului și de învălmășeala creată de prezența a trei echipaje.

Pe neașteptate, o bucată din parapetul de la tribord se rupse chiar în dreptul tunului, împrăștiindu-se în bucăți mari, zdrențuite, periculoase ca o salvă. Una îi pătrunse lui Purbeck adânc în carnea brațului și imediat mâneca i se înroși. Chervins ridică mâinile, horcăind, cu o bucată de lemn în gât și se prăbuși peste tun. Dyfydd îi dădu la o parte trupul, așezându-l pe jos, fără să ezite, deși avea o așchie înfiptă în maxilar, cu vârful ieșit sub bărbie și picurând de sânge.

Temeraire continua să se rotească pe lângă capul șarpelui, mârâind. Nu răgise, temându-se, poate, s-o facă atât de aproape de *Allegiance*. Un val asemeni celui care distrusese

corabia *Valérie* i-ar scufunda la fel de ușor ca șarpele de mare. Laurence era pe punctul de a-i ordona să-și asume riscul, cu orice preț. Oamenii tăiau frenetic, dar pielea tare li se împotrivea și, în orice clipă, *Allegiance* putea suferi daune ireparabile. Dacă coastele navei crăpau sau, mai rău, dacă se îndoia chila, nu era sigur că aveau cum s-o mai aducă vreodată în port.

Dar înainte ca Laurence să apuce să-l strige, Temeraire scoase un urlet gros, plin de frustrare, bătu din aripi și apoi le închise. Se prăbuși ca un bolovan, cu ghearele scoase și lovi direct capul șarpelui, aruncându-l sub apă. Forța mișcării îl împinse și pe el sub valuri, care se înroșiră de sânge.

– Temeraire! strigă Laurence, cățărându-se fără să-i pese de nimic, peste trupul tremurător, spasmodic al șarpelui și străbătând valvârtej puntea alunecoasă de sânge. Trecu peste parapet și coborî pe lanțurile arborelui mare, în timp ce Granby întinse mâna după el, fără să reușească să-l prindă.

Își scoase cizmele în apă, dând din picioare, fără vreun plan coerent în minte. Nu știa bine să înoate și nu avea asupra lui un cuțit sau altă armă. Granby încerca să coboare, să i se alăture, dar nu prea putea să-și țină echilibrul, cu nava legănându-se într-o parte și-n alta, ca un căluț de lemn. Dintr-odată, un tremur puternic străbătu, pornind din față, trupul gri-argintiu, care era tot ce se putea vedea din șarpe. Picioarele din spate și coada ieșiră la suprafață, cu un salt convulsiv, după care se prăbușiră, înălțând un puhoi de apă. Apoi, în sfârșit, șarpele rămase neclintit.

Temeraire țâșni la suprafață, ca un dop de plută, săltând pe jumătate afară din apă și prăbușindu-se înapoi. Tuși și scuipă. Avea fălcile pline de sânge.

– Cred că a murit, spuse el, printre gâfâituri, și înotă încet spre corabie.

Temeraire nu urcă la bord, ci își lipi trupul de *Allegiance*, respirând adânc și bizuindu-se pe capacitatea sa naturală de plutire ca să se mențină deasupra apei. Laurence își croi drum spre el, cățărându-se ca un copil pe balustrada zdrențuită și rămase acolo, mângâindu-l, ca să se liniștească. Și unul, și celălalt.

Fiindcă Temeraire era prea obosit ca să urce imediat la bord, Laurence luă una dintre bărcile mici și îl aduse pe Keynes să vadă dacă e rănit. Avea câteva zgârieturi – într-o rană era înfipt un hidos dinte zimțat, dar nimic grav. Cu toate acestea, Keynes ascultă din nou pieptul lui Temeraire și, luându-și un aer grav, opină că îi intrase apă în plămâni.

Cu multe încurajări din partea lui Laurence, Temeraire se cățără la bord. *Allegiance* se lăsă mai mult decât de obicei, atât din cauza oboselii dragonului, cât și a stării jalnice a navei, însă, în cele din urmă, Temeraire reuși să ajungă înapoi, nu fără să provoace noi stricăciuni parapetului. Nici măcar Lordul Purbeck, care ținea atât de mult la aspectul navei, nu îi purta pică lui Temeraire pentru stâlpii crăpați. Când, în cele din urmă, dragonul se prăbuși pe punte, echipajul înălță un strigăt, obosit, dar sincer, de bucurie.

– Coboară-ți capul peste bord, spuse Keynes, de îndată ce Temeraire se instală pe punte.

Acesta mârâi puțin, căci dorea să doarmă, dar se supuse. După ce se aplecă periculos de mult, plângându-se, cu glas gâtuit, că începe să amețească, reuși să expectoreze o anumită cantitate de apă. Odată Keynes satisfăcut, dragonul se retrase încet, până când simți că poziția sa pe punte e mai sigură, apoi se ghemui.

– Vrei să mănânci ceva? întrebă Laurence. Ceva proaspăt, poate o oaie? Le cer să ți-o prepare cum vrei tu.

– Nu, Laurence, nu pot să mănânc nimic, chiar nimic, răspunse cu glas stins Temeraire. Stătea cu capul ascuns sub o aripă și Laurence văzu un fior scuturându-i trupul, între omoplați. Te rog, lasă-mă să-l duc de-aici.

Trupul șarpelui de mare continua să zacă lăbărțat pe *Allegiance*. Capul se ridicase la suprafață, spre babord și acum putea fi văzută toată impresionanta dimensiune a monstrului. Riley trimise oameni în bărci să-l măsoare de la nas la coadă: peste două sute cincizeci de picioare, cel puțin de două ori lungimea celui mai mare Regal Copper de care auzise vreodată Laurence, fapt care-i permisese să înconjoare toată nava, deși trupul lui măsura mai puțin de douăzeci de picioare.

– Kiao, un dragon de mare, îl numi Sun Kai, venind pe punte, să vadă ce se întâmplase.

Îi informă că în Marea Chinei existau creaturi similare, dar, de obicei, mai mici.

Nimeni nu propuse să-l mănânce. După terminarea măsurătorilor și după ce poetului chinez, care era, de asemenea, și un fel de artist plastic, îi fu îngăduit să facă un desen, topoarele coborâră din nou asupra șarpelui. Sackler conduse operațiunea chinuitoare cu lovituri experimentate cu lopata, iar Pratt tăie coloana vertebrală groasă cu trei lovituri grele. Pe urmă, propria greutate și mișcarea lentă de înaintare a navei terminară treaba aproape imediat: carnea rămasă și pielea se desfăcură, cu un sunet de pânză sfâșiată și cele două jumătăți alunecară într-o parte și în alta.

Apele din jurul cadavrului mișunau încă dinainte de rechini, care sfâșiau capul, alături de alți pești. Acum, o luptă

din ce în ce mai furioasă se stârni în preajma trupului sfârtecat și la capetele însângerate ale celor două jumătăți.

– Hai să ne îndepărtăm cât mai repede, îi spuse Riley lui Purbeck. Deși vela mare și vela artimon fuseseră grav avariate, arborele trinchet și velatura lui erau neatinse, cu excepția câtorva parâme încâlcite, și reușiră să întindă puțin pânzele, cu vântul din pupă.

Lăsară în urma lor cadavrul plutind la suprafața apei și își văzură de drum. Într-o oră nu mai era decât o line argintie pe apă. Puntea fusese deja spălată, frecată și bricuită cu nisip și inundată din nou, apa fiind pompată cu mare entuziasm, iar acum tâmplarul și ajutoarele lui tăiau câteva bucăți de lemn pentru a înlocui vergile velelor avariate.

Distrugerile erau însemnate. Fură nevoiți să aducă pânză din magazii și descoperiră că aceasta fusese mâncată de șobolani, spre furia lui Riley. Peticiră velele în grabă, dar soarele apunea și nu puteau să monteze parâme noi până dimineață. Oamenii fură lăsați să meargă cu schimbul la cină și pe urmă la culcare, fără inspecția obișnuită.

Încă desculț, Laurence bău niște cafea și mâncă niște posmagi aduși de Riley, dar nu plecă de lângă Temeraire, care era slăbit și fără poftă de mâncare. Laurence încercă să-l înveselească, temându-se că, poate, avea vreo rană mai profundă, care nu era vizibilă imediat. Dar Temeraire îi spuse trist:

– Nu sunt rănit deloc, nici bolnav. Mă simt foarte bine.

– Atunci ce te frământă? întrebă Laurence timid, într-un târziu. Te-ai descurcat atât de bine astăzi și ai salvat nava.

– N-am făcut decât să omor șarpele. Nu văd niciun motiv de mândrie în asta, răspunse Temeraire. Nu ne era dușman, nu se lupta cu noi pentru o cauză. Cred că a venit doar pentru că-i era foame și presupun că noi l-am speriat, cu țipetele

noastre, și de aceea ne-a atacat. Mi-aș fi dorit să-l fac să înțeleagă și să ne lase în pace.

Laurence îl privi cu ochi mari: nu-i trecuse prin minte că, poate, Temeraire nu văzuse șarpele de mare ca pe o creatură monstruoasă, așa cum îl văzuse el.

– Temeraire, nu poți să privești acea bestie ca pe un dragon, spuse el. Nu are darul vorbirii, nici inteligență. Îndrăznesc să spun că ai dreptate, a venit să caute de mâncare, dar orice animal poate să vâneze.

– Ce te face să spui asemenea lucruri? întrebă Temeraire. Spui că nu vorbea engleză, franceză sau chineză, dar e o creatură a oceanului, cum să fi învățat vreo limbă a oamenilor, dacă n-a fost îngrijită de oameni cât timp a fost în ou? Nici eu nu i-aș înțelege, dacă lucrurile ar sta altfel, dar asta n-ar însemna că nu am inteligență.

– Dar trebuie să fi observat, cu siguranță că era lipsit de inteligență, insistă Laurence. A mâncat patru membri ai echipajului nostru, a ucis alți șase. Oameni, nu foci și, evident, nu animale fără minte. Dacă ar fi fost o ființă inteligentă, acesta ar fi fost un act inuman... necivilizat, se corectă el, găsindu-și cu greu cuvintele. Nimeni n-a reușit vreodată să îmblânzească un șarpe de mare. Până și chinezii spun același lucru.

– Atunci poți să spui la fel de bine că, dacă o făptură nu slujește oamenii și nu le învață deprinderile, nu e inteligentă și trebuie ucisă, spuse Temeraire, cu gulerul tremurând. Înălță capul, agitat.

– Nicidecum, replică Laurence, încercând să găsească o cale să-l liniștească. Pentru el, lipsa de inteligență din ochii creaturii fusese evidentă. Spuneam doar că, dacă aceste ființe ar fi inteligente, ar fi capabile să comunice și am fi auzit de asta. În definitiv, mulți dragoni nu acceptă să fie dresați și

refuză să vorbească cu oamenii. Nu se întâmplă foarte des, dar se întâmplă. Și nimeni nu consideră că dragonii sunt lipsiți de inteligență din cauza asta, adăugă el, bucuros că găsise un exemplu fericit.

– Dar ce se întâmplă cu ei, dacă o fac? întrebă Temeraire. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă aș refuza să mă supun? Nu mă refer la un singur ordin. Ce-ar fi dacă n-aș vrea să lupt defel în Aviație?

Până în momentul acela, toată discuția fusese generală. Această neașteptată întrebare mai precisă îl surprinse pe Laurence, îndreptând conversația într-o direcție mai riscantă. Din fericire, era puțină treabă de făcut, cu aproape toate velele strânse, astfel că marinarii erau adunați pe castelul de la proră, adânciți în jocul de zaruri și pariind pe rațiile lor de grog, iar puținii aviatori rămași de gardă stăteau de vorbă, cu glas scăzut, lângă parapet. Astfel, era puțin probabil să-i audă cineva și Laurence era recunoscător pentru asta. Alții ar fi putut să înțeleagă greșit și să-l considere pe Temeraire recalcitrant, chiar neloial, într-un anumit fel. În ceea ce-l privea, nu-i venea să creadă că exista vreun risc real ca Temeraire să vrea să părăsească Aviația și pe toți prietenii săi. Încercă să răspundă cu calm:

– Dragonii sălbatici sunt ținuți în rezervații, în condiții foarte bune. Dacă vrei, poți să trăiești și tu așa. Există unul mare în nordul Țării Galilor, unul în Golful Cardigan, care înțeleg că e foarte frumoasă.

– Și dacă n-aș vrea să trăiesc acolo, ci mi-aș dori să merg altundeva?

– Dar atunci ce ai mânca? întrebă Laurence. Cirezile destul de mari ca să hrănească un dragon sunt crescute de oameni și sunt proprietatea lor.

– Dacă oamenii au închis în țarcuri toate animalele și n-au lăsat niciunul liber, atunci nu mi se pare corect să se plângă dacă aș lua câte unul, din când în când, spuse Temeraire. Dar, făcând abstracție de asta, aș putea prinde pește. Ce-ar fi dacă aș alege să trăiesc lângă Dover și să zbor cât poftesc, să mănânc pește și să nu mă ating de cirezile nimănui? Crezi că mi s-ar permite?

Laurence înțelese, tardiv, că intrase pe un teren periculos și regreta amarnic că împinsese conversația în această direcție. Știa foarte bine că lui Temeraire nu i s-ar permite nimic de felul acesta. Oamenii ar fi îngroziți la ideea că un dragon trăiește liber printre ei, indiferent cât de pașnic ar fi acesta. Obiecțiile la un asemenea plan ar fi multe și raționale și, totuși, din perspectiva lui Temeraire, refuzul ar însemna o limitare injustă a libertăților sale. Laurence nu știa ce să-i spună, fără să-i sporească sentimentul de nedreptate.

Temeraire intui răspunsul din spatele tăcerii lui și clătină din cap.

– Dacă aș refuza să mă supun, aș fi legat iarăși în lanțuri și dus cu forța, spuse el. Aș fi obligat să merg în crescătorii și, dacă aș încerca să plec, aș fi oprit. La fel se întâmplă cu orice alt dragon. Așa că mi se pare, adăugă el deprimat, cu un mârâit de furie, abia auzit, că suntem exact ca niște sclavi. Doar că suntem mai puțini, mai mari și mai periculoși. De aceea suntem tratați cu generozitate, în timp ce ei sunt tratați cu cruzime. Dar tot nu suntem liberi.

– Dumnezeule mare, nu este deloc așa! exclamă Laurence, ridicându-se în picioare, îngrozit și consternat, mai mult de faptul că fusese atât de orb, decât de o asemenea remarcă. Nu era de mirare că Temeraire se ferise de lanțurile pentru furtună, dacă își frământase mintea cu asemenea gânduri

până acum și Laurence nu credea că acest lucru putea fi pus doar pe seama ultimei bătălii. Nu, nu e așa, repetă Laurence. E o aberație. Nu era incapabil să-i țină piept lui Temeraire în cele mai multe discuții filosofice, dar ideea era din capul locului absurdă și simțea că trebuie să-l poată convinge de acest lucru. Numai de și-ar găsi cuvintele! E ca și cum ai spune că eu sunt sclav pentru că trebuie să respect ordinele Amiralității. Dacă aș refuza, aș fi dat afară și, foarte probabil, spânzurat. Asta nu înseamnă că sunt sclav.

– Dar tu ai ales să fii în Marină și apoi în Aviație, zise Temeraire. Ai putea să-ți dai demisia, dacă ai vrea, și să te duci altundeva.

– Da, dar atunci ar trebui să-mi găsesc altă profesie, ca să mă întrețin, dacă n-aș avea destul capital ca să trăiesc din rentă. Și, da, dacă n-ai dori să rămâi în Aviație, am destui bani să cumpăr o proprietate, undeva în nord sau poate în Irlanda și s-o populez. Ai putea trăi acolo exact cum ai dori și nimeni n-ar avea ce să obiecteze. Până când Temeraire cugetă la această idee, Laurence putu să mai răsufle. Sclipirea rebelă din ochii dragonului se mai domolise și, încetul cu încetul, coada încetă să mai zvâcnească în aer și se încolăci pe punte, formând o movilă ordonată, în spirală, iar coarnele curbate ale gulerului său se relaxară, apropiindu-se de gât.

Clopotul sună încetișor de opt ori și marinarii își abandonară jocul de zaruri, în timp ce următoarea gardă veni pe punte, să stingă ultimele câteva lumini. Ferris urcă scările punții dragonilor, căscând, cu câțiva oameni care se frecau la ochi, să-și alunge somnul. Baylesworth îi conduse pe cei din schimbul precedent sub punte. În trecere, mulți dintre ei îl mângâiară pe Temeraire, spunând:

– Noapte bună, domnule! Noapte bună, Temeraire!

– Noapte bună, domnilor! răspunse Laurence, iar Temeraire scoase un mârâit baritonal, prietenos.

– Oamenii pot dormi pe punte, dacă vor, domnule Tripp, se auzi glasul lui Purbeck dinspre pupă.

Noaptea se lăsă peste navă și oamenii fură bucuroși să se culce de-a lungul castelului, cu capul pe odgoane încolăcite și cămăși făcute sul. Totul era întunecat, în afară de felinarul care licărea îndepărtat, la pupă și de lumina stelelor. Nu era lună, dar Norii lui Magellan erau deosebit de strălucitori, asemeni întinderii pâcloase a Căii Lactee.

Acum era liniște. Aviatorii se instalaseră, la rândul lor, de-a lungul parapetului de la babord, iar Laurence și Temeraire erau din nou singuri, atât cât se putea la bord. Laurence se așezase înapoi, sprijinindu-se de Temeraire. Tăcerea dragonului era încordată. În cele din urmă, spuse, de parcă discuția lor nu s-ar fi întrerupt, deși nu cu aceeași furie ca înainte:

– Dar dacă ai face asta, dacă ai cumpăra un domeniu pentru mine, asta ar fi opera ta, nu a mea. Tu mă iubești și ai face orice să-mi asiguri fericirea, dar ce se întâmplă cu un dragon ca bietul Levitas, cu un căpitan de felul lui Rankin, căruia nu-i pasă de binele lui? Nu înțeleg exact ce este capitalul, dar știu sigur că eu nu am așa ceva, și nici nu am cum să-l dobândesc.

Măcar nu era atât de profund nefericit ca înainte, ci acum părea mai degrabă obosit și puțin trist. Laurence spuse:

– Dar ai bijuteriile tale, știi. Numai pandantivul valorează vreo zece mii de lire și a fost un dar. Nimeni nu poate să pună la îndoială că este proprietatea ta în fața legii.

Dragonul își aplecă creștetul, să examineze bijuteria, medalionul pe care i-l cumpărase Laurence cu o bună parte din recompensa pentru *Amitié,* fregata care transportase oul din

care ieșise Temeraire. Platina suferise câteva mici ciobituri și zgârieturi în decursul călătoriei, încă vizibile, din cauză că Temeraire nu suporta să fie despărțit de el destul de mult ca să fie curățate cu nisip. Dar perla și safirele erau la fel de strălucitoare ca întotdeauna.

– Așadar, asta înseamnă capital? Bijuterii? Nu e de mirare că este așa de frumos. Dar, Laurence, nu are nicio importanță. A fost tot un cadou, în definitiv, nu ceva ce am câștigat prin puterile mele.

– Bănuiesc că nimeni nu s-a gândit vreodată să le ofere dragonilor un salariu sau o recompensă. Nu e o lipsă de respect, te asigur, numai că banii nu par să le fie folositori dragonilor.

– Nu ne sunt folositori pentru că nu ni se permite să mergem nicăieri sau să facem ce vrem și, astfel, nu avem pe ce să-i cheltuim, zise Temeraire. Dacă aș avea bani, sunt sigur că tot n-aș putea să merg la un magazin să-mi cumpăr alte bijuterii sau cărți. Suntem mustrați și dacă ne luăm mâncarea din țarc când ne convine.

– Dar nu din cauză că ești sclav nu poți să mergi unde vrei, ci pentru că oamenii ar fi tulburați de asta și trebuie să ținem seama de binele public, spuse Laurence. Nu ți-ar folosi la nimic să mergi în oraș și la magazin, dacă proprietarul ar fugi din calea ta.

– Nu e corect să fim astfel restricționați din cauza temerilor altora, dacă n-am făcut nimic rău. Trebuie să vezi lucrurile așa, Laurence.

– Nu, nu e drept, răspunse Laurence, șovăitor. Dar oamenii se tem de dragoni, oricât li se spune că n-au de ce. E în firea omului, oricât ar părea de absurd, și n-ai ce să-i faci. Îmi pare foarte rău, dragul meu. Laurence așează o mână pe trupul lui Temeraire. Mi-aș dori să am răspunsuri mai bune

la obiecțiile tale. Nu pot decât să adaug că, orice obstacole ți-ar impune societatea, eu nu te-aș considera mai sclav decât pe mine și voi fi întotdeauna bucuros să-mi dau silința să te ajut să le depășești.

Temeraire scoase un oftat gros și îl atinse pe Laurence afectuos cu nasul, coborându-și o aripă, să-l acopere. Nu mai spuse nimic pe această temă, ci îi ceru ultima carte, „O mie și una de nopți" în traducere franceză, pe care o găsiseră la Capetown. Laurence fu bucuros să găsească o cale de evadare, dar nu se simțea în largul lui. Nu credea că avusese prea mult succes încercând să-l împace pe Temeraire cu o situație de care îl crezuse întotdeauna foarte mulțumit.

III

11

Allegiance, Macao.

Jane, te rog să ierți lunga tăcere care a precedat aceste rânduri și puținele cuvinte grăbite prin care încerc să îndrept asta acum. N-am avut răgazul să iau condeiul în mână în ultimele trei săptămâni. De când am ieșit din Strâmtoarea Banka, am fost loviți de malarie. Eu am scăpat de boală, la fel și cei mai mulți dintre oamenii mei, fapt pentru care trebuie să-i fim recunoscători lui Temeraire, după opinia lui Keynes care crede că, într-un fel, căldura trupului dragonului îndepărtează miasmele care provoacă malaria și că apropierea noastră de el ne-a protejat cumva.

Dar, cruțați fiind de boală, a trebuit să muncim mai mult. Căpitanul Riley a fost izolat în patul său, aproape de la început, iar după ce Lordul Purbeck s-a îmbolnăvit, eu am stat de veghe, pe rând, cu sublocotenenții navei, Franks și Beckett. Ambii sunt niște tineri săritori, iar Franks își dă toată silința, dar încă nu e pregătit pentru misiunea de supraveghere a unei nave atât de mari ca Allegiance, nici pentru menținerea disciplinei în rândul echipajului, iar bâlbâielile lui, regret s-o

spun, explică aparenta lui lipsă de maniere la masă despre care ți-am pomenit data trecută.

Fiind vară, și portul Canton închis pentru occidentali, vom acosta la Macao mâine-dimineață, unde medicul navei speră să găsim chinină, ca să ne suplimentăm proviziile, iar eu sper să găsim vreun negustor britanic, aflat aici în afara sezonului, ca să-ți ducă ție această scrisoare. Aceasta ar fi ultima mea ocazie căci, printr-o dispoziție specială a Prințului Yong-xing, avem permisiunea să ne continuăm drumul spre nord, către Golful Zhi-Li, ca să putem ajunge în China prin Tien-sing. Economia de timp va fi enormă, dar, întrucât, în mod obișnuit, niciun vas occidental nu este acceptat la nord de Canton, nu mai putem spera să găsim vase britanice după ce părăsim portul.

Am trecut deja pe lângă trei nave comerciale franceze, apropiindu-ne de China, mai multe decât fusesem obișnuit să văd în această parte a lumii, deși s-au scurs vreo șapte ani de la ultima mea vizită în Canton, și vasele străine de tot felul sunt mai numeroase decât înainte. În momentul de față, portul e cufundat într-o ceață deasă, care mă împiedică să văd prin telescop, așa că nu pot fi sigur, dar am impresia că acolo e și o navă de război, deși probabil olandeză, mai degrabă decât franceză, însă cu siguranță nu una de-a noastră. Allegiance, nu se află, desigur, în niciun pericol direct, fiind de dimensiuni mai mari și aflându-se sub protecția Coroanei Imperiale, pe care francezii nu îndrăznesc s-o nesocotească în aceste ape, dar mă tem că aceștia s-ar putea afla într-o misiune diplomatică, menită să o saboteze pe a noastră.

Cât despre suspiciunile mele precedente, nu pot să mai adaug nimic. Cel puțin n-au mai fost alte tentative, deși efectivele noastre împuținate, din păcate, ar fi facilitat un asemenea

atac, și încep să sper că Feng Li a acționat din cine știe ce motiv personal de neînțeles și nu la porunca altcuiva.

Clopotul a sunat, trebuie să merg pe punte.

Îngăduie-mi să-ți transmit, cu aceste rânduri, tot respectul și afecțiunea mea.

Al tău supus servitor,
William Laurence
16 iunie 1806

Ceața persistă pe toată durata nopții, făcându-și simțită prezența în timp ce *Allegiance* intra în portul Macao. Fâșia lungă, curbă, de nisip, înconjurată de clădiri cochete în stil portughez și de un șir ordonat de copăcei, avea un aer plăcut de familiaritate, și majoritatea joncilor cu pânzele încă strânse ar fi putut trece drept bărcuțe ancorate în porturile Funchal sau Portsmouth. Până și munții cu coame domoale, în straie verzi, dezvăluiți privirii odată cu risipirea ceții, și-ar fi putut găsi locul în peisajul oricărui port mediteraneean.

Temeraire se înălțase pe picioarele din spate, curios și nerăbdător să vadă, dar apoi renunță și se lăsă jos, pe punte, dezamăgit.

– De ce nu arată deloc diferit? întrebă el abătut. Și nici nu văd vreun alt dragon.

Venind dinspre ocean, *Allegiance* era ascunsă într-o ceață mai densă, și conturul ei fu greu de deslușit, la început, pentru cei de la țărm. Li se dezvălui abia când soarele ieși leneș din neguri și o pală de vânt risipi ceața de la proră, în timp ce corabia se apropia tot mai mult de port. Urmă o reacție aproape violentă. Laurence mai acostase în această colonie și se așteptase la o oarecare zarvă, amplificată, poate, de

dimensiunile enorme ale corabiei, destul de neobișnuite în aceste ape, dar fu luat prin surprindere de zgomotul care se înălță, aproape exploziv, dinspre țărm.

– *Tien-lung, Tien-lung!*

Strigătul fu purtat peste apă și multe dintre ambarcațiunile mai mici și mai sprintene veniră săltând pe valuri în întâmpinarea lor, îngrămădindu-se atât de tare încât adesea carenele lor se ciocneau între ele sau cu *Allegiance*, în ciuda strigătelor și fluierăturilor prin care echipajul încerca să le îndepărteze.

Alte bărci fură lansate la apă, chiar în timp ce *Allegiance* ancora, cu multă precauție, din cauza apropierii nedorite a celorlalte ambarcațiuni. Laurence fu mirat să vadă femei chineze coborând pe țărm, cu pașii lor mici, ciudați, unele în veșminte elaborate și elegante, cu copii mici după ele și chiar cu prunci în brațe și cățărându-se la bordul oricărei jonci pe care găseau loc, fără să se sinchisească de hainele lor. Din fericire, vântul sufla domol și curentul era blând, altfel ambarcațiunile greoaie, supraîncărcate, ar fi fost răsturnate, cu grave pierderi de vieți omenești. Cu toate acestea, reușiră să ajungă lângă *Allegiance* și femeile își ridicară copiii deasupra capului, aproape săltându-i în direcția echipajului.

– Ce naiba vor cu asta?

Laurence nu mai văzuse niciodată o asemenea manifestare. Conform întregii sale experiențe anterioare, femeile chineze erau excesiv de atente să se ascundă de privirile occidentalilor. În plus, nici nu-și imaginase că în Macao locuiau atât de multe. Spectacolul lor bizar atrase și privirile curioase ale occidentalilor aflați în port, atât de-a lungul țărmului, cât și pe punțile celorlalte vase. Laurence văzu, cu inima strânsă, că presupunerea din noaptea precedentă fusese corectă. Ce-i

drept, nu evaluase întru totul corect situația, căci în port se aflau două nave de război franceze, ambele frumoase și dichisite. Una dintre ele era o navă cu două punți de șaizeci și patru de tunuri, iar cea mai mică, o fregată grea de patruzeci și opt.

Temeraire urmărea scena cu mare interes, pufnind amuzat la vederea câtorva bebeluși care arătau foarte ridicol în hainele încărcate de broderii, ca niște cârnați în fir de argint și aur, majoritatea plângând în hohote, nemulțumiți să fie clătinați în aer.

– Am să-i întreb, spuse el și se aplecă peste parapet, să i se adreseze uneia dintre femeile mai energice, care dăduse la o parte o rivală, ca să găsească un loc la marginea bărcii pentru ea și progenitura ei. Era un băiat gras, de vreo doi ani, care reuși cumva să păstreze pe chipu-i bucălat o expresie resemnată, flegmatică, în ciuda faptului că se pomenise atât de aproape de dinții lui Temeraire.

Auzind răspunsul femeii, dragonul clipi și se așeză înapoi.

– Nu sunt sigur, fiindcă are un accent diferit, spuse el, dar cred că a spus că se află aici să mă vadă.

Mimând indiferența, Temeraire întoarse capul și, cu mișcări pe care, în mod evident, le credea discrete, își frecă nasul de piele, curățând niște pete imaginare, după care continuă să-și cultive vanitatea așezându-se în poziția care-l avantaja cel mai mult, cu capul sus. Își scutură aripile și apoi le așeză mai liber pe lângă corp, și gulerul îi era larg deschis de emoție.

– Aduce noroc să vezi un Celest, spuse Yongxing, când i se cerură explicații suplimentare. Părea să considere acest lucru de la sine înțeles. E singura lor ocazie să vadă un asemenea dragon, sunt doar negustori. Își întoarse privirea de la spectacol, punând capăt subiectului. Eu, Liu Bao și Sun

Kai mergem la Guangzhou, să vorbim cu superintendentul și cu viceregele și să-i trimitem vorbă împăratului despre sosirea noastră, spuse el, folosind numele chinez pentru Canton și rămase tăcut, în așteptare, forțându-l astfel pe Laurence să-i ofere barca ofițerilor în acest scop.

– Îngăduiți-mi să vă reamintesc, Alteța Voastră, ne așteptăm să ajungem la Tien-sing în trei săptămâni, așa că vă puteți gândi dacă doriți să rezervați informațiile până când ajungem în capitală.

Singura intenție a lui Laurence fusese să-l scutească de efort. Nu mai aveau de străbătut nicio mie de mile până în capitală. Dar Yongxing își exprimă foarte energic opinia că această propunere era aproape scandaloasă, prin lipsa respectului cuvenit față de tron, și Laurence fu nevoit să-și ceară scuze, justificându-se prin necunoașterea obiceiurilor locului. Yongxing nu se lăsă înduplecat și, în cele din urmă, Laurence fu bucuros să-i vadă pe cei trei emisari plecați, cu prețul renunțării la barca ofițerilor, deși astfel lui și lui Hammond le rămânea doar iola pentru a ajunge la punctul de întâlnire de pe țărm, barca mare fiind deja ocupată cu transportul noilor rezerve de apă și mâncare.

– Ai nevoie de ceva, Tom? întrebă Laurence, vârându-și capul în cabina lui Riley.

Riley ridică o mână slabă, palidă, săltând capul dintre perne, din locul din fața ferestrei, unde zăcea:

– Mă simt mult mai bine. Dar n-aș refuza un vin de porto, dacă poți găsi o sticlă bună în locul ăsta. Am impresia că mi s-a strâns gura de la chinina aia oribilă.

Mai liniștit, Laurence se duse să-și ia rămas-bun de la Temeraire, care reușise să-i convingă pe stegari și pe mesageri să-l spele bine, deși nu era necesar. Vizitatorii chinezi

deveniseră mai îndrăzneți și începuseră să-i arunce la bord flori și alte daruri mai puțin inofensive. Alergând la Laurence, foarte palid, locotenentul Franks era atât de agitat încât uită să se mai bâlbâie.

– Domnule, aruncă tămâie aprinsă pe punte. Vă rog, vă rog, opriți-i.

Laurence urcă pe puntea dragonilor.

– Temeraire, spune-le te rog să nu arunce nimic aprins pe navă. Roland, Dyer, fiți cu ochii pe ei și, dacă vedeți alt obiect riscant, azvârliți-l înapoi imediat. Sper că au atâta minte să nu aprindă petarde, spuse el, fără prea mare încredere.

– Îi opresc eu, promise Temeraire. Cauți, te rog, un loc unde să pot ateriza pe uscat?

– Da, dar nu îmi fac speranțe prea mari. Tot teritoriul n-are mai mult de patru mile pătrate și e înțesat de construcții, spuse Laurence. Dar cel puțin putem zbura deasupra lui și poate chiar peste Canton, dacă mandarinii n-au nimic împotrivă.

Compania Engleză era construită cu fața spre plaja principală, astfel că nu era deloc greu de găsit. Totuși, văzând mulțimea adunată, comisionarii trimiseseră un mic grup care să-i întâmpine la mal, condus de un tânăr înalt, în uniforma serviciului privat al Companiei East India, cu perciuni groși și un proeminent nas acvilin, care-i dădea un aer de pasăre de pradă, sporit de ochii săi scăpărători.

– Maior Heretford, la dispoziția dumneavoastră, spuse el înclinându-se. Și, aș putea spune, domnule, că suntem tare bucuroși să vă vedem, adăugă el, cu francheța unui soldat, după ce ajunseră înăuntru. Șaisprezece luni. Începusem să credem că am fost dați uitării.

Cu un șoc neplăcut, Laurence își aminti de capturarea navei comerciale a Companiei East India de către chinezi.

Preocupat, în toată această perioadă, doar de situația lui Temeraire și atent la călătorie, uitase aproape complet de incident. Dar, desigur, acesta nu le-ar fi putut fi tăinuit oamenilor de aici. Probabil că își petrecuseră lunile care au trecut de atunci arzând de nerăbdare să răspundă profundei insulte.

– Nu s-a luat nicio măsură, nu-i așa? întrebă Hammond, cu o neliniște care spori antipatia lui Laurence față de el. Avea o nuanță de teamă în glas. Ar fi cât se poate de dăunător.

Heretford se uită pieziș la el.

– Nu, comisionarii au considerat că, în condițiile date, este cel mai bine să recâștigăm încrederea chinezilor și să așteptăm o dispoziție mai oficială, spuse el pe un ton ce nu lăsa loc de îndoială asupra deciziilor pe care le-ar fi luat el.

Laurence nu putea decât să-l considere foarte simpatic, deși, în general, nu avea o părere prea bună despre forțele private ale companiei. Dar Heretford părea inteligent și competent, și micul grup sub comanda lui dădea dovadă de disciplină: oamenii aveau armele îngrijite și uniformele scrobite, în ciuda zăpușelii.

Sala de ședințe avea obloanele trase, ca s-o ferească de căldura soarelui ce urca pe cer, și în dreptul fiecărui loc erau așezate evantaie, gata să miște aerul umed, sufocant. Odată prezentările făcute, din beciuri fură aduse pahare cu punci rubiniu, răcit cu gheață. Comisionarii preluară bucuroși scrisorile aduse de Laurence și promiseră că se vor ocupa de trimiterea lor în Anglia. Încheind astfel schimbul de amabilități, lansară o discuție delicată, dar necesară, cu privire la obiectivele misiunii.

– Firește, ne face plăcere să auzim că guvernul a despăgubit compania și pe căpitanii Metis, Holt și Greggson, dar daunele pe care incidentul le-a provocat întregii noastre

activități sunt incomensurabile. Sir George Staunton vorbea cu glas scăzut, dar, totuși, convingător. În ciuda relativei sale tinereți, era șeful comisionarilor datorită experienței sale lungi în China. La vârsta de doisprezece ani, însoțise Misiunea Macartney, în echipajul tatălui său, și era unul dintre puținii britanici care vorbeau fluent chineza.

Staunton le ilustră cu multe alte exemple felul nedrept în care erau tratați și continuă, zicând:

– Aceste exemple sunt caracteristice, regret s-o spun. Insolența și rapacitatea administrației au crescut semnificativ, și asta doar față de noi. Olandezii și francezii nu se confruntă cu un asemenea tratament. Plângerile noastre, pe care le-au tratat la început cu o anumită doză de respect, sunt acum refuzate expeditiv și nu fac decât să ne atragă și mai multe neplăceri.

– Aproape zi de zi ne-am temut să nu fim alungați cu totul, adăugă domnul Grothing-Pyle la acestea. Era un bărbat corpolent, cu părul alb ușor răvășit de mișcarea viguroasă a evantaiului său. Fără să-i jignesc pe maiorul Heretford și pe oamenii lui, continuă el, făcând semn cu capul către ofițer, ne-ar fi extrem de dificil să ne opunem unui asemenea ordin și vă asigur că francezii ar fi fericiți să-i ajute pe chinezi să-l pună în aplicare.

– Și să ne preia stabilimentele, odată ce am fi înlăturați, adăugă Staunton, și toți cei din jurul lui clătinară aprobator din cap. Sosirea navei *Allegiance* ne situează, cu siguranță, pe altă poziție, în ceea ce privește posibilitatea de a opune...

Aici Hammond îl opri.

– Domnule, permiteți-mi să vă întrerup. Nu există nicio intenție ca *Allegiance* să fie folosită într-o acțiune împotriva Imperiului Chinez. Absolut niciuna. Trebuie să vă scoateți complet din minte un asemenea gând. Vorbi cu multă

hotărâre, deși era cel mai tânăr dintre cei prezenți la masă, cu excepția lui Heretford. Atmosfera generală se răci palpabil. Hammond nu se sinchisi. Primul și cel mai important țel al nostru este să recuperăm pentru națiunea noastră destulă bunăvoință din partea Curții Chineze ca s-o împiedice să intre într-o alianță cu Franța. Toate celelalte obiective sunt nesemnificative, prin comparație.

– Domnule Hammond, spuse Staunton, nu pot să cred că există posibilitatea unei astfel de alianțe, nici că ar putea să reprezinte o amenințare atât de mare pe cât se pare că vă imaginați. Imperiul Chinez nu e o putere militară occidentală, oricât de impresionante ar putea fi dimensiunea acestuia și armatele sale de dragoni, pentru ochiul neavizat. Hammond se îmbujoră la această mică împunsătură, probabil neintenționată. Iar chinezii nu au niciun interes militar în treburile europene. Pentru ei este o chestiune de tactică, înrădăcinată de secole, să simuleze, chiar dacă nu așa simt, o lipsă de preocupare față de tot ceea ce depășește granițele lor.

– Faptul că au mers până acolo încât să-l trimită pe prințul Yongxing în Anglia trebuie să însemne ceva pentru dumneavoastră, domnule, ca dovadă că o schimbare a acestei tactici poate fi obținută, dacă imboldul e suficient de puternic, spuse Hammond cu răceală.

Dezbătură acest punct și multe altele cu politețe crescândă, pe parcursul mai multor ore. Laurence se străduia să se concentreze la conversație, deși aceasta abunda de nume, evenimente și preocupări despre care nu știa nimic: o anumită tulburare în rândul țăranilor și situația din Tibet, unde, după toate aparențele, se desfășura o rebeliune în toată regula, deficitul de piață și necesitatea deschiderii mai

multor piețe de desfacere în China, dificultăți cu indigenii pe ruta sud-americană.

Dar, oricât de puțin capabil se simțea Laurence să-și formeze propriile opinii, conversația îi sluji în alt scop. Se convinse că Hammond, deși era foarte bine informat, avea un punct de vedere diametral opus, în aproape toate privințele, față de opiniile comisionarilor. La un moment dat, fu ridicată problema ceremonialului *kowtow* și Hammond o trată ca pe un lucru mărunt. Pentru el era de la sine înțeles că aveau să îndeplinească întregul ritual de îngenunchere, cu speranța de a îndrepta insulta adusă de refuzul Lordului Macartney de a face acest lucru, în misiunea precedentă.

Staunton protestă cu vehemență:

– O cedare fără concesii, din partea noastră, în această privință nu poate decât să ne coboare și mai mult în ochii lor. Refuzul n-a fost făcut fără motiv. Ritualul e destinat emisarilor din țările tributare, vasale tronului chinez și, după ce am ridicat obiecții împotriva lui invocând aceste motive, nu putem acum să-l îndeplinim fără să dăm impresia că ne lăsăm intimidați de tratamentul la care ne-au supus. Ar fi, în primul rând, păgubos pentru cauza noastră, dându-le impresia că îi încurajăm să continue.

– Nu pot să cred că poate fi ceva mai păgubos pentru cauza noastră decât să ne opunem cu îndărătnicie obiceiurile unei națiuni puternice și străvechi, pe propriul ei teritoriu, pe motiv că nu corespund ideilor sau normelor noastre de etichetă, răspunse Hammond. O victorie într-un asemenea punct nu poate fi obținută decât pierzând în toate celelalte, așa cum a dovedit-o eșecul total al misiunii Lordului Macartney.

– Consider că trebuie să vă reamintesc că portughezii s-au prosternat nu numai în fața împăratului, dar și a portretului

și misivelor sale, ori de câte ori mandarinii le-au cerut-o, și misiunea lor diplomatică a eșuat la fel de lamentabil, spuse Staunton.

Lui Laurence nu-i plăcea ideea de a se târî în genunchi în fața nimănui, nici măcar a împăratului Chinei, dar credea că nu doar convingerile sale personale îl determinau să-i dea dreptate lui Staunton în această privință. După părerea lui, o asemenea înjosire nu putea decât să provoace dezgust, chiar și persoanei care reclama gestul și să conducă la un tratament și mai disprețuitor. La cină, Laurence fu așezat în stânga lui Staunton și, discutând de una și de alta, deveni din ce în ce mai convins de judecata sănătoasă a acestuia și cu atât mai nesigur de cea a lui Hammond.

În cele din urmă, își luară rămas-bun și se întoarseră pe plajă, să aștepte barca.

– Vestea despre emisarii francezi mă îngrijorează cât toate celelalte la un loc, spuse Hammond, mai mult pentru sine decât pentru Laurence. De Guignes e un om periculos; cât mi-aș dori ca Bonaparte să fi trimis pe altcineva!

Laurence nu răspunse. Era conștient că simțea același lucru în privința lui Hammond și l-ar fi schimbat bucuros cu altul, dacă ar fi putut.

Yongxing și însoțitorii lui se întoarseră din misiunea lor spre sfârșitul zilei următoare, dar când li se ceru permisiunea să continue călătoria, sau măcar să retragă nava din port, prințul refuză categoric, insistând că *Allegiance* va trebui să aștepte instrucțiuni ulterioare. Dacă și când aveau să vină acestea, prințul nu preciză. Între timp, ambarcațiunile locale își continuară pelerinajul, chiar și târziu în noapte, luminându-și calea cu lămpașe mari de hârtie atârnate la proră.

A doua zi dimineață, Laurence fu trezit din somn de sunetul unei altercații dincolo de ușă: Roland, foarte înverșunată, în ciuda glasului ei cristalin și subțire, spunea ceva, amestecând engleza cu chineza pe care începuse s-o învețe de la Temeraire.

– Ce naiba e cu gălăgia asta? strigă el cu glas răsunător.

Roland privi înăuntru, prin ușa pe care o ținea întredeschisă, doar cât să i se vadă un ochi și gura. Peste umărul ei, Laurence îl zări pe unul dintre servitorii chinezi, gesticulând agitat și încercând să apuce închizătoarea ușii.

– Este Huang, domnule, face tămbălău și spune că prințul vrea să urcați pe punte numaidecât, deși i-am spus că abia ați adormit, după garda de la miezul nopții.

Laurence oftă și își frecă fața.

– Foarte bine, Roland, spune-i că vin imediat.

N-avea niciun chef să se scoale. Spre sfârșitul gărzii de seară, o altă ambarcațiune cu vizitatori, manevrată de un tânăr mai mult temerar decât priceput, fusese lovită în flanc de un val. Ancora sa, aranjată prost, zburase și se izbise de *Allegiance* de jos în sus, săpând o gaură destul de mare în cală, pe unde se scursese cea mai mare parte din grânele proaspăt achiziționate. În același timp, mica ambarcațiune se răsturnase și, cu toate că portul nu era departe, pasagerii, în hainele lor de mătase grea, nu puteau să înoate în siguranță, ci fu nevoie să fie pescuiți la lumina felinarului. Fusese o noapte lungă și obositoare, și Laurence alergase de la începutul gărzii până la sfârșit, ocupându-se de toată harababura, până să ajungă în sfârșit în pat, abia la primele ore ale dimineții. Își stropi fața cu apa călduță din lighean și își îmbrăcă haina, fără tragere de inimă, înainte de a urca pe punte.

Temeraire vorbea cu cineva. Abia când privi mai atent, Laurence își dădu seama că interlocutorul său era, de fapt, un dragon. Și unul cum nu mai văzuse vreodată.

– Laurence, aceasta este Lung Yu Ping, spuse Temeraire, când căpitanul urcă pe puntea dragonilor. Ne-a adus corespondența.

Privind-o din față, Laurence descoperi că avea capul aproape la același nivel cu el. Era mai mică și decât un cal, avea fruntea lată și bombată, un bot lung și ascuțit ca o săgeată și un torace neobișnuit de bombat, făcând ca trupul său să aibă proporțiile unui ogar. N-ar fi putut transporta pe spate decât un copil și, în loc de ham, purta o zgardă delicată din mătase galbenă cu auriu, de care atârna o plasă fină, asemeni unui lanț subțire, care îi acoperea frumos pieptul, fixată de picioarele din față și de degete cu inele aurii.

Plasa era poleită cu aur, contrastând cu pielea ei verzuie. Aripile aveau o nuanță mai închisă de verde și erau brăzdate de dungi înguste, aurii. De asemenea, aripile aveau un aspect neobișnuit: înguste și conice și mai lungi decât trupul. Chiar și atunci când aripile erau strânse la spate, vârfurile lor se târau pe pământ, ca o trenă.

După ce Temeraire repetă prezentările în chineză, mica femelă-dragon se așeză pe picioarele din spate și se înclină. Laurence îi răspunse în același fel, amuzat să salute un dragon de la aceeași înălțime. Odată formalitățile îndeplinite, Lung Yu Ping își apropie capul, cercetându-l pe Laurence cu interes, din cap până-n picioare. Avea ochi mari și apoși, de culoarea chihlimbarului, cu pleoape grele.

Hammond stătea de vorbă cu Sun Kai și Liu Bao, care studiau o scrisoare ciudată, groasă și cu multe peceți și cerneala neagră presărată cu pete roșietice. Yongxing stătea

puțin mai departe, citind a doua misivă scrisă cu litere neobișnuit de mari pe un sul lung de hârtie. Nu împărtăși conținutul acestei scrisori, ci o rulă înapoi, o puse deoparte și se întoarse la ceilalți trei.

Hammond se înclină și veni să-i traducă lui Laurence veștile.

– Ni se ordonă să lăsăm corabia să-și continue drumul către Tien-sing, în timp ce noi vom merge înainte, pe calea aerului, spuse el. Și insistă să plecăm numaidecât.

– Ni se ordonă? întrebă Laurence, nedumerit. Dar nu pricep, de unde au venit aceste ordine? E imposibil să fi ajuns deja de la Pekin. Prințul Yongxing a trimis mesajul abia acum trei zile.

Temeraire îi adresă o întrebare lui Lung Yu Ping, iar ea își înclină capul și răspunse cu un glas gros, nefeminin, care rezonă în pieptu-i bombat.

– Spune că a adus-o de la o mesagerie din Heyuan, care se află la patru sute de nu-știu-ce numiți *li* și că zborul durează puțin mai mult de două ore, explică Temeraire. Dar nu știu ce distanță e asta.

– Trei *li* sunt o milă, spuse Hammond încruntându-se, în timp ce încerca să înțeleagă. Laurence, mai iute la calcule în minte, se uită cu gura căscată la Lung Yu Ping: dacă nu era nicio exagerare la mijloc, asta însemna că parcursese mai mult de o sută douăzeci de mile în zbor. Cu o asemenea viteză și curierii zburând în ștafetă, mesajul ar fi putut, într-adevăr, să vină de la Pekin, aflat la aproape două mii de mile depărtare. Ideea era incredibilă.

Yongxing îi auzi și spuse nerăbdător:

– Mesajul nostru e de maximă prioritate și a fost purtat tot drumul de Dragoni de Jad. Firește că am primit deja

răspuns. Nu mai putem amâna, când împăratul a poruncit. În cât timp puteți fi gata de plecare?

Încă descumpănit, Laurence își veni în fire și protestă că nu poate să părăsească nava în momentul de față, ci va trebui să aștepte până când Riley se simțea destul de bine ca să se ridice din pat. În zadar. Nici nu apucă Yongxing să-i răspundă, că Hammond îi argumenta deja zgomotos punctul de vedere.

– Nu putem să începem prin a-l jigni pe împărat, spuse acesta. *Allegiance* poate să rămână aici, în port, până când căpitanul Riley se însănătoșește.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Asta va agrava situația, spuse Laurence, pierzându-și răbdarea. Deja am pierdut jumătate din echipaj din cauza malariei, nu putem să-i pierdem și pe ceilalți, riscând să dezerteze.

Dar argumentul lui Hammond se dovedi convingător, mai ales după ce fu susținut și de Staunton, care venise pe navă, conform unei înțelegeri anterioare, să ia masa cu Laurence și Hammond.

– Sunt bucuros să vă promit tot sprijinul pe care maiorul Heretford și oamenii lui i-l pot da căpitanului Riley, spuse Staunton. Trebuie să fiu de acord cu Hammond: chinezii sunt foarte ceremonioși și neglijarea regulilor de protocol echivalează cu o insultă directă. Vă implor să nu amânați.

Cu aceste încurajări și după câteva consultări cu Franks și Beckett, care, cu mai mult curaj decât sinceritate, se declarară pregătiți să se descurce singuri, și după o vizită în cabina lui Riley, Laurence, în cele din urmă, cedă:

– Nu putem acosta, oricum, din cauza pescajului și deja avem destule provizii proaspete, astfel că Franks poate să ridice bărcile și să țină oamenii la bord, sublinie Riley. În

orice caz, vom rămâne mult în urma voastră, dar mă simt bine și Purbeck la fel. Vom pleca de îndată ce putem și vă vom reîntâlni la Pekin.

Dar asta nu făcu decât să ridice o nouă serie de probleme: împachetau deja, când anchetele prudente ale lui Hammond stabiliră că invitația chinezilor nu era nicidecum una generală. Laurence era acceptat, de nevoie, ca asistent al lui Temeraire, Hammond era primit, scrâșnind din dinți, în calitate de reprezentant al regelui, dar propunerea ca echipajul lui Temeraire să-i însoțească, urcând în ham, fu respinsă cu oroare.

– Nu merg nicăieri fără echipaj, să-l păzească pe Laurence, interveni Temeraire, auzind despre această problemă.

Îi comunică personal același lucru lui Yongxing, cu glas sfios. Ca să-și întărească spusele, se așeză pe punte hotărât, cu coada strânsă în jurul lui, părând de neclintit. În scurt timp, i se propuse un compromis: Laurence să aleagă zece oameni care să fie transportați de alți dragoni chinezi, a căror demnitate ar fi mai puțin ultragiată de prestarea acestui serviciu.

– La ce ar folosi zece oameni în mijlocul Pekinului? Asta aș vrea să știu! remarcă sarcastic Granby, când Hammond aduse această propunere în cabină. Nu-l iertase pe diplomat pentru refuzul său de a investiga atentatul la viața lui Laurence.

– La ce-ți închipui că ar folosi o sută, în cazul unei amenințări reale din partea armatelor imperiale? Eu asta aș vrea să știu! îi dădu replica Hammond, la fel de caustic. În orice caz, e tot ce putem face. A trebuit să mă străduiesc mult să le obțin permisiunea și pentru atât.

– Atunci, va trebui să ne descurcăm.

Laurence nici măcar nu ridică privirea. Își sorta hainele, renunțând la cele care erau prea uzate de călătorie ca să fie respectabile.

– Lucrul cel mai important este să ne asigurăm că *Allegiance* e ancorată la o distanță pe care Temeraire o poate străbate într-un singur zbor, fără dificultate. Domnule, spuse Laurence, întorcându-se spre Staunton, care fusese invitat să coboare cu ei, aș putea să vă conving să-l însoțiți pe căpitanul Riley, dacă celelalte obligații vă permit? Plecarea noastră îl va lipsi, dintr-o singură lovitură, de toți traducătorii și de autoritatea diplomatică. Mă preocupă dificultățile pe care le-ar putea întâmpina în drumul spre nord.

– Sunt în întregime la dispoziția lui și a dumneavoastră, răspunse Staunton, cu o înclinare a capului.

Hammond nu părea foarte mulțumit, dar, în situația dată, nu putea să obiecteze, și Laurence se bucură în sinea lui că găsise această cale diplomatică de a avea la îndemână sfatul lui Staunton, chiar dacă acesta sosea mai târziu.

Firește, Granby urma să-l însoțească, astfel că fu nevoit să-l lase pe Ferris să supravegheze aviatorii care trebuiau să rămână pe vas. În continuare, selecția fu mai dureroasă. Lui Laurence nu-i plăcea să lase impresia că dă dovadă de favoritism și nu voia nici ca Ferris să rămână fără cei mai buni oameni. Se hotărî, în cele din urmă, pentru Keynes și Willoughby, din echipa terestră. Trebuia să aibă la îndemână opinia medicului și, în ciuda faptului că trebuia să renunțe la ham, considera necesar să aibă alături cel puțin unul dintre harnașieri, ca să-i îndrume pe ceilalți cum să improvizeze un ham pentru Temeraire, în caz de urgență.

Locotenentul Riggs întrerupse deliberările lui Laurence și Granby, cu rugămintea arzătoare de a veni cu ei și de a aduce patru dintre cei mai buni ochitori ai săi.

– N-au nevoie de noi aici, au ofițerii de marină la bord și, dacă se întâmplă ceva, puștile o să vă fie de cel mai mare folos, trebuie să înțelegeți, spuse el.

Din punct de vedere tactic, era adevărat. Dar la fel de adevărat era că pușcașii erau cei mai zurbagii din grupul tinerilor aviatori, și Laurence avea îndoieli dacă să ia atât de mulți cu el la curtea chineză, după ce călătoriseră aproape șapte luni pe mare. Orice insultă adusă unei doamne ar fi aspru repudiată, iar Laurence avea să fie prea ocupat ca să-i țină sub observație tot timpul.

– Hai să-i luăm pe domnul Dunne și pe domnul Hackey, decise Laurence. Îți înțeleg argumentele, domnule Riggs, dar vreau oameni serioși pentru misiunea asta, oameni care să nu calce strâmb. Bănuiesc că pricepi ce vreau să spun. Foarte bine, John, îi luăm și pe Blythe și pe Martin, dintre spinariști.

– Și cu asta mai rămân doi, anunță Granby, adăugând numele pe listă.

– Nu-l pot lua și pe Baylesworth. Ferris va avea nevoie de un secund de nădejde, zise Laurence, după ce își trecu repede în revistă ultimii locotenenți. Hai să-l luăm, în schimb, pe Therrows, dintre naceliști. Și, în sfârșit, pe Digby. E un tânăr ușuratic, dar în ultima vreme s-a descurcat bine, și experiența o să-i fie de folos.

– Vor fi pe punte în cincisprezece minute, domnule, spuse Granby, ridicându-se.

– Da, și trimite-l pe Ferris jos, spuse Laurence, scriind deja ordinele. Domnule Ferris, mă bizui pe judecata ta, continuă el, după ce înlocuitorul secundului veni. N-avem

cum să bănuim nici a zecea parte din ceea ce se poate întâmpla, în situația actuală. Ți-am scris un set de ordine oficiale, în caz că domnul Granby și cu mine vom pieri. Dacă se întâmplă asta, prima ta grijă trebuie să fie siguranța lui Temeraire și apoi cea a echipajului, pe drumul de întoarcere în Anglia.

– Am înțeles, domnule, spuse abătut Ferris și luă plicul sigilat.

Nu încercă să pledeze pentru includerea sa pe listă, ci părăsi cabina trist, cu umerii lăsați.

Laurence termină cu împachetatul. Din fericire, pusese deoparte, la începutul călătoriei, cel mai bun costum al său și cea mai bună pălărie, înfășurate în hârtie și piele uleiată, pe fundul cufărului, cu scopul de a le păstra pentru misiunea oficială. Se schimbă în haina de piele și pantalonii din postav pentru zbor. Nu erau foarte uzate, fiind, pe deoparte rezistente și, pe de alta, mai puțin folosite în timpul călătoriei pe mare. Doar două dintre cămăși meritau luate în bagaj și o mână de eșarfe. Puse restul hainelor deoparte, într-un mic balot și le lăsă în chesonul cabinei.

– Boyne! strigă el, scoțând capul pe ușă și zărind un marinar matisând plictisit o funie. Du, te rog, cufărul pe punte.

Astfel bagajele trimise, scrise câteva rânduri către mama sa și către Jane și îi duse lui Riley scrisorile. Micul ritual îi amplifică senzația, care până atunci îi dăduse târcoale, că se afla în ajunul unei bătălii.

Când urcă, oamenii erau adunați pe punte, iar cuferele și sacii erau încărcați în barca mare. Majoritatea bagajelor emisarilor aveau să fie lăsate la bord, întrucât Laurence subliniase că descărcarea lor ar dura aproape o zi. Chiar și așa, obiectele lor de primă necesitate cântăreau mai mult decât

toate bagajele echipajului. Yongxing era pe puntea dragonilor, înmânându-i lui Lung Yu Ping un sul pecetluit. Nu dădea impresia că i se pare neobișnuit să i-l încredințeze direct dragonului, deși acesta nu avea călăreț. Lung Yu Ping îl luă cu dexteritate, ținându-l delicat între degetele cu gheare lungi, de parcă l-ar fi apucat cu mâna. Vârî sulul cu grijă pe sub zgarda pe care o purta, fixându-și-l pe burtă.

După aceea, se înclină în fața lui Yongxing, apoi a lui Temeraire și se îndepărtă legănându-se, cu aripile stânjenindu-i mersul. Dar la marginea punții le desfăcu brusc, le flutură puțin și apoi țâșni cu un salt enorm, cu tot trupul în aer și bătând deja din aripi cu furie. Într-o clipă, deveni doar un punct pe cer.

– O! exclamă Temeraire, urmărind-o fascinat cu privirea. Zboară foarte sus, eu nu m-am înălțat niciodată atât.

Laurence era și el impresionat și rămase privind prin telescop câteva minute. Nu mai putea fi văzută cu ochiul liber, deși era o zi senină.

Staunton îl trase pe Laurence deoparte.

– Pot să vă dau un sfat? Luați băieții cu dumneavoastră. Dacă mi-e îngăduit să vorbesc din experiența mea de copil, s-ar putea să fie de folos. Nimic nu e mai util decât prezența copiilor pentru a transmite un mesaj de pace. Iar chinezii au un respect deosebit pentru relațiile filiale, fie ele de sânge, fie prin adopție. Puteți fi considerat, în mod firesc, tutorele lor și sunt sigur că-i pot convinge pe chinezi să nu-i pună la socoteală printre cei zece de pe listă.

Roland îl auzi. În clipa următoare, ea și Dyer stăteau în fața lui Laurence, privindu-l tăcuți și rugători, cu ochii strălucind de speranță. Șovăitor, Laurence spuse:

– Păi... dacă chinezii n-au nimic împotrivă să-i adăugăm la grup...

Această încurajare fu de-ajuns: copiii dispărură sub punte, după bagaje și reveniră valvârtej, înainte chiar ca Staunton să termine negocierile cu chinezii.

– Mie tot mi se pare absurd, spuse Temeraire, încercând să vorbească încet. Aș putea cu ușurință să vă duc pe toți. Și toate bagajele din barca aia, pe deasupra. Dacă trebuie să zbor alături de alți dragoni, sunt sigur că va dura mult mai mult.

– Sunt de acord cu tine, dar hai să nu redeschidem discuția, spuse Laurence obosit, rezemându-se de Temeraire și mângâindu-i nasul. *Asta* ar dura mai mult decât am putea economisi, folosind orice alte mijloace de transport.

Temeraire îl alintă cu botul și Laurence închise ochii. Momentul de liniște, după trei ore de agitație nebună, îi readuse în prim-plan toată oboseala nopții pierdute.

– Da, sunt gata, spuse el, îndreptându-se.

Granby era prezent. Laurence își puse pălăria și salută echipajul, cu o înclinare a capului. Oamenii își duseră mâinile la frunte. Câțiva chiar murmurară.

– Succes, domnule!

– Drum bun, domnule!

Laurence strânse mâna lui Frank, apoi păși peste parapet, însoțit de sunetul fluierelor și al tobelor, restul echipajului fiind deja în barcă. Yongxing și ceilalți emisari fuseseră deja coborâți cu ajutorul scaunului nostromului și erau instalați la pupă sub un baldachin, să-i ferească de soare.

– Foarte bine, domnule Tripp, hai să pornim, îi spuse Laurence aspirantului, și în clipa următoare erau în mișcare și *Allegiance* rămase, legănându-se, în urma lor.

Ridicară randa mare și se lăsară purtați de curent spre sud, pe lângă Macao și în larga deltă a Râului Perlei.

12

Nu urmară obișnuita curbă a râului spre Whampoa și Canton, ci o apucară pe un braț estic, către orașul Dongguaran, când purtați de vânt, când vâslind împotriva curentului domol, trecând pe lângă vastele orezării cu contururi pătrate, înverzite de lăstarii care începeau să străpungă suprafața apei. Mirosul de gunoi de grajd atârna deasupra râului ca un nor.

Laurence picoti aproape tot drumul, auzind ca prin vis eforturile zadarnice ale echipajului de a păstra liniștea. Șoaptele lor șuierate făceau necesară repetarea fiecărui ordin de câte trei ori, de fiecare dată mai tare, sfârșind prin a ajunge la intensitatea normală a vocii. Ori de câte ori cineva făcea o greșeală, ca de exemplu să scape prea zgomotos un colac de funie sau să se împiedice de unul dintre bancurile bărcii, acesta atrăgea asupra lui un potop de invective și apostrofări, mult mai sonor decât zgomotul care îl provocase. Cu toate acestea, Laurence dormi, sau pe-aproape. Din când în când, deschidea ochii și privea în sus, să se asigure că silueta lui Temeraire plutește încă deasupra lor.

Se trezi dintr-un somn mai profund abia după lăsarea întunericului. Vela era strânsă și, câteva clipe mai târziu, barca se lovi ușor de o platformă, urmată de obișnuitele înjurături printre dinți ale marinarilor care o legau la chei. Singura lumină din preajmă era cea răspândită de felinarele bărcii, suficientă cât să dezvăluie scara largă care cobora în râu, cu

treptele de jos ascunse dincolo de suprafața apei. De-o parte și de alta a acestora erau doar umbrele estompate ale joncilor localnicilor trase pe mal.

Dintr-un punct mai îndepărtat al țărmului, se apropia un alai de lămpașe; mari sfere strălucitoare, din mătase roșie-portocalie întinsă pe rame subțiri de bambus, oglindindu-se în apă ca niște flăcări. Localnicii fuseseră avertizați, pesemne, de sosirea lor. Se desfășurară de-a lungul digului, într-o procesiune ordonată și, dintr-odată, o puzderie de chinezi urcă la bordul vasului, înhățând bagajele și transferându-le, fără să ceară măcar permisiunea, în strigăte vesele.

În primul moment, Laurence fu gata să protesteze, dar n-avea niciun rost. Întreaga operațiune se desfășura cu o admirabilă eficiență. Un secretar se așezase la baza scării, cu un fel de tăbliță de scris în poală, notând pe un sul de hârtie diversele bagaje, pe măsură ce treceau pe lângă el și făcând pe fiecare dintre ele un semn vizibil. Așadar, Laurence se ridică și încercă să-și dezmorțească gâtul pe furiș, cu ușoare mișcări laterale, fără să se pună într-o postură nedemnă. Yongxing coborâse deja din barcă și intrase în micul pavilion de pe mal. Dinăuntru, glasul răsunător al lui Liu Bao se auzi cerând în chineză ceva ce până și Laurence ajunsese să înțeleagă că înseamnă vin. Iar Sun Kai se afla pe țărm, vorbind cu mandarinul locului.

– Domnule, îi spuse Laurence lui Hammond, fii bun și întreabă responsabilii unde a aterizat Temeraire.

Hammond le adresă câteva întrebări oamenilor de pe mal, se încruntă și îi spuse lui Laurence, cu glas scăzut:

– Spun că a fost dus în Pavilionul Apelor Liniștite și că noi trebuie să ne petrecem noaptea în altă parte. Vă rog, protestați imediat, cu voce tare, ca să am un motiv să ridic

obiecții. Nu trebuie să creăm un precedent, îngăduindu-le să ne despartă de el.

Laurence, care ar fi făcut oricum tărăboi din prima clipă, dacă n-ar fi fost îndemnat, se pomeni bulversat de solicitarea de a juca teatru. Se bâlbâi puțin și spuse, cu glas sonor, dar nepotrivit de ezitant:

– Trebuie să-l văd pe Temeraire numaidecât și să mă asigur că e bine.

Hammond se întoarse imediat la însoțitorii chinezi, desfăcându-și brațele într-un gest de scuză și vorbi precipitat. Sub privirile lor încruntate, Laurence își dădea toată silința să se arate aspru și hotărât, simțindu-se total ridicol și, în același timp, furios. În cele din urmă, Hammond reveni cu un aer satisfăcut și anunță:

– Excelent! Au acceptat să ne ducă la el.

Ușurat, Laurence clătină din cap și se întoarse la echipajul vasului.

– Domnule Tripp, acești domni vă vor arăta unde veți dormi. Vorbim mâine-dimineață, înainte să vă înapoiați la *Allegiance*, îi spuse el aspirantului, care își duse mâna la pălărie și urcă scările.

Fără o vorbă, Granby aranjă oamenii în formație liberă în jurul lui, pornind pe un larg drum pavat, conduși de lămpașul legănat al călăuzei. Laurence avu impresia că zărește multe case mici, de-o parte și de alta. Pietrele drumului păstrau urme adânci de roți și aveau muchiile roase și rotunjite de trecerea anilor. Era treaz ca lumina, după o lungă zi de somnolență și, totuși, avea senzația că străbate ca prin vis acest ținut străin și întunecat, cu târșâitul cizmelor negre și moi ale călăuzei, cu fumul ce se înălța dinspre casele din apropiere, cu lumina difuză ce pâlpâia din spatele paravanelor

și al ferestrelor și, deodată, auzi crâmpeiul unui cântec ciudat glăsuit de o femeie.

Ajunseră, în sfârșit, la capătul drumului larg și drept, și călăuza îi conduse în susul scării ample a pavilionului, printre masive coloane cilindrice din lemn pictat. Acoperișul era atât de sus, încât se pierdea în întuneric. De jur împrejurul lor, în spațiul pe jumătate închis, răsuna răsuflarea huruitoare a dragonilor, pe solzii cărora scânteia lumina roșiatică a unui lămpaș, făcându-i să semene cu niște mormane de bani așezate în preajma intervalului îngust din mijloc. Hammond se trase instinctiv spre centrul grupului și odată i se tăie răsuflarea, când lămpașul se oglindi în ochiul mijit al unui dragon, transformându-l într-un disc subțire de aur strălucitor.

Trecând printre alte șiruri de coloane, ieșiră într-o grădină deschisă, unde o apă susura în întuneric și frunze mari foșneau deasupra capului. Aici dormeau alți câțiva dragoni, unul dintre ei tolănit peste alee, pe care ghidul îl împunse ușor cu bățul lămpașului, până când se dădu, morocănos, la o parte, fără măcar să deschidă ochii. Urcară alte trepte, către un alt pavilion, mai mic decât primul, și aici, în sfârșit, îl găsiră pe Temeraire, încolăcit singur în imensitatea răsunătoare.

– Laurence? făcu Temeraire, înălțând capul la apropierea lor. Apoi îl dezmierdă bucuros cu nasul, întrebând: Rămâi cu mine? Mi se pare foarte ciudat să dorm iarăși pe uscat. Am impresia că pământul se clatină.

– Firește că rămân, spuse Laurence, și oamenii echipajului se întinseră pe jos fără să protesteze.

Era o noapte caldă și plăcută, și podeaua din careuri de lemn incrustat, șlefuit de vreme, nu era tare. Laurence își ocupă locul obișnuit pe piciorul din față al dragonului. După

ce dormise tot drumul, căpitanul era vioi și îl anunță pe Granby că face el prima gardă.

– Ai primit ceva de mâncare? îl întrebă el pe Temeraire, după ce toată lumea se liniști.

– O, da, răspunse somnoros dragonul. Un porc foarte mare la frigare și niște tocană de ciuperci. Nu mi-e foame deloc. Zborul n-a fost foarte greu, până la urmă, și n-am găsit nimic interesant de văzut înainte de lăsarea întunericului, în afară de câmpurile alea foarte ciudate, pline de apă, pe care le-am întâlnit în cale.

– Orezăriile, precizează Laurence, dar Temeraire dormea deja și curând începu să sforăie. Sunetul era mult mai puternic în spațiul acoperit al pavilionului, chiar dacă acesta nu avea ziduri. Noaptea era foarte liniștită și, din fericire, țânțarii nu se dovedeau foarte sâcâitori. Nu le plăcea, evident, căldura uscată răspândită de trupul dragonului. Cu cerul dincolo de pavilion, Laurence nu avea aproape niciun indiciu după care să stabilească scurgerea orelor și pierdu noțiunea timpului. Nimic nu tulbura neclintirea nopții, doar o dată, un zgomot dinspre curte îi atrase atenția: un dragon aterizând, întorcând spre ei o privire lăptoasă, sidefie, ce oglindea lumina lunii ca ochii unei pisici. Dar dragonul nu se apropie de pavilion, ci se adânci și mai mult în întuneric.

Granby se trezi să preia garda și Laurence se strădui să doarmă. Avea și el cunoscuta senzație înșelătoare că pământul se leagănă, trupul lui păstrând amintirea mișcării oceanului, chiar și acum, după ce îl lăsaseră în urmă.

Laurence se trezi speriat: iureșul de culori de deasupra capului i se păru ciudat, până când înțelese că privea decorațiunile tavanului. Fiecare părticică de lemn era pictată și

lăcuită în culori țipătoare și auriu-strălucitor. Laurence se ridică în picioare și privi împrejur, cu un interes proaspăt: coloanele erau zugrăvite într-un roșu-intens și așezate pe postamente pătrate de marmură albă, iar acoperișul era la cel puțin treizeci de picioare deasupra capului. Era limpede că Temeraire intrase fără dificultate sub el.

Fațada pavilionului se deschidea spre o curte cu o priveliște pe care Laurence o găsi mai degrabă interesantă decât frumoasă: pavată cu pietre gri în jurul unei alei șerpuitoare de pietre roșietice, plină de bolovani în forme ciudate și de copaci la fel de ciudați. Desigur, și aici erau dragoni, cinci la număr, odihnindu-se pe jos în diverse poziții, cu excepția unuia care se trezise deja și se ferchezuia cu grijă lângă un iaz imens care acoperea colțul nord-estic al curții. Dragonul era albastru-cenușiu, într-o nuanță nu foarte diferită de cea pe care o avea cerul în momentul acela, și cele patru gheare ale sale erau pictate în roșu-strălucitor. Sub privirile lui Laurence, își termină ritualul de dimineață și se ridică în aer.

Majoritatea dragonilor din curte păreau să fie de aceeași rasă, deși existau mari diferențe între dimensiunile și nuanțele lor, precum și între numărul coarnelor și locul unde erau amplasate. Unii aveau spinările netede, alții, cu creste țepoase. În scurt timp, un alt soi de dragon ieși din imensul pavilion aflat la sud. Era mai mare, purpuriu, avea ghearele aurite și o creastă galbenă care se întindea de-a lungul șirei spinării, dinspre capul cu numeroase coarne. Se adăpă din iaz și căscă enorm, dezvăluind două șiruri de dinți mici, dar ascuțiți, cu un set de patru colți mai mari, curbați, printre ei. La est și la vest, unind cele două pavilioane, se întindeau niște culoare înguste, întrerupte pe alocuri de mici intrări boltite.

Dragonul roșu se îndreptă spre una dintre aceste intrări și strigă ceva înăuntru.

Câteva clipe mai târziu, o femeie ieși împleticindu-se, frecând-și fața și mormăind. Laurence o privi stupefiat, apoi întoarse privirea, stânjenit: era goală de la brâu în sus. Dragonul îi atinse drăgăstos mâna cu botul și o împinse în iaz. Acest lucru avu, cu siguranță, un efect înviorător, căci femeia se ridică, împroșcând apa, cu ochii larg deschiși și, înainte de a intra în pavilion, îl apostrofă pe dragonul care rânjea. Femeia ieși din nou, după câteva minute, de data aceasta îmbrăcată cum se cuvine. Purta un fel de jachetă matlasată, cu mâneci largi, albastră cu fâșii roșii, late la margini și aducea un ham, tot din mătase, după câte i se părea lui Laurence. Îl aruncă peste trupul dragonului fără să fie ajutată, vorbind în tot acest timp cu glas sonor și vizibil iritat. Fără să vrea, lui Laurence îi veniră în minte Berkley și Maximus, deși căpitanul englez nu rostise în viața lui atâtea cuvinte deodată: era o anumită similitudine în relația lor anapoda.

Odată hamul fixat, aviatoarea chineză urcă pe spinarea dragonului și cei doi își luară zborul fără alte formalități, făcându-se nevăzuți din zona pavilionului, către cine știe ce treburi ale zilei. Toți dragonii începeau acum să se miște. Alți trei dintre aceia mari și purpurii veniră din pavilion și alți oameni ieșiră prin culoarele boltite, bărbații dinspre est și câteva femei dinspre vest.

Temeraire tresări sub trupul lui Laurence și deschise ochii.

– Bună dimineața, spuse el, căscând. Oh! făcu el, privind împrejur, cu gura căscată, la decorațiunile opulente și la agitația din curte. Nu mi-am dat seama că mai sunt atâția dragoni aici sau că locul este atât de impunător, spuse el, ușor neliniștit. Sper că sunt prietenoși.

– Sunt sigur că nu vor fi altfel decât binevoitori, când vor afla că vii de atât de departe, răspunse Laurence, coborând de pe piciorul dragonului, ca să-l lase să se ridice. Aerul era închis și încărcat de umezeală, și cerul de un cenușiu incert. Avea să fie iarăși foarte cald, gândi Laurence. Ar trebui să bei cât mai multă apă, continuă el. Nu știu cât de des vor avea de gând să ne oprim și să ne odihnim astăzi pe drum.

– Cum zici tu, răspunse Temeraire fără chef și ieși în curte.

Vacarmul, care sporise treptat, încetă ca la un semn. Dragonii și însoțitorii lor îi priviră cu ochi mari. Urmă o mișcare generală de retragere din fața lui Temeraire și, în prima clipă, Laurence fu șocat și jignit, dar apoi observă că toți, oameni și dragoni deopotrivă, se înclinau până la pământ, făcând între ei un culoar până la iaz.

Liniștea era deplină. Temeraire înaintă cu pas șovăitor printre șirurile de dragoni, până la apă, bău grăbit până la saturație și se retrase spre pavilionul înălțat. Abia după ce dispăru înăuntru, activitatea generală își reluă cursul, mult mai puțin zgomotos decât înainte, printre ocheade furișe în pavilion.

– Au fost foarte amabili că m-au lăsat să beau, spuse Temeraire, aproape șoptit, dar mi-aș dori să nu se mai holbeze așa.

Dragonii păreau dornici să mai zăbovească, dar, unul după altul, plecară cu toții, în afară de câțiva, vizibil mai vârstnici, cu solzii decolorați la margini, care se întoarseră să se tolănească la soare, pe pietrele din curte. Între timp, Granby și echipajul se treziseră, ridicându-se să urmărească spectacolul din jurul lor cu același interes cu care îl priviseră dragonii pe Temeraire. După ce se smulseră complet din amorțeală, începură să-și îndrepte hainele.

– Presupun că vor trimite pe cineva după noi, spuse Hammond, netezindu-și zadarnic o mânecă boțită.

Ținuta lui era protocolară, spre deosebire de costumele de zbor pe care le purtau aviatorii.

În clipa aceea, Ye Bing, unul dintre tinerii slujitorii chinezi de pe vas, străbătu curtea, fluturând o mână să le atragă atenția.

Mâncarea de la micul dejun era altfel decât cea cu care era obișnuit Laurence: un fel de terci subțire de orez amestecat cu pește uscat și bucăți de ouă îngrozitor de decolorate, servit cu bastonașe unsuroase de pâine, crocante și foarte ușoare. Dădu ouăle deoparte și se forță să mănânce restul, urmând același sfat pe care i-l dăduse mai devreme lui Temeraire, dar ar fi dat orice pentru niște ochiuri cu șuncă pregătite cum se cuvine. Liu Bao îl împunse în braț cu beți-gașul de mâncat și îi indică ouăle, făcând o remarcă lesne de dedus. El își mânca porția cu vădită plăcere.

– Ce crezi că este cu ele? întrebă Granby, cu glas scăzut, dând și el la o parte, neîncrezător, ouăle.

După ce îl întrebă pe Liu Bao, Hammond le explică la fel de neîncrezător.

– Spune că sunt ouă de o mie de ani. Mai curajos decât ceilalți, Hammond luă o bucată și o mâncă. Mestecă, înghiți și abordă un aer gânditor în timp ce toți îi așteptau verdictul: Parcă sunt în saramură, anunță el. Nu mucegăite, în orice caz. Mai gustă una și sfârși prin a mânca toată porția.

Laurence, în schimb, evită acele bucăți ciudate, galbene-verzui.

Fuseseră aduși pentru masă într-un fel de sală de oaspeți, nu departe de pavilionul dragonilor. Marinarii îi așteptau acolo și li se alăturară la micul dejun, cu rânjete invidioase

pe fețe. Nu erau mai încântați să-și întrerupă aventuroasa călătorie, decât fuseseră aviatorii lăsați deoparte, și nu se abținură să facă remarci despre calitatea mâncării la care cei ce continuau drumul se puteau aștepta.

Mai târziu, Laurence își luă bun-rămas de la Tripp, zicând:

– Și nu uita să-i spui căpitanului Riley că totul e *în perfectă ordine*. Exact cu cuvintele astea. Se înțeleseseră că orice alt mesaj, oricât de liniștitor, însemna că ceva mersese prost de tot.

Afară îi așteptau două căruțe trase de măgari, cioplite grosolan și fără arcuri. Bagajele plecaseră înainte. Laurence urcă și se ținu încleștat de margine, în timp ce înaintau huruind pe drum. Străzile nu erau mai impresionante la lumina zilei: foarte largi, pavate cu pietre rotunde, vechi, cu mortarul dintre ele distrus de vreme. Roțile căruței înaintau prin făgașele adânci, hurducăindu-se pe terenul accidentat.

De jur împrejur era o mare forfotă de oameni care se holbau la ei plini de curiozitate, lăsându-și adesea treaba deoparte pentru a veni în urma lor o scurtă bucată de drum.

– Și ăsta nici măcar nu e un oraș? Granby își roti privirea cu interes, încercând să estimeze numărul oamenilor. Mi se par extrem de mulți pentru un orășel de provincie.

– După ultimele noastre informații, China are aproximativ două sute de milioane de locuitori, spuse Hammond absent, ocupat să facă însemnări într-un jurnal.

Laurence clătină din cap la auzul acestui număr înfricoșător, de zece ori mai mare decât populația Angliei. Fu și mai uimit să vadă un dragon apropiindu-se pe drum din direcția opusă. Era un alt dragon albastru-cenușiu și purta un ciudat ham de mătase, cu un pieptar proeminent. Când trecură unul pe lângă altul, Laurence văzu că trei dragonași, doi din

aceeași rasă și unul roșu, pășeau alături de el, atașați la același ham de un fel de bretele.

Iar aceștia nu erau singurii dragoni de pe stradă. La scurt timp trecură pe lângă o unitate militară, în curtea căreia se antrena o mică trupă de infanteriști în veșminte albastre. În fața porții stăteau doi dragoni mari și roșii, comentând aprins jocul de zaruri pe care îl jucau căpitanii lor. Nimeni nu părea să le acorde vreo atenție specială. Țăranii grăbiți, care își cărau poverile, treceau pe lângă ei fără să întoarcă măcar capul, cățărându-se din când în când peste picioarele dragonilor, când n-aveau pe unde trece.

Temeraire îi aștepta într-un câmp deschis, cu alți doi dragoni albaștri-cenușii în preajmă, care purtau hamuri de plasă încărcate cu bagajele însoțitorilor. Ceilalți dragoni șușoteau și se uitau cu coada ochiului la Temeraire, care părea stingherit și fu foarte ușurat să-l vadă pe Laurence.

Odată încărcați, dragonii se lăsară la pământ, ca însoțitorii lor să poată să urce și să le înalțe pe spate mici pavilioane, foarte asemănătoare cu corturile pe care aviatorii britanici le foloseau pentru zborurile lungi. Unul dintre chinezi i se adresă lui Hammond și arătă către un dragon albastru.

– Noi vom călători cu acela, îi explică Hammond lui Laurence, după care îl întrebă altceva pe chinez, care își scutură capul și răspunse vehement, arătând din nou către al doilea dragon albastru.

Înainte ca Hammond să apuce să traducă răspunsul, Temeraire se ridică, indignat:

– Laurence nu zboară cu niciun alt dragon, declară el, trăgându-și posesiv căpitanul mai aproape, cât pe ce să-l doboare de pe picioare.

Hammond nu fu nevoit să traducă în chineză ceea ce simțea dragonul.

Laurence nu înțelesese inițial că nici nu va fi lăsat să zboare cu Temeraire. Nu-i plăcea să-l știe singur tot drumul și, totuși, se gândi că acest motiv nu era foarte întemeiat. Aveau să zboare alături, fără să se piardă din ochi și Temeraire nu putea fi cu adevărat în pericol.

– Doar pentru călătoria asta, îi spuse el dragonului și fu surprins când cel care-l contrazise nu fu Temeraire, ci Hammond.

– Nu, o asemenea idee este inacceptabilă, spuse diplomatul.

– Nicidecum, întări Temeraire, aprobându-l întru totul, și mârâi când chinezul încercă să-și continue pledoaria.

– Domnule Hammond, spuse Laurence, într-un moment de inspirație fericită, te rog să le spui că, dacă problema o reprezintă hamul, pot foarte bine să leg un lanț de pandantivul lui Temeraire. Atâta timp cât nu trebuie să mă mișc din loc, va fi destul de sigur.

– La asta n-au ce să mai obiecteze, zise mulțumit Temeraire și întrerupse discuția imediat, ca să facă propunerea care, de voie, de nevoie, fu acceptată.

– Domnule căpitan, pot să vă vorbesc o clipă? Hammond îl trase deoparte. Această încercare este de aceeași factură cu aranjamentele de ieri-seară. Trebuie să insist, domnule, să nu cumva să vă continuați drumul dacă, din orice motiv, ajungem să ne separăm. Și să fiți în gardă dacă mai fac încercări să vă despartă de Temeraire.

– Înțeleg ce vrei să spui, domnule, și îți mulțumesc pentru sfat, răspunse Laurence, încrâncenat, iscodindu-l cu privirea pe Yongxing.

Deși prințul nu se coborâse la a se implica direct în niciuna dintre discuții, Laurence bănuia că, în spatele acestor

eforturi, era mâna lui. Iar el sperase că eșecul încercărilor de a-i despărți, făcute la bordul corabiei, îl făcuseră pe prinț să renunțe.

După aceste tensiuni de la începutul călătoriei, lunga zi de zbor decurse fără incidente, cu excepția salturilor pe care le îndura stomacul lui Laurence în momentele când Temeraire țâșnea în jos, ca să vadă pământul mai de aproape. Chinga nu rămase neclintită pe tot parcursul zborului și se mișca mult mai mult decât un ham. Temeraire era considerabil mai iute și mai rezistent decât ceilalți doi dragoni și putea să-i ajungă din urmă chiar dacă zăbovea câte o jumătate de oră să admire peisajul. Aspectul cel mai frapant, pentru Laurence, era expansiunea populației: nu era fâșie de pământ care să nu fie cultivată în vreun fel și fiecare acumulare mai mare de apă era înțesată de bărci care mergeau în toate direcțiile. Și, desigur, imensitatea țării. Călătoreau de dimineața până seara, cu o singură oră de pauză pentru masă, în fiecare zi, la prânz, și zilele erau lungi.

După două zile de drum, vastele câmpii, aproape nesfârșite, împestrițate de careurile ordonate ale orezăriilor și străbătute de o puzderie de ape curgătoare, lăsară locul colinelor și mai apoi coamelor ondulate ale munților. Peisajul de la picioarele lor era presărat cu orășele și sate de diferite dimensiuni și, din când în când, oamenii care lucrau la câmp se opreau să le privească zborul, dacă Temeraire cobora destul de jos ca să fie recunoscut drept un Celest. La început, Laurence avu impresia că Yangtze e un lac, unul de dimensiuni considerabile, dar nu fabuloase, fiind ceva mai mic de-o milă în lățime. Cele două țărmuri erau învăluite într-o burniță cenușie și abia când ajunseră deasupra apei observă curgerea

nesfârșită a grandiosului râu și procesiunea lină a joncilor care apăreau și dispăreau printre cețuri.

După două nopți petrecute în orașe mai mici, Laurence începuse să creadă că primul lor adăpost fusese o excepție, dar i se părea acum minuscul, în comparație cu locul de popas din orașul Wuchang. Aici erau opt pavilioane imense, aranjate într-o simetrică formă octogonală, unite prin culoare mai înguste, în jurul unui spațiu care merita să fie numit mai degrabă parc decât grădină. Roland și Dyer încercară în joacă să numere dragonii, dar renunțară undeva după treizeci. Pierdură șirul când un grup de mici dragoni purpurii ateriză, împânzind pavilionul, într-un freamăt necontenit, prea mulți și prea iuți ca să poată fi numărați.

Temeraire picotea. Laurence își așeză castronul deoparte: altă cină frugală cu orez și legume. Majoritatea oamenilor dormeau deja, cuibăriți sub mantiile lor, iar ceilalți erau tăcuți. Ploaia cădea fără încetare, ca o cortină vaporoasă de apă dincolo de pereții pavilionului, revărsându-se cu un zgomot ritmic de pe colțurile arcuite în sus ale acoperișului. De-a lungul malurilor abrupte ale râului, mici făclii galbene ardeau în colibele deschise, ca să călăuzească drumul dragonilor care zburau noaptea. Din pavilioanele celelalte răsuna ecoul răsuflării domoale, hârâitoare a animalelor și de undeva, de departe, se auzi limpede, în ciuda ploii, un țipăt mai pătrunzător.

Yongxing își petrecea nopțile separat de restul grupului, în apartamente retrase, dar acum ieși din izolare și se opri la marginea pavilionului, privind în vale: în clipa următoare, țipătul veni din nou, mai apropiat. Temeraire înălță capul să asculte, cu gulerul din jurul gâtului ridicându-se în alertă. Apoi Laurence auzi cunoscutul fâlfâit zgomotos de aripi grele și un dragon ateriză, risipind din cale-i perdeaua de

vapori și ceață de pe pietrele de pavaj, o umbră albă, spectrală deslușindu-se vag în ploaia argintie. Își strânse aripile largi și păși spre ei, cu ghearele țăcănind pe pietre. Servitorii care circulau între pavilioane se retraseră grăbiți din cale, întorcând fețele, dar Yongxing coborî scările în ploaie și dragonul își aplecă spre el capul mare, cu guler amplu, rostindu-i numele cu o voce cristalină și dulce.

– E un alt Celest? întrebă Temeraire, cu glas stins și șovăitor.

Laurence doar clătină din cap, neștiind ce să răspundă. Era o femelă-dragon, de un alb uluitor de imaculat, cum nu mai văzuse la altul, nici măcar în zona petelor sau a dungilor. Solzii aveau sclipirea translucidă a pergamentului fin, perfect incolor, iar marginile ochilor aveau o nuanță de roz-sticlos, împânzite de capilare atât de pronunțate încât se vedeau chiar și de la distanță. Cu toate acestea, avea gulerul amplu și mustățile subțiri din jurul fălcilor întocmai ca Temeraire. Doar albul era nefiresc. Femela-dragon purta la baza gâtului un colan auriu, incrustat cu rubine, și pe degete teci aurii, cu rubine la toate ghearele din față, care oglindeau în culoarea lor intensă nuanța ochilor ei.

Îl împinse drăgăstos pe Yongxing cu botul înapoi în adăpostul templului și intră în urma lui, nu înainte de a-și scutura iute aripile, lăsând ploaia să alunece de pe ele în valuri. Le aruncă celorlalți o singură privire, în treacăt, cu ochii scânteind, după care se înfășură geloasă în jurul lui Yongxing, șușotind cu el în celălalt capăt al pavilionului. Câțiva servitori ieșiră aducându-i cina, dar se apropiau abia târându-și picioarele, neliniștiți, deși nu arătaseră o asemenea reticență în preajma niciunui alt dragon, iar prezența lui Temeraire le producea o vizibilă plăcere. Comportamentul dragonului nu părea să justifice teama lor. Mâncă repede și grațios,

fără să lase în urmă niciun strop de mâncare și nu le acordă nicio atenție.

În dimineața următoare, Yongxing le-o prezentă sumar ca fiind Lung Tien Lien și apoi o luă cu el, să ia micul dejun separat. Hammond se informase discret destul de bine ca să le spună câte ceva în plus la masa următoare:

– Fără doar și poate este din rasa Celestă, anunță el. Bănuiesc că are un fel de albinism. Nu știu de ce asta îi neliniștește atât de mult pe toți.

– S-a născut în culori de doliu, firește că aduce ghinion, spuse Liu Bao, când i se cerură, cu prudență, informații, de parcă asta ar fi fost de la sine înțeles, și adăugă: Împăratul Qianlong intenționa să i-o dea prințului Mongoliei, ca să nu le aducă ghinion fiilor noștri, dar Yongxing a insistat s-o păstreze el, nevoind să lase un Celest să părăsească familia imperială. Yongxing ar fi putut deveni împărat el însuși, dar, firește, nu poți avea un împărat cu un dragon blestemat, ar fi o năpastă pentru țară. Așadar, acum împărat este fratele lui, Jiaquing. Asta e voința Cerului.

Cu această remarcă filosofică, Liu Bao ridică din umeri și mâncă încă o bucată de pâine prăjită. Hammond primi vestea deprimat și Laurence îi împărtăși mâhnirea: una era mândria, dar un principiu atât de nestrămutat încât să-i sacrifici un tron dovedea cu totul altceva.

Cei doi dragoni-purtători care îi însoțiseră fuseseră înlocuiți cu unul albastru-cenușiu și un altul, ceva mai mare, verde-închis cu dungi albastre și un cap neted, fără coarne. Dar îl priveau și ei pe Temeraire cu aceeași venerație plină de interes, iar pe Lien cu o teamă respectuoasă, ținându-se departe de ei. Temeraire se consolase deja cu starea de măreață solitudine și, în orice caz, era foarte ocupat să se uite cu coada

ochiului la Lien, curios și fascinat, până când aceasta se întoarse și îl fixă cu privirea, făcându-l să-și plece fruntea rușinat.

În dimineața aceasta, Lien purta pe cap o acoperitoare ciudată, făcută din mătase, prinsă între bare subțiri de aur, care îi atârna peste ochi ca un paravan, umbrindu-i. Laurence se miră că avea nevoie de asta, când cerul era cenușiu și monoton. Dar căldura apăsătoare izbucni aproape dintr-odată încă din primele ore de zbor, în trecătorile ce șerpuiau printre munții bătrâni, cu versanții abrupți dinspre sud scăldați în verdeață luxuriantă și cu cei nordici aproape arizi. Când ieșiră pe o colină de la poalele munților, un vânt rece îi izbi în față, iar soarele care străpungea norii era aproape orbitor. Aici nu mai întâlniră orezării, locul lor fiind luat de lanuri lungi de grâu galben și, brusc, văzură o cireadă mare de boi maronii traversând domol o câmpie înverzită și păscând cu capetele plecate.

Pe un deal, deasupra cirezii, se afla un mic șopron, lângă care se roteau, în câteva frigări uriașe, vite întregi, înălțând un miros îmbietor de fum.

– Par gustoase, remarcă Temeraire, ușor melancolic.

Nu era singurul care avea această părere. Când se apropiară, unul dintre dragonii care-i însoțeau își luă dintr-odată avânt și coborî în picaj. Un bărbat ieși din șopron și discută ceva cu dragonul, după care intră înapoi. Se întoarse și așeză în fața dragonului o scândură mare, în care acesta săpă cu gheara câteva simboluri chineze. Bărbatul luă scândura și dragonul înhăță o vacă. Era limpede, făcuseră un târg. În momentul următor, dragonul se ridică înapoi în aer, mestecându-și vesel vaca în zbor. Era evident că nu considerase necesar să le ceară pasagerilor săi să coboare în timpul acestor manevre.

Laurence avu impresia că-l vede pe bietul Hammond pălind, când dragonul îngurgită zgomotos intestinele vacii, cu vizibilă plăcere.

– Am putea să încercăm și noi să cumpărăm una, dacă acceptă guinee, îi propuse Laurence lui Temeraire, nu foarte convins. Adusese cu el aur în loc de bani de hârtie, dar nu știa dacă păstorii l-ar accepta.

– O, nu prea mi-e foame, răspunse Temeraire, preocupat de cu totul altceva. Laurence, dragonul acela a scris ceva acolo, pe scândură, nu-i așa?

– Așa cred, deși nu mă consider un expert în grafia chineză, răspunse Laurence. Mai degrabă ai putea s-o recunoști tu.

– Mă întreb dacă toți dragonii chinezi știu să scrie, zise Temeraire, deprimat. O să mă creadă foarte prost dacă sunt singurul care nu știe. Trebuie să învăț cumva. Întotdeauna am crezut că literele trebuie făcute cu un condei, dar sunt sigur că aș putea să le scrijelesc și eu cu gheara.

Poate din curtoazie pentru Lien, pe care părea s-o deranjeze lumina puternică a soarelui, se opriră și se adăpostiră de dogoarea zilei într-un alt pavilion de la marginea drumului, ca oamenii să mănânce și dragonii să se odihnească, înainte să-și continue călătoria, la căderea serii. Drumul le era călăuzit de făcliile de la sol, așezate la intervale neregulate și, oricum, Laurence se putea orienta după stele pentru a stabili traseul. Se îndreptau acum mai direct către nord-est, străbătând în viteză, milă după milă. Zilele continuară să fie fierbinți, dar nu mai erau deosebit de umede, și nopțile erau răcoroase și plăcute. Însă existau indicii clare ale forței iernilor nordului: pavilioanele erau închise de pereți în trei dintre laturi și ridicate de la pământ pe platforme de piatră prevăzute cu sobe, ca podelele să poată fi încălzite.

Orașul Pekin se întindea la nesfârșit dincolo de zidurile ce-l străjuiau, numeroase și impunătoare, cu multe turnuri și parapete, foarte asemănătoare prin stil castelelor europene. Străzi largi, pavate cu pietre gri, se întindeau în linii drepte către porți și dincolo de ele, atât de pline de oameni, de cai și de căruțe în mișcare încât, privite de sus, păreau niște râuri. Văzură și mulți dragoni, atât pe străzi, cât și pe cer, săltând în aer, pentru scurte zboruri dintr-un cartier în altul al orașului, uneori cu o mulțime de oameni agățați de trupurile lor. Erau, evident, folosiți ca mijloc de transport. Orașul era împărțit cu o extraordinară simetrie în secțiuni drepte, întrerupte doar de patru lacuri cu conturul ondulat, aflate în perimetrul dintre ziduri. La est de acestea, se afla palatul imperial, într-un ansamblu de multe pavilioane mai mici, înconjurat de un șanț de apă întunecoasă. În lumina apusului, toate acoperișurile străluceau, ca poleite cu aur, printre copacii încă verzi de mlădițele primăverii, care aruncau umbre lungi pe pietrele cenușii ale pieței.

Când se apropiară, fură întâmpinați în aer de un dragon mai mic, negru cu dungi galbene-canar, care purta la gât un colan de mătase verde-închis. Deși avea un călăreț pe spate, vorbea direct cu ceilalți dragoni. Temeraire coborî, în urma grupului, pe cercul mic al unei insule de pe lacul cel mai sudic, la mai puțin de o jumătate de milă de zidurile palatului. Aterizară pe un dig lat de marmură albă, care pătrundea în lac, destinat, pesemne, doar dragonilor, căci nu se zărea nicio barcă.

Digul ducea spre o enormă construcție roșie, cu trei arcade, care, deși nu era un simplu zid, era prea îngustă ca să fie considerată o clădire. Cele două arcade mai mici se înălțau peste capul lui Temeraire și erau atât de largi, încât puteau fi traversate de patru dragoni de dimensiunile lui, unul lângă

altul, iar cea din mijloc era încă și mai mare. Era străjuită de doi Imperiali uriași, unul negru și unul albastru-intens, foarte asemănători cu Temeraire, dar fără gulerul lui specific. Lângă ei se afla un lung șir de soldați infanteriști, cu coifuri strălucitoare de oțel și uniforme albastre, care țineau sulițe lungi în mâini.

Cei doi dragoni-însoțitori trecură direct prin cele două porți laterale și Lien păși înainte, prin cea din mijloc, dar dragonul cu dungi galbene îl opri pe Temeraire să-l urmeze, se înclină adânc și spuse ceva, pe un ton de scuză, în timp ce gesticula către mijlocul porții. Temeraire îi răspunse laconic și, cu un aer învins, se așeză pe picioarele din spate, vizibil nemulțumit, cu gulerul încordat și înclinat spre gât.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă încet Laurence.

Dincolo de poartă, vedea o mulțime de oameni și dragoni adunați în curte și era limpede că se pregătea o ceremonie.

– Vor ca tu să cobori și să intri pe una dintre porțile mici, iar eu să trec prin cea mare, îi explică Temeraire. Dar nu te las jos singur. Mi se pare, oricum, o aiureală să existe trei porți care duc toate în același loc.

Laurence își dorea cu disperare să-i poată cere sfatul lui Hammond sau, la drept vorbind, oricui altcuiva. Dragonul vărgat și călărețul lui erau la fel de dezorientați în fața îndărătniciei lui Temeraire, și Laurence se pomeni uitându-se spre celălalt bărbat și întâlni o expresie aproape la fel de buimăcită ca a lui. Dragonii și soldații din intervalul porții rămaseră neclintiți ca niște statui și, cum minutele treceau, cei adunați în partea cealaltă își dădură seama, probabil, că se întâmplă ceva. Un bărbat în veșminte albastre, încărcate de broderii, ieși printr-una din porțile laterale și vorbi cu dragonul

vărgat și cu călărețul, apoi, uitându-se cu coada ochiului la Laurence și la Temeraire, se întoarse grăbit în curte.

Se stârni o rumoare, care răsună prin culoarul boltit, după care se opri, ca la un semn. Oamenii din capăt se dădură la o parte și un dragon ieși pe poartă, apropiindu-se de ei. Semăna mult cu Temeraire, cu același negru-intens și lucios al pielii, cu aceeași nuanță de albastru-închis a ochilor și aceleași semne pe aripi, cu același guler mare întins între coarne purpurii: tot un Celest, dar o femelă. Se opri în fața lor și vorbi cu glas baritonal, răsunător. La început, Laurence îl simți pe Temeraire încordându-se, apoi tremurând și ridicându-și încet gulerul. Apoi, cu glas stins și șovăitor, spuse:

– Laurence, aceasta este mama mea.

13

Mai târziu, Laurence avea să afle de la Hammond că poarta principală era rezervată familiei imperiale și exclusiv dragonilor din rasa care-i purta numele și din cea Celestă, ceea ce explica refuzul lor de a-l lăsa pe Laurence să treacă pe acolo. Însă, în momentul acela, Qian îi conduse fără explicații într-un zbor scurt peste poartă și în curtea centrală de dincolo de ea, tăind astfel nodul gordian.

Odată rezolvată problema uzanței, fură cu toții poftiți la un enorm banchet, organizat în cel mai mare pavilion al dragonilor, unde îi așteptau două mese. Qian fu așezată în capul primei mese, cu Temeraire la stânga și Yongxing și Lien la dreapta. Lui Laurence i se indică să se așeze undeva mai departe, la câteva scaune de capăt, vizavi de Hammond.

Ceilalți membri ai grupului britanic fură poftiți la cea de-a doua masă. Laurence consideră că nu era diplomatic să obiecteze: distanța dintre el și Temeraire nu era nici cât jumătate din lungimea sălii și, oricum, atenția dragonului era, în momentul de față, absorbită de cu totul altceva. Vorbea cu mama lui, cu un aer aproape timid, deloc caracteristic pentru el, și era vizibil copleșit de venerație. Qian era mai mare decât el și transparența palidă a solzilor ei indica o vârstă înaintată, la fel și comportamentul ei foarte maiestuos. Nu purta niciun fel de ham, dar avea gulerul împodobit cu uriașe topaze galbene, fixate pe țepi și un colan din filigran de aur, aparent fragil, incrustat cu alte topaze și perle mari.

În fața dragonilor fură așezate platouri gigantice de bronz, fiecare cu câte un cerb întreg la frigare, cu coarnele intacte, în care erau înfipte portocale umplute cu cuișoare, răspândind o aromă foarte plăcută pentru simțurile oamenilor. Cerbii erau umpluți cu un amestec de nuci și coacăze roșii, foarte strălucitoare. Oamenii fură serviți cu un șir de opt feluri de mâncare, mai mici ca dimensiuni, dar la fel de elaborate. După mâncarea jalnică din timpul călătoriei, chiar și cel mai exotic ospăț era foarte bine-venit.

La început, văzând că nu era prezent niciun translator, Laurence bănuise că nu va avea cu cine să vorbească, doar dacă încerca să-i strige peste masă lui Hammond. În stânga lui se afla un mandarin foarte bătrân, care purta o pălărie împodobită în vârf cu o nestemată albă, sidefie și cu o pană de păun ce-i atârna pe spate, peste o coadă cu adevărat impresionantă, aproape în întregime neagră, în ciuda ridurilor adânci care brăzdau fața bărbatului. Mandarinul mânca și bea cu tenacitate, fără să încerce măcar să-i adreseze o vorbă lui Laurence. Când celălalt vecin de masă al său se aplecă și

strigă în urechea bătrânului, Laurence își dădu seama că era aproape surd, pe lângă faptul că nu știa engleza.

Dar, la scurt timp după ce se așezase, Laurence fu surprins să fie abordat din dreapta, într-o engleză cu puternic accent francez.

– Sper că ați călătorit bine, spuse glasul vesel din spatele unui chip zâmbitor. Era ambasadorul francez, îmbrăcat în veșminte lungi, după obiceiul chinezilor, nu în haine europene. Acestea și părul lui negru explicau de ce Laurence nu-l remarcase imediat printre ceilalți.

– Îmi veți permite, sper, să mă prezint, în ciuda nefericitei situații a raporturilor dintre țările noastre, continuă De Guignes. Pot susține chiar că vă cunosc, indirect, mă înțelegeți. Nepotul meu mi-a spus că își datorează viața mărinimiei dumneavoastră.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, dar chiar nu știu la ce vă referiți, spuse Laurence, nedumerit. Nepotul dumneavoastră?

– Jean-Claude De Guignes. Este locotenent în *Armée de l'Air*[1], răspunse ambasadorul, înclinându-se, cu același zâmbet pe față. L-ați întâlnit anul trecut, în noiembrie, pe Canal, în timpul unei încercări de abordaj.

– Dumnezeule mare! exclamă Laurence, amintindu-și vag de tânărul locotenent care luptase cu atâta vigoare și strânse din toată inima mâna lui De Guignes. Îmi amintesc, un curaj extraordinar! Mă bucur nespus să aud că și-a revenit. Așa să înțeleg, nu?

– O, da, când mi-a scris aștepta de la o zi la alta să iasă din spital. Ca să meargă la închisoare, desigur, dar tot e mai bine

[1] *Armée de l'Air* – Armata Aerului, Aviația Militară, în limba franceză în original (n. tr.).

decât în mormânt, spuse De Guignes realist, ridicând din umeri. Mi-a scris despre călătoria dumneavoastră interesantă, știind că am fost detașat aici, la locul ei de destinație. Vă aștept cu mare plăcere de-o lună, de când a sosit scrisoarea lui, trăgând nădejde să-mi pot exprima admirația pentru generozitatea dumneavoastră.

După acest început fericit, își continuară conversația pe teme neutre: clima Chinei, mâncarea, numărul uluitor de dragoni. Laurence nu putea să nu simtă o anumită afinitate, ca față de un camarad occidental în adâncurile enclavei orientale. De Guignes nu era militar, dar familiaritatea cu care vorbea despre forțele aeriene franceze îl făcea un interlocutor agreabil. La sfârșitul mesei, ieșiră împreună, urmându-i pe ceilalți oaspeți în curte, de unde majoritatea plecară în zbor, transportați de dragonii lor în maniera pe care o văzuseră mai devreme în oraș.

– E un mod ingenios de transport, nu-i așa? spuse De Guignes, și Laurence, privind cu interes, îl aprobă întru totul.

Dragonii, majoritatea din rasa albastră, pe care Laurence o considera de-acum cea mai răspândită, purtau hamuri ușoare din multe chingi de mătase peste spate, de care erau atârnate numeroase panglici late, tot de mătase, prevăzute cu multe bucle. Pasagerii le escaladau, până ajungeau la bucla liberă aflată cel mai sus, pe care și-o strângeau peste brațe și pe sub șezut. Astfel puteau să șadă pe ele într-un relativ echilibru, atâta timp cât dragonul zbura drept, agățându-se cu mâna de chinga principală.

Hammond ieși din pavilion și, zărindu-i, făcu ochii mari și se grăbi să li se alăture. El și De Guignes își zâmbiră și își vorbiră foarte prietenos, dar de îndată ce francezul se scuză și se îndepărtă, împreună cu doi mandarini chinezi, Hammond

se întoarse spre Laurence și-i ceru, fără sfială, să-i povestească întreaga lor conversație.

– Ne așteaptă de o lună! Hammond era îngrozit de această informație și reuși să sugereze, fără să spună în mod direct nimic jignitor, că Laurence fusese un nătărău că-l judecase pe De Guignes după aparențe. Dumnezeu știe ce planuri mârșave a pus la cale împotriva noastră în tot acest timp! Vă rog, evitați orice discuții personale cu el.

Laurence nu reacționă la aceste observații așa cum ar fi vrut Hammond, ci se duse lângă Temeraire. Qian plecase ultima, luându-și un afectuos rămas-bun de la Temeraire, dezmierdându-l cu botul înainte să-și ia zborul. Silueta suplă și neagră se pierdu imediat în noapte și Temeraire rămase privind melancolic în urma ei.

Ca o măsură de compromis, insula fusese pregătită pentru șederea lor. Era proprietatea împăratului și dispunea de numeroase pavilioane mari și elegante pentru dragoni, cu locuințe pentru oameni în imediata lor apropiere. Laurence și grupul său primiră permisiunea de a se caza într-o clădire atașată de cel mai mare dintre pavilioane, care dădea înspre o curte largă. Era o clădire frumoasă și spațioasă, dar etajul superior era ocupat de o întreagă armată de servitori, care depășea cu mult nevoile lor. Văzând cum se strecurau discret peste tot, Laurence începu să bănuiască rolul lor de spioni, pe lângă cel de gărzi.

Dormi un somn greu, dar fu trezit înainte de revărsatul zorilor de servitorii care se uitau pe furiș să vadă dacă e treaz. După a patra încercare de acest fel în decurs de zece minute, Laurence cedă și se sculă, cu capul încă greu de vinul care cursese în valuri în ziua precedentă. Nu reuși să le transmită

dorința sa de a primi un lighean și, într-un târziu, ieși în curte, să se spele în iazul de acolo. Păși afară fără nicio dificultate, prin imensa fereastră circulară, doar puțin mai scundă decât el și cu pervazul imediat deasupra pământului.

Temeraire era tolănit pe celălalt mal al iazului, culcat pe burtă, până și cu coada complet întinsă. Dormea dus și, din când în când, mormăia de plăcere, prin vis. Un sistem de conducte de bambus ieșea de sub pavaj, folosit la încălzitul pietrelor, revărsându-se în iaz în șuvoaie de apă fierbinte. Astfel, Laurence făcu o baie mult mai plăcută decât se așteptase. În tot acest timp, servitorii îi dădeau târcoale cu vizibilă nervozitate, scandalizați de faptul că se dezbrăcase până la brâu. Când, în sfârșit, Laurence se întoarse, aceștia îl îmbrăcară cu forța în veșminte chinezești: pantaloni moi și un veșmânt cu gulerul rigid care părea să fie o îmbrăcăminte aproape universală pentru ei. Se opuse o clipă, dar, aruncând o privire spre hainele sale, le văzu îngrozitor de șifonate. Chiar dacă nu era obișnuit cu ea, vestimentația locului era măcar curată. Și era chiar comodă, deși se simțea aproape indecent fără haină și eșarfă.

Un oarecare funcționar venise să ia micul dejun cu ei și îi aștepta deja la masă, fiind, pesemne, sursa agitației servitorilor. Laurence se înclină scurt în fața străinului, pe nume Zhao Wei și îl lăsă pe Hammond să întrețină conversația până când el bău o mare cantitate de ceai. Era aromat și tare, dar Laurence nu zărea nici urmă de lapte pe masă, iar servitorii rămaseră descumpăniți când îi auziră, tradusă, solicitarea.

– În mărinimia sa, Maiestatea Sa Imperială a hotărât că veți locui aici pe toată durata vizitei, spuse Zhao Wei, într-o engleză deloc șlefuită, dar inteligibilă.

Avea un aer afectat și înțepat, privind mișcările încă stângace ale lui Laurence cu bețigașele, cu o undă de dispreț în expresia gurii.

– Puteți să vă plimbați prin curte, dar nu veți părăsi reședința fără să faceți o solicitare oficială și fără să primiți permisiunea.

– Domnule, suntem profund recunoscători, dar trebuie să fiți conștient că, dacă nu avem libertate de mișcare în timpul zilei, dimensiunile locuinței nu sunt deloc adecvate nevoilor noastre, spuse Hammond. Păi, numai căpitanul Laurence și cu mine am avut camere separate azi-noapte, și acelea mici și nepotrivite pentru statutul nostru, iar ceilalți au fost cazați în locuințe comune și foarte înghesuiți.

Laurence nu remarcase nicio carență de felul acesta și găsea atât încercarea de a le impune restricții de mișcare, cât și negocierile lui Hammond pentru mai mult spațiu destul de absurde, cu atât mai mult cu cât rezulta, din conversația celor doi, că întreaga insulă fusese eliberată din respect pentru Temeraire. Complexul ar fi putut adăposti extrem de confortabil o duzină de dragoni și existau atâtea spații de locuit pentru oameni, încât fiecare membru al echipajului ar fi putut ocupa singur o clădire întreagă. În plus, reședința lor era în stare perfectă, confortabilă și mult mai spațioasă decât cabinele strâmte de la bordul navei lor, din ultimele șapte luni. Nu vedea nici cel mai mic motiv să dorească spațiu suplimentar, dar nici să li se refuze libertatea de mișcare pe insulă. Însă Hammond și Zhao Wei continuară să negocieze chestiunea cu măsurată gravitate și politețe.

În cele din urmă, Zhao Wei conveni să li se îngăduie să facă plimbări pe insulă în compania servitorilor și conchise:

– Atâta timp cât nu veți merge la țărm sau pe cheiuri și nu interacționați cu patrulele și gărzile. Cu acestea, Hammond se declară satisfăcut. Zhao Wei sorbi din ceai și apoi adăugă: Firește, Maiestatea Sa dorește ca Lung Tien Xiang să vadă câte ceva din oraș. Am să-l conduc într-un tur, după ce mănâncă.

– Sunt sigur că Temeraire și căpitanul Laurence îl vor găsi cât se poate de edificator, zise imediat Hammond, înainte ca Laurence să apuce măcar să tragă aer în piept. Chiar așa, domnule, ați fost foarte amabil să pregătiți pentru căpitanul Laurence vestimentația locului, ca să-l feriți de curiozitatea excesivă.

Zhao Wei remarca abia acum vestimentația lui Laurence, cu o expresie ce dovedea limpede că nu avea nici cea mai vagă legătură cu asta. Dar își primi înfrângerea cu suficientă bunăvoință și se mulțumi să spună, cu o scurtă înclinare a capului:

– Sper că veți fi gata de plecare în scurt timp, domnule căpitan.

– Și putem să ne plimbăm prin tot orașul? întrebă Temeraire, plin de entuziasm, în timp ce se lăsa frecat și spălat, după micul dejun, întinzând câte un picior cu ghearele scoase, să fie curățat energic cu apă și săpun.

Până și dinții săi beneficiară de același tratament. O tânără servitoare intră în gura lui, să-i frece pe cei din spate.

– Bineînțeles, răspunse Zhao Wei, sincer nedumerit de întrebare.

– Poate că vei vedea și ceva din terenurile de instrucție ale dragonilor de aici, dacă există vreunul în interiorul orașului, sugeră Hammond, care îi însoțise afară. Sunt sigur, Temeraire, că le vei găsi interesante.

– O, da! exclamă dragonul, cu gulerul deja ridicat și vibrând ușor.

Hammond îi aruncă lui Laurence o privire plină de înțeles, dar căpitanul alese s-o ignore complet. N-avea niciun chef să facă pe spionul sau să prelungească turul, oricât de interesante ar putea fi cele văzute.

– Ești gata, Temeraire? întrebă el.

Fură transportați la țărm cu un șlep sofisticat și ciudat, care se legăna periculos sub povara lui Temeraire, chiar și în apele liniștite ale micului lac. Laurence se ținea aproape de cârmaci, urmărindu-i stângăcia cu un ochi aspru și critic. I-ar fi plăcut la nebunie să i-o ia din mână. Distanța mică până la mal dura de două ori mai mult decât ar fi trebuit. O escortă numeroasă de gărzi înarmate fusese detașată de pe insulă să-i însoțească în turul orașului. Majoritatea gărzilor se răspândiră pe străzi, să le elibereze calea, dar vreo zece se țineau aproape de Laurence, îngrămădindu-se, fără nicio ordine, în ceea ce părea o încercare de a crea un zid uman care să-l împiedice să se îndepărteze.

Zhao Wei îi conduse printr-o altă poartă pictată în roșu și auriu, aceasta incastrată într-un zid fortificat și cu deschidere spre o alee foarte largă. Era străjuită de mai multe gărzi în livreaua imperială și de doi dragoni, și ei în echipament: unul dintre deja cunoscuții dragoni roșii și altul verde-strălucitor, cu semne stacojii. Căpitanii, care erau femei, stăteau împreună și sorbeau din ceai, la adăpostul unui cort și își scoseseră jachetele matlasate ca să îndure mai ușor căldura zilei.

– Văd că aveți și aici femei-căpitan, îi spuse Laurence lui Zhao Wei. Sunt folosite pentru anumite rase?

– Femeile îi însoțesc pe dragonii care merg în armată, răspunse Zhao Wei. Firește, doar rasele inferioare aleg o

asemenea ocupație. Uitați, cel verde de colo este din rasa Oglinda-de-Smarald. Acești dragoni sunt prea leneși și prea înceți ca să se descurce bine la examenele noastre. Iar celor din rasa Floarea-Stacojie le place prea mult să se lupte, așa că nu sunt buni pentru nimic altceva.

– Vreți să spuneți că doar femeile sunt înrolate în aviație? întrebă Laurence, convins că înțelesese greșit, însă Zhao Wei confirmă cu o clătinare a capului. Dar ce motiv poate sta la baza unei asemenea politici? Nu le cereți femeilor să se înroleze în infanterie sau în marină, nu-i așa? întrebă indignat Laurence.

Consternarea lui era evidentă și Zhao Wei, simțind probabil nevoia să apere practica neobișnuită a țării sale, începu să povestească legenda pe care se întemeia aceasta, romanțând, firește, detaliile. Conform legendei, o fată se deghizase în bărbat ca să lupte în locul tatălui ei, devenise însoțitoarea unui dragon militar și salvase imperiul câștigând o mare bătălie. Drept urmare, împăratul vremii declarase că fata poate fi acceptată în serviciul militar cu dragoni.

Dar, dincolo de aceste înfloriturii savuroase, legenda descria cu acuratețe politica națională a Chinei: odinioară, în perioadele de recrutare, capul familiei trebuia să se înroleze sau să trimită un copil în locul lui. Fetele, fiind mult mai puțin prețuite decât băieții, deveniseră alegerea preferată, atunci când era posibil, pentru a completa contingentul. Cum puteau să slujească numai în aviație, ajunseseră să domine aproape în întregime această branșă, până când, în cele din urmă, aceasta le aparținu în exclusivitate.

Până când se sfârși legenda, completată cu recitarea versiunii ei poetice tradiționale, care, după bănuiala lui Laurence, își pierduse mult din farmec prin traducere, ajunseseră dincolo

de poartă și înaintaseră pe aleea care ducea către o piață largă, retrasă puțin de la drum, pavată cu pietre gri și plină de copii și pui de dragon. Băieții stăteau cu picioarele încrucișate pe jos, în față, micii dragoni încolăciți frumos în spatele lor și, cu toții, într-un amestec ciudat de glasuri cristaline de copii și voci răsunătoare de dragoni, repetau în cor fiecare propoziție pe care le-o citea cu glas sonor o profesoară, dintr-o carte mare.

Zhao Wei flutură o mână spre ei.

– Ați vrut să ne vedeți școlile. Aceasta este o clasă nouă, desigur sunt doar la începutul studiului Analectelor.

În sinea lui, Laurence era tulburat de ideea de a-i supune pe dragoni studiului și examenelor scrise.

– Nu par a fi cupluri, spuse el, cercetând grupul.

Zhao Wei îl privi nedumerit, și Laurence făcu clarificările:

– Vreau să spun că băieții nu stau fiecare cu dragonul lui, iar copiii par, într-adevăr, cam mici pentru ei.

– O, dragonașii ăștia sunt mult prea tineri ca să-și fi ales deja un însoțitor, spuse Zhao Wei. Au doar câteva săptămâni. Abia după cincisprezece luni vor fi pregătiți să aleagă, și atunci băieții vor fi mai mari.

Laurence rămase fără grai și se întoarse să se mai uite o dată la micii dragoni. Auzise întotdeauna că dragonii trebuie înhămați imediat ce ies din ou, ca să nu se sălbăticească și să fugă, dar lucrul acesta era contrazis în mod evident de exemplul chinez.

Temeraire spuse:

– Trebuie că se simt foarte singuri. Nu mi-ar fi plăcut deloc să nu-l am pe Laurence când am ieșit din ou. Se aplecă și-l atinse pe Laurence cu nasul. Și pare foarte obositor să

trebuiască să vânezi tot timpul singur, când ești așa de mic. Mie mi-era mereu foame, adăugă el, mai prozaic.

– Firește că puii nu trebuie să vâneze, precizează Zhao Wei. Trebuie să învețe. Există dragoni care au grijă de ouă și care hrănesc puii. E mult mai bine așa, decât să facă asta un om. Altfel, un dragonaș n-ar avea încotro și s-ar atașa de cineva înainte de a fi destul de înțelept ca să judece corect caracterul și virtuțile însoțitorului care i se propune.

Era, fără doar și poate, o remarcă țintită și Laurence răspunse cu răceală:

– Presupun că asta ar putea fi o problemă, dacă aveți mai puține reguli în privința felului în care trebuie aleși oamenii pentru o asemenea ocazie. La noi, desigur, un astfel de om trebuie de obicei să slujească în aviație mulți ani înainte să fie considerat demn de a fi prezentat măcar unui pui de dragon. În aceste condiții, mi se pare că un asemenea atașament, pe care îl condamnați, poate fi tocmai temelia unei afecțiuni durabile mai profunde, mai plină de satisfacții de ambele părți.

Își continuară drumul în incinta orașului, și acum, privindu-l de aproape, nu de la înălțime, Laurence fu impresionat din nou de străzile largi, proiectate parcă de la bun început cu gândul la dragoni. Acestea îi dădeau orașului un aer spațios, total diferit de Londra, deși numărul de locuitori era, după presupunerile lui, aproape egal. Aici, Temeraire mai mult privea decât era privit: după toate aparențele, populația capitalei era obișnuită cu prezența celor mai mărețe rase. În schimb, el nu mai fusese niciodată într-un oraș mare și își rotea capul cât putea de mult, încercând să se uite în trei direcții deodată.

Gărzile împingeau cu brutalitate trecătorii obișnuiți din calea palanchinelor verzi în care erau purtați mandarinii, cu treburi oficiale. De-a lungul unui drum larg, un alai de nuntă, sclipind în roșu-aprins și auriu, șerpuia pe străzi, strigând și bătând din palme, cu muzicanți și artificii și mireasa bine ascunsă într-o lectică. Un cuplu bogat, judecând după fastul evenimentului. Uneori, câțiva măgari se târau sub povara carelor încărcate, tropăind pe pietre, deprinși cu prezența dragonilor. Dar Laurence observă că nu întâlneau nici trăsuri, nici cai pe străzile principale. Probabil că nu puteau fi obișnuiți cu prezența atâtor dragoni. Aerul avea un miros total diferit de cel al Londrei: nimic din omniprezenta duhoare acrie de bălegar și urină, doar mirosul ușor sulfuros al fecalelor dragonilor, mai pronunțat când vântul bătea dinspre nord-est. Laurence bănuia că în acel cartier al orașului exista vreo hazna mai mare.

Și peste tot, peste tot, dragoni. Dragonii albaștri, cei mai comuni, erau implicați în cele mai diverse munci. Pe lângă cei care transportau pasageri agățați de hamurile lor, alții transportau mărfuri, dar mulți păreau să călătorească singuri, cu treburi mai importante. Aceștia purtau colane divers colorate, aidoma diferitelor culori ale nestematelor mandarinilor. Zhao Wei îi confirmă lui Laurence că acestea erau însemne ale rangului și că dragonii astfel împodobiți erau membri ai serviciului civil.

– Dragonii *Shen-lung* sunt ca oamenii, unii sunt deștepți, alții sunt leneși, spuse el, și adăugă, trezindu-i interesul lui Laurence: Din cele mai bune exemplare ale acestora au fost create multe rase superioare, iar cei mai înțelepți pot chiar să aibă onoarea de a fi împerecheați cu Imperiali.

Alte sumedenii de rase puteau fi văzute, cu sau fără însoțitori umani, implicate în multe misiuni. Odată, doi dragoni Imperiali trecură pe lângă ei, venind din direcția opusă, și își înclinară capetele politicoși în fața lui Temeraire. Purtau eșarfe de mătase roșie țesute cu lanțuri de aur și împodobite cu multe perle mici, foarte elegante, la care Temeraire privi cu invidie.

În scurt timp ajunseră într-un cartier negustoresc, cu prăvăliile opulent decorate cu ornamente sculptate și aurite și încărcate de mărfuri: mătăsuri în culori și texturi splendide, unele de o calitate mult mai bună decât văzuse Londra vreodată, bumbac albastru, sub forma unor suluri mari de ață sau a unor baloți de pânză, de diferite calități, în funcție de grosime și de intensitatea culorii. Și porțelan, care îi atrase lui Laurence atenția în mod special. Spre deosebire de tatăl său, nu era un cunoscător în ale artei, dar precizia modelelor albe cu albastru părea superioară veselei pe care o văzuse importată în Anglia, iar vasele multicolore i se păreau deosebit de încântătoare.

– Temeraire, afli tu dacă acceptă aur? întrebă Laurence.

Temeraire se uita în prăvălie cu mult interes, în timp ce negustorul îi cerceta, neliniștit, capul enorm înălțat în pragul ușii. Părea să existe, așadar, până și în China, un loc unde dragonii nu erau tocmai bine-veniți. Negustorul privi suspicios și îi adresă lui Zhao Wei câteva întrebări, după care conveni să ia măcar în mână o jumătate de guinee și s-o examineze. O lovi de marginea mesei, și pe urmă își strigă fiul, care ieși din camera din spate. Negustorul având câțiva dinți lipsă, îi dădu fiului său moneda s-o muște. O femeie așezată pe un scaun retras se uită pe după colț, curioasă, și fu admonestată sonor și fără efect. Abia după ce îl privi pe

Laurence pe săturate se retrase, dar glasul i se auzi apoi strident, venind din spate, dovadă că participa și ea la dezbatere.

În cele din urmă, negustorul păru satisfăcut, dar când Laurence luă vaza pe care o alesese, acesta sări imediat și i-o smulse din mâini, cu un potop de vorbe. Făcându-i semn lui Laurence să mai stea, se duse din nou în camera din spate.

– Zice că nu valorează atât de mult, îi explică Temeraire.

– Dar i-am dat doar jumătate de liră! protestă Laurence.

Omul se întoarse cu o vază mult mai mare, lustruit ca oglinda, de un roșu-aprins, aproape incandescent, care trecea delicat spre un alb imaculat în partea de sus. O așeză pe masă și cu toții o priviră cu admirație. Nici Zhao Wei nu reuși să-și înăbușe un murmur aprobator, iar Temeraire exclamă:

– O, este foarte frumoasă!

Laurence insistă până când negustorul mai primi alte câteva guinee, dar tot se simțea vinovat când o luă, înfășurată în multe straturi protectoare de cârpe de bumbac. Nu mai văzuse niciodată o piesă atât de frumoasă. Își făcea griji deja în privința supraviețuirii ei în timpul îndelungatei călătorii. Încurajat de primul său succes, Laurence se lansă în alte achiziții. Cumpără mătase și încă o piesă de porțelan și, după aceea, un mic pandantiv de jad, pe care Zhao Wei, abandonând treptat masca disprețuitoare în favoarea entuziasmului față de sesiunea de cumpărături, i-l arătă, explicându-i că ideogramele erau începutul unei poezii despre o legendară femeie-soldat și dragonul ei. Era un simbol aducător de noroc, cumpărat adesea pentru fetele pe cale să îmbrățișeze o asemenea carieră. Laurence se gândi că lui Jane Roland s-ar putea să-i placă și îl adăugă mormanului strălucitor de cumpărături. Foarte curând, Zhao Wei fu nevoit să-i însărcineze pe mai mulți dintre soldații săi să care diversele pachete.

Aceştia păreau acum mai puţin îngrijoraţi de posibila evadare a lui Laurence, decât de faptul că îi încărca până la refuz, ca pe nişte cai de povară.

Preţurile multora dintre mărfuri păreau considerabil mai mici decât cele cu care era obişnuit Laurence. Diferenţa era prea mare ca să poată fi justificată prin costul de transport. Acest lucru în sine nu era o surpriză, după ce-i auzise pe comisionarii Companiei din Macao vorbind despre rapacitatea mandarinilor locali şi despre mita pe care o pretindeau pe lângă taxele de stat. Dar diferenţa era atât de mare, încât Laurence fu nevoit să-şi reevalueze estimările privind nivelul extorsiunii.

– E mare păcat, îi spuse Laurence lui Temeraire, în timp ce se apropiau de capătul aleii. Dacă piaţa ar fi lăsată să se acţioneze deschis, presupun că aceşti negustori şi-ar putea câştiga un trai mult mai bun. Meşteşugarii, de asemenea. Faptul că toată marfa care iese din China trebuie să treacă prin Canton le permite mandarinilor să fie atât de nesăbuiţi. Probabil că nici măcar nu vor să se ostenească, dacă au oricum vânzare aici, astfel că noi primim doar rămăşiţele de pe piaţa lor.

– Poate că nu vor, oricum, să vândă cele mai bune lucruri atât de departe, zise Temeraire. Ce miros plăcut, adăugă el, când trecură în alt cartier, traversând un mic pod înconjurat de un şanţ de apă şi de un zid scund de piatră.

De-o parte şi de alta a străzilor se găseau şanţuri pline de cărbuni încinşi, deasupra cărora se prăjeau animale întregi înfipte în frigări de metal: boi, porci, oi, cerbi, cai şi altele mai mici, pe care Laurence nu se osteni să le identifice. Sosul cu care erau unse, din când în când, de oameni asudaţi, picura şi sfârâia pe pietre, înălţând nori groşi, unduitori de miros

aromat. Doar o mână de oameni cumpăra de aici, săltând sprinteni printre dragonii care formau cea mai mare parte a clientelei.

Temeraire mâncase cu poftă în dimineața aceea doi căpriori, cu niște rațe umplute, ca delicatese. Nu ceru de mâncare, ci se uită ușor nostalgic la un dragon purpuriu mai mic care mânca de pe o frigare niște purcei în lapte. Dar, pe o stradă mai îngustă, Laurence văzu un dragon albastru, care părea ostenit, cu pielea plină de rănile lăsate de hamul de mătase pe care îl purta, renunțând cu tristețe la o apetisantă vacă rumenită și alegând o oaie mică, mai mult arsă, lăsată deoparte. O duse într-un colț și începu să mănânce, foarte încet, desfăcând-o, fără să lase deoparte măruntaiele sau oasele.

Era firesc ca, dacă dragonii trebuiau să-și câștige singuri pâinea, să existe unii mai puțin norocoși decât alții, dar lui Laurence i se părea o crimă să vadă unul înfometat, mai ales când știa că există atâta risipă la mesele lor și în alte părți. Temeraire nu observă scena, având privirea fixată asupra frigărilor.

Ieșiră din cartier peste un alt pod mic, care îi conduse înapoi la strada mare de la început. Temeraire inspiră adânc, cu un oftat de plăcere, eliberând pe nări aerul parfumat, foarte încet.

Laurence era fără grai. Fascinația lui firească față de noutatea absolută a celor văzute și interesul inerent față de o capitală străină de asemenea proporții se risipiseră, și acum, lucid, era obligat să recunoască diferența izbitoare în privința felului în care erau tratați dragonii. Ca o stranie coincidență sau ca o chestiune de gust, străzile orașului nu erau mai largi decât ale Londrei, deși aveau un aer mai grandios, însă era limpede că fuseseră astfel proiectate încât să le

permită dragonilor să trăiască în deplină armonie cu oamenii. Iar faptul că acest scop fusese atins, în folosul tuturor, nu putea fi contestat. Cazul nefericit pe care îl văzuse nu făcea decât să ilustreze binele general.

Ora cinei se apropia cu paşi repezi şi Zhao Wei îi conduse înapoi spre insulă. Temeraire devenise şi el mai tăcut de când părăsiseră zona pieţei şi merseră alături în linişte, până când ajunseră la poartă. Dragonul se opri acolo şi aruncă peste umăr o privire spre oraşul plin de viaţă. Observând, Zhao Wei îi spuse ceva în chineză.

– E foarte frumos, răspunse Temeraire, şi adăugă: Dar nu pot să fac o comparaţie. Nu m-am plimbat niciodată prin Londra, nici măcar prin Dover.

Îşi luară în grabă rămas-bun de la Zhao Wei, în faţa pavilionului şi intrară împreună. Laurence se prăbuşi pe o bancă de lemn, iar Temeraire începu să se plimbe agitat încolo şi încoace, cu vârful cozii mişcându-se.

– Nu e deloc adevărat, izbucni el, în cele din urmă. Laurence, am fost oriunde am vrut, eu m-am plimbat pe străzi, am intrat în magazine, şi nimeni n-a fugit şi nu s-a speriat. Nici în sud, nici aici. Oamenii nu se tem de dragoni câtuşi de puţin.

– Trebuie să-ţi cer scuze, spuse Laurence, cu glasul stins. Mărturisesc că m-am înşelat complet. Oamenii se pot obişnui. Bănuiesc că, având atât de mulţi dragoni prin preajmă, toţi oamenii de aici au crescut cu ei şi nu se mai tem. Dar te asigur că nu te-am minţit cu bună ştiinţă. Asta nu e valabil şi în Anglia. Trebuie că este o chestiune de obişnuinţă.

– Dacă obişnuinţa poate să-i facă pe oameni să nu se mai teamă, nu văd de ce trebuie să fim noi izolaţi, ca să poată continua să fie speriaţi, spuse Temeraire.

Laurence nu putea să răspundă la asta și nici nu încercă. Se retrase în camera lui, să mănânce ceva. Temeraire se încolăci să-și facă obișnuitul somn de după-masă, deprimat și neliniștit, în timp ce Laurence rămase singur, ciugulind fără poftă din farfurie. Hammond veni să se intereseze ce văzuseră. Îi răspunse cât putu de concis, fără să reușească să-și ascundă starea de iritare și, în consecință, Hammond plecă roșu la față și strângând din buze.

– Te-a sâcâit individul ăla? întrebă Granby, vârând capul pe ușă.

– Nu, răspunse Laurence obosit, ridicându-se să se spele pe mâini în ligheanul pe care și-l umpluse din iaz. Mă tem că tocmai am fost mojic cu el, și nu merita asta câtuși de puțin. Era doar curios cum sunt crescuți dragonii aici, ca să poată să susțină în fața lor că Temeraire n-a fost atât de rău tratat în Anglia.

– Ei, bine, din punctul meu de vedere, merita o lecție, zise Granby. Mi-a venit să-mi smulg părul din cap când m-am sculat și mi-a spus cu toată seninătatea că te-a trimis singur cu un chinez. Nu că Temeraire ar promite să ți se întâmple ceva rău, dar într-un oraș aglomerat se poate întâmpla orice, în definitiv.

– Nu, nimeni n-a încercat nimic de felul acesta. Ghidul nostru a fost puțin cam insolent la început, dar până la urmă a fost foarte politicos. Laurence aruncă o privire la mormanul de pachete din colț, unde le lăsaseră oamenii lui Zhao Wei. Încep să cred că Hammond avea dreptate, John, și că totul a fost doar un foc de paie, zise el nefericit. După acest tur, i se părea că prințul nici n-avea nevoie să ajungă până la crimă. Țara lui avea atâtea avantaje, încât putea să-i ofere lui Temeraire argumente mai blânde și nu mai puțin persuasive.

– Mai degrabă, Yongxing a renunțat să încerce s-o facă la bordul navei și doar a așteptat să te vadă așezat în țara lui, unde să te poată avea sub ochi, zise pesimist Granby. Reședința asta mi se pare destul de plăcută, dar sunt al naibii de multe gărzii care stau la pândă.

– Un motiv în plus să nu mă tem, răspunse Laurence. Dacă ar fi avut de gând să mă omoare, ar fi putut s-o facă până acum de zece ori.

– Mă îndoiesc că Temeraire ar rămâne aici dacă gărzile împăratului te-ar omorî și ar avea bănuieli, spuse Granby. Cel mai probabil, și-ar da silința să-i omoare pe toți și pe urmă sper că ar găsi nava și s-ar întoarce acasă, deși dragonii primesc foarte greu pierderea căpitanului lor, și Temeraire ar putea la fel de bine să fugă în sălbăticie.

– Putem să ne învârtim în cercuri la nesfârșit cu discuția asta. Laurence ridică mâinile, într-un gest de nerăbdare, și le lăsă să cadă înapoi. Astăzi, cel puțin, singura dorință pe care am văzut-o îndeplinită a fost aceea de a-l impresiona plăcut pe Temeraire.

Laurence nu spuse, însă, că acest obiectiv fusese întru totul atins, și asta cu foarte puțin efort. Nu știa cum ar putea să facă o comparație cu felul în care erau tratați dragonii în Occident, fără să pară, în cel mai bun caz, un cusurgiu și, în cel mai rău caz, aproape un trădător. Era conștient că intrase mai târziu în rândul aviatorilor și nu voia să spună nimic care ar putea să rănească sentimentele lui Granby.

– Ești al naibii de tăcut! zise acesta, și Laurence tresări vinovat. Se frământa fără să scoată o vorbă de multă vreme. Nu mă mir că i-a plăcut orașul, adăugă Granby. Se entuziasmează la tot ce-i nou.

– Nu e vorba numai despre oraș, spuse, în cele din urmă, Laurence. E vorba despre respectul cu care sunt tratați toți dragonii, nu doar Temeraire. Au o foarte mare libertate, care e ceva de la sine înțeles. Cred că am văzut astăzi cel puțin o sută de dragoni plimbându-se pe străzi și nimeni nu părea să considere asta nefiresc.

– Doamne ferește să îndrăznim noi să zburăm peste Regent's Park! îi dădu dreptate Granby, cu o undă de invidie. Ne-am pomeni cu țipete mai ceva ca la o crimă, un incendiu și o inundație la un loc. Și cu zece memorii de la Amiralitate. Și, nici dacă am vrea, n-am putea coborî în Londra. Străzile sunt prea înguste pentru orice dragon mai mare decât un Winchester. După câte am reușit să vedem din aer, capitala chineză este mult mai înțelept construită. Nu-i de mirare că au cel puțin de zece ori mai mulți dragoni decât avem noi.

Laurence fu profund ușurat să descopere că Granby nu se simțea jignit și că era atât de dispus să discute subiectul.

– Știi, John, aici însoțitorii sunt numiți abia după ce dragonul împlinește cincisprezece luni. Până atunci, sunt crescuți de alți dragoni.

– Păi, asta mi se pare o mare pierdere, să-i lași pe dragoni să-și irosească vremea făcând pe dădacele, zise Granby. Dar presupun că-și pot permite. Laurence, mă apucă jalea când mă gândesc ce-am putea face noi cu vreo douăzeci de dragoni din ăia mari și roșii pe care îi vezi trândăvind peste tot!

– Da, dar eu altceva am vrut să spun: se pare că aici nu există niciun dragon sălbatic, spuse Laurence. Oare noi nu pierdem unul din zece?

– O, nu așa de mulți! Nu în zilele noastre, răspunse Granby. Mai demult, pierdeam dragoni Longwing cu zecile,

până când Regina Elisabeta a avut strălucita idee să-i dea unul în îngrijire cameristei sale, descoperindu-se astfel că se atașează de fete ca niște mielușei. Și pe urmă s-a dovedit că același lucru este valabil și cu rasa Xenica. Iar Winchesterii obișnuiau să scape cât ai clipi, înainte să apucăm să-i înhămăm, dar în zilele noastre eclozarea se face în spații închise și îi lăsăm să fâlfâie puțin prin preajmă înainte să le aducem mâncarea. Nu, nu pierdem mai mult de unul din treizeci, dacă nu punem la socoteală ouăle pe care ni le fură dragonii sălbatici din rezervațiile de reproducere.

Discuția lor fu întreruptă de un servitor. Laurence încercă să-l alunge, cu un gest al mâinii, dar acesta, plecându-se în semn de scuză și trăgându-l de mânecă pe Laurence, le dădu de înțeles că voia să-i conducă în sala principală de mese; Pe neanunțate, Sun Kai venise să ia ceaiul cu ei.

Laurence nu avea niciun chef de conversație, iar Hammond, care li se alătură cu rol de translator, păstra o atitudine bățoasă și glacială. Erau o companie ursuză și tăcută. Sun Kai se interesă, politicos, dacă sunt mulțumiți de găzduire și dacă țara le place, iar Laurence răspunse foarte concis. Avea o bănuială că era o încercare de a sonda starea de spirit a lui Temeraire, iar aceasta se confirmă când Sun Kai ajunse, în sfârșit, la scopul vizitei sale:

– Lung Tien Qian vă trimite o invitație, îi spuse Sun Kai. Speră, că, împreună cu Temeraire, veți putea lua ceaiul cu ea în Palatul Celor Zece Mii de Lotuși. Mâine în zori, înainte să se deschidă florile.

– Vă mulțumesc, domnule, că ne-ați adus acest mesaj, răspunse Laurence, politicos, dar sec. Temeraire abia așteaptă s-o cunoască mai bine.

Invitația nu putea fi refuzată, deși Laurence nu era încântat de aceste nade aruncate spre Temeraire.

Sun Kai își înclină capul, cu un aer stăpânit.

– Și ea e nerăbdătoare să afle mai multe despre starea odraslei sale. Părerea ei are multă greutate pentru Fiul Cerului. Sun Kai sorbi din ceai și adăugă: Poate că veți dori să-i povestiți despre țara dumneavoastră și despre respectul pe care și l-a câștigat Lung Tien Xiang acolo.

Hammond traduse ultima frază și adăugă, destul de repede ca Sun Kai să poată crede că vorbele lui fac parte tot din traducere:

– Domnule, sper că vă dați seama că este o sugestie clară. Trebuie să vă străduiți să câștigați bunăvoința ei.

– În primul rând, nu văd de ce mi-ar da mie Sun Kai vreun sfat, spuse Laurence, după ce emisarul plecă. A fost întotdeauna destul de politicos, dar nicidecum prietenos.

– Păi, nu e cine știe ce sfat, spuse Granby. Doar te-a îndemnat să-i spui mamei sale că Temeraire e fericit. E ceva la care e imposibil să nu te fi gândit și tu. Astea sunt doar amabilități.

– Da, dar n-am fi știut cât de mult valorează opinia ei și n-am fi dat întâlnirii de mâine o importanță deosebită, spuse Hammond. Nu, pentru un diplomat, a spus chiar foarte multe. Atât cât a putut, îmi închipui, fără să se situeze deschis de partea noastră. Acest lucru este cât se poate de încurajator, adăugă el, cu un optimism care lui Laurence i se păru exagerat, izvorât probabil din frustrare. Hammond le scrisese până acum de cinci ori miniștrilor împăratului, să le ceară o întâlnire în cadrul căreia să-și poată prezenta recomandările. Fiecare misivă fusese returnată închisă, iar solicitarea lui de a părăsi insula pentru a se întâlni cu câțiva dintre ceilalți occidentali din oraș întâmpinase un refuz categoric.

– Nu poate să aibă un instinct matern foarte puternic, de vreme ce a acceptat ca Temeraire să fie trimis atât de departe, îi spuse Laurence lui Granby, puțin după ce se crăpă de ziuă, în dimineața următoare. În lumina zorilor, își examina cea mai bună haină și cei mai buni pantaloni, pe care îi scosese să se aerisească peste noapte. Eșarfa trebuia călcată și Laurence avea impresia că văzuse niște fire destrămate la cea mai bună cămașă a sa.

– În general, nu prea au așa ceva, răspunse Granby. Sau, cel puțin, nu după eclozare, deși sunt foarte grijulii cu ouăle când le depun. Nu că nu le-ar păsa deloc, dar, în definitiv, un pui de dragon poate să-i vină de hac unei capre la cinci minute după ce iese din ou. N-are nevoie de dădăceală. Hai, lasă-mă pe mine, Laurence, adăugă el. Nu știu să calc fără să pârlesc, dar știu să fac o cusătură. Luă cămașa din mâinile lui Laurence și începu să repare ruptura de la manșetă.

– Totuși, sunt sigur că nu i-ar plăcea să-și vadă fiul neglijat, spuse Laurence. Dar mă mir că împăratul o prețuiește atât de mult. Mi-aș fi închipuit că ar renunța la un ou de Celest numai dacă ar fi dintr-o descendență mai neînsemnată. Mulțumesc, Dyer, pune-l acolo, îi spuse tânărului mesager, care intră aducând fierul de călcat fierbinte de pe sobă.

După ce se dichisi cât putu el de bine, Laurence i se alătură lui Temeraire în curte. Dragonul vărgat venise din nou să-i escorteze. Drumul fu scurt, dar interesant. Zburară atât de jos, încât putură vedea până și micile mănunchiuri de iederă agățate pe acoperișurile galbene ale clădirilor palatului și culorile nestematelor de pe pălăriile mandarinilor care traversau în grabă curțile enorme și aleile de jos, în ciuda orei matinale.

Ciudatul palat se afla între zidurile imensului Oraș Interzis, ușor de identificat din văzduh: două pavilioane enorme pentru dragoni, de-o parte și de alta a unui iaz alungit, aproape sufocat de nuferi cu florile încă închise. Iazul era traversat de poduri largi și robuste, arcuite foarte mult, în scop decorativ, iar la sud se întindea o curte pavată cu marmură neagră, atinsă de primele raze ale dimineții.

Dragonul cu dungi galbene aterizâ aici și le făcu semn cu capul să-l urmeze. În timp ce Temeraire înainta cu pas ușor, Laurence văzu alți dragoni mișcându-se în lumina zorilor, sub streșinile imenselor pavilioane. Un Celest bătrân, cu firișoarele din jurul fălcilor atârnate ca niște mustăți, ieșea anevoie dintr-un pavilion îndepărtat, de la sud-est. Gulerul lui imens era decolorat și solzii îi deveniseră atât de transparenți, încât negrul lor căpătase nuanța roșiatică a cărnii și a sângelui de dedesubt. Un alt dragon cu dungi galbene pășea cu grijă alături de el, împingându-l, din când în când, cu nasul către curtea scăldată în soare. Ochii Celestului erau de un albastru lăptos, iar pupilele abia vizibile din cauza cataractei.

Alți câțiva dragoni își făcură apariția: Imperiali, mai mulți decât Celești, fără guler și mustăți, și în nuanțe mai diverse. Unii erau negri, ca Temeraire, dar alții erau de un albastru care bătea în indigo. Cu toții erau foarte închiși la culoare, în afară, poate, de Lien, care tocmai ieșea dintr-un pavilion separat, izolat printre copaci, apropiindu-se de iaz, să bea apă. Cu pielea ei albă, arăta aproape fantomatică printre ceilalți. Laurence își dădu seama că nu erau de învinuit cei care aveau superstiții în privința ei. Ceilalți dragoni o ocoleau conștiincioși, dar ea îi ignora complet. Căscă, dezvăluind o gură mare și roșie, și își scutură energic capul, ca să împrăștie stropii de apă, și pe urmă se îndreptă spre grădini, cu o solitară demnitate.

Qian îi aștepta într-unul dintre pavilioanele centrale, flancată de doi dragoni Imperiali cu o înfățișare deosebit de grațioasă, împodobiți, toți trei, cu giuvaieruri sofisticate. Își înclină, politicoasă, capul și atinse cu o gheară un mic clopoțel, să cheme servitorii. Dragonii care o însoțeau își schimbară pozițiile să le facă loc lui Laurence și lui Temeraire la dreapta ei, iar servitorii îi aduseră lui Laurence un scaun comod. Qian nu deschise imediat conversația, ci le făcu semn să privească lacul. Fâșia de lumină a dimineții se îndrepta acum cu repeziciune spre nord, peste apă, pe măsură ce soarele se înălța pe cer, iar bobocii de lotus se deschideau pe rând, ca într-un balet. Erau cu miile și ofereau un spectacol de culoare roz pe fundalul verde întunecat al frunzelor lor.

Când ultimele flori se deschiseră și rămaseră neclintite, toți dragonii începură să lovească pietrele de pavaj cu ghearele, într-un fel de aplauze zornăitoare. În fața lui Laurence fu așezată o măsuță, iar dragonilor li se aduseră castroane mari de porțelan, pictate în albastru și alb, și toți fură serviți cu ceai. Spre surprinderea lui Laurence, dragonii băură cu plăcere, mergând până acolo încât linseră frunzele de pe fundul vaselor. Lui ceaiul i se păru ciudat și excesiv de parfumat, având aproape o aromă de carne afumată. Dar își goli și el ceașca politicos. Temeraire își bău porția cu entuziasm și foarte repede, după care se așeză cu o expresie ciudată, nesigură, de parcă ar fi încercat să decidă dacă îi plăcuse sau nu.

– Ați străbătut un drum foarte lung, spuse Qian, adresându-i-se lui Laurence. Un servitor discret venise lângă ea, să le traducă. Sper că vă simțiți bine în vizită la noi, dar sunt convinsă că vă e dor de casă.

– Un ofițer al regelui trebuie să fie obișnuit să meargă oriunde i se cere, doamnă, răspunse Laurence, întrebându-se

dacă vorbele ei erau o aluzie. N-am petrecut mai mult de șase luni în casa părintească, de când m-am îmbarcat prima oară, și asta a fost pe când aveam doisprezece ani.

– E o vârstă fragedă să pleci atât de departe, constată Qian. Mama dumneavoastră trebuie că și-a făcut multe griji.

– Îl cunoșteа pe căpitanul Mountjoy, în subordinea căruia m-am aflat și îi cunoșteam bine familia, răspunse Laurence și, profitând de ocazie, adăugă: Din păcate, dumneavoastră n-ați avut un asemenea noroc, când ați fost despărțită de Temeraire. Aș fi bucuros să vă pot satisface orice curiozitate, dacă îmi amintesc.

Qian se întoarse spre dragonii care o însoțeau.

– Poate că Mei și Shu îl vor duce pe Yang să vadă florile mai de aproape, spuse ea, folosind numele chinez al lui Temeraire. Cu o înclinare a capului, cei doi Imperiali se ridicară, așteptându-l pe Temeraire. Dar acesta se uită îngrijorat la Laurence și spuse, întrebător:

– Se văd foarte frumos de aici.

Perspectiva unei întrevederi între patru ochi, știind atât de puține despre ce-ar putea s-o mulțumească pe Qian, îl neliniștea și pe Laurence. Dar reuși să-i zâmbească lui Temeraire, spunând:

– Am să aștept aici, cu mama ta. Sunt sigur că florile o să-ți placă.

– Aveți grijă să nu-i deranjați pe bunicul și pe Lien, adăugă Qian, adresându-se Imperialilor, care clătinară din cap, în timp ce se îndepărtau, cu Temeraire.

Servitorii umplură din nou ceașca lui Laurence și castronul lui Qian dintr-un ibric nou. Qian sorbi ceaiul, mai degajată. după care spuse:

– Înțeleg că Temeraire a slujit în armata voastră.

În glasul ei era o inconfundabilă notă dezaprobatoare, care nu avea nevoie de traducere.

– La noi, obiceiul este ca toți dragonii care sunt în putere să slujească pentru apărarea patriei lor. Nu este nicio dezonoare, ci împlinirea datoriei noastre, îi explică Laurence. Vă asigur că se bucură de cea mai mare prețuire din partea noastră. Noi avem foarte puțin dragoni. Și cei de pe urmă au mare valoare pentru noi, iar Temeraire e un dragon de prim rang.

Qian scoase un mârâit gros și meditativ.

– De ce aveți atât de puțini dragoni, încât trebuie să le cereți și celor mai de preț să lupte?

– Suntem o țară mică, nu ca a voastră, răspunse Laurence. Doar o mână de rase sălbatice mai mici se aflau în Insulele Britanice, la venirea romanilor, care au început să le îmblânzească. De atunci, prin încrucișări, rasele noastre s-au înmulțit și, prin îngrijirea atentă a cirezilor noastre de vite, am reușit să le creștem numărul, dar tot nu putem susține nici pe departe atât de mulți dragoni ca aici.

Qian își coborî capul și îl privi de aproape.

– Iar francezii cum tratează dragonii?

Din instinct, Laurence ar fi răspuns că felul în care își tratează britanicii dragonii este superior și mult mai generos, în comparație cu orice alt popor european. Dar, din nefericire, era conștient că l-ar fi considerat superior și celui din China, dacă n-ar fi văzut cu ochii lui, atât de limpede, contrariul. Cu o lună în urmă, i-ar fi fost ușor să vorbească plin de mândrie despre felul în care erau îngrijiți dragonii în Anglia. Ca toți ceilalți, Temeraire fusese hrănit cu carne crudă și culcat sub cerul liber, în poieni, având parte de antrenamente regulate și foarte puține distracții. Laurence simțea că, să-i vorbească despre asemenea condiții acestui

dragon elegant, în palatul ei acoperit de flori, era ca și cum i-ar fi vorbit reginei despre creșterea unor copii într-o cocină. Dacă francezii nu erau mai buni, mai răi nu puteau să fie, iar Laurence ar fi disprețuit pe oricine care încerca să-și acopere propriile lipsuri exagerându-le pe ale altora.

– În mod obișnuit, cred că practicile din Franța seamănă foarte mult cu ale noastre, răspunse el, în cele din urmă. Nu știu ce promisiuni v-au fost făcute, în cazul lui Temeraire, dar pot să vă spun că Împăratul Napoleon însuși e militar. Când am plecat noi din Anglia, se afla pe câmpul de luptă și sunt convins că dragonul lui, oricare ar fi fost acesta, l-ar fi urmat în război.

– Și dumneavoastră aveți sânge regal, din câte înțeleg, zise pe neașteptate Qian și, întorcându-și capul, i se adresă unuia dintre servitorii ei, care veni repede cu un sul de hârtie de orez, desfășurându-l pe masă. Amuzat, Laurence văzu că era o copie, mai mare și cu o caligrafie mult mai elegantă, a arborelui genealogic pe care-l schițase atât de demult, la ospățul de Anul Nou. E corect? se interesă Qian, văzându-l că tresare.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că informațiile ar fi putut ajunge la urechile ei, nici că le-ar găsi interesante. Dar Laurence își înghiți imediat orice rezerve: avea să se umfle în pene cu descendența lui zi și noapte, dacă astfel i-ar aduce aprobarea ei.

– Într-adevăr, familia mea e foarte veche și respectată. Vedeți, cu toate astea eu însuși m-am înrolat în Aviație și consider asta o onoare, spuse el, deși un sentiment de vinovăție îi dădea târcoale: desigur, nimeni din anturajul familiei sale n-ar fi fost de aceeași părere.

Qian clătină din cap, aparent satisfăcută, și sorbi iarăși din ceai, în timp ce servitorul luă graficul și se îndepărtă cu el. Laurence încercă să găsească altceva de spus:

– Dacă-mi permiteți îndrăzneala, cred că pot afirma, fără să greșesc, în numele Guvernului meu, că am primi bucuroși orice condiții au acceptat francezii, când le-ați trimis oul din care a ieșit Temeraire.

Dar singura ei replică la această ofertă fu:

– Mai rămân, însă, multe alte considerente.

Temeraire și cei doi Imperiali se întorceau deja din plimbarea lor și era limpede că Temeraire fusese cel care le impusese un ritm grăbit. În același timp, femela-dragon albă trecu pe lângă ei și se întoarse în pavilionul său, acum cu Yongxing alături, care îi vorbea cu glas scăzut și își odihnea afectuos o mână pe trupul ei. Mergea încet, ca prințul să-i poată ține pasul, și, de asemenea, numeroșii servitori care își târșâiau picioarele în urma lor, sub povara unor suluri mari și a câtorva cărți. Dar Imperialii se țineau la o distanță considerabilă în spate și așteptau să-i lase să treacă, înainte de a se întoarce în pavilion.

– Qian, de ce e albă? întrebă Temeraire, aruncând o privire spre Lien, după ce trecuse. Arată atât de ciudat!

– Cine poate înțelege lucrarea cerului? i-o tăie scurt Qian. Să nu fii necuviincios, Temeraire. Lien e foarte instruită. A fost *chuang-yuan*, cu mulți ani în urmă, deși n-a trebuit să se supună deloc examenelor, fiind o Celestă. În plus, e vara ta mai în vârstă. Tatăl ei este Chu, care a ieșit dintr-un ou al lui Xian, la fel ca mine.

– O! făcu Temeraire, fâstâcit, întrebând apoi, și mai timid: Cine a fost tatăl meu?

– Lung Qin Gao, răspunse Qian, și dădu din coadă. Amintirea părea să-i facă plăcere. E un dragon Imperial și se află acum în sud, în Hangzhou, unde vizitează Lacul Vestic, împreună cu însoțitorul lui, un prinț de rangul al treilea.

Laurence fu uluit să afle că dragonii din rasa Celestă se puteau împerechea cu Imperialii, dar, când se interesă, sfios, Qian confirmă:

– Așa este continuată linia noastră. Nu putem să ne înmulțim între noi, spuse ea, adăugând, fără să-și dea seama cât îl descumpănea: Acum, doar eu și Lien am mai rămas, dintre femele. Iar pe lângă bunicul și Chu, nu mai sunt decât Chuan, Ming și Zhi. Și suntem aproape toți veri.

– Doar opt, cu totul? se mira Hammond, prăbușindu-se în scaun, cu privirea în gol. Avea și de ce.

– Nu văd cum pot să continue la nesfârșit în felul ăsta, zise Granby. Sunt așa de nebuni să-i țină doar pentru împărați, cu riscul de a pierde toată rasa?

– Se pare că, din când în când, o pereche de Imperiali aduce pe lume un Celest, spuse Laurence printre mușcături. Ședea, în sfârșit, la masă și își lua cina îngrozitor de întârziată, în dormitorul său. Era ora șapte și afară era întuneric beznă, iar Laurence se umflase de ceai, gata să plesnească, astâmpărându-și foamea în timpul întâlnirii care se întinsese pe mai multe ore. Așa s-a născut cel mai bătrân de-acolo, continuă Laurence. Și el e tatăl multora dintre ei, patru sau cinci generații.

– Nu reușesc să înțeleg mai nimic, spuse Hammond, fără să fie atent la restul conversației. Doar opt Celești! De ce naiba au renunțat la unul? Sigur nu pentru înmulțire. Asta chiar nu pot să cred! E imposibil ca Bonaparte să-i fi impresionat așa. Nu fără să-l întâlnească și nu din celălalt capăt al lumii.

Trebuie să fie altceva, ceva ce nu reușesc să pricep. Domnilor, vă rog să mă scuzați, adăugă el, absent, după care se ridică și îi părăsi.

Laurence își termină masa, fără poftă și își lăsă jos betigașele.

– În orice caz, nu s-a opus să-l păstrăm, spuse Granby, rupând tăcerea, cu glas trist.

Un moment mai târziu, mai mult ca să-și potolească neliniștile interioare, Laurence spuse:

– N-am putut să fiu atât de egoist ca să încerc măcar să-i refuz plăcerea de a-și cunoaște mai bine rudeniile sau de a afla despre țara lui natală.

– Până la urmă, toate astea sunt nimicuri, Laurence, spuse Granby, încercând să-l liniștească. Un dragon nu va accepta să fie despărțit de căpitanul lui nici pentru toate nestematele arabe, nici pentru toate vitele din lume, dacă e pe-așa.

Laurence se ridică și se duse la fereastră. Temeraire se încolăcise să doarmă, iarăși, pe pietrele încălzite din curte. Luna răsărise și dragonul era foarte frumos în lumina argintie, străjuit de pomii care-și aplecau deasupra lui crengile încărcate de flori și oglindit în apele iazului, cu toți solzii scânteind.

– E adevărat, un dragon preferă să îndure multe decât să fie despărțit de căpitanul lui. Dar asta nu înseamnă că un om respectabil i-ar cere așa ceva, spuse Laurence, cu glas foarte scăzut, trăgând draperia.

14

A doua zi după vizita lor, Temeraire era tăcut. Laurence ieșise să stea cu el și îl privea cu neliniște, dar nu știa cum să

aducă vorba despre ceea ce-l tulbura și nici ce să spună. Dacă Temeraire devenea nemulțumit de soarta lui din Anglia și voia să rămână aici, nu era nimic de făcut. Hammond nu s-ar opune, atâta timp cât asta i-ar permite să-și ducă la bun sfârșit negocierile. Era interesat mult mai mult de înființarea unei ambasade permanente și de obținerea unui tratat de vreun fel, decât de aducerea lui Temeraire acasă. Laurence nu avea nici cea mai mică intenție să forțeze prematur lucrurile.

La despărțire, Qian îi spusese lui Temeraire că poate să viziteze palatul ori de câte ori dorește, fără să-i facă, însă, aceeași invitație și lui Laurence. Temeraire nu-și ceru permisiunea să plece, dar se uita melancolic în zare și se plimba în cercuri prin curte. Refuză propunerea lui Laurence de a-i citi. În cele din urmă, exasperat, căpitanul întrebă:

– Ți-ai dori să mergi s-o mai vezi pe Qian? Sunt sigur că i-ar face plăcere s-o vizitezi.

– Pe tine nu te-a invitat, spuse Temeraire, dar fâlfâia deja din aripi, indecis.

– Nu poate fi nicio intenție jignitoare la o mamă care dorește să fie singură cu fiul ei, spuse Laurence, această scuză fiind suficientă.

Temeraire se lumină de plăcere și își luă zborul imediat. Se întoarse abia târziu în seara aceea, radiind și plănuind să vină înapoi.

– Au început să mă învețe să scriu, spus el. Azi am învățat deja douăzeci și cinci de caractere. Să-ți arăt?

– Categoric! răspunse Laurence și nu doar ca să-i facă pe plac.

Cu înverșunare, Laurence se apucă să studieze simbolurile pe care le așternea Temeraire și să le copieze cât putea mai bine, cu condeiul în loc de penel, în timp ce dragonul

le pronunța, ca să-l ajute, deși îi privea cu scepticism eforturile de a reproduce sunetele. Nu făcea progrese notabile, dar efortul lui îl încânta atât de mult pe Temeraire încât Laurence nu putea să-l regrete și își ascundea încordarea care îl chinuise pe parcursul întregii zile care părea să nu se mai sfârșească.

Dar Laurence își ieși din fire când fu nevoit să se lupte nu doar cu propriile sentimente, ci și cu Hammond, pe aceeași temă.

– O singură vizită, în prezența ta, ar fi suficientă s-o liniștească și să-i ofere ocazia să te cunoască, spuse diplomatul. Dar nu putem îngădui ca Temeraire să continue s-o viziteze de unul singur. Dacă ajunge să prefere China și acceptă de bunăvoie să rămână aici, vom pierde orice speranță de succes. Ne vor trimite acasă cât ai clipi.

– Ajunge, domnule, spuse Laurence furios. N-am nici cea mai mică intenție să-l insult pe Temeraire, sugerând că dorința lui firească de a se apropia de rudele sale poate reprezenta o infidelitate.

Hammond nu ceda și spiritele se încinseră. Într-un târziu, Laurence puse capăt discuției, spunând:

– Dacă trebuie s-o spun răspicat, așa să fie: Nu mă consider sub comanda dumitale. N-am primit ordine în acest sens, și încercarea de a-ți impune autoritatea, fără nicio bază oficială, este complet deplasată.

Relațiile dintre ei fuseseră și așa destul de reci, dar acum deveniră glaciale și, în seara aceea, Hammond nu veni să ia cina cu Laurence și cu ofițerii săi. A doua zi, însă, se înfățișă devreme în pavilion, înainte ca Temeraire să plece în vizita sa, însoțit de prințul Yongxing.

– Alteța Sa a avut amabilitatea să vină să vadă cum ne simțim. Sunt sigur că doriți să vă alăturați salutului meu călduros, spuse el, accentuând ultimele cuvinte, iar Laurence se ridică, fără tragere de inimă, și făcu o plecăciune reverențioasă.

– Sunteți foarte amabil, domnule. După cum vedeți, ne simțim foarte bine, spuse el, cu o politețe rece. Și cu prudență. Nu avea nici acum deloc încredere în intențiile lui Yongxing.

Prințul Yongxing își înclină capul foarte puțin, la fel de reținut și de sobru, iar apoi se întoarse și-i făcu semn unui băiat care îl însoțea. Nu avea mai mult de treisprezece ani și purta veșmintele complet anoste din obișnuitul bumbac indigo. Ridicând privirea spre prinț, băiatul încuviință din cap și, trecând pe lângă Laurence, se duse direct la Temeraire. salutându-l ceremonios. Ridicându-și mâinile împreunate în față, își înclină capul, spunându-i în același timp lui Temeraire ceva în chineză. Dragonul păru puțin nedumerit, și Hammond interveni grăbit:

– Spune-i „da", pentru numele Cerului!

– Oh! făcu Temeraire, șovăitor, dar îi spuse ceva băiatului, evident afirmativ.

Laurence rămase uluit când îl văzu pe băiat urcându-se pe piciorul din față al dragonului și aranjându-se acolo. Chipul lui Yongxing era întotdeauna greu de citit, dar acum în expresia gurii sale era o undă de satisfacție. Apoi prințul se întoarse, nu înainte de a spune:

– Mergem înăuntru să luăm un ceai.

– Ai grijă să nu cadă, adăugă repede Hammond, adresându-i-se lui Temeraire, cu o privire neliniștită spre băiatul care stătea calm, cu picioarele încrucișate, neclintit ca o statuie a lui Buddha.

– Roland! strigă Laurence. Fata își făcea exercițiile de trigonometrie într-un colț, împreună cu Dyer. Vezi, te rog, dacă dorește să fie servit cu ceva.

Roland încuviință și se apropie de băiat, vorbindu-i în chineza ei stricată, în timp ce Laurence traversă curtea și intră în clădire, în urma celorlalți. Servitorii rearanjaseră deja în grabă mobilierul: un singur scaun drapat pentru Yongxing, cu un taburet pentru picioare și scaune fără brațe, așezate în unghi drept față de acesta, pentru Laurence și Hammond. Serviră ceaiul cu mare atenție și solemnitate, iar Yongxing rămase neclintit în tot acest timp. Nu scoase o vorbă până când servitorii nu se retraseră, doar sorbi, foarte încet, din ceai.

Într-un târziu, Hammond rupse tăcerea mulțumindu-i politicos pentru confortul oferit și atenția de care au avut parte.

– Turul orașului, în special, a fost o mare amabilitate. Pot să întreb, domnule, a fost ideea dumneavoastră?

– A fost dorința împăratului, răspunse Yongxing, și adăugă, adresându-i-se lui Laurence: Ai fost plăcut impresionat?

Era o întrebare care aproape că nu avea nevoie de răspuns, și Laurence spuse, laconic:

– Da, domnule, orașul dumneavoastră este remarcabil.

Yongxing zâmbi, o mică grimasă a buzelor strânse, și nu mai spuse nimic. Dar nici nu era nevoie, Laurence își feri privirea, cu toate amintirile adăposturilor din Anglia și contrastul dureros proaspete în minte.

Își continuară o vreme pantomima, după care Hammond îndrăzni din nou:

– Aș putea să întreb ce face împăratul? Suntem nerăbdători, domnule, după cum vă puteți imagina, să-i transmitem

Maiestății Sale Imperiale omagiile regelui nostru. Și să-i înmânăm scrisorile pe care le-am adus.

– Împăratul este în Cengde, răspunse Yongxing sec. Nu se întoarce la Pekin curând, va trebui să aveți răbdare.

Laurence era din ce în ce mai furios. Încercarea lui Yongxing de a-l insinua pe băiat în preajma lui Temeraire era la fel de ostentativă ca încercările lui precedente de a-i despărți. Și, totuși, Hammond nu ridica nici cea mai mică obiecție, ci continua să încerce să converseze politicos, în fața acestei jignitoare insolențe. Laurence întrebă, țintit:

– Însoțitorul Alteței Voastre pare să fie un tânăr foarte promițător. Pot să vă întreb dacă este fiul dumneavoastră?

Yongxing se încruntă la auzul acestei întrebări și, cu răceală, spuse doar atât:

– Nu.

Văzând iritarea lui Laurence, Hammond se grăbi să intervină, ca acesta să nu mai apuce să spună altceva:

– Suntem, desigur, fericiți să așteptăm momentul oportun pentru Maiestatea Sa, dar nădăjduiesc că ni se poate acorda ceva mai multă libertate, dacă așteptarea va fi atât de lungă. Cel puțin tot atâta câtă a primit ambasadorul francez. Sunt sigur, domnule, că nu ați uitat numeroasele lor atacuri criminale asupra noastră, la începutul călătoriei și sper că-mi veți îngădui să repet, încă o dată, că interesele țărilor noastre sunt mult mai apropiate decât cele pe care le aveți în comun cu ei.

Neprimind niciun răspuns, Hammond continuă. Vorbi pe larg, cu înflăcărare, despre pericolele dominației lui Napoleon în Europa, despre sugrumarea pieței, care altminteri ar aduce mari bogății Chinei și despre amenințarea ca un

cuceritor insațiabil să-și extindă imperiul și mai departe – poate, încheie Hammond, chiar la granițele Chinei.

– Căci Napoleon a avut deja o tentativă de a ne ataca în India și nu face niciun secret din faptul că ambiția lui este să-l depășească pe Alexandru cel Mare. Dacă ar reuși vreodată, trebuie să vă dați seama că rapacitatea lui nu se va mulțumi cu atât.

Ideea că Napoleon ar îngenunchea Europa, ar cuceri Rusia și Imperiul Otoman, ar traversa Himalaya și s-ar stabili în India și, după toate acestea, ar mai avea energie să declare Chinei război i se părea lui Laurence o exagerare care n-ar putea convinge pe nimeni. Cât despre negoț, știa că acest argument nu avea nicio valoare pentru Yongxing, care vorbise cu mare fervoare despre autosuficiența Chinei. Cu toate acestea, prințul nu îl întrerupse pe Hammond deloc, de la un capăt la altul și ascultă lungul discurs încruntându-se. Și apoi, la sfârșit, când Hammond încheie reînnoindu-și rugămintea de a primi aceleași libertăți ca De Guignes, Yongxing rămase multă vreme tăcut și apoi spuse:

– Aveți tot atâta libertate cât aer el, orice alte concesii ar fi inadecvate.

– Domnule, spuse Hammond, poate nu știți, dar nu ne este permis să părăsim insula sau să comunicăm cu vreun oficial al nostru, nici măcar prin scrisori.

– Nici lui nu îi este permis, răspunse Yongxing. Nu se cuvine ca străinii să hoinărească prin Pekin, conturbând afacerile magistraților și ale miniștrilor. Au și așa destule pe cap.

Hammond rămase perplex în fața acestui răspuns și nedumerirea i se citea pe față. Iar Laurence considera că șezuse destul. Yongxing nu urmărea decât să le acapareze timpul, în vreme ce băiatul îl lingușea și îl curta pe Temeraire. Întrucât

băiatul nu era fiul lui, cu siguranță Yongxing îl alesese dintre rudele sale mai ales pentru farmecul lui personal și îl instruise să fie cât mai mieros. Laurence nu se temea cu adevărat că Temeraire ar putea să se atașeze de băiat, dar nu avea intenția să stea aici și să facă pe prostul, de dragul intrigilor lui Yongxing.

– Nu putem să-i lăsăm pe copii așa, nesupravegheați, spuse el dintr-odată. Vă rog să mă scuzați, domnule.

Se ridică de la masă, înclinându-se deja.

Așa cum bănuise Laurence, Yongxing nu dorea să stea și să converseze cu Hammond decât în măsura în care îi oferea câmp liber băiatului. Se ridică și el, să plece. Așadar, se întoarseră toți împreună în curte, unde Laurence descoperi, spre tainica lui satisfacție, că băiatul coborâse de pe piciorul lui Temeraire și se antrenase într-un joc de zaruri cu Roland și Dyer. Cu toții molfăiau pesmeți marinărești, în timp ce Temeraire se dusese pe dig, să se bucure de briza lacului.

Yongxing vorbi pe un ton aspru și băiatul sări în picioare, cu un aer vinovat. Roland și Dyer erau la fel de rușinați și aruncau priviri spre cărțile de trigonometrie pe care le abandonaseră.

– Credeam că e politicos să fim ospitalieri, spuse repede Roland, uitându-se la Laurence ca să vadă cum reacționează.

– Sper că vizita i-a făcut plăcere, spuse căpitanul cu blândețe, spre ușurarea lor. Acum, înapoi la treabă.

Alergară înapoi la cărțile lor, iar Yongxing, cu băiatul după el, se îndepărtă, cu expresie nemulțumită, schimbând câteva vorbe cu Hammond, în chineză. Laurence fu bucuros să-l vadă plecând.

– Cel puțin, putem să fim mulțumiți că De Guignes are aceleași restricții de mișcare ca noi, spuse Hammond, după

o clipă. Nu pot crede că Yongxing s-ar osteni să mintă despre așa ceva, dar, totuși, nu pot înțelege cum... Diplomatul se opri nedumerit și clătină din cap. Ei, bine, poate că aș mai putea afla câte ceva mâine.

– Cum adică? făcu Laurence.

Iar Hammond îi explică, absent:

– A spus că se întoarce, la aceeași oră. Intenționează să ne facă vizite regulate.

– Poate să intenționeze ce poftește, spuse Laurence, furios să descopere că Hammond acceptase, umil, ca prințul să continue să se amestece. Dar eu, unul, n-am să stau la dispoziția lui. Și chiar nu pricep ce te poate face să-ți pierzi vremea cultivând un om despre care știi că nu are pic de simpatie pentru noi.

Hammond răspunse, iritat:

– Firește că Yongxing nu are nicio simpatie. De ce-ar avea oricine de aici? Misiunea noastră este să-i câștigăm de partea noastră și, dacă e dispus să ne dea șansa să-l convingem, suntem datori să încercăm, domnule. Mă surprinde că efortul de a fi politicos și de a bea niște ceai vă pune într-atât răbdarea la încercare.

Laurence izbucni:

– Iar pe mine mă surprinde să te văd atât de indiferent în fața acestei încercări de a mă înlocui, după cât ai protestat înainte.

– Ce, cu un băiat de doisprezece ani? se miră Hammond, manifestând o îndoială aproape jignitoare. Eu, domnule, sunt uimit că vă alarmați tocmai acum. Și poate că, dacă nu v-ați fi grăbit să-mi nesocotiți sfatul înainte, acum n-ați mai avea de ce să vă temeți.

– Nu mă tem defel, răspunse Laurence, dar nici nu sunt dispus să tolerez o tentativă atât de flagrantă, nici să mă

supun ca un mielușel unei invazii zilnice al cărei singur scop este să ne insulte.

– Am să vă amintesc, domnule căpitan, așa cum ați făcut cu mine cu multă vreme în urmă, că așa cum nu sunteți sub autoritatea mea, nici eu nu sunt sub autoritatea dumneavoastră, spuse Hammond. Frâiele diplomației noastre au fost așezate în mâinile mele, slavă Domnului! Dacă ar fi trebuit să ne bizuim pe dumneavoastră, îndrăznesc să spun că acum am zbura fără griji înapoi în Anglia, lăsând în urmă, pe fundul oceanului, jumătate din flota noastră comercială.

– Foarte bine, poți să faci ce vrei, domnule, răspunse Laurence, dar ar fi cel mai bine să-i spui limpede că eu n-am de gând să-l mai las pe protejatul ăla al lui singur cu Temeraire. Cred că, după aceea, îl vei găsi pe prinț mai puțin dispus să fie *convins*. Și să nu-ți închipui că am să tolerez să-l lase cineva pe băiat cu Temeraire, pe la spatele meu.

– Întrucât mă considerați un mincinos și un uneltitor fără scrupule, nu văd ce rost ar avea să neg că am de gând să fac un asemenea lucru, răspunse Hammond cu mânie, roșind.

Se îndepărtă imediat, lăsându-l pe Laurence la fel de furios, dar rușinat și conștient că fusese nedrept. În locul lui, ar fi considerat o asemenea insultă motiv de duel. A doua zi dimineață, îl văzu, din pavilion, pe Yongxing plecând împreună cu băiatul. Era evident că își scurtase vizita, după ce i se refuzase accesul la Temeraire. Laurence se simțea destul de vinovat față de Hammond, ca să încerce să se scuze, dar fără succes. Dar Hammond nici nu voia să audă.

– Nu mai contează acum dacă s-a simțit jignit fiindcă ai refuzat să ni te alături sau fiindcă ai avut dreptate în privința scopurilor sale, spuse el, foarte rece. Acum, te rog să mă scuzi, am scrisori de scris. Și cu aceasta, părăsi camera.

Laurence renunță și se duse să-și ia rămas-bun de la Temeraire, însă fu cuprins din nou de sentimentul de vinovăție și nefericire, când remarcă în atitudinea dragonului o emoție aproape furișă, o foarte mare nerăbdare de a se vedea plecat. Hammond nu se înșelase: lingușeala leneșă a unui copil nu însemna nimic în comparație cu pericolul prezenței lui Qian și a dragonilor Imperiali, indiferent cât de parșive erau motivele lui Yongxing și cât de sincere ale lui Qian. Numai că avea mai puține motive onorabile să se plângă de ea.

Temeraire avea să lipsească ore bune, dar prezența lui Hammond era aproape palpabilă înăuntru, căci casa era mică și camerele despărțite doar de un fel de paravane din hârtie de orez. Așadar, Laurence rămase în pavilion după plecarea dragonului, ocupându-se de corespondență. Era inutil, căci trecuseră cinci luni de când nu mai primise nicio scrisoare și nici nu avea ce să scrie, căci nu se întâmplase mai nimic de povestit de la ospățul de bun venit, de la care trecuseră deja două săptămâni. Laurence nu era dispus să scrie despre conflictul cu Hammond.

Ațipi deasupra hârtiei și se trezi brusc, aproape ciocnindu-se cap în cap cu Sun Kai, care stătea aplecat deasupra lui, scuturându-l.

– Căpitane Laurence, trebuie să vă treziți, spunea Sun Kai.

Laurence răspunse mecanic:

– Îmi cer scuze, ce se petrece?

Apoi se uită la el cu gura căscată. Sun Kai vorbise într-o engleză excelentă, cu un ușor accent mai mult italian decât chinez.

– Dumnezeule! Ați știut engleza în tot acest timp? întrebă Laurence, amintindu-și fiecare moment în care Sun

Kai stătuse pe punte, martor la toate conversațiile lor, din care acum se dovedea că înțelesese fiecare vorbă.

– N-avem timp acum de explicații, răspunse Sun Kai. Trebuie să mă urmați neîntârziat. Vin să vă omoare, și pe toți oamenii dumneavoastră.

Era aproape de ora cinci după-amiaza. Lacul și pomii care se zăreau prin ușa pavilionului erau scăldați în lumina galbenă a asfințitului. Din când în când, se auzeau glasuri de păsări dinspre grinzile unde își aveau cuiburile. Remarca lui Sun Kai, rostită cu un calm desăvârșit, era atât de nelalocul ei încât, la început, Laurence n-o înțelese. Apoi se ridică în picioare, indignat:

– Nu mă duc nicăieri, în fața unei asemenea amenințări, fără să primesc nicio explicație, spuse el și, ridicând vocea, strigă: Granby!

– E totul în ordine, domnule? Blythe, care lucra ceva în curtea alăturată, vârî capul pe ușă, chiar în timp ce Granby sosi în fugă.

– Domnule Granby, am aflat că trebuie să ne așteptăm la un atac, spuse Laurence. Cum această casă nu e un loc prea sigur, vom ocupa micul pavilion de la sud, cel cu iazul interior. Numește un om de veghe și toată lumea să aibă pistoalele pregătite.

– Am înțeles, spuse Granby și se îndepărtă în grabă. Blythe, tăcut ca întotdeauna, luă săbiile încovoiate pe care tocmai le ascuțea și îi întinse una lui Laurence, înainte să le împacheteze pe celelalte și să le ducă, împreună cu piatra de șlefuit, în pavilion.

Sun Kai clătină din cap.

– Asta e o mare nesăbuință, spuse el, urmându-l pe Laurence. Cea mai mare bandă de *hunhun* vine dinspre oraș.

Vă așteaptă o barcă, aici, aproape, și mai aveți timp cu toții să vă luați lucrurile și să veniți.

Laurence examină intrarea în pavilion: așa cum își amintea, stâlpii erau din piatră, nu din lemn, măsurau aproape două picioare în diametru și erau foarte robuști. Iar pereții, sub stratul lor de vopsea roșie, erau din cărămidă gri, netedă. Acoperișul era din lemn, din păcate, dar Laurence era de părere că țiglele de ceramică smălțuită nu luau foc ușor.

– Blythe, vezi dacă poți să amenajezi, din pietrele din grădină, un loc mai înalt pentru locotenentul Riggs și pușcașii lui. Te rog ajută-l Willoughby. Mulțumesc. Răsucindu-se, îi spuse lui Sun Kai: Domnule, n-ați spus unde m-ați duce, nici cine sunt acești asasini și nici de unde au fost trimiși. Și nu ne-ați dat niciun motiv de încredere. Până acum, ne-ați indus în eroare, tăinuind că ne cunoașteți limba. De ce să vă fi schimbat atitudinea atât de brusc, n-am idee. Iar după tratamentul pe care l-am primit, nu sunt dispus să mă las pe mâinile dumneavoastră.

Hammond veni, cu un aer derutat, împreună cu ceilalți, și se apropie de Laurence, salutându-l pe Sun Kai în chineză.

– Pot să întreb ce se întâmplă? întrebă el bățos.

– Sun Kai mi-a spus să mă aștept la o nouă tentativă de asasinat, îi spuse Laurence. Vezi dacă poți să afli ceva mai clar de la el. Între timp, trebuie să mă aștept să fim atacați dintr-o clipă în alta și să fac pregătiri. Vorbește perfect engleza, adăugă el. Nu trebuie să apelezi la chineză.

Laurence îl lăsă pe Hammond, vizibil uluit, în compania lui Sun Kai și se duse lângă Riggs și Granby, la intrare.

– Dacă am putea să facem câteva găuri în zidul frontal, am putea să-i doborâm în timp ce se apropie, spuse Riggs, ciocănind în cărămidă. Altfel, domnule, cel mai bine ar fi să

facem o baricadă în mijlocul sălii și să tragem când intră. Dar atunci n-am putea să postăm oameni cu săbii la intrare.

– Ridicați baricada și pregătiți oamenii, spuse Laurence. Domnule Granby, blocați intrarea cât puteți de mult, ca să nu poată pătrunde mai mult de trei-patru deodată. Îi vom grupa pe ceilalți oameni de-o parte și de alta a deschiderii, departe de linia de foc, și vom apăra poarta cu pistoale și săbii, până când Riggs și oamenii lui își reîncarcă armele.

Granby și Riggs încuviințară la unison.

– În regulă! spuse Riggs. Avem vreo două puști de rezervă cu noi, domnule, putem să vă folosim la baricadă.

Era o încercare transparentă de a-l pune la adăpost și Laurence o tră cu dispreţul pe care-l merita.

– Folosiți-le până le încărcați pe celelalte. Nu le putem irosi în mâinile unuia care nu e pușcaș priceput.

Keynes intră aproape împleticindu-se sub povara unui coș plin cu pânzeturi, cu trei vase elegante de porțelan din fosta lor reședință, așezate deasupra.

– Obișnuiesc să tratez alt fel de pacienți, dar pot, oricum, să vă bandajez și să vă doftoricesc. Mă găsiți în spate, lângă iaz. Și am adus astea pentru apă, adăugă el, sarcastic, arătând cu bărbia spre vase. Bănuiesc că, dacă le-am scoate la mezat, am lua câte cincizeci de lire pe fiecare, așa că haideți să încercăm să nu le spargem.

– Roland, Dyer, care dintre voi se pricepe mai bine să reîncarce? întrebă Laurence. Foarte bine. O să-l ajutați amândoi pe domnul Riggs la primele trei tiruri. Și, Dyer, tu îl ajuți între timp pe domnul Keynes, fugind încoace și încolo cu vasele de apă, când nu ești ocupat.

– Laurence, spuse Granby cu glas scăzut, după plecarea celorlalți. Toate gărzile alea au dispărut și de obicei patrulau la ora asta. Probabil că i-a chemat cineva.

Laurence clătină din cap în tăcere și îi făcu semn să se întoarcă la treabă.

– Domnule Hammond, te rog să mergi în spatele baricadei, spuse Laurence, când diplomatul veni lângă el, însoțit de Sun Kai.

– Căpitane Laurence, vă rog să mă ascultați, spuse Hammond cu glas hotărât. Am face mult mai bine să plecăm imediat cu Sun Kai. Acești atacatori sunt tineri manciurieni, membri ai triburilor tătare, pe care sărăcia și lipsa de ocupație i-au transformat în tâlhari. Și s-ar putea să fie foarte mulți.

– Au artilerie? întrebă Laurence, fără să ia în seamă îndemnul lui Hammond.

– Tunuri? Nu, sigur că nu. Nu au nici măcar muschete, răspunse Sun Kai. Dar ce contează. Ar putea fi o sută sau mai mulți și am auzit că unii dintre ei au învățat în taină arta Shaolin Quan, deși e interzisă prin lege.

– Iar unii dintre ei pot fi, chiar dacă de departe, înrudiți cu împăratul, adăugă Hammond. Ar fi de-ajuns să omorâm unul, ca să fim alungați din țară, sub pretext că am adus un afront. Trebuie să plecăm imediat, sunt sigur că vă dați seama.

– Domnule, lăsați-ne o clipă singuri, îi spuse Laurence lui Sun Kai, și acesta nu se împotrivi, ci, cu o tăcută înclinare a capului, se retrase puțin mai departe.

– Domnule Hammond, spuse Laurence, întorcându-se spre el. M-ai prevenit chiar dumneata să mă feresc de orice încercare de a fi despărțit de Temeraire. Acum, gândește-te numai, ce-ar însemna să se întoarcă și să descopere că am plecat. Fără nicio explicație și cu toate bagajele. Cum ne-ar

mai putea găsi? Poate chiar s-ar lăsa convins că am acceptat un pact și că l-am părăsit de bunăvoie, așa cum a dorit cândva Yongxing.

– Și ar fi mai bine dacă s-ar întoarce și v-ar găsi mort, împreună cu noi, ceilalți? întrebă nerăbdător Hammond. Sun Kai ne-a mai dovedit că putem avea încredere în el.

– Eu nu pun preț pe un sfat mărunt, domnule. Și prețuiesc și mai puțin o lungă și deliberată minciună prin omisiune. Nu încape îndoială că ne-a spionat de la bun început, spuse Laurence. Nu, nu mergem cu el. Mai sunt doar câteva ore până se întoarce Temeraire și sunt sigur că putem rezista până atunci.

– Dacă nu cumva au găsit un mijloc să-l țină ocupat, prelungindu-i vizita, spuse Hammond. Dacă guvernul chinez ar fi vrut să vă despartă, ar fi putut s-o facă oricând în timpul absenței sale, cu forța. Sunt sigur că Sun Kai poate să trimită cumva un mesaj la reședința lui Qian, de îndată ce vom fi salvați.

– Atunci să meargă și să trimită mesajul acum, dacă poftește, spuse Laurence. N-ai decât să mergi cu el, din partea mea.

– Nu, domnule, spuse Hammond, roșind, și se întoarse pe călcâie să discute cu Sun Kai. Acesta scutură din cap și plecă, iar Hammond se duse să ia o sabie din mormanul pregătit.

Continuară să muncească încă o jumătate de oră, aducând înăuntru trei bolovani cu forme ciudate, să facă o baricadă pentru trăgători și, târând un imens divan pentru dragoni, să blocheze cea mai mare parte a intrării. Soarele apusese deja, dar obișnuitele lămpașe nu-și făcură apariția în întunericul insulei și nicăieri nu era niciun semn al prezenței umane.

– Domnule! șuieră dintr-odată Digby, arătând înspre curte. Două grade la dreapta, dincolo de ușile casei.

– Feriți intrarea, spuse Laurence. Nu vedea nimic, în întuneric, dar ochii tineri ai lui Digby erau mai buni. Willoughby, micșorează lumina aia!

Țăcănitul surd al armelor pregătite să tragă, ecoul propriei răsuflări în urechi, bâzâitul constant și nestingherit al mușteloș și țânțarilor de afară. Acestea fură singurele sunete, la început, până când obișnuința le filtră și, fără să le mai audă, Laurence deslușì afară pașii ușori și grăbiți. O mulțime de oameni, gândi el. Dintr-odată, un sunet de lemn sfărâmat și mai multe strigăte.

– Au pătruns în casă, domnule, șopti răgușit Hackley, de lângă baricadă.

– Liniște, spuse Laurencem și cu toții rămaseră tăcuți, în așteptare, în timp ce din casă veneau sunete de mobilă crăpată și sticlă spartă. Lumina pâlpâitoare a torțelor de afară arunca umbre în pavilion, care se împleteau și săltau în unghiuri ciudate, semn că începuse căutarea. Laurence auzi oameni strigându-se unul pe altul afară și își dădu seama că sunetul cobora de pe marginile acoperișului. Privi în spate. Riggs clătină din cap și cei trei pușcași ridicară armele.

Primul om apăru în fața intrării și văzu scândura de lemn a divanului pentru dragoni, blocând-o.

– Ăsta e al meu, spuse Riggs, cu glasul limpede, și trase. Chinezul căzu mort, cu gura deschisă să strige.

Dar focul de armă atrase după sine alte strigăte de afară și în pavilion năvăliră oameni cu săbii și torțe în mâini. Se stârni o nouă rafală, omorând alți trei, pe urmă încă unul lovit de ultimul foc, și Riggs strigă:

– Încărcați armele!

Masacrul rapid al tovarășilor lor opri înaintarea grupului mai mare de oameni, care rămaseră masați în spațiul rămas

din poartă. Strigând „Temeraire!“ și „Anglia!“, aviatorii năvăliră din umbre și atacară inamicii de aproape. După lunga așteptare în întuneric, lumina torțelor era dureroasă pentru ochii lui Laurence, iar fumul lemnului aprins se contopea cu cel al muschetelor. Nu era loc pentru un duel adevărat și luptau corp la corp aproape tot timpul, mai puțin atunci când una dintre săbiile chineze se rupse, răspândind un miros de rugină și câțiva oameni căzură. În rest, englezii nu făceau decât să țină piept presiunii zecilor de trupuri care încercau să pătrundă prin deschizătura îngustă.

Digby, fiind prea subțire ca să fie de vreun folos în zidul uman, împungea atacatorii printre picioare, printre brațe, prin orice loc rămas liber.

– Pistoalele mele! strigă Laurence, nereușind să le scoată singur. Își ținea sabia cu două mâini, una pe mâner și cealaltă așezată pe latul lamei, ținând la distanță trei oameni. Erau atât de înghesuiți încât nu aveau loc să se miște la stânga și la dreapta, ca să-l lovească și nu puteau decât să ridice și să coboare săbiile în linie dreaptă, încercând să rupă arma lui Laurence prin simpla lor greutate.

Digby scoase unul dintre pistoale din toc și trase, nimerindu-l pe bărbatul din fața lui Laurence între ochi. Ceilalți doi se retraseră, din instinct, și Laurence reuși să-l înjunghie pe unul dintre ei în burtă, după care îl înhăță pe celălalt de brațul drept și îl aruncă la pământ. Digby îi înfipse o sabie în spate și omul rămase neclintit.

– Ochiți! strigă Riggs, din spate, iar Laurence răcni:

– Eliberați poarta!

Laurence lovi spre capul bărbatului cu care se lupta Granby, făcându-l să dea înapoi și amândoi alunecară pe podeaua lustruită deja de călcâiele lor. Cineva îi împinse în

mână urciorul picurând de apă. Luă câteva înghițituri și îl dădu mai departe, ștergându-și gura și fruntea cu mâneca. Puștile traseră toate deodată, urmate de alte două focuri izolate. Apoi încăierarea se porni din nou.

Atacatorii învățaseră deja să se ferească de puști și lăsaseră un mic spațiu liber în fața ușii. Mulți dintre ei se învârteau câțiva pași mai departe, sub lumina torțelor; aproape că umpluseră curtea din fața pavilionului. Estimările lui Sun Kai nu fuseseră exagerate. Laurence împușcă un om la șase pași de el, apoi sălță pistolul în mână. În timp ce atacatorii năvăliră din nou, lovi un altul în tâmplă și se pomeni iarăși ținând piept săbiilor, până la următorul ordin al lui Riggs.

– Bravo, domnilor, spuse Laurence, respirând adânc. Chinezii se retrăseseră la ușă și Riggs avea destulă experiență ca să nu ordone foc până când nu se apropiau din nou. Deocamdată, suntem în avantaj. Domnule Granby, ne împărțim în două grupuri. La următorul val, voi stați deoparte. Atacăm alternativ. Therrows, Willoughby, Digby, cu mine, Martin, Blythe și Hammond, cu Granby.

– Eu pot merge cu ambele grupuri, zău, spuse Digby. Nu sunt obosit deloc. Treaba mea e mai ușoară, de vreme ce nu pot lupta corp la corp.

– Foarte bine, dar nu uita să aduci apă. Și expune-te cât mai puțin, spuse Laurence. Sunt al naibii de mulți, după cum cred că ați văzut cu toții, spuse el fără înconjur. Dar poziția noastră e bună și nu mă îndoiesc că putem să-i ținem la distanță cât o fi nevoie, dacă ne dozăm bine eforturile.

– Și mergeți imediat la Keynes, să vă bandajeze, dacă sunteți răniți. Nu așteptați să pierdeți tot sângele. Nu ne putem lipsi de nimeni, adăugă Granby, iar Laurence clătină din cap. Strigați și cineva o să vină să vă înlocuiască.

De afară se stârni dintr-odată o zarvă de glasuri agitate și bubuit de pași alergând. Atacatorii se organizau acum să înfrunte rafala.

– Foc! strigă Riggs, în timp ce chinezii atacau intrarea din nou.

Acum, că apărau poarta în grupuri mai mici, lupta era mai crâncenă, dar intrarea era destul de îngustă ca s-o poată apăra și așa. Trupurile celor morți, îngrămădite unele peste altele, formau un zid macabru peste care atacatorii erau forțați să se întindă, ca să lupte. Reîncărcarea armelor părea să dureze o veșnicie. Era doar o impresie. Laurence răsuflă ușurat, bucuros că se poate odihni, când următoarea salvă era pregătită. Se sprijini de perete și mai bău niște apă din vas. Brațele și umerii îl dureau de efortul constant. Și genunchii.

– E gol, domnule?

Dyer era lângă el, preocupat, și Laurence îi dădu vasul. Băiatul se îndepărtă în grabă spre iaz, prin fumul cețos ce învăluia mijlocul încăperii, care se ridica încet, în spațiul cavernos de deasupra.

Nici de data aceasta chinezii nu atacară intrarea imediat, de teama unei noi rafale. Făcând câțiva pași în spate, în pavilion, Laurence încercă să privească peste prima linie de luptă, să vadă dacă poate deslușì ce se întâmplă mai departe. Dar torțele îl orbeau: nimic, doar o beznă de nepătruns dincolo de primul șir de fețe luminate care priveau cu încordare intrarea, febrile de efortul bătăliei. Timpul părea că se scurge încet. Îi lipseau clepsidra de pe navă și bătăile regulate ale clopotului. Trecuseră cu siguranță două ore deja. Temeraire avea să vină curând.

Un tumult de glasuri se auzi dintr-odată de afară, însoțit de bătăi ritmice din palme. Își duse mâna, fără să se gândească, la mânerul sabiei. Salva porni o bubuitură:

– Pentru Anglia și pentru Rege! strigă Granby și își conduse grupul în mijlocul învălmășelii.

Dar oamenii de la intrare se dădeau în lături, lăsându-l pe Granby și grupul lui descoperiți, la intrare. Laurence se întrebă dacă atacatorii nu aveau cumva, până la urmă, arme de foc. Însă, pe neașteptate, pe culoarul care se formase, un om alergă înspre ei, singur, de parcă ar fi vrut să se arunce în săbiile lor. Rămaseră neclintiți, așteptând. La nici trei pași de ei, omul sări în aer, atinse cumva oblic coloana și sări pur și simplu peste capetele lor, plonjând și aterizând ghemuit, făcând o tumbă pe podeaua de piatră.

Manevra sfida gravitația mai mult decât orice acrobație aeriană pe care o văzuse vreodată Laurence: un salt uriaș în aer și o coborâre fără altă propulsie decât propriile picioare. Bărbatul se ridică dintr-un salt, nevătămat, în spatele lui Granby, în timp ce grupul de atacatori năvălea spre intrare.

– Therrows, Willoughby! răcni Laurence.

Nu era nevoie, grupul lui alerga deja să-l imobilizeze pe intrus. Bărbatul era neînarmat, dar agilitatea lui depășea orice imaginație. Sări din fața săbiilor, lăsându-i să-și agite inutil armele, ca într-un spectacol. De la distanță, Laurence vedea că îi forțează încet să se retragă spre grupul lui Granby, unde săbiile puteau deveni un pericol tocmai pentru ei.

Laurence își duse iute mâna la pistol și îl scoase, făcând mișcările mecanic, în ciuda întunericului și a agitației. Auzea în gând incantația exercițiilor de tragere, de parcă ar fi fost acolo. Curăță țeava armei, îndesând cu vergeaua o cârpă, de

două ori și apoi trase percutorul la mijloc, bâjbâind după cartușul de hârtie în buzunarul de la șold.

Dintr-odată, Therrows țipă și căzu, apucându-se de genunchi. Willoughby întoarse capul să vadă. Își ținea sabia la nivelul pieptului, să se apere, dar în acel moment de neatenție, chinezul făcu din nou un salt incredibil de înalt și îl lovi în plin, cu ambele picioare, în maxilar. Gâtul i se frânse cu un pârâit oribil. Trupul lui Granby fu ridicat ușor de la pământ, cu brațele fluturând, larg deschise, apoi căzu morman, cu capul legănându-se într-o parte și-n alta, atârnat pe jos. Chinezul făcu o tumbă în cădere, aterizâ pe umăr și se rostogoli ușor, ridicându-se și întorcându-se spre Laurence.

Riggs se auzea strigând în spatele lui:

– Fiți gata! Mai repede, la naiba! Fiți gata!

Mâinile lui Laurence continuau să se miște. Rupse cu dinții hârtia cartușului și câteva fire de pulbere neagră îi atinseră limba, ca un nisip amar. Vârî praful de pușcă pe gura țevii, apoi plumbul rotund, astupându-le cu hârtia și îndesând totul cu vergeaua. Nu avea timp să verifice fitilul. Ridică arma și îi zbură omului creierii, de la o distanță mai mică de un braț.

Laurence și Granby îl târâră pe Therrows până la Keynes, în timp ce chinezii se retrăgeau din fața următoarei rafale. Băiatul suspina încetișor și piciorul îi atârna inert.

– Îmi pare rău, domnule, spunea el întruna, gâtuit.

– Pentru Dumnezeu, gata cu gemetele, spuse aspru Keynes, când îl așezară lângă el și îi dădu două palme peste față, fără pic de milă. Tânărul înghiți în sec, dar se opri și își frecă repede obrajii cu palma.

– Rotula e ruptă, anunță Keynes, după o clipă. O fractură destul de ușoară, dar n-o să mai stea în picioare o lună.

– Du-te la Riggs, după ce-ți pune atela, și ajută-l să reîncarce, îi spuse Laurence lui Therrows, după care el și Granby porniră în grabă spre intrare.

– Ne vom odihni cu schimbul, spuse Laurence, îngenunchind lângă ceilalți. Hammond, tu primul, du-te și spune-i lui Riggs să păstreze la îndemână tot timpul o pușcă încărcată, dacă încearcă să ne mai trimită vreun om în același mod.

Hammond răsufla greu și avea obrajii acoperiți de pete roșii. Încuviință și spuse cu glas răgușit:

– Lăsați pistoalele. Am să reîncarc eu.

Blythe, care tocmai bea însetat din vas, se înecă și împroșcă apa, strigând:

– Isuse Christoase! Cu toții săriră în picioare. Laurence întoarse capul, înnebunit: un caras portocaliu, strălucitor, lung de două degete, se zvârcolea pe pietre, într-o mică baltă. Îmi cer scuze, spuse Blythe, gâfâind. L-am simțit în gură vânzolindu-se.

Laurence îl privi cu gura căscată, apoi Martin începu să râdă și, pentru o clipă, zâmbiră cu toții, schimbând priviri. Puștile pocniră și atunci se năpustiră spre ușă.

Spre surprinderea lui Laurence, atacatorii nu făceau nicio încercare să dea foc pavilionului. Aveau torțe, nu-i vorbă, și lemn era din abundență pe insulă. În schimb, încercară să facă fum, aprinzând mici focuri de-o parte și de alta a clădirii, sub streșini, dar, fie din cauza vreunei ciudățenii arhitectonice a pavilionului, fie din cauza vântului puternic, un curent de aer ridica fumul spre tavan și îl scotea printre țiglele galbene ale acoperișului. Fumul era destul de neplăcut, oricum, dar nu periculos, iar lângă iaz aerul era curat. Cel căruia îi venea rândul să se odihnească se ducea acolo să-și potolească

setea, să-și curețe plămânii și să-i fie unse rănile cu alifie sau legate, dacă încă sângerau. De-acum adunaseră cu toții o mulțime de zgârieturi.

Atacatorii încercară să forțeze intrarea cu un berbece făcut dintr-un copac proaspăt tăiat, cu crengile și frunzele încă atașate, dar Laurence strigă:

– Stați deoparte când atacă și loviți-le picioarele.

Cei ce se apropiau cu trunchiul alergară direct spre săbii, cu mare curaj, încercând să treacă, dar chiar și cele trei trepte care urcau spre ușa pavilionului fură de-ajuns să-i încetinească. Mulți dintre cei din față căzură, cu răni adânci, până la os și fură loviți cu paturile puștilor, până la moarte. Și apoi copacul se răsturnă în față, oprindu-i în loc. Englezii avură la dispoziție câteva minute frenetice în care tăiară crengile care limitau câmpul vizual al pușcașilor. Următoarea salvă era pregătită, și atacatorii bătură în retragere.

După acest moment, bătălia căpătă un fel de cadență înfiorătoare. Cu fiecare salvă, câștigau acum și mai mult timp pentru odihnă, chinezii fiind vizibil descurajați de eșecul de a trece de mica linie de apărare britanică și de pierderile însemnate pe care le sufereau. Fiecare glonț își nimerea ținta. Riggs și oamenii lui fuseseră antrenați să tragă de pe spinările dragonilor, zburând uneori cu o viteză de treizeci de noduri, în toiul bătăliei. De la mai puțin de treizeci de yarzi de poartă, n-aveau cum să rateze. Era o luptă lentă și chinuitoare, fiecare minut părând să dureze de cinci ori mai mult decât în mod obișnuit. Laurence începu să calculeze timpul după alternanța rafalelor.

– Ar fi mai bine să tragem doar cu trei arme odată, domnule, spuse Riggs, tușind, când Laurence se lăsă pe genunchi lângă el, să-i vorbească, în răstimpul următoarei pauze. O

să-i ținem și așa la distanță, acum, că și-au primit porția, Și nu suntem o infanterie, ce naiba, chiar dacă am adus toate cartușele pe care le aveam. Therrows ne pregătește mai multe, dar nu cred că mai avem pulbere pentru mai mult de treizeci de salve.

– Trebuie să ne ajungă, spuse Laurence. Vom încerca să îi reținem mai mult, între rafale. Și să începi să trimiți câte un om să se odihnească.

Laurence goli în mormanul comun cutia lui de cartușe și pe cea a lui Granby: doar șapte, dar asta însemna două runde sau mai mult și puștile erau mai valoroase decât pistoalele.

Își stropi fața cu apă din iaz, zâmbind la peștii zburdalnici pe care acum îi vedea mai bine. Probabil că ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Eșarfa îi era îmbibată de sudoare. Și-o scoase și o stoarse pe pietre, dar nu-i mai venea să și-o pună, acum că pielea era liberă să se bucure de aer. O limpezi și o lăsă întinsă la uscat și se grăbi să se întoarcă.

O altă nemăsurată perioadă de timp și fețele atacatorilor deveneau tot mai încețoșate în cadrul ușii. Laurence lupta, cot la cot cu Granby, să țină la distanță doi oameni, când auzi glasul ascuțit al lui Dyer strigând din spate:

– Căpitane! Căpitane!

Nu putea să se întoarcă să se uite. N-avea cum să se oprească.

– Mă descurc eu cu ei, spuse Granby gâfâind și îl lovi pe cel din fața lui între picioare, cu cizma lui grea. Îl atacă pe celălalt și săbiile li se încleștară, iar Laurence se retrase, întorcându-se repede pe călcâie.

Doi bărbați uzi leoarcă stăteau la marginea iazului, iar un altul tocmai ieșea din apă. Găsiseră cumva izvorul care îl alimenta și înotaseră pe sub zid. Keynes zăcea fără vlagă,

iar Riggs și pușcașii lui se apropiau în goană, reîncărcând nebunește. Hammond se odihnise și acum își agita sabia cu furie spre cei doi bărbați de pe mal, forțându-i să se retragă spre apă, dar îi lipsea îndemânarea. Erau înarmați cu pumnale și aveau să-l lovească dintr-o clipă în alta.

Micul Dyer apucă unul dintre vasele mari și îl azvârli, plin de apă, spre bărbatul care se apleca deasupra trupului lui Keynes, cu cuțitul în mână. Vasul se sparse de capul omului care se prăbuși, uluit, și alunecă în apă. Venind în fugă, Roland, înhățând forcepsul lui Keynes și, cu partea curbată, îi tăie beregata, înainte să apuce să se ridice. Sângele țâșni într-un jet năvalnic din vena spintecată, printre degetele strânse ale lui Roland.

Alții continuau să iasă din apă.

– Foc de voie! strigă Riggs, și trei atacatori căzură. Unul dintre ei, doar cu capul afară din apă, se scufundă într-un nor de sânge.

Laurence era acum lângă Hammond, ajutându-l să-i împingă pe cei doi cu care se lupta spre apă. În timp ce Hammond continua să-și agite arma, Laurence îl înjunghie pe unul cu vârful sabiei și îl lovi cu mânerul pe celălalt, care căzu, fără vlagă, în apă, cu gura deschisă, înălțând un șuvoi de bule.

– Împingeți-i pe toți în apă! spuse Laurence. Trebuie să blocăm trecerea. Intră în apă, urnind cadavrele împotriva curentului. Simțea o presiune puternică venind din partea opusă: alții încercau să pătrundă prin gura izvorului. Riggs, du-ți oamenii înapoi în față și ajutați-l pe Granby, ordonă el. Hammond și cu mine ne descurcăm aici.

– Pot să vă ajut și eu, spuse Therrows și se apropie șchiopătând. Era înalt și putea să șadă pe marginea iazului și să

împingă cu piciorul sănătos masa de oameni care încerca să se apropie.

– Roland, Dyer, vedeți dacă puteți să faceți ceva pentru Keynes, spuse Laurence peste umăr și, când văzu că nu-i răspunde nimeni, se întoarse. Amândoi vomitau în liniște, într-un colț.

Roland se șterse la gură și se ridică, pășind ca un mânz care abia se ține pe picioare.

– Da, domnule, spuse ea și, împreună cu Dyer, se îndreptă clătinându-se spre Keynes.

Medicul gemu când îl întoarseră cu fața în sus. Avea un cheag mare de sânge pe frunte, deasupra sprâncenei, dar deschise ochii, amețit, când îi legară rana.

Presiunea trupurilor din partea cealaltă slăbi și încetă curând. În spate, armele răsunau iar și iar, într-un ritm alert. Riggs și oamenii lui trăgeau ca niște adevărați soldați. Încercând să se uite peste umăr, Laurence nu putea să vadă nimic prin cortina de fum.

– Ne descurcăm, Therrows și cu mine, duceți-vă, spuse Hammond.

Laurence încuviință și ieși din iaz, cu cizmele pline de apă, grele ca niște bolovani. Se opri și le goli înainte să poată alerga spre frontul de luptă.

Chiar când ajunse acolo, vacarmul încetă. Fumul era gros și ciudat de luminos. Nu putea să vadă pe nimeni prin el, doar mormanele de cadavre de la picioarele lor. Rămaseră în așteptare. Riggs și oamenii lui încărcară încet, cu degetele tremurând. Apoi Laurence păși înainte, sprijinindu-se cu mâna de coloană, ca să-și țină echilibrul în timp ce călca peste trupuri.

Ieșiră cu toții, clipind, în lumina zorilor, speriind un cârd de ciori care se ridică de pe cadavrele din curte și zburâ

croncănind peste apa iazului. Nimeni nu mai mișca în apropiere. Atacatorii fugiseră. Dintr-odată, Martin căzu în genunchi și sabia îi zăngăni strident pe pietre. Granby se apropie să-l ajute să se ridice și sfârși prin a cădea și el. Laurence ajunse pe bâjbâite la o bancă mică de lemn, înainte să-i cedeze picioarele. Nu-i păsa că o împărțea cu unul dintre morți, un tânăr imberb, cu o dâră de sânge uscat pe buze și o pată purpurie în jurul rănii de glonț din piept.

Temeraire nu era nicăieri. Nu venise.

15

Sun Kai îi găsi, o oră mai târziu, mai mult morți decât vii. Venise în grădină, cu prudență, de pe chei, împreună cu un mic grup de oameni înarmați, vreo zece la număr. Erau îmbrăcați îngrijit, în uniforme, spre deosebire de membrii nespălați și nepieptănați ai cetei de atacatori. Focurile arseseră înăbușit până se stinseseră singure, din lipsă de combustibil. Englezii târau cadavrele la umbra cea mai deasă, ca să putrezească mai încet.

Erau cu toții orbiți și paralizați de oboseală, incapabili să opună rezistență. Nedumerit de absența lui Temeraire și neștiind ce să facă, Laurence se lăsă condus la navă și de acolo într-un un palanchin îngust, neaerisit, ale cărui draperii fură trase ermetic în jurul lui. Adormi instantaneu pe pernele brodate, în ciuda zgâlțâielilor și a strigătelor ce le însoțeau înaintarea și nu mai fu conștient de nimic până când, în cele din urmă, palanchinul se opri și Laurence fu scuturat, să se trezească.

– Veniți înăuntru, spuse Sun Kai, trăgând de el până când îl făcu să se ridice.

Hammond, Granby și ceilalți membri ai echipajului ieșeau, la fel de năuci și vlăguiți, din alte litiere din spatele lui. Fără să se gândească la nimic, Laurence urcă scările care-l conduseră în răcoarea izbăvitoare a unei case, în care stăruia mireasmă de tămâie. Străbătură un coridor îngust și pătrunseră într-o încăpere ce dădea spre o grădină. Acolo, Laurence se repezi pe balcon și sări peste balustrada joasă a acestuia. Temeraire dormea ghemuit pe pietre.

– Temeraire! strigă Laurence, îndreptându-se spre el.

Sun Kai protestă în chineză și alergă după el, prinzându-l de braț înainte ca Laurence să atingă dragonul. În momentul acela, dragonul înălță capul și îi privi curios. Laurence rămase înmărmurit: nu era nicidecum Temeraire.

Sun Kai încercă să-l tragă pe Laurence la pământ, îngenunchind el însuși, dar acesta se smulse din strânsoare, reușind cu greu să-și păstreze echilibrul. Abia atunci observă, așezat pe o bancă, un tânăr de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat în veșminte elegante din mătase galben-închis, brodată cu dragoni.

Hammond venise după Laurence și acum îl apucă de mânecă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îngenunchează, îi șopti el. Acesta trebuie să fie prințul Mianning, moștenitorul coroanei.

Hammond se lăsă pe ambii genunchi și își lipi fruntea de pământ, întocmai cum făcea și Sun Kai.

Laurence îi privi de la înălțime, cu un aer năucit, apoi se uită șovăitor la tânărul chinez, dar sfârși prin a face o adâncă reverență. Era absolut sigur că n-ar putea să plece un singur genunchi fără să se prăbușească pe amândoi sau, și mai

umilitor, cu fața în jos și nu era dispus să îndeplinească ritualul *kowtow* nici în fața împăratului, darămite a prințului.

Tânărul prinț nu păru ofensat, ci i se adresă în chineză lui Sun Kai. Acesta se ridică, împreună cu Hammond, foarte încet.

– Zice că putem rămâne aici și că suntem în siguranță, îi spuse Hammond lui Laurence. Vă implor, credeți-l, domnule. N-are niciun motiv să ne mintă.

Laurence spuse:

– Întreabă-l, te rog, despre Temeraire. Diplomatul se uită nedumerit la celălalt dragon. Nu este el, adăugă Laurence. E tot un Celest, dar nu e Temeraire.

– Lung Tien Xiang e în singurătate, în pavilionul Primăverii Veșnice, spuse Sun Kai. Un mesager așteaptă să-i dea de știre, de îndată ce iese de acolo.

– Se simte bine? întrebă Laurence, fără să încerce să deslușească toate aceste vorbe. Principala lui preocupare era să înțeleagă ce l-a putut împiedica pe Temeraire să se întoarcă.

– N-avem niciun motiv să credem altfel, răspunse Sun Kai, evaziv. Laurence nu știa cum să-l determine să spună mai mult. Avea mintea prea încețoșată de oboseală. Dar, văzându-i tulburarea, Sun Kai se îndură și adăugă, mai blând: E bine. Nu-i putem întrerupe izolarea, dar va ieși astăzi, la un moment dat, și atunci îl vom aduce să-l vedeți.

Laurence tot nu pricepea, dar nu știa ce altceva să facă, deocamdată.

– Mulțumesc, îngăimă el. Vă rog, mulțumiți-i Alteței Sale, din partea noastră, pentru ospitalitate. Transmiteți-i, vă rog, profunda noastră recunoștință. Sper că ne va scuza, dacă am avut un comportament neadecvat.

Prințul clătină din cap și îi concedie cu o fluturare a mâinii. Sun Kai îi conduse înapoi, trecând prin balcon, în camerele

lor și rămase să-i vegheze până când adormiră, prăbușiți pe paturile tari de lemn. Probabil că se temea că se vor scula și vor porni iarăși să hoinărească. Laurence fu gata să izbucnească în râs, în fața unei idei atât de improbabile și adormi în timp ce se gândea la asta.

– Laurence, Laurence! strigă Temeraire îngrijorat. Laurence deschise ochii și văzu capul dragonului între ușile balconului și cerul întunecându-se dincolo de el. Laurence, nu ești rănit?

– Oh! Hammond se trezise și căzuse din pat, surprins să se pomenească atât de aproape de botul lui Temeraire. Dumnezeule mare! exclamă el, ridicându-se chinuit în picioare și lăsându-se înapoi pe pat. Mă simt ca un bătrân de optzeci de ani, cu gută la ambele picioare.

Laurence se ridică, aproape cu același efort. Fiecare mușchi i se înțepenise în timpul odihnei.

– Nu, mă simt destul de bine, îi răspunse el dragonului și întinse, recunoscător, o mână, să i-o așeze pe bot și să simtă liniștea pe care i-o aducea prezența lui masivă. Ai fost bolnav?

Nu voia să sune acuzator, dar nu-și putea imagina alt motiv pentru aparenta dezertare a lui Temeraire și probabil ceva din aceste sentimente i se citea în glas. Gulerul lui Temeraire se pleoști.

– Nu, spuse el nefericit. Nu, nu sunt bolnav deloc.

Dragonul nu mai îndrăzni să spună nimic și Laurence nu insistă, conștient de prezența lui Hammond. Comportamentul rezervat al lui Temeraire nu prevestea o explicație foarte bună pentru absența lui și, dacă pe Laurence nu-l încânta deloc ideea de a-l lua la întrebări, îi plăcea și mai puțin s-o facă în prezența lui Hammond. Temeraire își retrase

capul, lăsându-i să iasă în grădină. Laurence se ridică din pat și păși încet și prudent peste balustrada balconului, fără salturi acrobatice, de data aceasta. Hammond, urmându-l, abia reuși să-și ridice piciorul fără să atingă balustrada, cu toate că era foarte scundă.

Prințul plecase, dar dragonul, pe care Temeraire li-l prezentă ca fiind Lung Tien Chuan, era tot acolo. Acesta înclină politicos capul, fără prea mult interes, apoi își reluă activitatea, zgâriind cu gheara pe o tavă mare plină cu nisip ud. Scria o poezie, le explică Temeraire.

După ce se înclină în fața lui Chuan, Hammond gemu din nou, când se lăsă pe un taburet, mormăind în barbă sudălmi potrivite mai degrabă în gura marinarilor de la care probabil le și auzise. Nu era un spectacol foarte elegant, dar Laurence era perfect dispus să-i ierte asta, mai cu seamă după osteneala din ziua precedentă. Nu se așteptase ca Hammond să facă atât de mult, știind că nu avea nici pregătire, nici experiență și că se opusese întregii acțiuni.

– Dacă-mi îngădui îndrăzneala, domnule, ți-aș recomanda să faci un tur al grădinii, în loc să stai jos, spuse Laurence. În cazul meu, asta a funcționat de multe ori.

– Cred că ar fi mai bine, răspunse Hammond și, după ce inspiră adânc de câteva ori, se ridică în picioare, fără să refuze mâna lui Laurence și păși, foarte încet la început.

Dar Hammond era tânăr. Nici nu făcură o tură, că deja umbla mai ușor. După ce durerile cele mai cumplite se potoliră, curiozitatea lui Hammond se redeșteptă: în timp ce continuau să se plimbe prin grădină, îi studia atent pe cei doi dragoni, încetinind pasul și întorcând capul de la unul la altul. Curtea era mai mult lungă decât largă. La capetele ei, se îngrămădea un desiș de bambuși înalți și câțiva pini mai

scunzi, lăsând mijlocul aproape liber, astfel că dragonii stăteau față în față, ușurând comparația.

Erau, într-adevăr, ca o imagine în oglindă, cu excepția podoabelor lor. Chuan purta o plasă de aur, atârnată de pe guler de-a lungul gâtului, ornată cu multe perle. Era splendidă, dar părea destul de incomodă în orice gen de activitate violentă. Temeraire, spre deosebire de Chuan, avea multe cicatrici: cercul de solzi răsuciți de pe piept, lăsat de proiectil, vechi acum de șapte luni, și zgârieturile mai mici de pe urma altor bătălii. Dar acestea erau greu de observat, și singurul lucru care-i deosebea pe cei doi dragoni era o inefabilă notă distinctivă a atitudinii și expresiei lor, pe care Laurence ar fi putut cu greu s-o descrie.

– Să fie o coincidență? întrebă Hammond. E adevărat, toți Celeștii sunt înrudiți între ei, dar o asemănare atât de puternică? Nu-i pot deosebi.

– Am venit pe lume din ouă gemene, îi explică Temeraire, ridicând capul când îl auzi. Oul lui Chuan a fost primul, apoi al meu.

– O, cât de nătărău am fost! spuse Hammond și se duse, șchiopătând, să se așeze pe bancă. Laurence... Laurence... Fața aproape că îi strălucea de iluminare și, pe bâjbâite, apucă mâna căpitanului și o strânse. Bineînțeles, *bineînțeles:* n-au vrut să existe un rival la tron, de aceea au renunțat la ou. Dumnezeule, cât sunt de ușurat!

– Domnule, nu contrazic această concluzie, dar nu văd cu ce schimbă asta situația noastră actuală, spuse Laurence, luat prin surprindere de acest entuziasm.

– Nu înțelegeți? se miră Hammond. Napoleon a fost doar un pretext, fiindcă este un împărat aflat la capătul celălalt al lumii, cât mai departe posibil de curtea chineză. Și, în

tot acest timp, eu mă întrebam cum naiba a reușit De Guignes să se apropie de ei, când pe mine nu mă lăsau nici să scot nasul pe ușă. Ha! Francezii nu au nicio alianță, niciun fel de înțelegere cu ei.

– Acesta este, cu siguranță, un motiv de ușurare, spuse Laurence, dar nu mi se pare că insuccesul lor îmbunătățește în mod direct situația noastră. E limpede că, acum, chinezii s-au răzgândit și îl vor înapoi pe Temeraire.

– Nu, nu vă dați seama? Prințul Mianning are încă toate motivele să vrea să se debaraseze de Temeraire, dacă poate oferi un alt pretendent potrivit pentru tron, spuse Hammond. O, asta schimbă totul. Am bâjbâit în întuneric. Acum, că încep să înțeleg totul, multe alte lucruri devin clare. Cât mai durează până ajunge *Allegiance?* întrebă el, dintr-odată, ridicând privirea spre Laurence.

– Știu prea puține despre curenții și despre vânturile care predomină în Golful Zhitao ca să fac o estimare corectă, răspunse Laurence, luat pe nepregătite. Cel puțin o săptămână, aș zice.

– Aș da orice ca Staunton să fie acum aici. Am mii de întrebări și insuficiente răspunsuri, zise Hammond. Dar pot măcar să încerc să mai smulg câteva informații de la Sun Kai. Sper că acum va fi ceva mai deschis. Mă duc să-l caut, cu permisiunea dumneavoastră.

Cu acestea, Hammond se întoarse și intră în casă. Laurence strigă în urma lui:

– Hammond, hainele...

Pantalonii diplomatului aveau cataramele de la genunchi desfăcute, cămașa era pătată oribil de sânge, iar ciorapii complet deșirați. Oferea un adevărat spectacol. Însă era prea târziu. Plecase.

Oricum, Laurence își închipuia că nimeni nu le putea lua înfățișarea în nume de rău, căci fuseseră aduși aici fără bagaje.

– Ei, bine, cel puțin a plecat cu un țel și putem răsufla ușurați la vestea că între China și Franța nu există nicio alianță, îi spuse el lui Temeraire.

– Da, îl aprobă Temeraire, dar fără entuziasm.

Rămăsese tăcut în tot acest timp, dus pe gânduri și încolăcit în grădină. Vârful cozii continua să lovească într-o parte și-n alta la marginea iazului din apropiere, împroșcând pietrele încălzite de soare cu stropi mari și negri de apă, care se uscau aproape la fel de repede cum apăreau.

Laurence nu insistă imediat să primească explicații, chiar dacă acum Hammond plecase, ci se așeză lângă capul lui Temeraire. Spera din tot sufletul că va vorbi de bunăvoie, fără să fie interogat.

– Și ceilalți membri ai echipajului meu sunt bine? întrebă Temeraire, după o vreme.

– Willoughby a fost ucis, îmi pare foarte rău să-ți spun. În rest, câțiva răniți, dar niciun alt mort, din fericire, răspunse Laurence.

Temeraire începu să tremure și scoase din adâncul gâtlejului un sunet tânguitor.

– Ar fi trebuit să vin. Dacă aș fi fost acolo, n-ar fi putut să facă așa ceva.

Laurence era tăcut, gândindu-se la bietul Willoughby. O pierdere a naibii de urâtă.

– Ai greșit foarte mult că nu ne-ai trimis vorbă, spuse el, în cele din urmă. Nu te pot învinui de moartea lui Willoughby, a fost ucis devreme, mai devreme decât te-ai fi întors tu, în mod normal. Și nu cred că aș fi procedat altfel,

dacă aș fi știut că nu te întorci. Dar cert e că ai încălcat permisia pe care ți-am acordat-o.

Temeraire scoase încă un scâncet de nefericire și spuse, cu glas scăzut:

– Nu mi-am făcut datoria, așa-i? Deci a fost vina mea și nu mai e nimic de spus în privința asta.

– Nu, zise Laurence, dacă mi-ai fi trimis un mesaj, aș fi acceptat fără rezerve absența ta prelungită. Aveam toate motivele să credem că suntem în siguranță. Și, la drept vorbind, n-ai fost instruit oficial cu privire la regulile Aviației legate de permisii, căci acestea n-au fost niciodată necesare pentru un dragon. Era responsabilitatea mea să mă asigur că ai înțeles. Nu încerc să te liniștesc, adăugă el, văzând că Temeraire clatină din cap. Dar aș vrea să-ți dai seama unde ai greșit, de fapt, nu să te lași tulburat de un nejustificat sentiment de vinovăție pentru ceva ce n-ai fi putut controla.

– Laurence, tu nu pricepi, spuse Temeraire. Am înțeles întotdeauna regulile foarte bine. Nu de aceea n-am trimis vorbă. N-aveam de gând să stau atât de mult, numai că nu am observat cum trece timpul.

Laurence nu știa ce să spună. Ideea că Temeraire pierduse noțiunea timpului, o noapte întreagă și o zi, obișnuit fiind să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului, era greu de înghițit, dacă nu imposibil. Dacă unul dintre oamenii lui i-ar fi oferit o asemenea scuză, Laurence l-ar fi acuzat, indiscutabil, de minciună. În situația de față, tăcerea îi trădă gândurile.

Temeraire își curbă umerii și se scărpină puțin de pământ, zgâriind pietrele cu ghearele cu un zgomot care îl făcu pe Chuan să ridice privirea și să-și lase gulerul pe spate, cu un mormăit scurt de protest. Temeraire se opri o clipă. Apoi, dintr-odată, spuse:

– Am fost cu Mei.

– Cu cine? întrebă Laurence nedumerit.

– Lung Qin Mei, spuse Temeraire. E o Imperială.

Șocul înțelegerii veni aproape ca o lovitură fizică. În mărturisirea lui Temeraire era un amestec de stânjeneală, de vinovăție și mândrie confuză care făcea ca totul să fie limpede.

– Înțeleg, spuse Laurence, cu efort, mai stăpânit ca niciodată. Ei, bine... Se opri să se adune. Ești tânăr și... și n-ai mai curtat niciodată, n-aveai de unde să știi cât va dura, spuse el. Mă bucur să cunosc motivul. Asta e o scuză.

Laurence se străduia să-și creadă propriile vorbe. Chiar le credea, numai că nu voia să ierte absența lui Temeraire din asemenea motive. În ciuda controversei sale cu Hammond cu privire la încercările lui Yongxing de a-l înlocui cu băiatul acela, Laurence nu se temuse niciodată cu adevărat de pierderea sentimentelor lui Temeraire. Era dureros să găsească atât de brusc un motiv real de gelozie.

Îl îngropară pe Willoughby la orele cenușii ale dimineții, în vastul cimitir de dincolo de zidurile orașului, unde îi conduse Sun Kai. Era aglomerat, pentru un cimitir, chiar și de asemenea proporții, plin de mici grupuri de oameni care își aduceau omagiile la morminte. Interesul vizitatorilor fu atras atât de prezența lui Temeraire, cât și de cea a grupului de europeni și, în curând, în spatele lor se formă un fel de procesiune, în ciuda gărzilor care încercau să îndepărteze spectatorii prea curioși.

Dar, deși curând mulțimea număra mai multe sute de oameni, aceștia păstrau o atitudine de respect și rămaseră într-o tăcere desăvârșită cât timp Laurence rosti sobru câteva cuvinte pentru cel mort și își îndemnă oamenii să spună

„Tatăl nostru". Cavoul era înălțat deasupra pământului și construit din piatră albă, cu un acoperiș arcuit, foarte asemănător cu cel al caselor din partea locului. Avea un aspect elegant, chiar și în comparație cu mausoleele din preajmă.

– Laurence, dacă n-ar fi lipsit de respect, cred că mama sa ar primi cu bucurie o schiță a mormântului, spuse încet Granby.

– Da, ar fi trebuit să mă gândesc singur la asta, răspunse Laurence. Digby, crezi că ai putea încropi ceva?

– Vă rog, permiteți-mi să cer unui artist să se ocupe de asta, interveni Sun Kai. Mă simt rușinat că nu v-am propus mai repede. Și asigurați-o pe mama sa că vor fi aduse toate jertfele rituale. Prințul Mianning a ales deja un tânăr de familie bună pentru asta.

Laurence acceptă toate aceste aranjamente fără să mai întrebe nimic. Doamna Willoughby, din câte își amintea, era o metodistă convinsă și era sigur că ar fi mai fericită să nu știe altceva decât că mormântul fiului său era elegant și că avea să fie bine îngrijit.

După ceremonie, Laurence se întoarse pe insulă, împreună cu Temeraire și câțiva dintre oameni, să recupereze lucrurile care, în graba și confuzia momentului, fuseseră lăsate acolo. Toate cadavrele fuseseră deja îndepărtate, dar pe zidurile exterioare ale pavilionului în care fuseseră găzduiți rămăseseră pete negre de fum, iar pietrele erau mânjite de sânge. Temeraire le privi în tăcere multă vreme și apoi întoarse capul în altă parte. Înăuntru, mobila fusese răsturnată cu sălbăticie, iar paravanele din hârtie de orez, sfâșiate. Majoritatea cuferelor lor fuseseră sparte, iar hainele, azvârlite pe podea, călcate în picioare.

Laurence se plimbă prin camere, în timp ce Blythe și Martin începură să adune ce puteau găsi în stare destul de bună ca să merite efortul. Și camera lui era devastată. Patul fusese răsturnat într-o parte, spre perete, de parcă atacatorii ar fi crezut că-l pot găsi pe Laurence ascunzându-se dedesubt, și numeroasele pachete cu cumpărăturile din oraș, aruncate de-a valma prin cameră. Multe dintre ele lăsaseră în urmă, pe podea, o dâră de pulbere, presărată cu bucățele de porțelan spart, și prin toată încăperea atârnau, aproape decorativ, fâșii de mătase sfâșiată. Laurence se aplecă și ridică pachetul mare și diform în care se afla vaza roșie, răsturnat într-un colț, și îl desfăcu încet: Apoi, se pomeni privind printr-un fel de ceață ivită din senin: suprafața strălucitoare era neatinsă, nici măcar ciobită și, în soarele după-amiezii, revărsa peste mâinile lui o lumină vie și densă, de un roșu-aprins.

Dogoarea verii cotropise de-acum orașul. Pietrele se încingeau peste zi ca niște nicovale muncite și vântul aducea un nesfârșit val de pulbere galbenă dinspre deșertul Gobi, aflat la vest. Hammond era antrenat într-un dans lent și elaborat al negocierilor, care, din câte vedea Laurence, nu făcea decât să se învârtă în cercuri: o succesiune de scrisori pecetluite cu ceară venind și plecând din casă, câteva mici daruri fără valoare primite și trimise în schimb, vagi promisiuni și prea puține rezultate. Între timp, deveneau nerăbdători și irascibili cu toții, în afară de Temeraire, care era în continuare ocupat cu educația și curtatul. Mei venea acum la reședința lor în fiecare zi, să-l instruiască, împodobită cu un elegant colan de argint cu perle. Solzii ei aveau o nuanță închisă de albastru, cu picățele violet și galbene pe aripi, iar pe degete purta multe inele de aur.

– Mei este cu adevărat încântătoare, îi spuse Laurence lui Temeraire, după prima ei vizită, simțind că Mei l-ar putea face să sufere: nu-i scăpase faptul că era fermecătoare, cel puțin judecând după criteriile de frumusețe ale dragonilor.

– Mă bucur că ești de aceeași părere, răspunse Temeraire, luminându-se. Vârfurile gulerului i se ridicară și începură să tremure. Abia a împlinit trei ani și tocmai a trecut cu brio primele examene. Mă învață să scriu și să citesc și e foarte blândă. N-a râs niciodată de mine fiindcă nu știu.

Laurence era convins că Mei nu avea motive să se plângă de evoluția elevului ei. Temeraire deprinsese deja tehnica scrierii cu ghearele pe tăvile cu nisip și Mei îi lăuda caligrafia în argilă. Curând, promise că va începe să-l învețe tehnicile mai rigide ale sculpturii în lemn moale. Laurence îl urmărea scriind silitor până după-masa târziu, cât timp mai era lumină, și adesea îl asculta, în absența lui Mei. Glasul sonor al lui Temeraire era plăcut, deși cuvintele pe care le recita în chineză erau lipsite de înțeles pentru el, cu excepția momentelor când dragonul se oprea la un pasaj deosebit, pentru a-l traduce.

Ceilalți aveau puține modalități de a-și ocupa timpul. Din când în când Mianning îi invita la cină, și odată le oferi un spectacol constând într-un concert extrem de nemuzical și tumbele unor acrobați remarcabili, aproape toți copii, agili ca niște capre de munte. Uneori se antrenau cu armele mici în curtea din spatele locuinței, dar nu era prea plăcut pe căldură și erau bucuroși să se întoarcă în grădinile răcoroase ale palatului.

La vreo două săptămâni după mutarea lor în palat, Laurence stătea citind pe balconul cu vedere spre curtea unde dormea Temeraire, în timp ce Hammond se ocupa de

documente la masa de scris din cameră. Un servitor le aduse o scrisoare. Hammond rupse sigiliul și își trecu privirea peste rânduri, spunându-i lui Laurence:

– Este de la Liu Bao. Ne invită să luăm cina la el acasă.

– Hammond, crezi că e posibil să fie implicat? întrebă Laurence, șovăitor, după un moment de gândire. Nu-mi place să sugerez un asemenea lucru, dar, în definitiv, știm că nu este în slujba lui Mianning, așa cum e Sun Kai. Ar putea fi aliat cu Yongxing?

– E adevărat, nu putem exclude posibilitatea implicării sale, răspunse Hammond. Fiind el însuși tătar, Liu Bao ar fi putut organiza atacul asupra noastră. Totuși, am aflat că are legături cu mama împăratului și ocupă o funcție importantă în Stindardul Alb al Manciuriei. Sprijinul lui ar fi de neprețuit pentru noi. Și îmi vine greu să cred că ne-ar adresa deschis o invitație, dacă ar avea planuri ascunse.

Se duseră, circumspecți, dar toate planurile lor de a păstra o atitudine prudentă se spulberară încă de la sosire. Fură întâmpinați, pe neașteptate, la poartă, de mirosul puternic și apetisant al fripturii de vită. Liu Bao le comandase bucătarilor săi, de-acum umblați prin lume, să le pregătească o masă tradițională englezească și, chiar dacă în cartofii prăjiți era mai mult curry decât te-ai fi așteptat și budinca de coacăze era cam lichidă, niciunul dintre ei nu găsi nimic de obiectat la enorma friptură, cu coastele garnisite cu cepe întregi, și până și sufleul Yorkshire era incredibil de reușit.

Deși mâncară pe săturate, platourile cu ultimul fel fură, și de data aceasta, luate aproape neatinse și era de presupus că unii dintre oaspeți trebuiau cărați de la masă cu aceeași dificultate, inclusiv Temeraire. Dragonul fusese servit, după

obiceiul britanic, cu carne proaspăt măcelărită, dar bucătarii nu se putură abține și îi aduseseră nu o singură vacă sau oaie, ci două din fiecare, la care adăugaseră un porc, o capră, o găină și un homar. După ce se înfruptase conștiincios din fiecare fel, Temeraire se târî, neinvitat, în grădină și, cu un mic geamăt, căzu în amorțire.

– Nu e nicio problemă, lăsați-l să doarmă, spuse Liu Bao, respingând cu un gest al mâinii scuzele lui Laurence. Noi putem să stăm pe terasă, sub clar de lună, și să bem vin.

Laurence își adună toate forțele, dar, de data aceasta, Liu Bao nu insistă să bea. Era plăcut să stai pe terasă, toropit de căldura plăcută a băuturii. Soarele cobora în spatele munților albăstrii și Temeraire dormea în fața lor, scăldat într-o lumină aurie. Laurence renunțase în întregime, chiar dacă irațional, la ideea că Liu Bao avea vreo legătură cu atacul. Era imposibil să ai bănuieli în privința unui om, în timp ce stai în grădina lui, îmbuibat de masa generoasă pe care tocmai ți-o oferise. Până și Hammond era relaxat, fără voia lui, și clipea forțându-se să rămână treaz.

Liu Bao se arătă curios să afle cum ajunseseră englezii să fie găzduiți de prințul Mianning. Ca o dovadă suplimentară a nevinovăției sale, Liu Bao primi vestea atacului cu sinceră surprindere și clătină compătimitor din cap.

– Trebuie făcut ceva cu acești *hunhun*, i-am scăpat deja de sub control. Unul dintre nepoții mei s-a înhăitat cu ei acum câțiva ani și biata lui mamă murea de grija lui. Dar apoi femeia i-a adus o jertfă zeiței Guanyin și i-a construit un altar special, în cel mai frumos palat al grădinii lor sudice, și acum fiul ei s-a însurat și și-a reluat studiile. Liu Bao îl înghionti pe Laurence: Ar trebui să încercați să învățați. Ar

fi stânjenitor dacă dragonul ar trece examenele și dumneavoastră nu.

– Dumnezeule, Hammond, crezi că pentru ei ar avea vreo importanță? întrebă Laurence îngrozit, ridicându-se în picioare.

În ciuda tuturor eforturilor, limba chineză rămânea pentru el de nepătruns, de parcă ar fi fost încifrată de zece ori. Cât despre ideea de a fi examinat alături de unii care se pregătiseră pentru asta de la vârsta de șapte ani...

Dar, spre ușurarea lui Laurence, Liu Bao spuse jovial:

– Vă șicanez doar. Nu vă temeți, presupun că Lung Tien Xiang chiar își dorește să rămână în compania unui barbar analfabet, care să nu-l poată contrazice.

– Glumește, desigur, când te numește așa, adăugă Hammond după ce traduse, însă nu foarte convins.

– Chiar sunt un barbar analfabet, după standardele lor de învățare, și nu sunt atât de prost să pretind că sunt altceva, îi spuse Laurence lui Hammond, după care adăugă, adresându-i-se lui Liu Bao: Nu-mi doresc decât ca negociatorii să gândească în același fel, domnule. Dar au ideea fixă că un Celest nu poate trăi decât în compania împăratului și a familiei sale.

– Ei, bine, dacă dragonul nu acceptă pe nimeni altcineva, vor fi nevoiți să se supună, spuse degajat Liu Bao. De ce nu te înfiază împăratul? Asta ar rezolva problemele pentru toată lumea.

Laurence fu înclinat să considere că era o glumă, dar Hammond se holbă la Liu Bao cu o expresie care sugera cu totul altceva.

– Domnule, credeți că o asemenea idee ar putea fi luată serios în discuție?

Liu Bao ridică din umeri și umplu din nou cupele cu vin.

– De ce nu? Împăratul are trei fii care să-i facă toate ritualurile, nu are nevoie să adopte pe nimeni, dar unul în plus nu strică.

– Ai de gând să dai curs acestei idei? îl întrebă Laurence pe Hammond, foarte sceptic, în timp ce se îndreptau, clătinându-se, spre lecticile care așteptau să-i ducă înapoi la palat.

– Cu permisiunea dumneavoastră, desigur, răspunse Hammond. Este o idee neobișnuită, firește, dar, în definitiv, cei implicați trebuie să înțeleagă că e vorba despre o simplă formalitate. Chiar așa, continuă el, din ce în ce mai entuziasmat, cred că asta ar rezolva toate problemele. Cu siguranță, chinezii nu s-ar grăbi să declare război unei țări cu care au legături atât de strânse. Și gândiți-vă numai ce avantaje ar avea o asemenea alianță pentru comerțul nostru!

Laurence se putea gândi mai degrabă la reacția tatălui său.

– Dacă crezi că este o cale care merită urmată, n-am să mă împotrivesc spuse el, fără tragere de inimă. Dar nu credea că vaza roșie, pe care sperase să i-o ofere tatălui său ca pe un dar de pace, ar putea îndrepta în vreun fel lucrurile dacă Lordul Allendale ar afla că Laurence s-a lăsat înfiat, ca un copil orfan, fie și de împăratul Chinei.

16

– A fost o confruntare strânsă, până când am sosit noi, atâta pot să-ți spun, zise Riley, acceptând o ceașcă de ceai peste masa de mic dejun, cu mai mult zel decât primise castronul cu terci de orez. N-am mai văzut niciodată așa ceva:

o flotă de douăzeci de nave, susținută de doi dragoni. Firește, erau doar niște jonci, nici măcar una pe jumătate cât o fregată, dar navele marinei chineze nu erau nici ele mult mai mari. Nu-mi închipui cum au putut să lase atâția pirați să scape de sub control.

– Însă eu am fost impresionat de amiralul lor, interveni Staunton. Părea un om cu capul pe umeri. Altuia nu i-ar fi plăcut să fie salvat.

– Ar fi fost mult mai nătărău dacă ar fi preferat să fie scufundat, spuse Riley, mai puțin generos.

Cei doi sosiseră abia de dimineață, cu un mic grup de pe *Allegiance*. După ce ascultaseră șocați povestea atacului din partea cetei criminale, descriau acum aventura pe care o trăiseră ei înșiși traversând Marea Chinei. La o săptămână după ce părăsiseră Macao, întâlniseră o flotă chineză care încerca să înfrângă o bandă uriașă de pirați stabilită în Insulele Zhoushan ca să jefuiască atât navele locale, cât și corăbiile mai mici de negoț venite din Occident.

– N-a fost mare osteneală, firește, odată ce am ajuns acolo, continuă Riley. Dragonii-pirat nu aveau armament – echipajele au încercat să tragă în noi cu săgeți, dacă îți vine să crezi – și nu știau să aprecieze distanțele. Zburau atât de jos încât n-aveam cum să-i ratăm nici cu muschetele, darămite cu tunurile cu piper. Au bătut repede în retragere, când au căpătat o porție și am scufundat trei dintre navele piraților cu o singură salvă de bord.

– Amiralul a pomenit ceva despre cum va raporta incidentul? îl întrebă Hammond pe Staunton.

– Tot ce pot să spun e că și-a exprimat gratitudinea foarte conștiincios. A venit la bordul navei noastre, ceea ce a fost, cred, o concesie din partea lui.

– Și l-am lăsat să arunce un ochi la tunurile noastre, adăugă Riley. Cred că asta urmărea, mai degrabă, decât să fie politicos. Dar, în orice caz, l-am condus în port și apoi am venit aici. Nava noastră este acum ancorată în portul Tien-sing. Nicio șansă să plecăm curând?

– Nu-mi place să ispitesc soarta, dar nu prea cred, spuse Hammond. Împăratul este încă plecat în nord, în obișnuita sa excursie de vânătoare și nu se va întoarce în Palatul Verii mai multe săptămâni de-acum înainte. Abia atunci mă aștept să mi se acorde o audiență oficială. Am avansat ideea adopției, despre care v-am vorbit, adăugă Hammond, adresându-i-se lui Staunton. Am primit deja un mic sprijin, nu doar de la prințul Mianning, și am mari speranțe că serviciul pe care tocmai l-ați făcut pentru ei va atârna decisiv balanța în favoarea noastră.

– Există vreo problemă dacă nava rămâne acolo unde e? întrebă Laurence, îngrijorat.

– Deocamdată, nu, dar trebuie să spun, aprovizionarea ne costă mai mult decât am sperat, spuse Riley. Nu au niciun fel de carne sărată de vânzare, iar prețurile pe care le cer pentru vite sunt revoltătoare. Hrănim oamenii cu pește și găini.

– Am depășit fondurile? Laurence începea să regrete, tardiv, cumpărăturile făcute. Am fost cam extravagant, dar mai am niște aur, și chinezii nu fac nazuri când văd că este adevărat.

– Mulțumesc, Laurence, dar nu-i nevoie să te jecmănesc. Nu suntem încă atât de strâmtorați, spuse Riley. Cel mai mult mă gândesc la drumul spre casă. Cu un dragon de hrănit, pot să sper?

Laurence nu știa cum să răspundă. Se eschivă cumva și rămase tăcut, lăsându-l pe Hammond să continue conversația.

După micul dejun, Sun Kai veni să-i informeze că în seara aceea se organizau un ospăț și un spectacol, în cinstea nou-veniților. O mare reprezentație de teatru.

– Laurence, eu am să mă duc s-o văd pe Qian, spuse Temeraire, vârându-și capul în cameră, în timp ce Laurence se gândea cu ce să se îmbrace. Tu nu ieși, așa-i?

După atac, dragonul devenise, în mod ciudat, mai protector, refuzând să-l lase pe Laurence neînsoțit. Servitorii îndurară, timp de săptămâni, inspecțiile severe și suspicioase ale dragonului, care lansase mai multe propuneri serioase privind apărarea lui Laurence, precum stabilirea unui program conform căruia căpitanul să fie în permanență păzit de cinci gărzi sau confecționarea unui model de armură demn de câmpurile de luptă ale cruciadelor, pe care îl desenase pe tava lui cu nisip.

– Nu, fii liniștit. Sunt destul de ocupat să mă fac prezentabil, spuse Laurence. Te rog, transmite-i salutările mele. Stai mult? Nu putem întârzia diseară, acest eveniment e în cinstea noastră.

– Nu, mă întorc foarte repede, răspunse Temeraire și, ținându-se de promisiune, reveni în mai puțin de o oră, cu gulerul tremurând de o emoție stăpânită și aducând cu grijă un pachet alungit.

Temeraire îl chemă pe Laurence în curte și îi împinse pachetul, oarecum fâstâcit. Laurence era atât de surprins, încât la început rămase privind pachetul cu ochi mari, apoi desfăcu ambalajul de mătase și deschise cutia lăcuită: o sabie elegantă, cu mânerul neted, era așezată lângă teaca ei, pe o pernă de mătase galbenă. O ridică în mână: bine echilibrată, lată la bază, cu vârful încovoiat ascuțit pe ambele muchii. Suprafața era marmorată, ca a oțelului bun de Damasc și

avea două șanțuri tăiate de-a lungul părții posterioare, ca lama să fie mai ușoară.

Mânerul era înfășurat în piele neagră de pisică de mare. Accesoriile erau din fier aurit, incrustat cu mărgele de aur și mici perle, iar la baza lamei era un cap de dragon, cu ochii din două safire. Teaca din lemn negru, lăcuit, era decorată cu fâșii late de fier aurit și legată cu șnururi groase de mătase. Laurence își scoase de la centură vechea sabie, de nădejde, însă uzată, și o prinse pe cea nouă.

– E comodă? întrebă Temeraire, nerăbdător.

– Foarte comodă, răspunse Laurence, scoțând sabia din teacă, de încercare: lungimea se potrivea perfect înălțimii lui. Dragul meu, n-am cuvinte. Unde ai găsit-o?

– Păi, nu e meritul meu, spuse Temeraire. Săptămâna trecută, Qian mi-a admirat pandantivul și i-am spus că tu mi l-ai dat. Atunci m-am gândit că mi-ar plăcea să-ți dăruiesc și eu ceva. Ea mi-a spus că se obișnuiește ca părinții să le facă daruri dragonilor atunci când își iau un însoțitor și că aș putea alege unul pentru tine, dintre lucrurile ei. Iar mie mi s-a părut că acesta este cel mai frumos.

Temeraire își răsuci capul într-o parte și-n alta, cercetându-l pe Laurence cu profundă satisfacție.

– Sunt sigur că ai dreptate. Nu mi-aș putea imagina un dar mai potrivit, zise Laurence, încercând să-și stăpânească emoția. Se simțea absurd de fericit și absurd de liniștit și, intrând în cameră, să-și desăvârșească ținuta, nu putu să nu se oprească să admire sabia în oglindă.

Hammond și Staunton adoptaseră amândoi veșmintele învățaților chinezi. Ceilalți ofițeri își purtau hainele verzi de uniformă, pantalonii și cizmele lungi, lustruite ca oglinda. Eșarfele fuseseră spălate și călcate. Până și Roland și Dyer

erau dichisiți: fuseseră așezați pe scaune și atenționați să nu se miște până când nu erau spălați și îmbrăcați. Riley era la fel de elegant în bleumarin, cu pantaloni până la genunchi și pantofi, iar cei patru ofițeri de marină pe care îi adusese de pe vas, în hainele lor roșii, încheiară grupul cu grație, la ieșirea din reședință.

În mijlocul pieței unde urma să aibă loc spectacolul fusese ridicată o scenă ciudată: mică dar superb pictată și poleită cu aur, înălțată pe trei niveluri. Qian trona în centrul extremității nordice a curții, cu prințul Mianning și Chuan în stânga și un spațiu rezervat pentru Temeraire și grupul britanic în dreapta. Pe lângă Celești, erau de față și numeroși Imperiali, printre care și Mei, așezată undeva mai departe, pe aceeași latură. Era o prezență foarte grațioasă, cu un veșmânt auriu, împodobit cu jad lustruit. Cu o înclinare a capului, îi salută pe Laurence și pe Temeraire de la distanță, când se așezară la locurile lor. Lien era și ea acolo, lângă Yongxing, la o oarecare distanță de ceilalți oaspeți. Pielea ei albă contrasta șocant cu nuanțele închise ale Imperialilor și Celeștilor, aflați de-o parte și de alta. Gulerul, ridicat semeț, era împodobit cu o delicată împletitură aurie, iar pe frunte Lien purta un pandantiv de rubin.

– O, iată-l pe Miankai, îi șopti Roland lui Dyer, fluturându-și iute mâna către un băiat așezat lângă Mianning, în partea opusă a pieței.

Băiatul ședea foarte țeapăn și corect, îmbrăcat în veșminte asemănătoare cu ale prințului moștenitor, în aceeași nuanță închisă de galben. Văzând că Roland îi face semn, ridică puțin mâna, ca răspuns, apoi o lăsă repede să cadă. Aruncă o privire în josul mesei, către Yongxing, ca și cum ar fi vrut să

vadă dacă gestul lui fusese observat și se lăsă pe spate, ușurat, când își dădu seama că nu atrăsese atenția bătrânului.

– Cum de îl cunoști pe prințul Miankai? A venit vreodată la reședința prințului moștenitor? întrebă Hammond.

Laurence era și el curios să știe, căci, la ordinul lui, mesagerii nu aveau voie să părăsească niciodată singuri incinta și nu era firesc să fi avut ocazia să cunoască nici măcar un alt copil.

Ridicând surprins privirea spre el, Roland răspunse:

– Păi, dumneavoastră ni l-ați prezentat, pe insulă.

Laurence îl privi din nou încordat. Putea fi băiatul care îi vizitase, în compania lui Yongxing, dar era aproape imposibil de recunoscut: îmbrăcat în haine de ceremonie, băiatul arăta complet diferit.

– Prințul Miankai? întrebă Hammond. Băiatul pe care l-a adus Yongxing era prințul Miankai?

Buzele lui Hammond continuară să se miște, de parcă ar mai fi rostit ceva, dar nu se auzi nimic, peste bubuitul tobelor care izbucni dintr-odată. Instrumentele erau ascunse undeva pe scenă, dar sunetul se auzea limpede, ca o salvă de douăzeci și patru de tunuri, la mică distanță.

Dialogurile, purtate în întregime în chineză, erau de nepătruns pentru Laurence, dar mișcarea decorurilor și a actorilor era ingenioasă: personajele se ridicau și coborau între cele trei niveluri, florile înfloreau, norii pluteau, soarele și luna răsăreau și apuneau, totul în mijlocul unor complicate dansuri și dueluri mimate. Laurence era fascinat de spectacol, dar zgomotul era inimaginabil și, după o vreme, capul începu să-l doară cumplit. Se întreba dacă măcar chinezii puteau înțelege vorbele rostite, în tot vacarmul tobelor și

al celorlalte instrumente zăngănitoare, însoțite, din când în când, de explozia unor petarde.

Nu putea apela la Hammond sau Staunton pentru explicații. Pe toată durata spectacolului, cei doi încercau să poarte o conversație prin semne și nu erau deloc atenți la ceea ce se petrece pe scenă. Hammond adusese un monoclu de teatru, pe care îl foloseau doar ca să se uite, peste curte, la Yongxing, iar fumul și flăcările care încheiară impresionant primul act nu făcură decât să le smulgă exclamații iritate, căci le obturau vederea.

Urmă o scurtă pauză, în care scena fu rearanjată pentru actul al doilea, și cei doi profitară de cele câteva momente, ca să discute.

– Laurence, spuse Hammond, trebuie să-mi cer scuze. Ați avut dreptate. E limpede că Yongxing voia ca băiatul să vă ia locul, ca însoțitor al lui Temeraire, iar acum, în sfârșit, înțeleg de ce: probabil că are de gând să-l așeze cumva pe Miankai pe tron, iar el să devină regent.

– Împăratul este bătrân sau bolnav? întrebă Laurence, nedumerit.

– Nu, răspunse Staunton cu înțeles. Câtuși de puțin.

Laurence se holbă la cei doi:

– Domnilor, am impresia că îl acuzați de regicid și fratricid în același timp. Nu puteți vorbi serios.

– Mi-aș dori să fie așa, zise Staunton. Dacă face, într-adevăr, o asemenea tentativă, am putea sfârși în mijlocul unui război civil. Pentru noi ar fi un dezastru, indiferent de rezultat.

– Nu se va ajunge la asta acum, spuse Hammond cu convingere. Prințul Mianning nu e un nătărău. Și nici împăratul, bănuiesc. Yongxing a adus băiatul la noi incognito, fără un motiv justificat. Vor înțelege asta și vor face imediat

legătura cu celelalte acțiuni ale sale, după ce am să-i spun totul prințului Mianning. Mai întâi încercarea de a vă cumpăra, cu oferte pe care mă îndoiesc că avea autoritatea să le facă, iar apoi atacul servitorului la bordul navei. Și, amintiți-vă, ceata *hunhun* s-a năpustit asupra noastră imediat după ce ați refuzat să-l lăsați pe Temeraire în compania băiatului. Toate acestea înfățișează un plan reprobabil și foarte bine ticluit.

Hammond vorbi exaltat și nu foarte prevăzător, tresărind când Temeraire, care auzise totul, spuse cu furie în glas:

– Vrei să spui acum că avem și dovezi? Că în spatele tuturor celor întâmplate a fost mereu Yongxing? Că el a încercat să-i facă rău lui Laurence și că din cauza lui a murit Willoughby?

Capul mare al dragonului se ridică și se întoarse dintr-odată spre Yongxing, cu pupilele îngustându-se, până când deveniră niște linii înguste și negre.

– Nu aici, Temeraire, spuse Laurence precipitat, așezându-i o mână pe trup. Te rog, nu fă nimic, deocamdată.

– Nu, nu, întări Hammond, alarmat. Nu sunt încă sigur, firește. A fost doar o ipoteză și nu putem să acționăm singuri împotriva lui. Trebuie să lăsăm asta în mâinile lor...

Actorii își ocupară locurile pe scenă, punând capăt discuției, pentru moment. Cu toate acestea, sub palma lui, Laurence simțea furia clocotind adânc în pieptul lui Temeraire, un mârâit înfundat, fără glas, doar o vibrație lipsită de sunet. Ghearele dragonului se agățară de marginile pietrelor de pavaj, gulerul i se ridică ușor și nările i se înroșiră, dilatate. Uitând de spectacol, Temeraire îl urmărea concentrat numai pe Yongxing.

Laurence îl mângâie din nou, încercând să-i distragă atenția. Piața era plină de oaspeți și de decoruri și nu voia nici să-și imagineze ce s-ar putea întâmpla dacă Temeraire ar trece la fapte, oricât de mult i-ar fi plăcut și lui să-și reverse furia și indignarea asupra prințului. Mai rău, Laurence nu-și dădea seama ce puteau face împotriva lui Yongxing. Era, totuși, fratele împăratului și complotul pe care și-l imaginau Hammond și Staunton era prea scandalos ca să fie ușor de crezut.

Un zgomot de cimbale, și sunetele grave ale unor clopote se auziră din spatele scenei și doi dragoni, migălos lucrați din hârtie de orez, coborâră, scoțând scântei pe nări. La picioarele lor, aproape toți actorii veniră în fugă la baza scenei, fluturând săbii și cuțite incrustate cu imitații de nestemate, punând în scenă o mare bătălie. Tobele bubuiră din nou, cu un zgomot puternic, ca șocul unei lovituri ce-ți smulge aerul din plămâni. Laurence icni, trăgând aer în piept, apoi își duse mâna încet, pe bâjbâite, la umăr, unde găsi mânerul unui pumnal ieșindu-i de sub claviculă.

– Laurence! exclamă Hammond, întinzând mâna spre el. Granby le striga ordine oamenilor lui, dând în goană scaunele la o parte. Se postă, împreună cu Blythe, în fața lui Laurence. Temeraire întoarse capul, să vadă ce se întâmplă.

– Nu sunt rănit, spuse Laurence, dezorientat.

În mod ciudat, la început nu simți nicio durere și încercă să se ridice în picioare și să înalțe brațul. Atunci simți rana. O pată caldă de sânge se lărgea la baza cuțitului.

Temeraire scoase un țipăt ascuțit și înfiorător, acoperind zarva și muzica. Toți dragonii se ridicară pe picioarele din spate, să vadă, și tobele amuțiră. În tăcerea care se lăsă deodată, Roland strigă, arătând către unul dintre actori:

– El l-a aruncat! Aici! L-am văzut!

Omul avea mâinile goale, în mijlocul tuturor celorlalți actori care își purtau încă armele de spectacol și era îmbrăcat în haine mai simple. Își dădu seama că încercarea de a se ascunde printre ei eșuase și, prea târziu, se întoarse să fugă. Actorii trupei alergară țipând în toate direcțiile când Temeraire se năpusti în piață, aproape cu stângăcie.

Omul zbieră o singură dată, când ghearele dragonului îl apucară, săpându-i de-a lungul trupului șanțuri adânci, aducătoare de moarte. Temeraire azvârli la pământ însângeratul trup sfârtecat și, preț de o clipă, zăbovi aplecat deasupra lui, să se asigure că este mort. Apoi își înălță capul și se întoarse spre Yongxing. Își dezgoli dinții și șuieră, cu un sunet feroce, apropiindu-se de prinț cu pași mari. Lien făcu un salt înainte, așezându-se protectoare în fața lui Yongxing. Lovi spre ghearele întinse ale lui Temeraire, mârâind.

Drept răspuns, pieptul lui Temeraire se umflă și gulerul i se lărgi într-un mod ciudat. Era ceva ce Laurence nu mai văzuse. Coarnele înguste care îl țineau ridicat se întinseră spre exterior, trăgând după ele membrana. Lien nici nu se clinti, doar mârâi cu dispreț, în timp ce și gulerul ei, palid ca pergamentul, se desfăcu larg. Cu ochii injectați de sânge, înaintă să-l înfrunte.

Pe neașteptate, se stârni o agitație generală, oamenii grăbindu-se să părăsească piața. Tobele, clopotele și zbârnâitul corzilor făceau un zgomot colosal, în timp ce ultimii actori fugeau de pe scenă, târându-și după ei instrumentele și costumele. Oamenii din public își ridicară pulpanele și se îndepărtară în grabă, încercând să păstreze puțină demnitate, dar cu aceeași viteză.

– Temeraire, nu! strigă Laurence, înțelegând prea târziu.

Fiecare legendă despre dragoni care se luptau în sălbăticie sfârșea invariabil prin moartea unuia dintre ei sau a amândurora, iar dragonul alb era, evident, mai vârstnic și mai mare.

– John, scoate-mi eșarfa asta blestemată, îi spuse el lui Granby, chinuindu-se să și-o dezlege cu mâna sănătoasă.

– Blythe, Martin, țineți-l de umeri, le ordonă Granby, după care apucă pumnalul și îl scoase, scrâșnind pe os. Sângele țâșni doar preț de o năucitoare clipă, apoi așezară repede peste rană un tampon făcut din eșarfele lor și îl legară strâns.

Temeraire și Lien erau față în față, apropiindu-se și retrăgându-se, cu mișcări abia perceptibile, ușoare zvâcniri ale capetelor înainte și înapoi. Nu aveau mult spațiu de mișcare, căci scena ocupa o mare parte din curte, iar rândurile de scaune goale rămăseseră înșirate la margini. Privirile lor nu se despărțeau nicio clipă.

– N-are niciun rost, spuse încet Granby, strângându-l pe Laurence de braț și ajutându-l să se ridice. Dacă încerci să te vâri între ei, când sunt atât de hotărâți să se lupte, poți doar să sfârșești omorât sau să-i distragi atenția lui Temeraire de la luptă.

– Da, așa e, spuse Laurence cu glas răgușit, înlăturând mâinile întinse să-l sprijine. Era mai sigur pe picioare acum, deși simțea un nod în stomac și o senzație de greață. Însă durerea era suportabilă. Îndepărtați-vă! ordonă el, întorcându-se spre echipaj. Granby, ia câțiva oameni cu tine și aduceți de la reședință armele, în caz că Yongxing încearcă să apeleze la gărzi împotriva lui Temeraire.

Granby porni în goană, împreună cu Martin și Riggs, iar ceilalți se îndepărtară de locul luptei, sărind grăbiți peste scaune. Piața era acum aproape pustie. Mai rămăseseră doar câțiva curioși, cu mai mult curaj decât judecată, și cei direct

interesați: Qian, privind scena cu un aer când neliniștit, când dezaprobator, și Mei, aflată la o oarecare distanță în spatele ei, căci se retrăsese, în agitația generală și apoi se strecurase înapoi, o bucată de drum.

Prințul Mianning rămăsese și el, dar se ținea la o distanță prudentă. Chiar și așa, Chuan se foia, vizibil îngrijorat. Mianning îi așeză o mână pe trup, încercând să-l liniștească și apoi le vorbi gărzilor, care îl înhățară pe tânărul prinț Miankai și îl duseră într-un loc ferit, în ciuda protestelor sale zgomotoase. Yongxing privi cum băiatul se îndepărtează și, cu răceală, clătină aprobator din cap spre Mianning, fără să se clintească din loc.

Dragonul alb șuieră deodată și atacă. Laurence tresări, dar Temeraire se ridicase pe picioarele din spate, cât ai clipi, iar ghearele cu vârfuri roșii trecură pe lângă gâtul lui, fără să-l atingă. Înălțat acum pe picioarele-i puternice, Temeraire se ghemui și sări, cu ghearele scoase și Lien fu forțată să se retragă, făcând un salt în spate și dezechilibrându-se. Își desfăcu pe jumătate aripile, să se redreseze și sări în aer, când Temeraire se repezi din nou spre ea. În clipa următoare, era și el în aer.

Laurence înhăță monoclul de operă al lui Hammond, fără să-i ceară permisiunea, și încercă să-i urmărească. Dragonul alb era mai mare și avea o deschidere mai largă a aripilor. Îl depăși repede pe Temeraire și îi dădu ocol cu eleganță. Intențiile ucigașe ale lui Lien erau clare: avea de gând să se năpustească asupra lui, de sus. Dar, dezmeticit după primul avânt de furie, Temeraire îi recunoscuse superioritatea și își punea acum în practică experiența. În loc s-o urmărească, schimbă direcția și ieși din zona de lumină a lămpașelor, topindu-se în întuneric.

– Bravo, spuse Laurence.

Lien plutea în aer, dezorientată, mișcându-și capul încoace și încolo și mijindu-și în noapte ochii roșii și stranii. Pe neașteptate, Temeraire coborî ca un fulger spre ea, răcnind. Însă Lien sări într-o parte, cu o viteză incredibilă. Spre deosebire de majoritatea dragonilor atacați de deasupra, ea nu ezită mai mult de o clipă și, ferindu-se, reuși să-l atingă pe Temeraire, care trecu în zbor pe lângă ea: trei răni însângerate, roșii pe pielea-i neagră. În curte căzură picături vâscoase de sânge, întunecate și strălucitoare în lumina felinarelor. Mei se apropie, cu un mic țipăt scâncit. Qian se întoarse spre ea, șuierând, iar Mei se lăsă la pământ supusă, încolăcindu-se lângă un șir de copaci, să privească mai de aproape.

Lien știa să se folosească de viteza ei mai mare. Se retrăgea din fața lui Temeraire, încurajându-l să-și irosească puterea în încercări inutile de a o lovi. Dar Temeraire deveni șiret: se mișca puțin mai încet decât ar fi putut, doar o fracțiune. Cel puțin așa spera Laurence, preferând să nu creadă că rana îi provoca dragonului atâta durere. Astfel, Temeraire reuși s-o atragă pe Lien mai aproape și țâșni cu toate ghearele din față în același timp, sfâșiindu-i burta și pieptul. Lien țipă de durere și se îndepărtă, bătând frenetic din aripi.

Scaunul lui Yongxing se răsturnă, troncănind, când prințul sări în picioare, abandonând orice aparență de calm. Rămase privind, cu pumnii încleștați pe lângă trup. Rănile nu erau foarte adânci, dar dragonul alb părea șocat de ele, jeluindu-se de durere și zăbovind în aer, să-și lingă zgârieturile. Niciunul dintre dragonii de la palat nu avea cicatrici. Laurence își dădu seama că, foarte probabil, aceștia nu participaseră niciodată la o bătălie adevărată.

Temeraire rămase în loc o clipă, îndoindu-și ghearele, dar când văzu că Lien nu se întoarce, să-l înfrunte din nou, profită de ocazie și plonjă direct spre Yongxing, adevărata lui țintă. Lien înălță brusc capul, țipă din nou și se avântă după el, bătând din aripi cu toată puterea, fără să mai țină seama de răni. Îl ajunse din urmă aproape de pământ și se năpusti asupra lui, într-o învălmășeală de aripi și de trupuri, și reuși să-l abată din drum.

Loviră pământul rostogolindu-se împreună, o singură fiară sălbatică, șuierând, cu multe picioare, amestecându-se. Niciunul dintre cei doi dragoni nu se mai sinchisea acum de răni sau zgârieturi și niciunul nu reușea să inspire adânc, ca să elibereze vântul divin împotriva celuilalt. Cozile lor agitate loveau peste tot, doborând câțiva pomi în vase de lut și smulgând un pâlc matur de bambus cu o singură lovitură. Laurence îl apucă pe Hammond de braț și îl trase din fața trunchiurilor care se prăbușiră pe scaune, cu un răsunet de tobe.

Scuturându-și frunzele din păr și de pe reverul hainei, Laurence se ridică greoi de sub bănci, sprijinindu-se pe singura-i mână sănătoasă. În frenezia lor, Temeraire și Lien tocmai doborâseră o coloană a scenei. Întreaga structură grandioasă începu să se încline, alunecând treptat către pământ, aproape maiestuos. Iminenta distrugere era vizibilă, dar Mianning nu se feri. Prințul se apropiase, să-l ajute pe Laurence să se ridice și poate că nu înțelesese pericolul real în care se afla. Dragonul său, Chuan, nu era nici el atent la scenă, încercând să se interpună între Mianning și dragonii care se luptau.

Ridicându-se cu efort de la pământ, Laurence reuși să-l doboare pe Mianning exact în clipa când întreaga construcție aurită și pictată se zdrobi de pietrele din curte, împrăștiind așchii lungi de lemn. Laurence se aplecă deasupra prințului,

să-l protejeze, acoperindu-și ceafa cu brațul sănătos. Aşchiile îl înțepară dureros, chiar și prin postavul căptușit al hainei sale grele. O aşchie i se înfipse adânc în coapsă, acolo unde îl acopereau doar pantalonii și o alta, tăioasă ca un brici, îi zgârie din zbor țeasta deasupra tâmplei.

Apoi potopul luă sfârșit și Laurence se îndreptă, ștergându-și sângele de pe obraz. Îl văzu pe Yongxing prăbușindu-se, cu o expresie de profundă surpriză. Avea înfiptă în ochi o aşchie mare.

Temeraire și Lien reușiră să-și descâlcească trupurile și săriră în lături, față în față, mârâind și agitându-și cozile cu furie. Temeraire aruncă o privire peste umăr, spre Yongxing. Voia să facă o nouă încercare, dar se opri, uluit, cu un picior în aer. Lien mârâi și sări spre el, dar Temeraire se feri în loc să întâmpine atacul și atunci văzu și ea.

Preț de o clipă, rămase neclintită, doar cu lujerele gulerului ridicându-se puțin în adierea vântului, și firișoarele de sânge roșu-întunecat șiroindu-i pe picioare. Păși foarte încet spre trupul lui Yongxing și se aplecă, atingându-l ușor cu botul, de parcă ar fi vrut să-și confirme ceea ce trebuie că știa deja.

Nicio mișcare, nici măcar o ultimă zvâcnire a trupului lipsit de viață, așa cum văzuse uneori Laurence la cei ce mor subit. Yongxing zăcea perfect întins. Surpriza dispăruse de pe chipul lui cu ultima destindere a mușchilor și avea acum un aer grav și liniștit. O mână îi era întinsă și ușor desfăcută, cealaltă căzută peste piept, iar pietrele prețioase ce-i împodobeau veșmintele scânteiau în lumina pâlpâitoare a torțelor. Nimeni altcineva nu se apropie. Puținii servitori și străjeri care nu părăsiseră curtea se îngrămădiră spre margini, cu privirile încremenite, iar ceilalți dragoni rămaseră tăcuți.

Lien nu urlă, așa cum se temuse Laurence. Nu scoase nici măcar un sunet. Și nici nu reveni la Temeraire. Cu mare grijă, îndepărtă cu ghearele așchiile mici care căzuseră pe hainele lui Yongxing, bucățile de lemn și câteva frunze sfărâmate de bambus. Apoi ridică trupul cu ambele membre din față și își luă zborul în tăcere, pierzându-se în întuneric.

17

Laurence încercă să se smulgă din mâinile agitate care îl strângeau, la început într-o parte, apoi în cealaltă. Dar nu putea să scape nici de ele, nici de povara veșmintelor galbene, cu țesătura rigidă din fire aurii și verzi, grele de ochii din nestemate ai dragonilor brodați pe toată suprafața. Umărul îl durea cumplit, chiar și după o săptămână de când fusese rănit și mâinile acelea încercau întruna să-i miște brațul, ca să-i potrivească mânecile.

– Nu sunteți încă gata? întrebă nerăbdător Hammond, vârând capul pe ușă.

Îi dojeni pe croitori, turuind în chineză și Laurence îl reduse la tăcere cu o exclamație, când unul dintre aceștia reuși să-l înțepe, din grabă, cu un ac.

– Nu suntem în întârziere. Parcă era vorba că ne așteaptă la ora două, nu? întrebă Laurence, făcând greșeala să se întoarcă pentru a se uita la ceas și alegându-se astfel cu apostrofări din trei direcții.

– Când ai o întâlnire cu împăratul, se cuvine să ajungi cu câteva ore mai devreme. Iar în cazul de față, trebuie să fim extrem de scrupuloși, spuse Hammond, dându-și la o parte

veșmintele albastre când își trase un taburet. Sunteți sigur că vă amintiți frazele și ordinea lor?

Laurence acceptă să mai repete pentru ultima oară, dacă nu de altceva, măcar ca să uite de poziția incomodă în care stătea. În cele din urmă, fu lăsat să plece, dar unul dintre croitori îl urmări până la jumătatea coridorului, făcând ultimele ajustări la umeri, în timp ce Hammond încerca să-l grăbească.

Mărturia inocentă a tânărului prinț Miankai dovedise vinovăția lui Yongxing. Băiatului i se promisese propriul Celest și fusese întrebat dacă i-ar plăcea să fie împărat, fără să primească, însă, detalii despre cum avea să se realizeze asta. Întregul grup de susținători ai lui Yongxing, oameni care credeau, ca și el, că orice relații cu Occidentul trebuiau întrerupte, căzuseră în dizgrație, astfel că influența prințului Mianning la curte se întări din nou. Drept urmare, propunerea de adopție formulată de Hammond nu întâmpinase nicio opoziție. Împăratul își trimisese edictul de aprobare a preparativelor și, întrucât acest lucru echivala pentru chinezi cu o poruncă să ia măsuri imediate, făceau acum progrese atât de rapide pe cât de lente fuseseră înainte. Nici nu se stabiliseră termenii, că servitorii începuseră deja să mișune prin camerele britanicilor din palatul lui Mianning, adunându-le toate lucrurile în cutii și pachete.

Împăratul se stabilise acum în Palatul Verii, din Grădina Yuanmingyuan, la o jumătate de zi de zbor de Pekin, și de aceea englezii fuseseră trimiși acolo valvârtej. Curțile vaste de granit ale Orașului Interzis se încingeau ca niște nicovale sub soarele necruțător al verii, care în Yuanmingyuan era domolit de vegetația luxuriantă și de imensele lacuri îngrijite. Laurence nu se mira că împăratul prefera această reședință mai confortabilă.

Doar Staunton primise permisiunea să-i însoțească pe Laurence și pe Hammond la ceremonia propriu-zisă de adopție, dar Riley și Granby îi conduseră pe ceilalți oameni ca escortă. Numărul lor era sporit substanțial de gărzile și de mandarinii oferiți de prințul Mianning, ca Laurence să aibă ceea ce ei considerau a fi o suită adecvată. Părăsiră în grup complexul elegant care îi găzduise și porniră spre sala de audiențe, unde avea să-i întâmpine împăratul. După o oră de mers, traversând șase pâraie și un eleșteu, timp în care călăuzele se opreau la intervale regulate, să le arate detalii deosebit de elegante ale peisajului amenajat, Laurence începu să se teamă că, într-adevăr, nu plecaseră la timp. Dar, în cele din urmă, ajunseră la castel și fură conduși în curtea interioară, să aștepte să fie primiți de împărat.

Așteptarea însăși părea interminabilă și veșmintele li se îmbibau încet de sudoare, în timp ce ședeau în curtea fierbinte, sufocantă. Fură aduse cupe răcoritoare și multe feluri de mâncare caldă, pe care Laurence se forță să le guste, boluri cu lapte și cu ceai. Și daruri: o perlă imensă pe un lanț de aur, o bijuterie desăvârșită, și câteva suluri cu literatură chineză, iar pentru Temeraire un set de teci pentru gheare, din argint și aur, așa cum purta uneori mama sa. Temeraire era singurul pe care căldura nu-l deranja. Încântat, își puse tecile de gheare imediat și se amuză făcându-le să scânteieze în lumina soarelui, pe când ceilalți membri ai grupului zăceau într-o crescândă amorțeală.

În sfârșit, mandarinii ieșiră din nou și, cu plecăciuni adânci, îl conduseră pe Laurence înăuntru, urmat de Hammond și Staunton, și Temeraire încheind grupul. Sala de audiență era aerisită, decorată cu perdele vaporoase și scăldată în parfumul de piersici ce se înălța dintr-un vas încărcat de fructe

aurii. Nu erau scaune, doar sofaua pentru dragoni în fundul sălii, pe care stătea tolănit un imens Celest, și scaunul din palisandru, simplu dar frumos cizelat, pe care ședea împăratul.

Era un bărbat scund și îndesat, cu maxilarul puternic, foarte diferit de Mianning, cu fața lui suptă și palidă. Avea o mustață retezată în colțurile gurii, încă neîncărunțită, la cei aproape cincizeci de ani ai săi. Era îmbrăcat în veșminte somptuoase, într-o nuanță strălucitoare de galben pe care englezii nu o mai văzuseră decât la garda personală din fața palatului, și le purta cu mare dezinvoltură. Amintindu-și puținele ocazii când fusese la curte, Laurence se gândi că nici regele însuși nu păruse atât de degajat în haine de ceremonie.

Împăratul era încruntat, dar mai degrabă îngândurat decât nemulțumit și clătină din cap când îi văzu intrând. Printre numeroșii demnitari care stăteau de-o parte și de alta a tronului se afla Mianning, care înclină ușor capul. Laurence trase adânc aer în piept și se lăsă cu grijă în genunchi, ascultând șuieratul mandarinului care marca momentul fiecărei mătănii complete. Podeaua era din lemn lustruit, acoperită cu splendide covoare țesute și mișcarea în sine nu era incomodă. Laurence reușea să-i zărească pe Hammond și pe Staunton făcând același lucru, în spatele lui, de fiecare dată când se înclina până la pământ.

Totuși, era un ritual care-i displăcea și Laurence fu bucuros să se ridice, în sfârșit, odată formalitatea îndeplinită. Din fericire, împăratul nu făcu niciun gest neplăcut de condescendență, ci doar încetă să se încrunte. Acum în sală era o atmosferă de ușurare generală. Împăratul se ridică din scaun și îl conduse pe Laurence la micul altar dinspre răsărit. Laurence aprinse grămăjoarele de tămâie și turui frazele pe care Hammond i le predase atât de laborios, ușurat să-l vadă pe diplomat schițând

la sfârșit un gest aprobator cu capul: nu făcuse nicio greșeală, așadar, sau cel puțin niciuna impardonabilă.

Laurence trebui să repete mătăniile, de data aceasta în fața altarului, lucru care, spre rușinea lui, i se părea mult mai ușor de suportat, deși era mai aproape de blasfemie. Repede, spuse în gând „Tatăl nostru", sperând că poate astfel dovedi că nu intenționa să încalce prima poruncă. După acest moment, partea cea mai grea trecuse. Acum Temeraire fu chemat în față, pentru ceremonia care avea să-i lege oficial ca parteneri și, de data aceasta, Laurence făcu jurămintele cerute cu inima ușoară.

Împăratul se așezase la loc, să supravegheze ceremonia. Acum clătină din cap aprobator și îi făcu semn unuia dintre servitorii săi. Imediat, în sală fu adusă o masă, însă fără scaune și fură servite alte cupe răcoritoare, în timp ce împăratul îi punea lui Laurence întrebări despre familia lui, prin intermediul lui Hammond. Împăratul fu surprins să afle că Laurence era necăsătorit și fără copii, iar Laurence fu nevoit să asculte cu seriozitate o predică lungă pe această temă și să recunoască faptul că și-a neglijat îndatoririle familiale. Nu-l deranja foarte mult. Era prea bucuros că ceremonia era pe sfârșite și că nu rostise greșit frazele.

Când plecară, Hammond însuși era palid după acest efort și fu nevoit să se oprească și să se așeze pe o bancă, în drumul spre apartamentele lor. Niște servitori îi aduseră apă și îi făcură vânt până când culoarea îi reveni în obraji. Apoi își continuă, clătinându-se, drumul.

– Vă felicit, domnule, spuse Staunton, strângând mâna lui Hammond când, în sfârșit, îl lăsară în camera lui, să se odihnească. Nu mă sfiesc să spun că n-aș fi crezut că este posibil.

– Mulțumesc, mulțumesc, fu tot ce putu rosti Hammond, profund tulburat. Era pe cale să se prăbușească.

Hammond nu obținuse numai intrarea oficială a lui Laurence în familia imperială, dar și o proprietate chiar în orașul tătar. Nu era tocmai o ambasadă oficială, dar, din punct de vedere politic, era aproape același lucru. Până și ritualul *kowtow* fusese îndeplinit în așa fel încât toată lumea să fie mulțumită. Din punctul de vedere al englezilor, Laurence făcuse gestul nu ca reprezentant al Coroanei, ci ca fiu adoptiv, iar chinezii erau satisfăcuți că le fusese respectat ritualul.

– Am primit deja numeroase mesaje prietenești de la mandarinii din Canton, prin poșta imperială. Ți-a spus Hammond? îl întrebă Staunton pe Laurence, când rămaseră împreună, în fața camerelor lor. Gestul împăratului de a scuti navele britanice de toate taxele pentru anul în curs va aduce un beneficiu imens Companiei, dar cel mai de preț lucru, pe termen lung, se va dovedi a fi această nouă atitudine a lor. Bănuiesc... Staunton ezită, cu mâna deja pe paravan, gata să intre în cameră. Bănuiesc că vi se pare nepotrivit să rămâneți. Nu e nevoie să spun cât de neprețuită ar fi prezența dumneavoastră aici, deși, desigur, știu câtă nevoie este acasă de dragoni.

Retrăgându-se, în sfârșit, Laurence fu bucuros să-și schimbe veșmintele cu hainele comode de bumbac. Ieși în curte, să stea cu Temeraire, în umbra parfumată a unui pâlc de portocali. Temeraire avea în față un sul, desfășurat pe o ramă, dar prefera să privească peste helești din apropiere decât să citească. În fața lor, un pod grațios cu nouă arce traversa helești, oglindit în umbre negre pe apa galbenă-portocalie,

scăldată de lumina asfințitului și încărcată de flori de lotus ce se închideau pentru noapte.

Dragonul întoarse capul și îl salută pe Laurence, atingându-l cu botul.

– Mă uitam. Acolo e Lien, spuse el, arătând cu botul peste apă.

Dragonul alb traversa podul, în compania unui bărbat înalt, brunet, în veșminte albastre de cărturar, cu o înfățișare oarecum neobișnuită. După ce îl privi o clipă, mijindu-și ochii, Laurence își dădu seama că bărbatul nu avea fruntea rasă, nici coadă. La un moment dat, Lien se opri și se întoarse să se uite la ei. Laurence așeză instinctiv o mână pe gâtul lui Temeraire, vrând parcă să-l ferească de ochii roșii, neclintiți.

Temeraire mârâi și gulerul i se ridică ușor, dar Lien nu zăbovi. Înălțându-și gâtul semeț, se întoarse și își continuă drumul, făcându-se nevăzută, în scurt timp, printre copaci.

– Mă întreb ce va face acum, zise Temeraire.

Laurence își punea aceeași întrebare. Cu siguranță, nu avea să găsească alt însoțitor dispus să o accepte, de vreme ce fusese considerată nefastă chiar și înainte de ultimele ei nenorociri. Laurence auzise mai mulți curteni susținând că era responsabilă de soarta nefericită a lui Yongxing. Cuvinte crude și dureroase, dacă Lien le-ar fi auzit. Dar mai erau și alte opinii, mai puțin iertătoare, conform cărora trebuia surghiunită definitiv.

– Poate că se va duce într-o rezervație de reproducere îndepărtată.

– Nu cred că au aici locuri speciale de reproducere, spuse Temeraire. Mei și cu mine n-a trebuit să... Aici se opri și, dacă era posibil ca un dragon să roșească, mai mult ca sigur

că asta i s-ar fi întâmplat lui Temeraire. Dar poate că mă înșel, adăugă el grăbit.

Laurence înghiți.

– Ești foarte atașat de Mei.

– O, da, spuse Temeraire, melancolic.

Laurence rămase tăcut. Ridică unul dintre micile fructe galbene care căzuseră pe jos, necopt și îl rostogoli în mâini.

– *Allegiance* va pleca la următoarea maree, dacă vântul e prielnic, spuse el, într-un târziu, cu glas foarte scăzut. Ai prefera să rămânem? Văzând că l-a surprins pe Temeraire, adăugă: Hammond și Staunton mi-au spus că aș putea sluji foarte bine interesele Angliei de aici. Dacă vrei să rămânem, am să-i scriu lui Lenton să-l anunț că ar fi mai bine să rămânem detașați aici.

– Oh! făcu Temeraire și își aplecă fruntea deasupra pergamentului prins în rama pentru citit. Nu citea, doar se gândea. Dar tu ai prefera să mergi acasă. așa-i?

– Aș minți dacă aș spune altceva, zise Laurence, cu greu. Dar aș prefera să te văd fericit pe tine și nu știu cum aș putea să fac asta în Anglia, acum că ai văzut cum sunt tratați dragonii aici.

Simțea că vorbește ca un trădător și aproape că se sufocă. Nu putu să continue.

– Nu toți dragonii de aici sunt mai deștepți decât dragonii din Anglia, răspunse Temeraire. Nu văd niciun motiv ca Maximus sau Lily să nu poată învăța să scrie sau să citească, ori să urmeze altă profesie. Nu e drept că suntem ținuți în țarcuri, ca niște animale, și nu suntem învățați altceva decât să luptăm.

– Nu, spuse Laurence. Nu e drept.

Nu exista alt răspuns. Toate argumentele sale în favoarea tradiției britanice erau contrazise de exemplele pe care le văzuse cu ochii lui, în orice colț al Chinei. Dacă unii dragoni n-aveau ce mânca, asta nu se putea pune la socoteală. El însuși ar fi preferat să moară de foame decât să renunțe la libertate și nu l-ar insulta pe Temeraire, pomenind de asta, nici măcar ca să-l îmbuneze.

Rămaseră alături în tăcere multă vreme, în timp ce servitorii ieșiră să aprindă lămpile. Luna se ridică pe cer, oglindindu-se, argintie și luminoasă, în heleșteu, iar Laurence aruncă într-o doară câteva pietricele în apă, să-i rupă imaginea, transformând-o în valuri mici, poleite. Îi era greu să-și imagineze ce-ar face el în China, altceva decât să joace un rol de fațadă. Ar trebui să învețe limba cumva, până la urmă, cel puțin să vorbească, dacă nu să scrie.

– Nu, Laurence, nu merge. Nu pot să rămân aici și să mă simt bine, în timp ce acasă e încă război și e nevoie de mine, spuse, în cele din urmă, Temeraire. Și, mai mult decât atât, dragonii din Anglia nici măcar nu știu că există și alt mod de a face lucrurile. Am să le duc dorul lui Mei și Qian, dar n-aș putea fi fericit dacă aș ști că Maximus și Lily continuă să fie tratați atât de rău. Cred că este de datoria mea să mă întorc și să fac să meargă lucrurile mai bine acolo.

Laurence nu știa ce să spună. Îl dojenise adesea pe Temeraire pentru gândurile sale revoluționare, pentru tendința sa de răzvrătire, dar nu îl luase în serios. Nu se gândise niciodată că Temeraire ar face în mod deliberat o asemenea încercare. Laurence nu știa care ar fi reacția oficială, dar era sigur că nu una calmă.

– Temeraire, nu poți... spuse el și se opri, în timp ce ochii mari și albaștri îl priveau, așteptând. Dragul meu, spuse el

încet, după o clipă, mă faci să mă rușinez. Bineînțeles că nu putem fi mulțumiți să lăsăm lucrurile așa, acum că știm că se poate și mai bine.

– M-am gândit că o să fii de acord, spuse Temeraire, mulțumit. În plus, adăugă el, mai prozaic, mama mi-a spus că n-ar trebui să se lupte deloc Celeștii și, dacă am rămâne aici, m-aș plictisi doar să studiez tot timpul. Ar fi mult mai bine să mergem acasă. Tâmplarul navei ar putea să ne confecționeze mai multe rame din acestea de citit, nu-i așa?

– Dragul meu, dacă asta te va face fericit, o să facă o duzină, spuse Laurence și se rezemă de el, plin de recunoștință în ciuda frământărilor sale, să calculeze, orientându-se după lună, când avea să le îngăduie mareea să pornească spre Anglia, acasă.

Fragmente alese din „Scurt discurs asupra raselor orientale, cu reflecții despre arta creșterii dragonilor", susținut de Sir Edward Howe, F.R.S.[1], în fața Societății Regale. Iunie 1801.

„Uriașele cete de balauri liberi" ale Orientului au devenit legendare în Occident, temute și admirate deopotrivă, mai cu seamă datorită bine cunoscutelor relatări ale pelerinilor dintr-o epocă anterioară, mai credulă. Deși de o inestimabilă valoare la vremea publicării lor, aducând puțină lumină în bezna care le-a precedat, acestea nu sunt de niciun folos pentru omul de știință modern, căci suferă de regretabilul obicei al exagerării din vremurile acelea, izvorât fie din naivitatea autorului, fie din mai puțin inocenta, dar, totuși, de înțeles, dorință de a satisface un public mai larg, care se aștepta ca

[1] F.R.S.– Fellow of the Royal Sociaty (Membru al Societății Regale).

orice poveste din Orient să abunde de monștri și de întâmplări savuroase.

S-a transmis, astfel, până în zilele noastre, o colecție de relatări foarte contradictorii, din păcate. Unele sunt simple ficțiuni și, aproape toate celelalte, denaturări ale adevărului, pe care cititorul ar face mai bine să le respingă în totalitate decât să se încreadă în una anume. Voi menționa un singur exemplu grăitor: Sui-Riu din Japonia, cunoscut celor care studiază știința dragonilor din scrisorile căpitanului John Saris din 1613, care descriu ca pe un fapt incontestabil capacitatea acestuia de a provoca o furtună din senin. Voi contrazice, pe baza propriilor mele cunoștințe, această uimitoare afirmație, care atribuie puterile lui Jupiter unei ființe muritoare. Am văzut unul dintre dragonii Sui-Riu și i-am observat capacitatea, foarte reală, de a înghiți cantități masive de apă și de a le expulza în rafale violente, o înzestrare care îi conferă o inestimabilă valoare, nu doar în luptă, dar și în protejarea clădirilor de lemn ale Japoniei de pericolul incendiilor. Un călător neavizat, prins într-un asemenea torent, și-ar putea imagina că i s-au deschis cerurile deasupra capului cu un bubuit de tunet. Dar aceste diluvii nu sunt însoțite de fulgere sau nori de ploaie, durează doar câteva momente și, nu mai e nevoie s-o spun, nu au nimic supranatural.

În ceea ce mă privește, mă străduiesc să evit asemenea erori, bazându-mă doar pe fapte clare, prezentate fără înfloriturі excesive, care vor satisface publicul meu mai bine informat...

Putem respinge, fără șovăire, ca ridicolă estimarea, avansată de obicei, că în China există un dragon la fiecare zece oameni. Dacă această socoteală s-ar apropia măcar puțin de adevăr, considerând că tot ce știm despre populația *umană* a Chinei nu este complet eronat, atunci ar însemna că acel

mare popor ar fi atât de invadat de animale, încât nefericitul călător care ne-a adus această informație ar fi trebuit să întâmpine enorme dificultăți în a-și găsi un loc unde să stea măcar în picioare. Tabloul plin de viață al grădinilor templelor, mișunând de trupuri încolăcite, pe care ni-l înfățișează Fratele Mateo Ricci și care a subjugat multă vreme imaginația occidentală, nu este complet fals. Cu toate acestea, trebuie înțeles că, în China, dragonii trăiesc mai degrabă în orașe decât în afara lor, prezența acestora fiind, astfel, mai vizibilă. În plus, adesea ei se mișcă încoace și încolo cu mare libertate, astfel că dragonul pe care îl vezi după-masa în piață va fi adesea același pe care l-ai remarcat la abluțiunile de dimineață de la templu, iar câteva ore mai târziu îl vei găsi cinând lângă țarcurile pentru vite de la marginea orașului.

În privința dimensiunilor populației de dragoni în ansamblu, îmi pare rău s-o spun, nu avem surse în care să fiu pregătit să mă încred. Cu toate acestea, scrisorile regretatului Părinte Michel Benoit, un astronom iezuit, care a slujit la curtea împăratului Qianlong, relatează că, uneori, de ziua împăratului, două companii ale forțelor aeriene survolau Palatul Verii, în demonstrații de acrobație la care el însuși a fost martor, împreună cu alți doi clerici iezuiți.

Aceste companii, formate fiecare din doisprezece dragoni, sunt similare formațiilor occidentale mai mari și fiecare aparține unei companii de trei sute de oameni. Douăzeci și cinci astfel de companii formează fiecare dintre cele opt divizii-stindard ale armatelor aeriene ale tătarilor, care numără două mii patru sute de dragoni, coordonați de șaizeci de mii de oameni. Acesta este deja un număr mai mult decât respectabil, însă numărul companiilor a crescut substanțial de la întemeierea dinastiei și în prezent armata aproape că

și-a dublat efectivele. Astfel, putem conchide, fără să ne înșelăm, că în serviciul militar al Chinei există aproximativ cinci mii de dragoni, un număr pe cât de extraordinar pe atât de plauzibil, care ne oferă, cât de cât, un indiciu asupra populației în ansamblu.

Dificultățile majore inerente gestionării unui grup de numai o sută de dragoni, într-o unică și prelungită operațiune militară, sunt bine cunoscute în Occident și obligă la restrângerea drastică, din considerente practice, a dimensiunilor forțelor noastre aeriene. Cirezile de vite nu pot fi deplasate la fel de repede ca dragonii, iar aceștia din urmă nu-și pot transporta cu ei hrana vie. Aprovizionarea unui număr atât de mare de dragoni reprezintă o problemă serioasă și, de aceea, chinezii au înființat un întreg Minister al Afacerilor Dragonești...

... poate că străvechea practică a chinezilor de a-și păstra monedele înșirate pe ață se datorează unei necesități din vremea aceea de a le oferi dragonilor posibilitatea de a manevra banii. În orice caz, acest obicei aparține vremurilor apuse și, cel puțin începând cu dinastia Tang, a fost introdus sistemul actual. Când ajunge la maturitate, dragonul primește un semn de ereditate distinctiv, care îi indică părinții și rangul. După ce aceste semne sunt înregistrate la minister, toate fondurile care se cuvin dragonului sunt vărsate în vistieria generală, de unde se fac plățile, la primirea marcajelor pe care dragonii le dau negustorilor, în principal păstori, de la care aleg să cumpere.

La prima vedere, acesta ar părea un sistem imposibil de pus în practică. Ne-am putea imagina foarte ușor care ar fi rezultatele dacă un guvern ar administra astfel veniturile

cetățenilor săi. Cu toate acestea, se pare că, în mod ciudat, dragonilor nu le trece prin minte să falsifice marcajele, atunci când își fac cumpărăturile. Primesc o asemenea idee cu surprindere și profund dispreț, chiar și dacă sunt înfometați și nu au fonduri suficiente. Unii ar putea considera asta dovada unui înnăscut simț al onoarei sau, în orice caz, o mândrie de familie, însă, pe de altă parte, dragonii profită, fără ezitare și fără rușine, de orice ocazie care li se oferă de a lua un animal dintr-o turmă nesupravegheată sau dintr-un staul și nu se gândesc niciodată să lase plata în urma lor. Ei nu văd lucrul acesta ca pe o formă de furt și, într-adevăr, în asemenea cazuri, dragonul vinovat poate fi găsit devorându-și prada direct lângă țarcul de unde a înhățat-o și ignorând cu nonșalanță protestele nefericitului păstor întors prea târziu ca să-și apere turma.

Atenți cu felul în care își folosesc marcajele, dragonii cad arareori victime unor persoane lipsite de scrupule, care s-ar putea gândi să-i fure trimițând marcaje false la minister. Fiind extrem de grijulii cu averea lor, dragonii se interesează și verifică starea conturilor lor și își calculează cheltuielile, imediat ce ajung într-o așezare, și observă repede orice cheltuială neîntemeiată și orice plată care lipsește. Și, conform tuturor relatărilor, bine cunoscutele reacții ale dragonilor atunci când sunt jefuiți sunt la fel de violente și dacă hoția se petrece indirect, departe de privirile lor. Legea chineză scutește de orice pedeapsă un dragon care ucide un om dovedit vinovat de o asemenea faptă. De obicei făptașul este lăsat la dispoziția dragonului. O astfel de sentință, care conduce la o moarte sigură și violentă, poate să ne pară o pedeapsă barbară și, totuși, am fost asigurat în repetate rânduri, atât de către oameni, cât și de către dragoni, că este singura metodă

prin care un dragon atât de abuzat poate fi consolat și readus la calm.

Această necesitate de a pacifica dragonii a asigurat, de asemenea, continuitatea sistemului pe parcursul a mai bine de o mie de ani. Orice dinastie cuceritoare și-a făcut o prioritate din a stabiliza fluxul de fonduri, căci oricine își poate imagina efectele revoltei unor dragoni furioși...

Solul Chinei nu este, prin natura lui, mai mănos decât cel al Europei. Necesarul uriaș de animale pentru hrana dragonilor este asigurat printr-o schemă de administrare veche și abil concepută, prin care păstorii, ducând o parte din turme în orașe, ca să le potolească foamea dragonilor, se întorc cu grămezi de îngrășăminte bogate adunate din haznalele pentru dragonii din oraș, pe care apoi le oferă la schimb fermierilor din zonele lor rurale. Această practică a utilizării excrementelor de dragoni ca îngrășământ, pe lângă bălegar, aproape necunoscută în Occident, din cauza numărului relativ mic de dragoni și a locurilor izolate în care aceștia trăiesc, pare deosebit de eficientă pentru reînnoirea fertilității solului. De ce se întâmplă așa, rămâne o întrebare la care știința modernă nu a găsit încă un răspuns, deși acest fapt este dovedit cu prisosință de productivitatea fermelor chineze care, după cum am aflat din surse demne de încredere, produc recolte aproape de zece ori mai mari decât ale noastre...

MULȚUMIRI

Un al doilea roman îți pune în față o nouă serie de provocări și neliniști. Le sunt deosebit de recunoscătoare editorilor mei, Betsy Mitchell de la Del Rey și Jane Johnson și Emma Coode de la Harper Collins UK, pentru opiniile și sfaturile lor excelente. Datorez, de asemenea, multe mulțumiri echipei mele de cititori ai versiunii beta: Holly Benton, Francesca Coppa, Dana Dupont, Doris Egan, Diana Fox, Vanessa Len, Shelley Mitchell, Georgina Paterson, Sara Rosenbaum, L. Salom, Micole Sudberg, Rebecca Tushnet și Cho We Zen.

Multe mulțumiri excelentului meu agent Cynthia Manson, pentru tot ajutorul și îndrumarea sa, și familiei mele, pentru sfaturile, sprijinul și entuziasmul pe care mi le-au oferit continuu. Sunt norocoasă peste măsură să-l am alături pe cel mai bun cititor personal, soțul meu, Charles.

Și doresc să-i aduc mulțumiri speciale lui Dominic Harman, care a realizat o copertă minunată după alta, pentru edițiile americane și britanice. Este deosebit de emoționant să văd cum dragonii mei prind viață în arta lui.

„Tocmai când credeai că ai auzit toate variantele posibile de poveste cu dragoni, vine Naomi Novik să-ți demonstreze că te-ai înșelat. Minunatul ei Temeraire este un dragon pentru multe generații.

TERRY BROOKS, *New York Times*

„O poveste autentică, în care miracolul fanteziei își spune cu adevărat cuvântul."

Entertainment Weekly

Când britanicii capturează o navă franceză care transportă un prețios ou de dragon, căpitanul Will Laurence de pe nava *Reliant,* aflată în serviciul regal, devine peste noapte comandantul unui nobil dragon pe care îl va numi Temeraire. În calitatea lor de noi membri ai Forțelor Aeriene Britanice – om și dragon – își dovedesc curând cutezanța în lupta împotriva forțelor invadatoare ale lui Napoleon Bonaparte.

China descoperă acum că prețioasa ofrandă destinată lui Napoleon a căzut în mâinile britanicilor, astfel că o înverșunată delegație chineză se leagă să revendice dragonul. Însă căpitanul Laurence refuză să coopereze. Amenințat cu spânzurătoarea pentru nesupunere, căpitanul nu are de ales și va trebui să-l însoțească pe Temeraire în Orientul Îndepărtat – o călătorie lungă, plină de primejdii, de intrigi și cumplite amenințări ale adâncurilor. Dar odată ajunși la curtea împăratului Chinei, îi așteaptă uluitoare descoperiri și pericole.

ISBN 978-606-579-215-9

nemira.ro